PIERRE STOLTZE

MAGICIANUL COSMOSULUI

S.F.

UN BEST-SELLER AL TUTUROR TIMPURILOR

Pierre Stolze

Magicianul Cosmosului

Pierre Stolze

Născut la Metz în 1952, fost elev al Şcolii Normale Superioare, el este astăzi profesor de literatură clasică.

Printre operele sale de science-fiction se numără „Şarjele eternităţii” *şi* „Kamciatka”.

Magicianul Cosmosului
Marilyn Monroe şi samuraii lui Moş Crăciun

În era călătoriilor cu viteze supraluminice tensiunea dintre lumile spaţiului creşte. Pentru că în universul înaltei tehnologii persistă destule necunoscute, generatoare de conflicte…

Vom face deci cunoştinţă cu: planeta uitată Ecou, unde au dreptul să trăiască doar copii, ocrotiţi de războinici misterioşi…

Magicianul Cosmosului… şi multe alte minuni.

1
Ecou

Îşi sleise puterile tot escaladând succesiunea aceea de dune paralele. Ajuns pe creasta unui nou talaz încremenit, privi îndărăt şi blestemă pe-nfundate.

Surcouf nu se mai zărea: vălurirea de coame nisipoase ascundea pe de-antregul nava spaţială, deşi era departe de a fi o navetă „de buzunar”.

Gandalf nu se îngrijoră însă. Ca să-şi regăsească coechipierii, n-avea decât să urmeze propriile-i urme, perfect întipărite pe coasta dunelor. Exceptând doar cazul că o nouă furtună…

Gandalf se felicita pentru această excursie incendiară: o dorinţă de nestăvilit îl împinsese s-o şteargă de lângă echipajul lui *Surcouf* şi s-o pornească aşa, drept înainte, fără o ţintă anume, sub soarele de plumb. „Singur! îşi spunea tânărul. Sunt singur, poate pentru prima oară în viaţa mea.”

Sudoarea acidă care-i curgea de-a lungul trupului, năclăise sprâncenele, îi ardea ochii şi buzele. Lepădase de pe el tunica

şi-şi acoperise cu ea capul.

De jur-împrejur, cât putea cuprinde privirea, văzduhul deşertului vibră de dogoare. Peisajul se înveşmântase în culorile magnifice, de la bejul strălucitor la brunurile sumbre, trecând prin toate tonurile de ocru şi violet.

Gandalf tocmai se întreba dacă n-ar fi cazul să se întoarcă din drum când observă, niţel mai în dreapta, dincolo de câteva creste încinse până la incandescenţă, ceva care aducea a un fel de vegetaţie scorojită. Tufişuri oare? îşi şterse cu braţul sprâncenelor, lipicioase şi-şi miji ochii. Nu încăpea îndoiala: arbuşti pe jumătate calcinaţi se căţărau şi se agăţau de linia unduitoare a unor dune, aparent mai înalte ca celelalte. Aparent, pentru că ce putea fi creat în această dezlănţuire de lumină?

Gandalf încercă să aprecieze distanţa. Zadarnic. Lipsea orice reper. Să-şi continue oare nebuneasca-i escapadă prin infernalul pustiu al unei planete uitate? Şovăi dacă să continue ori ba, apoi sfârşi prin a se decide. Se lăsă să lunece pe coasta dunei, stârnind de sub picioare lungi jerbe de praf sticlos. Urmă apoi o nouă şi istovitoare escaladare, după care încercă, a doua oară, să se orienteze. Privirea rătăci peste nesfârşita tălăzuire a pustiului, dar nu mai întâlni nicio urmă de vegetaţie.

Poate mamelonul acela, mai proeminent decât restul, ascundea tufişurile întrevăzute mai adineaori? Gandalf porni, oarecum la întâmplare, se lăsă să lunece de-a lungul unei pante repezi, îşi scutură pantalonii plini de nisip şi se avântă, curajos, la atacul următoarei. Ca de iască, limba se lipise de cerul gurii, uscat şi el. Plămânii, dilataţi, se mistuiau sub arsura aerului tras cu lăcomie în piept. Un picior îi scăpă şi căzu antrenat lent dar, inexorabil într-o nesfârşită prăvălire fulguită de vârtejuri galbene şi înţepătoare. Când, în sfârşit, izbuti să se oprească şi să se ridice în miezul unui veritabil simun pulverulent, demenţial, furia îl făcu să tremure şi să scrâşnească din dinţi. Nisipul îşi bătea joc de el, duna îi dădea cu tifla. Reveni la asaltul perfidei pante, scăpă ca prin minune de câteva alunecări de teren şi, cu un soi de orăcăit triumfător, se trânti pe creasta cucerită cu atâta trudă.

Straturi, straturi, nisipul se aşezase peste tot unde băltea sudoarea, pe obraji, pe braţe, pe gât. Oricât scrută el orizontul, oricât îşi suci capul în toate direcţiile, nici urmă de tufişuri, nici

la dreapta, nici la stânga şi nici pe vreuna din crestele mişcătoare.

Să fi visat oare la acele semne de vegetaţie? Să fi fost victima unui miraj? Gandalf însă era convins de contrariu. Văzuse. Nu fusese o amăgire. Avea însă rost să se încăpăţâneze? Pentru ce? Ce-ar câştiga în plus dacă şi-ar atinge derizoriul său ţel, cei câţiva mărăcini calcinaţi, sau câteva biete vrejuri carbonizate?

Şi totuşi, la piciorul dunei, stâncile care se aliniau atât de cuminte, păreau perfect reale. Ba unele, ofereau chiar şi-un pic de umbră, e drept precară şi parcimonios distribuită. Gandalf hotărî să-şi tragă niţel sufletul. Mai încolo, va face calea-ntoarsă, va reveni la locul aterizării, va regăsi glumele obscene ale echipajului, râsul gras şi accesele bubuitoare de furie ale căpitanului Kardak.

Când, după o lungă alunecare pe fund, parveni la umbra avară a unui bloc de piatră cu forme chinuite, se simţi, dintr-o dată, rupt de oboseală. Cu spatele sprijinit de stânca încinsă, cu capul dat pe spate şi gura larg deschisă, pândea ca pe un miracol, o briză imposibilă. Va aştepta cât va fi nevoie, înainte de a porni pe urmele urmelor sale. Îi părea amarnic de rău că nu luase cu el nimic de băut.

Înaintea ochilor se întindea o înşiruire sinuoasă de blocuri eratice, unele pe jumătate îngropate la picioarele dunelor galben-roşcate. La capătul acestei văi moarte, nisipul dur alterna cu un grohotiş albăstrui, cu bolovani şi pietre, ciudat erodate. „Cu siguranţă, îşi spuse tânărul, ceva mai încolo începe un reg. Astea-s primele lui elemente.”

Hotărî să aştepte până vipia îşi va mai pierde din putere, până când umbrele se vor mai lungi între stâncile prăvălite sau dislocate, până când prima undă de răcoare se va face simţită în acest fund de vale uitată.

Echipajul, va fi el oare îngrijorat de îndelungata sa absenţă? Posibil. În niciun caz însă, tehnicienii: aceştia, aveau prea multe pe cap ca să se mai gândească şi la altceva. Nava cerea reparaţii dificile şi o revizuire urgentă. Cu groază, Gandalf îşi reaminti coşmarul hiperspaţial care cuprinsese pe toţi membrii navei în prag de catastrofă. Cum s-o fi numind planeta pe care eşuaseră? Fără îndoială, căpitanul Kardak o ştia prea bine. Memoria ordinatoarelor de la bord îi furnizase, cu siguranţă, răspunsul. Iar el i-l comunicase, probabil, secundului. Dar lui

Kardak îi plăceau prea mult misterele şi tăinuitul şi nu considerase oportun să transmită câte ceva echipajului şi unicului pasager. Pasager? Prinţul Gandalf reprezenta, mai curând, un ostatic de preţ, o formidabilă monedă de schimb. Oare cât timp va fi el obligat să trăiască printre proscrişii de pe *Surcouf?* Da, asta erau, proscrişi, contrabandişti, piraţi, „buni de ştreang”, cum suna o expresie din vechime.

Gandalf n-avusese de ales: în mijlocul unor asemenea scursori, găsise singurul refugiu cât de cât sigur. În imposibilitate de a mai manevra, nava spaţială plonjase în direcţia acestei planete, reperase un gigantic deşert ferecat între formidabilele lanţuri muntoase şi se precipitase, ca să scape mai bine privirilor indiscrete, în miezul unui simun, al unei furtuni de nisip. Demenţă curată!

O mişcare furtivă atrase brusc atenţia tânărului. Acolo, la limita câmpului său vizual, lunecase o formă, rapidă, învăluită parcă în mătăsuri. Să fi fost o plăsmuire, aidoma acelei improbabile vegetaţii pe care crezuse că o întrezăreşte la orizont?

Însă, pe când dădea să se ridice, urechea prinse clar fâşâitul unei stofe şi călcătura discretă a unui pas uşor.

Nu încăpea îndoială, cineva se apropia, şerpuind printre stânci. Cineva care să se fi pierdut la rându-i în acest infern? Un membru al echipajului plecat în căutarea ostatecului? Cine altul ar mai fi putut fi?

Incapabil să schiţeze fie şi cel mai mărunt gest, Gandalf aştepta imposibilul.

Atunci apăru ea, ocolind o stâncă uriaşă cu forme contorsionate aflată la nici douăzeci de metri de tânărul care continua să şadă, ţinându-şi picioarele întinse.

O rochie somptuoasă, în culori calde şi desene rafinate, înfăţişând păsări şi flori exotice, se mula admirabil pe formele delicate ale creaturii de vis. O centură largă, neagră şi moarată, încingea coapsele încă înguste. În mâna dreaptă ţinea un ulcior, în timp ce cu stânga ridica graţios poala din faţă a veşmântului ei de gală.

O femeie? Nu. O adolescentă? Nu încă.

Micuţa făptură se apropia, zâmbitoare, în timp ce saboţii ei stârneau fine vârtejuri. Părul, adunat într-un coc complicat, era reţinut de piepteni de baga încrustaţi cu pietricele multicolore.

Când fu aproape de tot de omul rătăcit şi cuprins de febră, lăsă jos ulciorul, făcu o reverenţă graţioasă şi declară:

— Pesemne ţi-e sete, domnule.

Atât şi nimic mai mult.

Din gâtlejul uscat al lui Gandalf nu izbuti să iasă niciun sunet.

Micuţa luă ulciorul, i-l întinse surâzând şi-l preveni:

— Să nu bei prea repede, domnule. Altminteri, o să ţi se facă rău.

Cu mâini tremurătoare, Gandalf înhăţă ulciorul, strecură ciocul de lut ars între buzele sale crăpate, înghiţi hulpav, gata-gata să se înece.

— Mai încet! mai încet! ţipă fetiţa care-i şi smulsese ulciorul din mâini şi-l aşezase la umbra stâncii. O să ţi se facă rău bând aşa şi după aia o să vomiţi totul!

Se aşeză, cu gesturi precaute, pe o piatră plată. Rochia foarte strâmtă jena considerabil mişcările. Îşi cuprinse genunchii cu braţele sale micuţe, în timp ce mânecile extrem de largi mângâiau nisipul, dănţuind parcă în mijlocul unor turbioane infime de particule diafane. Întrebă:

— Vii din cer?

Gandalf se străduia cu deznădejde să priceapă ceva. Într-un târziu izbuti să îngaime:

— Da, vin din cer.

Din micuţa făptură emana o prospeţime cochetă şi totodată ingenuă. Nici pielea sa lăptoasă, nici obrăjorii rotunzi, presăraţi cu pistrui minusculi nu păreau să sufere din pricina zădufului lipicios, a aerului incendiat, a formidabilei reverberaţii a unui soare înverşunat.

— Cum te cheamă, domnule?

— Gandalf. Dar pe tine?

— Marie-Rose. Şi cum îi spune navei tale venite din stele?

— Surcouf.

Contrastul dintre tânărul bărbat şi micuţa fetiţă era frapant. Dar nici răsuflarea sa gâjâită, nici glasul, ca de beţivan înrăit, nici dârele de năduşeală amestecată cu praf care-i mânjiseră faţa şi pieptul gol, nu păreau s-o stânjenească defel pe adorabila creatură în rochie de ceremonie. Până la urmă, Gandalf întrebă:

— De unde vii, Marie-Rose?

Aceasta răspunse fără şovăială:

— Din oraş, fireşte.

— Ce oraş?

— Oraşul din deşert. Singurul. Fireşte, n-ai de unde să-l cunoşti deoarece nimeni şi niciodată nu vine acolo.

— Şi e departe acest oraş?

— Nu, e foarte aproape. Trebuie s-o iei prin valea asta mică dintre dune, apoi pe o alta şi încă prin una. Dar fără să rătăceşti. Şi atunci ajungi la primele coloane, la primele ziduri. După aceea vine oraşul, iar după el, ţara pietrelor şi-a grohotişurilor.

Gandalf se întinse după ulcior, dar de data asta bău încet, savurând fiecare înghiţitură de apă proaspătă şi delicioasă. Se stropi pe faţă şi pârâiaşe şiroiră pe pieptul său năclăit de praf.

— Există, deci, un puţ în oraş? Un puţ cu apă plăcută la gust, nu sărătură?

— Nu doar unul, ci mai multe. Vreo trei sau patru, aşa cred. Şi mai sunt cisterne şi băi.

— N-ai vrea să mă duci acolo, la tine?

Chipul fetiţei se întunecă, căpătă o expresie de descumpănire, se ferecă parcă şi încreţituri fine se desenară pe fruntea ei de copil.

— Nu pot. O să fiu certată.

— Pentru ce?

— Pentru că oamenii mari n-au voie să pătrundă în oraş. Niciodată.

Gandalf se ridică anevoie, sprijinindu-se de uriaşa stâncă. Îşi mişcă de câteva ori membrele anchilozate, dar se simţea, în continuare, sleit de puteri. Îl înspăimânta dificilul traseu care trebuia să-l conducă îndărăt, la nava spaţială. Va trebui, deci, să revină pe urma propriilor paşi, să escaladeze iarăşi dunele astea perfide, să rişte să se piardă pe vecie în acest univers mort? izbucni în râs. Să se întoarcă la *Surcouf,* acum când avusese o asemenea întâlnire? Mereu aşezată pe piatra ei, fetiţa îl privea pe tânăr cu un aer dubitativ, un aer ce părea că spune:

„Hotărât lucru, oamenii mari nu sunt deloc consecvenţi.”

Gandalf se lăsă pe vine, făcând să-i trosnească genunchii. Redevenise serios. De când apăruse copila, plutise în mijlocul unui vis parfumat şi senin, a unui miraj pe care vântul deşertului nu va întârzia să-l spulbere. Din acest moment însă, revenise la realitate, chiar dacă aceasta din urmă tangenta incredibilul: o fetiţă de şapte sau opt ani, îmbrăcată ca o prinţesă, aducându-i

apă unui nefericit rătăcit în deşert?… În cap i se învălmăşeau o mulţime de întrebări. Voia să afle, dar totodată ştia că răspunsurile copilei nu vor fi lipsite de consecinţe: fireşte, în primul rând pentru el, dar în egală măsură pentru echipajul de pe *Surcouf,* dacă acesta prindea de veste, precum şi, în mod sigur, pentru… Alungă din minte asemenea gânduri, scutură din cap, expulzând din păr un nor de grăuncioare strălucitoare.

Se simţea intimidat şi-i era teamă să nu sperie fetiţa. Stând mai departe pe vine, întinse mâna şi pipăi, apoi mângâie stofa somptuosului veşmânt. Amuzată, ea-i urmărea degetele sub care juca brocartul şiroind de lumină.

— Ai o rochie foarte frumoasă, Marie-Rose. Cine ţi-a făcut-o?

— Mai întâi, nu-i o rochie, ci un chimono.

— Un chimo…

— Aşa se numeşte. Iar centura, nu-i o centură adevărată, e o obi.

— Ah, bine. Şi cine ţi-a oferit un veşmânt atât de splendid?

— Fratele meu Tobi.

— Ai mulţi fraţi?

— Oh, poate vreo douăzeci. Şi încă şi mai multe surori. Nu ştiu chiar precis fiindcă n-am ajuns să socotesc prea bine.

— Şi părinţii locuiesc împreună cu voi în oraş?

Fetiţa se îmbufnă:

— Nu eşti atent la ce-ţi povestesc. Ţi-am spus doar că nu există oameni mari în oraş.

— Niciunul? Acolo nu trăiesc decât copii?

— Doar fraţii şi surorile mele: Tobi, Lila, Theo şi Gaspard, apoi Thérèse şi Ida, după aceea Luc şi Johnny, şi…

— Perfect, perfect.

Gandalf căutase să n-o întrerupă pe fetiţă prea brutal. Încercă să-i zâmbească pe cât de îmbietor cu putinţă, chiar dacă nu era tot atât de sincer.

— Şi din ce trăiţi?

Fetiţa se încruntă. Era clar că nu pricepuse întrebarea.

— Cu ce vă hrăniţi?

Ea căzu o clipă pe gânduri, după care se porni pe o aplicată şi laborioasă enumerare:

— Păi, mâncăm fructe… tocane şi legume, carne… şi ouă… şi prăjituri, apoi orez şi… şi încă o groază de altele. Tu, nu mănânci şi tu tot dintr-astea?

— Ba da, ba da, ca toată lumea.

Gandalf se reinstalase pe jos, străduindu-se să nu-şi manifeste contrarierea. „Răbdare! Răbdare!” îşi şoptea sieşi.

— Şi cine te-ar certa dacă mă duci până la oraş?

— Fraţii şi surorile mele. Mai cu seamă Tobi care e mai mare cu un an decât mine.

Perplex, Gandalf se scărpină în bărbie, spunându-şi: „În felul ăsta, n-o scot la capăt! Mă învârtesc în cerc, iar ea nici măcar n-o face dinadins!”

— Vrei să mai afli şi alte lucruri, domnule? Pentru că eu trebuie să-mi iau ulciorul şi să mă întorc, altminteri se vor îngrijora.

Să-i spună aşa, pur şi simplu: „Mulţumesc, pentru apă şi „la revedere”, iar apoi s-o urmărească discret până la zidurile oraşului, dacă într-adevăr există un oraş? Stupid!

— Cum de-ai ghicit că sunt aici?

— Ieri, Theo a simţit nava cum cobora din cer în plină furtună. Am fost curioasă să văd. La începutul după-amiezii, când a stat vântul, m-am strecurat cu ulciorul meu prin Poarta Marina fără să bage careva de seamă. M-am căţărat pe o colină şi te-am zărit cum te apropiai. Erai încă departe şi mergeai şerpuind, dar ştiam bine că aici te vei odihni şi că-ţi va fi sete.

— Da, eram însetat şi apa ta mi-a redat forţele.

— Cu toate astea, oamenii mari nu beau apă.

— Ah, da? Şi ce beau ei de obicei?

Dădu din umeri. Firele de aur şi argint ale somptuosului brocart scânteiară, făcând cascade sub năpraznica lumină.

— Ei asta-i! Bere şi vin. Copiii însă, n-au voie să bea aşa ceva. Se pare că le-ar face rău. Ţi-ar fi plăcut mai mult vinul?

— Îmi place vinul. Dar sub soarele şi-n plin deşert, mai bună-i apa. Ai făcut foarte bine că mi-ai adus-o şi-ţi mulţumesc din toată inima.

Gandalf se aplecă, cuprinse cât mai delicat cu putinţă umerii firavi ai fetiţei şi depuse pe obrăjorul ei bucălat cel mai afectuos şi cel mai sonor sărut.

Chipul copilăresc se însenină pe dată.

— Eşti drăguţ, domnule.

— Ştii, mă cheamă Gandalf. Ţi-am mai spus.

— Eşti drăguţ, Gan… dalf.

— Şi tu ești drăguţă. Şi frumuşică foc.

O simţea cum se gândeşte intens, cu mutriţa delicios chinuită. La un moment dat se hotărî şi-i reapăru zâmbetul angelic:

— Ascultă: te voi conduce până la marginea oraşului. Dar va trebui să te ascunzi. Să nu te arăţi. O să te uiţi de departe.

— Niciunul din fraţii tăi, niciuna din surorile tale n-o să mă observe, o asigură, precipitat, tânărul.

— Nu mă gândeam la fraţii şi surorile mele. Mă gândeam la Cei-care-Slujesc.

— Cei-care...?

— Cei-care-Slujesc.

— Despre cine-i vorba?

— Oh, nu te speria, nu sunt chiar atât de răi cum se spune. Veghează însă asupra oraşului şi, într-adevăr, nu le plac străinii.

— Sunt oameni?

— Fetiţa pufni în râs:

— Bine-nţeles! Nu-s nici strigoi, şi nici insecte! E adevărat, când îi vezi ai zice că sunt oameni mari, dar nu-i aşa. Mai întâi, sunt tare scunzi şi nici nu vorbesc cu toată lumea. Afară de unul sau doi. Apoi, au nişte veşminte tare caraghioase. Faţă de copii însă, sunt întotdeauna veseli şi drăguţi. La fel ca tine.

„Cei-care-Slujesc, Cei-care-Slujesc, îşi spunea Gandalf. Incontestabil, aici e cheia misterului. Altminteri cum? Copii care să trăiască în mijlocul pustiului? Aşa ceva e prea de tot, e o situaţie incredibilă! În acelaşi timp, adulţi care nu sunt adulţi, care iubesc copiii, dar detestă străinii, iată ceva care nu prea aduce lumină în toată povestea asta."

Fetiţa sporovăia în continuare:

— Dacă te ascunzi bine, dacă eşti cuminte, o să-ţi aduc un dar.

— Ce fel de dar?

— O să vezi. Va fi o surpriză. Ba chiar mai multe cadouri dacă pot să le transport. Dar promite-mi mai întâi că n-o să te arăţi. Nimănui.

— Îţi promit.

— Atunci, e-n regulă.

Se ridică, un pic rigidă şi stângace în chimonoul ei strâmt. Aşa, stând în picioare, era fascinantă, ireală şi superbă ca o operă de artă, porţelan fin sertizat în brocart, iar implacabila dogoare a soarelui nu altera cu nimic tenul ei transparent sau zâmbetul senin de pe fermecătoarea ei mutriţă.

Gandalf îi restitui ulciorul.

— Poţi să te ţii după mine. Dar de departe. Şi ascunzându-te pe după stânci. Când îţi voi face un mic semn cu mâna, urcă duna. Ai să te camuflezi în tufişurile de pe creastă. Ai înţeles bine?

— Am prins perfect manevra.

— Acum, trebuie s-o şterg. Rămâi mult în urmă. Pe curând.

La fel ca şi atunci când s-au întâlnit, undui într-o reverenţă graţioasă, se răsuci şi se îndreptă printre pietroaie cu paşi mărunţi, într-o fermecătoare lipăială de călcâie goale şi saboţei din lemn.

Gandalf aşteptă câteva clipe, apoi abandonă umbra stâncii care-l adăpostise. Vreme îndelungată şerpui printre uriaşele pietroaie ale văii, furişându-se precaut de la una la alta, străduindu-se să nu piardă din ochi fragila siluetă care îl preceda. Din când în când, arunca o privire spre creasta dunelor, pândind neliniştit apariţia acelor fiinţe misterioase pe care copila le numise „Cei-care-Slujesc”. Dar niciuna din ele nu binevoi să se arate.

O vegetaţie prăpădită, înnegrită, prinsese să se iţească printre pietre şi nisipuri. Mai încolo, pe pantele dunelor, se căţărau, tenace, tufe ţepoase de mărăcini sau copăcei schilozi, pleoştiţi.

Fetiţa coti pe neaşteptate, se angajă într-o văioagă laterală, îngustă, pe care o urmă preţ de câţiva zeci de metri, apoi schimbă iarăşi direcţia şi ocoli câteva mameloane aplatizate de vânt.

Gandalf stopa, demara rapid, în salturi scurte, se oprea din nou în dosul unei stânci sau al unui gard viu din ţepi oţeliţi, dar nu pierdea nicio clipă din ochi balansul delicat şi regulat al şoldurilor de copil.

În dreptul unei ultime şi formidabile dune, Marie-Rose încetini pasul, şi aşa nu prea rapid, ridică mâna liberă, o duse la năsucul ei cârn, prefăcându-se că se scarpină, apoi braţul ei recăzu într-o mişcare lentă, indicând limpede tânărului că din acel moment nu trebuie să mai avanseze cu niciun pas.

Sus, pe gigantica creastă, se învălmăşea o vegetaţie abundentă, propice pentru un observator tăinuit. Fără să întoarcă odată capul, Marie-Rose îşi continuă mersul săltăreţ de fetiţă cuminte. Atunci, fără să mai şovăie, Gandalf se năpusti

înainte. În salturi scurte şi sacadate, urcă panta abruptă dar solidă, care în niciun moment nu cedă sub picioare. Nisipul însă îl orbi în tot timpul urcuşului şi ţepii primilor mărăcini din preajma crestei i se înfipseră în carne. Se prăbuşi, gemând. Îl chinuia din nou setea, încleştându-i beregata şi secătuindu-i limba. Termină escaladarea de-a buşilea, strecurându-se pe sub arbuştii încinşi, printre trunchiuri subţiri şi contorsionate. Rădăcini solzoase îi jupuiră pântecul şi-i vârstară braţele. Într-un târziu, Gandalf se lungi pe o piatră lungă şi dogoritoare, îndepărtă câteva crengi uscate şi văzu.

Văzu şi rămase cu gura căscată, sufocat de vastitatea ruinelor.

Era vorba, într-adevăr, de ruine: sub privirile sale se întindea o cetate antică, ale cărei străzi trasate rectangular, delimitau strict fiecare cartier, fiecare templu sau fiecare reşedinţă mai importantă.

Cetatea reprezenta un dreptunghi aproximativ, de circa o mie cinci sute de metri lungime şi vreo mie de metri în partea sa cea mai largă. O împrejmuiau ziduri uriaşe, străpunse, din loc în loc, de porţi monumentale. În mod ciudat, dar chiar şi în interiorul cetăţii fuseseră ridicate metereze. În talmeş-balmeşul diverselor construcţii se distingeau net teatrele, monumentele publice, pieţele acoperite, clădirile administrative, cartierele oficiale sau rezidenţiale.

În imediata apropiere a postului de observaţie de unde Gandalf holba ochii halucinaţi, zidul oraşului căsca o monstruoasă gură întunecată din care pornea un larg bulevard pavat, care însă se pierdea curând înghiţit de primele dune. De ambele lui laturi se înşiruiau vile superbe, cu colonade albe, peristiluri, fragmente de grădini suspendate. Fragmente, resturi, sfărâmături, ţăndări… un oraş mort care se întindea, abandonat, năruit. Numai linia fortificaţiilor nu se întrerupea nicăieri, nu se prefăcea în grămezi de moloz sau în săpături prăvălite. Sub cerul învăpăiat, coloanele se înălţau, degete derizorii, fără a sprijini niciun tavan, fără a purta fie şi cel mai prăpădit capitel. Despicături negre brăzdau cupolele, crăpăturile desenau arabescuri pe treptele unui vast amfiteatru, altele scrijeleau faţadele prăvăliilor cu streşinile smulse.

O vegetaţie exuberantă năpădise balcoanele, şerpuia prin mijlocul străzilor, lega între ele peristilurile, îneca intrarea

locuinţelor. Câţiva palmieri surplombau grădini prăfuite, accacia ţâşnea printre dalele dislocate ale pietrelor, vrejurile străpunseseră până şi marmura cea mai dură. Căci orbitoarea strălucire a coloanelor, a faţadelor, a straturilor fără capete ori braţe, nu putea fi decât scăpărarea marmurei. Sau a onixului. Ori a profirului. Nisipul nu se pricepuse încă să acopere în întregime această cetate uitată. Sigur, el troienea de pe acum meterezele, se împrăştia perfid pe la colţurile scuarurilor, se strecura pe furiş, în lungi limbi şerpeşti, de-a lungul teraselor şi pe la încrucişări de străzi.

Va înghiţi oare el, nisipul, într-o bună zi întreaga cetate?

Gandalf gemu, se răsturnă pe spate şi privirea i se pierdu în azurul ce parcă rânjea batjocoritor.

Prea mult, era prea mult!

Mai întâi, nava unor piraţi, o planetă necunoscută şi o furtună apocaliptică. Apoi o fetiţă nurlie care-i oferă de băut în străfundurile unui deşert implacabil, care flecăreşte despre o rasă ciudată intitulată „Cei-care-Slujesc”, promite cadouri şi o face pe călăuza zâmbitoare printre dune titanice. Şi, în final, o cetate uitată, înălţându-şi coloanele trunchiate, templele cu frontispiciile erodate, portalurile fără frontoane. O cetate populată de copii.

De copii!

Reacţia fu promptă şi Gandalf se regăsi culcat pe burtă, scrutând din nou printre crengile ţepoase.

Arşiţa nu se domolise încă. Ipoteticii locuitori ai cetăţii se mai ascundeau, probabil, la adăpostul masivelor ziduri, sau în adâncul pivniţelor unde se mai păstrase o minimă răcoare. Fetiţa vorbise de puţuri, de băi şi de cisterne. Conform ordinei clasice ale oraşelor antichităţii, termele se găseau de-a lungul pieţii centrale. Piaţa aceasta, Gandalf o distingea perfect. Era singura care părea să nu fi fost atinsă de lepra devastatoare a năruirilor, de cancerul erodant al degradărilor. Măsura mai bine de o sută cincizeci de metri lungime, pe patruzeci lăţime, împrejmuită de o galerie continuă care masca, parţial, faţadele unor edificii grandioase. Unul din ele adăpostea, fără îndoială, băile.

O umbră se furişă printre coloane, apoi o alta şi încă una. Siluetele circulau în umbra galeriei, evitând incandescenţa orbitoare a pieţii centrale pavate cu dale de marmură.

Din vârful colinei sale Gandalf îşi mijea de pomană ochii pentru că tot nu izbutea să distingă dacă e vorba de copii sau de adulţi. Mişcătoarele siluete dispărură, înghiţite, probabil, de una din clădiri.

De undeva, de departe, răsună un nechezat, urmat aproape imediat de un altul. Şi chiar dacă Gandalf nu reuşi să determine provenienţa acestor sunete, aflase în orice caz, că oraşul posedă grajduri şi cai, amănunt pe care Marie-Rose nu i-l furnizase. Însă, la ce bun să ai cai într-o cetate pe jumătate abandonată în plin deşert? Gandalf nu-şi imagina o cetate de babuini călărind superbele creaturi patrupede. Afară de cazul când caii erau destinaţi enigmaticilor „Cei-care-Slujesc”.

Oricum, tânărul văzuse deşertul. Avea să aştepte întoarcerea fetiţei? Veni-va să-l caute în vârful dunei? De făgăduit, făgăduise, după cum spusese că va aduce unul sau mai multe daruri. Oare va veni să scape de sub supravegherea „surorilor” şi a „fraţilor” ei, precum şi de aceea a „Celor-care-Slujesc”?

Cât timp să fi trecut de când părăsise nava spaţială? Trei ceasuri? Mai mult? Imposibil de determinat. Dar mai devreme sau mai târziu, tot va fi nevoit să revină la navă şi să regăsească sinistru-i echipaj. Ce să facă: să dezvăluie cele văzute, să povestească incredibila sa întâlnire, ori, dimpotrivă, să ascundă proximitatea unei cetăţi în ruină şi existenţa copiilor deşertului?

De pe acum, Gandalf ştia: va minţi, va născoci. Da, se rătăcise în deşert da, aşteptase să mai scadă căldura la umbra unei stânci providenţiale şi pornise îndărăt odată cu lăsarea serii şi niciodată de-aici încolo n-o să-l mai încerce cheful s-o ia razna într-un univers ostil şi incendiar.

O dureroasă premoniţie îi tortura sufletul: dacă Kardak şi zbirii săi vor descoperi cetatea, va rezulta o groaznică catastrofă. Vor apare atunci „Cei-care-Slujesc” şi Gandalf n-avea deloc poftă să se întâlnească nas în nas cu adulţi care nu erau de fapt adulţi, fiinţe care iubeau copiii dar detestau pe cei mari.

În pofida setei care-l chinuia, Gandalf aţipi. Visă o fetiţă în rochie somptuoasă oferindu-i cu ambele mâini un ulcior cu apă vie.

— Dormi, domnule?

Se trezi brutal, cu inima bătând nebuneşte şi cu o cumplită durere care-i sfredelea craniul.

Marie-Rose, îmbrăcată cu acelaşi chimono fastuos, stătea

îngrijorată lângă tufişul sub care adormise Gandalf. La picioare, depusese un coş din răchită împletită.

— N-am prea mult timp, domnule Gandalf.

Tânărul se extrase de sub crengile care-l adăpostiseră şi se lăsă să lunece până la fată.

— Îţi mulţumesc că ai venit să mă vezi pentru a doua oară.

— Dormeai?

— Da.

Copila se aplecă, apucă toarta coşului şi i-l întinse.

— Uite ce ţi-am adus, se bucură ea.

Tânărul apucase însă să remarce gâturile celor două sticle care depăşeau marginea împletită.

— Coşul îl iau. O să mai am nevoie de el.

Gandalf înşfăcă cele două sticle, una de vin alb şi alta de vin roşu, le săltă în palme, cântărindu-le, dădu să descifreze etichetele.

— O să le citeşti mai târziu, domnule Gandalf. Atunci când vei reveni la nava ta venită din stele.

Se lăsă înserarea. Tălăzuirea dunelor vira spre trandafiriu. Ţara bolovănişurilor prindea să degaje căldura acumulată în timpul zilei şi orizontul vibra în arămiul asfinţitului.

— Nu mai pot întârzia, domnule. Fratele meu Tobi m-a iscodit în legătură cu absenţa mea de după-amiază. Mi-a spus că-s nebună când i-am zis c-am plecat la plimbare în plin soare. Dacă bagă de seamă că am dispărut şi acum seara, o să cadă, pe bune la bănuieli.

Gandalf se ridicase de jos. Întunericul care pogora şi tufele de mărăcini îl ascundeau de privirile eventualilor pândari ai cetăţii.

— Să nu uiţi tirbuşonul, domnule. (I-l întinse). E necesar ca să bei vinul. Sper să-ţi placă. O să-l gust şi eu când o să fiu mare.

Era pe punctul de a-şi lua rămas-bun de la adorabila copiliţă, când aceasta scotoci prin fundul coşului şi mai extrase un obiect.

— Uite, ţi-am adus şi asta.

Lăsă cu grijă sticlele jos, rezemându-le de nişte pietre ca să nu cadă, iar Marie-Rose depuse în palmele sale deschise o placă strălucitoare. Gandalf făcu ochii mari şi exclamă:

— Magnifică!

— Se numeşte pectoral şi se poartă pe piept. Ai să faci, nu-i aşa, rost de un lănţişor ca să-l porţi?

— Da, da, sigur că da.

Deşi de factură arhaică, pectoralul nu suferise, totuşi, injuria timpului. Gradul său de conservare era stupefiant. Reprezenta un vultur în două culori, cu aripile larg desfăcute, sub care se încolăcea un şarpe cu ţeasta ridicată. Bijuteria alătura jadul cu cornalina, fildeşul şi peruzeaua, aurul şi argintul. În penumbra din jur, ea scânteia cu mii de focuri încrucişate. Gandalf era de-a dreptul sufocat de perfecţiunea şi minuţia cu care fusese executat giuvaierul. Între aripile desfăcute ale răpitorului, stăteau gravate câteva litere sibiline, ceea ce sporea misterul pe care-l degaja extraordinara podoabă.

Într-un târziu, Gandalf reuşi să îngaime:

— Eşti sigură că nimeni n-o să observe absenţa acestui… pectoral?

— Nu, nu, fii pe pace. Nimeni nu va băga de seamă că lipsesc o zdrăngănea, două sticle şi un tirbuşon. (Întunericul îneca de-acum fundul văii.) Trebuie s-o şterg. Vei şti să-ţi regăseşti drumul?

— Nu-ţi fă griji pentru asta.

O sărută pe fetiţă pe ambii obraji, iar ea îi răspunse în acelaşi fel.

— Rămas-bun, micuţo, fii sănătoasă şi mulţumesc pentru tot.

— Rămas-bun, domnule, răspunse ea cu glas sugrumat.

Cu pectoralul atârnând greu în amplul buzunar al pantalonilor, cu tirbuşonul petrecut sub centură, Gandalf se lăsă să lunece pe panta abruptă strângând grijuliu la piept cele două sticle.

Întoarse o singură dată capul: pe coama dunei, dreaptă şi plăpândă în chimonoul ei care se detaşa, flacără limpede pe fondul negricios al tufişurilor, cu panerul care-i ascundea poalele somptuosului veşmânt, Marie-Rose urmărea, imobilă, fuga prietenului ei de-o după-amiază.

Gandalf nu întâmpină nicio dificultate în a regăsi drumul până la stânca sub care se prăbuşise, sleit, cu câteva ore în urmă. Îşi trase niţel sufletul, îngrozit la gândul seriei de escaladări pe care va trebui să le întreprindă înainte de a ajunge la *Surcouf.*

Noaptea se lăsase cu o rapiditate care-l surprinse şi brusca răcoare îl făcea acum să dârdâie. În schimb, nu mai resimţea acea sete de neostoit care-l făcuse să sufere cumplit pe când se afla la postul său de observaţie.

Câteva stele necunoscute smălţuiră cerul şi o luminiscenţă

palidă, gălbuie, razantă se răspândi peste creste: o lună răsărea, fără îndoială, la orizont.

Odihnindu-se în continuare în valea cu blocuri eratice; Gandalf elabora o linie de conduită: încă în noaptea asta, înainte de a reveni la *Surcouf,* avea să depună cele două sticle într-o ascunzătoare la o distanţă respectabilă de navă, iar pectoralul îl va disimula în cabina sa personală şi nu va sufla nimănui o vorbă despre el. A doua zi, va găsi cu siguranţă modalitatea de a introduce vinul, în chip discret, în navă, fără să atragă atenţia cuiva, poate la orele sufocante ale după-amiezii, când cea mai mare parte a echipajului va dormita în pântecele de metal.

Lumina lividă a lunii care jucase pe creste, cobora acum pantele nisipoase şi şiroia pe ţancuri, proiectând primele umbre fantasmagorice.

„Nu risc să mă pierd în întuneric” îşi spuse Gandalf.

Îl intrigau etichetele sticlelor: nu izbutea să le descifreze ele fiind redactate într-o limbă necunoscută. Fapt cu atât mai tulburător, cu cât „koine”, limba comună, un amalgam de dialecte diverse, se impusese în aproape întregul univers, până şi în această planetă pierdută. Chiar şi Marie-Rose i se adresase în această vorbire cu bizare inflexiuni infantile. Etichetele? Încă o enigmă ce se cerea dezlegată.

Gandalf scoase din buzunar anticul pectoral. Degetul său lunecă peste cizelurile fine, peste luciul imaginii, peste perfecţiunea pietrelor care sclipeau mai intens decât stelele de sus.

Brusc, Gandalf tresări, un nod i se puse în gât, inima porni să zvâcnească nebuneşte în piept: preocupat cu examinarea darurilor fetei nu observase umbra înfricoşătoare care se desena pe fundul văii aproape de tot de stânca la piciorul căreia se aşezase el.

Pe fondul deschis al nisipului întărit se decupa, redutabilă, silueta unui călăreţ înarmat şi a bidiviului său, şi unul şi altul perfect imobili. Umbrele lor alungite, întinse peste măsură, făceau tabloul şi mai înspăimântător. O matriţă gigantică şi malefică, trasată pe sol de cine ştie ce divinitate perfidă.

Gandalf înălţă lent privirea către creastă. Nu mai era nicio îndoială: acolo, sus, se afla una din acele fiinţe enigmatice denumite de Marie-Rose „Cei-care-Slujesc”.

După cât putea aprecia de la această distanţă, bărbatul părea

scund. Armura sa sclipea în bătaia lunii. Războinicul purta un coif cu coarne, prelungit cu o apărătoare de ceafă, o cuirasă din plăci articulate şi o fustanelă din zale rigide. La centură avea o sabie al cărei mâner se profila net deasupra greabănului calului, în timp ce lama unei imense halebarde împungea cerul de parcă ar fi vrut să risipească stelele şi să spintece pântecele firmamentului.

Gandalf nu putea distinge trăsăturile omului, şi nici toate detaliile panopliei sale, deoarece, plasat în dreptul sursei luminoase, călăreţul închipuia o siluetă la fel de neagră ca şi umbra proiectată de el pe fundul văii, cu singura diferenţă că cea de sus era înconjurată de o aură fantastică.

Gandalf încremenise, la fel de nemişcat ca şi stânca sub care se adăpostise. Deasupra, călăreţul şi calul conservau aceeaşi imobilitate.

„Nu m-a văzut, se gândea, înfrigurat, tânărul. Aşa cum stau, nu mă putea vedea”. Dar se simţea prins în capcană. Într-adevăr, în clipa în care palida lumină va atinge stânca, „Cel-care-Slujeşte” îl va repera neapărat. Gandalf nu îndrăznea să schiţeze nici cea mai mică mişcare: în tăcerea din jur, totală, înfricoşătoare, cel mai mic foşnet, cea mai infimă scurgere de nisip ar fi ajuns clar la urechile pândarului. Îşi reţinea până şi respiraţia, încredinţat că suflul plămânilor săi ar răsuna precum o darabană de război. Se mira chiar că pândarul n-a auzit încă bătăile dezordonate ale inimii.

Calul fornăi surd, copita lovi de câteva ori creasta dunei. Grăuncioare de nisip se prelinseră de-a lungul pantei, curseră până la baza stâncii, până la picioarele lui Gandalf, protejat în continuare de umbră. Tânărul privi fix la colbul oprit de talpa sandalei. Fruntea i se îmbrobodise de o sudoare rece. Se aştepta la ce-i mai rău, când călăreţul se hotărî. Dădu un ordin sec, cu glas ascuţit, calului şi smuci dârlogii.

Inima lui Gandalf zvâcni şi încetă să bată. Nu îndrăznea să-şi ridice ochii. Va coborî oare războinicul pe partea asta? Dar „Cel-care-Slujeşte” alese versantul opus, îndreptându-se către cetatea ruinată. Pe după coama rotunjită a dunei dispărură, mai întâi calul, apoi călăreţul şi, în final lama halebardei care mai scăpără odată atinsă de o ultimă rază a lunii.

Gandalf îşi reţinu până şi oftatul de uşurare. Zvântă cu dosul palmei fruntea brobonită. Mai aşteptă câteva minute, apoi se

hotărî s-o ia din loc.

Restul parcursului fu efectuat într-un timp record. Nu-şi îngădui nicio pauză ca să-şi tragă sufletul, să se orienteze, regăsind fără dificultate propriile-i urme. Escalada, cobora, urca din nou, ca şi cum ar fi fost în tranşă. Când zări, pe fundul unei depresiuni saline forma masivă a lui *Surcouf* sprijinit pe jambele sale telescopice, căzu în genunchi pe nisip şi înălţă spre cer o rugă mută.

Apoi, se apucă de treabă: construi din nisip un soi de mic meterez semicircular şi îndărătul lui îngropă butelcile şi tirbuşonul, nelăsând la vedere decât gâtul acestora. A doua zi îşi va putea recupera bunurile fără probleme. Afară doar de cazul că vântul, stârnindu-se, va nivela locul şi va îngropa sub nisip cele două sticle. Pectoralul îl păstră în buzunarul larg al pantalonilor, tunica acoperind umflătura pe care obiectul o făcea pe coapsă.

Se îndreptă apoi spre *Surcouf.* Nava părea ireală, scăldată în reflexe metalice, împungând văzduhul cu antenele şi excrescenţele sale, maladive parcă, uriaş şi insolit păianjen, capturat şi îngheţat de lumina rece a lunii. Pântecele de metal răsuna de lovituri surde. În interiorul navei, reparaţiile continuau.

Înainte de a se angaja pe rampa de acces, uşor fluorescentă, Gandalf îşi compuse un aer nonşalant şi degajat.

— Reveniţi cam târzior, Alteţă.

Tânărul tresări, speriat. Ivindu-se din dosul uneia din jambele navei, căpitanul Kardak izbucni într-un imens hohot de râs.

— V-am înspăimântat? Iertare.

Chiorului căpitan îi plăcuse întotdeauna să arboreze peste orbita sa goală un bandou de pirat, cu rotocolul care ascundea găvanul împodobit cu un splendid cap de mort şi două ciolane, totul alb pe fond negru. Enorma sa burtă se revărsa peste largă centură de piele bătută cu ţinte şi coborând până la carâmbii înalţi, peste genunchi, ai cizmelor sale, câte o armă-laser, cu pat strălucitor, se legăna pe coapsele lui de colos. Pierdut între viţele unsuroase ale unui păr roşcovan, murdar, năclăit şi a bărbii stufoase ce-i năpădise obrajii, unicul ochi, minuscul, adânc înfundat, se ascundea sub arcadă, perfid, bănuitor, glacial.

— Mă aşteptai, căpitane Kardak?

Din câţiva paşi rapizi, căpitanul cel chior ajunse alături de tânăr, pe pasarelă.

— Da de unde, da de unde, dragul meu. Îmi dezmorţeam doar picioarele, deşi, îndelungata dumitale absenţă m-a cam neliniştit.

Îl domina pe Gandalf cu cel puţin un cap şi tânărul avea chiar în dreptul nasului uriaşele capse care încheiau tunica de culoare roşie a căpitanului. Între doi nasturi, stofa se crăpa, lăsând la iveală smocuri de păr morcoviu. Lui Kardak nu-i păsa nici de căldură, nici de frig şi nici de bruştele schimbări de temperatură.

— Fără doar şi poate, Alteţă o să-mi explici că ai simţit şi domnia-ta nevoia de-aţi dezmorţi picioarele, fără să te înspăimânte canicula după-amiezii. Că te-ai odihnit la umbra providenţială a unei stânci întâlnite întâmplător. Că ai aşteptat vreme îndelungată sosirea răcoarei şi a brizei vesperale.

— Gandalf rămase, pur şi simplu, cu gura căscată, – Să nu-mi porţi pică, Alteţă, că n-am trimis pe nimeni în căutarea domniei tale. Avariile suferite de *Surcouf* reclamau imperios prezenţa activă a întregului echipaj.

Tânărul îngăimă:

— Când… când se vor termina… lucrările… reparaţiile?

— Mâine, pe la mijlocul zilei, dacă totul decurge cum trebuie. Falkenberg, specialistul casei în materie de astronavigaţie şi meşter la diverse chestii sofisticate, se arată destul de optimist. Până la urmă, şi graţie norocului, navele de intercepţie ale Ligii regale n-au provocat stricăciuni ireparabile. Cinstit vorbind, am scăpat ca prin urechile acului.

Gandalf simţi primele adieri ale brizei nocturne şi se înfioră.

— Dragul meu, în deşert nopţile sunt reci, ai să faci piele de găină.

Împreună, pătrunseră în interiorul navei, şi se angajară pe un culoar lung care-i conduse până la careul ofiţerilor, adiacent postului de pilotaj. Cea mai vastă încăpere de pe *Surcouf* era scăldată într-o luminiscenţă albăstrui-verzuie care-i estompa contururile.

Falkenberg, un lungan uscat la faţă, se odihnea pentru moment, degustând cu sorbituri mici conţinutul aburind al unui bol adânc. Aşezat în faţa lui, cu capul pe braţe, somnola Férémor, electronistul.

— Întrucât de câteva ore n-ai pus nimic în gură, răcni jovial

Kardak, adresându-i-se lui Gandalf, întăreşte-te, oferă-ţi o masă copioasă. În ceea ce priveşte hrana, rezervele de pe *Surcouf* sunt aproape neatinse. Şi numai produse dietetico-hidroponice, calitatea-ntâi, nimic din porcăriile alea chimice sau din cele produse pe bandă de microorganismele cu reproducere aberantă.

Intruziunea zgomotoasă a căpitanului îl făcu pe electronist să se trezească brusc. Se frecă la ochi, înăbuşi un căscat, oferind celor prezenţi un chip pleoştit şi stingherit. Falkenberg rămase imperturbabil.

— Haide, haide, Férémor, nu mai fă mutra asta de scos din mormânt. Adormi la loc. Ştiu că n-ai tras chiulul pe ziua de azi. Dacă însă vrei să profiţi de un somn cu adevărat reparator, cuşeta ta mi se pare un loc mai potrivit. Când o să aibă nevoie de ştiinţa ta, Falkenberg o să te scoale.

Férémor dispăru fără să sufle o vorbă.

— Făt-Frumos a revenit acasă, constată Falkenberg. Oasele moştenitorului legitim al Ligii regale nu vor rămâne să se-nălbească sub dogoarea vânturilor unei planete mărginaşe şi uitate.

Dintr-o sorbitură, înghiţi lichidul ce mai rămăsese în bol. Gandalf nu gusta câtuşi de puţin umorul sarcastic al astronavigatorului.

— Cobor în blestematele astea de măruntaie ale navei. Eu unul, n-am timp s-o fac pe plimbăreţul şi pe admiratorul peisajelor deşertice. Sper ca Zor şi Morel să fi isprăvit cu verificările pe care le-am cerut.

Şi se eclipsă la rându-i.

În vremea asta, Kardak îşi turnă o porţie copioasă dintr-un alcool cafeniu închis.

— Aş dori, dragul meu, ca la viitoarele noastre etape, să nu mai dispari în natură aşa, pe şest. Ţin prea mult să te păstrez în tovărăşia noastră.

Într-adevăr, viaţa mea e preţioasă în toate accepţiile termenului.

Kardak îşi lăţi enormul său fund direct pe tăblia mesei.

— S-ar putea să te întrebi, cu nelinişte, cui o să te vând. Rebelilor care ţi-au detronat tatăl? Legitimiştilor refugiaţi în lumile exterioare Ligii? O să putrezeşti în fundul unei temniţe infecte, conform bunelor procedee de altădată, sau vei fi

întronat sub drăgălaşa denumire de Gandalf al Patrulea?

— O să mă vinzi celui care oferă mai mult.

— Exceptând cazul că va apare şi un al treilea grup de achizitori.

— Cine-ar putea şti?

— Nai chef să mănânci?

— Nu mi-e foame.

— Dacă plimbările deschid pofta de mâncare, temerile şi întrebările declanşează efectul contrar.

Un duduit, la început abia perceptibil, crescu rapid în intensitate, făcu să vibreze întreaga navă, deveni un şuier strident, apoi pierdu din intensitate, păru că se sleieşte într-o suflare astmatică, se amplifică din nou şi se stabiliză într-o uruială continuă şi regulată.

— Testările lui Falkenberg sunt, uneori, cam zgomotoase. Să nădăjduim că nu va trezi din somn spectrele deşertului. Ia spune-mi, Alteţă, ai întâlnit cumva asemenea strigoi?

Tânărul păli, neştiind ce să răspundă.

— Ce emotiv eşti, dragul meu! Deşi ai scăpat atâtor capcane, de-a dreptul incredibile! Sau socoţi că primejdiile cele mari abia urmează?

„Să fi ghicit ceva căpcăunul ăsta burtos?” se întrebă tânărul.

— Prinţe Gandalf, dacă nu te încearcă pofta de mâncare şi dacă prezenţa mea te indispune, du-te şi culcă-te. Dar înainte, spală-te şi scutură-te niţel. Intempestiva domniei-tale plimbare te-a jegoşit rău de tot. Chiar şi pe o navă de renegaţi, curăţenia se impune! Îţi urez o noapte bună!

Exceptându-l pe Kardak-Chiorul, Gandalf era singurul la bord care să dispună de o cabină proprie. Era o binecuvântare pentru tânăr pentru că, deşi strâmtă, îl izola de un echipaj deloc prietenos.

Zăvorî uşa şi se întinse pe pat. Vibraţiile care făceau să dârdâie întreaga navă se opriră în sfârşit. Când or să reînceapă?

Gandalf pipăi giuvaerul din buzunar. Unde l-ar putea ascunde eficace în această cabină atât de îngustă? În unicul dulăpior, printre vraful de efecte împrumutate de căpitan? Sub salteaua sintetică? Jalnice ascunzători! Altundeva, poate în calele navei?

Brusc, se gândi la briza care se stârnise în deşert. Dacă vântul se menţine, dacă sporea în intensitate, tânărul n-avea să mai găsească niciodată micuţul parapet din nisip şi sticlele dosite

acolo vor dispare pentru totdeauna, înghiţite de o dună, asemănătoare cu toate celelalte.

Gandalf îşi dorea ca *Surcouf* să poată decola a doua zi, aşa cum prevăzuse căpitanul. Ce se va întâmpla dacă Kardak i se va năzări să cerceteze împrejurimile? îl încercau oare niscaiva bănuieli?

Într-un târziu, tânărul adormi.

Îl treziră bubuiturile în uşa cabinei.

Se făcu de-acum ziuă? Sau noaptea mai îneca pustiul? sări grăbit din pat, trase pe el un pantalon şi o tunică curate şi descuie uşa. În prag se ivi sinistrul Zor care şuieră printre dinţi:

— Alteţă, căpitanul Kardak vă aşteaptă în careu.

Zor oferea privirii o faţă ca o lamă de cuţit, doi ochi iscoditori şi un veşnic zâmbet strâmb. Când i se întâmpla să vorbească – eveniment rarisim – buzele abia se întredeschideau.

— Cât e ceasul?

— Pe planeta asta? habar n-am. În ori ce caz, e ziuă. Şi tot echipajul e demult la lucru.

Se răsuci pe călcâie şi o porni cu paşi repezi pe culoar.

Gandalf se luă după el. Când pătrunse în careu, inima i se opri în loc: pe lunga masă tronau cele două butelci îngropate în nisip la căderea nopţii.

Kardak, Falkenberg şi cu Férémor contemplau ironici livida stupefacţie a oaspetelui şi ostaticului lor.

— Ia loc, ia loc! îl pofti căpitanul cu un zâmbet batjocoritor. Înghite o ceaşcă de cafea şi serveşte-te din belşug cu tartine. Vei avea nevoie de întreaga energie a domniei-tale pentru o nouă plimbărică prin deşert!

Tânărul mai mult se prăbuşi decât se aşeză pe unul din scaunele fixate de podea. Căpitanul continuă cu o prefăcută jovialitate:

— Nu mi-a fost deloc greu să descopăr noaptea comoara pe care ai ascuns-o nu departe de *Surcouf.* Îţi plac farsele, Alteţă? Doreai să profiţi de unul singur de preţioasa licoare conţinută de butelcile astea, să deguşti, solitar, nectarul acesta cu siguranţă divin?

Falkenberg împinse către Gandalf platoul cu tartine fierbinţi şi ceaşca aburindă. Férémor, personaj grăsuţ şi îndesat, întrebă:

— Ei bine? Le deschidem? Gustăm?

Kardak izbucni în râs:

— Mereu acelaşi mâncăcios şi pofticios, Férémor ăsta! Nu, nu, avem tot timpul. Periplul nostru printre stele rămâne încă lung. În schimb, ca să mai distrez un echipaj surmenat, ca să-l fac să aibă răbdare până la plecarea cea mare, mi-ar place să-i ofer o hoinăreală pedestră, având la capătul ei destule bunătăţi ca să-şi bucure şi inima, şi burta. Nu mă-ndoiesc nicio clipă că undeva prin deşertul ăsta zac şi alte sticle, şi alte minunăţii. Nu-i aşa, Alteţă? Ne veţi călăuzi?

Înaintea tânărului, alb la faţă, ceaşca fumega mai departe, iar tartinele se răceau.

— Haide, haide, Alteţă, mănâncă! Uite, nici ieri seara, când te-ai întors n-ai avut poftă de mâncare. Nu te lăsa să pieri de foame!

Gandalf se căzni să soarbă câteva înghiţituri din lichidul acela negricios şi să ronţăie o tartină. Falkenberg luă cuvântul:

— Prinţe, ştii desigur că această navă posedă aparate de detecţie de cele mai diverse genuri. Este suficient să îndrepţi nişte vulgare detectoare termotropice ca să reperezi fiinţele vii care circulă pe creasta dunelor. Aseară, un asemenea detector, ne-a dezvăluit că te îndeletniceşti cu o operaţiune ciudată în imediata apropiere a navei.

— Deci, m-aţi supravegheat tot timpul?

— Pe cât a fost posibil, răspunse Kardak. Dar, vreme îndelungată, ai dispărut după lanţurile nisipoase.

Gandalf se străduia să înghită. Fiecare îmbucătură părea, să-i rămână în gât. Kardak surâdea sinistru, dozându-şi efectele. Unicul său ochi scăpăra când, în sfârşit, îl chestionă:

— Să fi fost oare călăreţul acoperit cu plăci metalice care a oferit domniei-tale cele două butelci?

Gandalf se aştepta la o asemenea întrebare. Dacă fusese el reperat pe când escalada crestele dunelor, nici călăreţul nu putuse scăpa atenţiei celor care-l urmăreau.

— L-am văzut pe acest călăreţ ciudat. Eram ascuns. El nu m-a remarcat. Am aşteptat cu răbdare, adăpostit de stâncă, ca necunoscutul să-şi părăsească postul de observaţie.

— Aşa e, călăreţul a rămas vreme îndelungată veghind pe creastă. Şi nici nu cred c-ai stat de vorbă cu el. Dar, poate, cu altcineva?

Gandalf se strădui să nu pară tulburat de discursul caustic al unui Kardak, deopotrivă viclean şi inchizitorial.

— Pe cine aş mai fi putut întâlni?

— Îţi închipui cumva că acest călăreţ patrula aşa, de unul singur, prin pustiu? Nu, nu! Cu siguranţă că, prin preajmă, s-a instalat un cantonament de nomazi. Iar nomazii ăştia bănuiesc prezenţa noastră. E neîndoios că unul dintre ei a dat peste urmele domniei-tale. De ce un călăreţ ar colinda dunele în echipament de luptă?

— Dar dacă ştiu de prezenţa lui *Surcouf* în mijlocul acestei depresiuni saline?

— Imposibil: oricare apropiere ar fi fost semnalată de aparatele noastre de detecţie. Or, exceptând-o pe domnia-ta, nimeni n-a hălăduit prin preajma navei, nici în timpul nopţii, nici în cursul întregii zile de ieri.

Gandalf nu mai avea nicio îndoială: catastrofa pe care o presimţise după întâlnirea sa cu fetiţa în chimono, era iminentă.

Zor, care dispăruse pentru o clipă, îşi făcu în acel moment o intrare triumfătoare, depunând pe masă preţiosul pectoral.

— Mi-a venit gândul cel bun să scotocesc un pic prin cabina ilustrului nostru pasager. Zău că a meritat.

Kardak ricană:

— Iată ceva care întăreşte proiectul meu de expediţie!

Degetele sale păroase pipăiră, amoros, podoaba. O aprecia în bun cunoscător:

— Într-adevăr, splendidă. Cunosc tăinuitori şi colecţionari care ar plăti o avere ca să dobândească o asemenea bijuterie! (unicul său ochi se aţinti asupra lui Gandalf, pleoştit de-a binelea). Ai să ne conduci, Alteţă. Acolo unde ai fost ieri. Fie că-i vorba de cantonamentul unor nomazi, de un puţ sau de un cort izolat. Ai furat cumva aceste obiecte? Mă îndoiesc însă că o persoană de calitatea domniei-tale s-ar putea coborî până-ntr-acolo încât să săvârşească o atare nelegiuire. Eu unul, de pildă, n-aş avea niciun scrupul. Se ridică alene, apoi, într-o străfulgerare, făcu să dispară obiectul. Ne punem în mişcare de aici într-o oră. Falkenberg rămâne pe loc pentru a proceda la ultimele verificări în compania unui singur om, Brochot, care să asigure paza. Se-nţelege, plecăm înarmaţi. Jucărioarele noastre sofisticate vor veni de hac oricărei rezistenţe. După toate aparenţele, nivelul tehnologic al acestei planete e aproape de zero absolut. Se apleacă din nou înspre Gandalf: Sper, Alteţă, că o să ai bunul gust de a evita orice figură. Contez pe efectul

surprizei. M-ar întrista dacă m-ai decepţiona, încercând, de exemplu, să previi o persoană cu care, ieri, ai legat o oarecare prietenie.

Falkenberg şi căpitanul părăsiră careul.

Zor şi Férémor rămaseră cu Gandalf. Era evident că fuseseră însărcinaţi să-l supravegheze, nescăpându-l din ochi. Buzele ca un fir de aţă ale lui Zor se desfăcură ca să murmure o întrebare:

— Zece oameni înarmaţi, sunt de-ajuns? Gândiţi-vă că puterea noastră de foc e de-a dreptul halucinantă.

Gandalf îşi încleştă pumnii, reţinându-se la timp ca să nu strivească sub rânjetul acesta viclean şi abject.

Ceva mai târziu, echipajul se adună la intrarea în navă.

„Ce bandă sinistră”, constată Gandalf. Lângă rampa de acces se legănau pe picioare Zor şi Férémor, Gal, cel cu braţul artificial şi alţi cinci haiduci cu moace patibulare. Îmbrăcaţi în veşminte uşoare şi pestriţe, având pe cap tot soiul de improvizaţii ridicole, ei mângâiau, cu zâmbete tâmpe, armele lor lucitoare. Kardak nu-şi pierdu prea mult timp cu recomandările. Cu cât expediţia se va termina mai repede, cu atât va fi mai bine. Soarele era încă jos, dar în curând căldura avea să devină copleşitoare.

Trupa se puse în mişcare, în frunte cu căpitanul. La mijloc, Gandalf, bine încadrat. Zor era pe post de încheietor de pluton. Cum înjurăturile izbucniră de la primul urcuş mai dificil pe nisipul moale, Kardak ordonă să se facă linişte pe un ton sec. Înaintau rapid. Odată atinsă creasta unei dune, Kardak se trântea la pământ, inspecta locurile, după care le adresa oamenilor un semn discret, aceştia grăbindu-se să-l ajungă. După cel de al patrulea lanţ de dune, suflul oamenilor, deveni sacadat, năduşeala porni să șiroaie pe feţele congestionate. O scurtă haltă oferi un moment de răgaz. Când ajunseră deasupra văii cu blocurile eratice, căpitanul cel chior se apropie de Gandalf şi mârâi:

— Acolo, în vârful mamelonului care-i în faţa noastră, stătea aseară războinicul acela. Tu, sunt sigur, reveneai urmând valea. Din clipa asta, ne călăuzeşti. Bagă însă de seamă. Sunt cu ochii pe tine şi o armă va fi permanent aţintită asupra spatelui tău.

Kardak se răsuci şi zări un minuscul punct strălucitor depăşind liniile succesive de nisipuri galbene: *Surcouf* ridicase antena. Numitul Brochot, rămas împreună cu Falkenberg singuri pe navă, supraveghea deplasarea trupei. De aici încolo însă, ea

va scăpa de sub urmărirea lui.

Cei zece se desfăşurară, se lăsară să lunece prudent pe fundul văii, apoi se regrupară în dreptul unei stânci. Kardak porni iarăşi în fruntea bandei, ţinându-l ferm pe Gandalf de un braţ, cu arma în cealaltă mână. Oamenii săi îl urmau, păstrând între ei intervale regulate.

Tânărul prinţ se simţea prins în laţ. Va încerca, de bună seamă să-i rătăcească pe piraţi câtva timp, dar jocul acesta primejdios nu se putea eterniza. Kardak remarcă primele semne de vegetaţie şi atunci şopti la urechea prizonierului său:

— Suntem pe drumul cel bun.

Ajunseră la locul unde, în ajun, fetiţa cotise brusc, angajându-se într-o altă vale, perpendiculară pe prima. Tânărul simţi cum inima o ia razna, cum bătăile ei se repercutează dureros în coşul pieptului. N-a fost însă nevoie de niciun fel de hotărâre.

— O luăm pe aici, mârâi Kardak. Deşi solul e dur, urmele paşilor se văd perfect.

Trăgându-l după sine pe prinţ, căpitanul pătrunse circumspect în îngustul defileu. Férémor, care îi urma, aşteptă o clipă, apoi se luă după ei.

Nici Kardak, nici Gandalf, nici Férémor nu percepură şuierul care sfâşie văzduhul. Penultimul om din trupă încremeni, holbă ochii, scăpă arma. Cu cele două mâini încercă să apuce săgeata care-i străpunsese gâtul. Bolborosi ceva înecându-se cu sânge, căzu în genunchi, apoi pe spate. Piratul care-l preceda se răsuci, rămase pentru o clipă pietrificat de oroare, după care se precipită vrând să se adăpostească după o stâncă. Ţâşni o nouă săgeată şi i se înfipse, vibrând în spate. Omul scoase un urlet şi se prăbuşi, zvârcolindu-se, în nisip. Cel de al treilea deschise focul, o rază orbitoare izbi pieptul războinicului care, în picioare pe creasta unei dune, se pregătea să-şi încordeze arcul. O gaură sfârâitoare se căscă în mijlocul platoşei care-i acoperea pieptul şi arcaşul căzu fără un ţipăt.

Pe fundul văii, zăpăceala era în toi. Zbierau cu toţii, adăpostiţi pe două stânci, neştiind din ce parte va veni penata moarte. Kardak îl îmbrâncise pe Gandalf după o ridicătură de teren şi se lungise alături de el. Îşi sucea capul în toate părţile, dar unicul său ochi nu zărea nicăieri vreun inamic. Strigă după ai săi care sosiră în goana mare. Nicio săgeată nu brăzdă spaţiul îngust al văii. Când toţi se regrupară în jurul lui, Kardak răcni:

— Nu putem rămâne pe fundul acestor chei. Escaladăm cu prudenţă şi pârjolim tot ce mişcă.

Se ridică, răsucind, mai, mai să-l rupă, braţul lui Gandalf.

— Dacă arcaşii ăştia ai diavolului îţi sunt prieteni, îmi vei servi drept un minunat scut!

Suflând, gemând şi blestemând, cei opt oameni rămaşi urcă anevoie panta abruptă. Câteva fulgerături calcinară nişte stânci, prefăcură în sticlă bancuri de nisip, dar fără rezultate vizibile: duşmanul era pretutindeni şi nicăieri.

Pe când se apropiau de creastă, pământul prinse să duduie şi să dârdâie. Un ropot surd zgâlţâia văzduhul încins şi apăsător.

— Deasupra! urlă Kardak. Vin deasupra noastră!

— Şi din spate! mugi, la rându-i, Férémor.

Pe creasta opusă, răsăriră brusc, arcaşii. Săgeţile ţâşniră înainte ca cineva să fi apucat să reacţioneze. Doi piraţi lunecară de-a lungul pantei, străpunşi, un al treilea, atins la picior, scotea urlete de nebun, iar linia de creastă era o mare de flăcări.

În acel moment, deasupra supravieţuitorilor, apărură călăreţii. În pumnii lor sclipeau lamele ascuţite ale unor săbii gigantice. Purtau coifuri ciudate împodobite cu coarne terifiante. Fără să şovăie îşi avântară caii.

Aceştia însă nu izbutiră să se menţină pe picioare din pricina declivităţii prea mari. Şi-n vreme ce animalele se prăvăleau nechezând în mijlocul vârtejurilor de praf, a flăcărilor şuierătoare şi a jeturilor mortale, luptătorii, acum pedeştri, se năpustiră rotind la voia întâmplării ucigaşele lor săbii. Zor trase la grămadă, fu trântit la pământ, încercă să se ridice şi capul îi zbură în ţiuitura unei lame. Kardak şi Gandalf fură răsturnaţi de o iapă a cărei pântec plesni în aceiaşi clipă într-o explozie de viscere aburinde, se zbătură orbeşte să scape de revărsarea aceea de intestine lipicioase, şi se treziră, pe jumătate năuciţi, la baza dunei.

Ce mai rămăsese din trupă, daţi peste cap, izbiţi, pradă unei terori demente se rostogoliră şi ei în căuşul văii, în mijlocul urletelor atacanţilor.

Férémor sări în picioare în faţa unui războinic care, sub coiful său cu coarne purta o mască de coşmar. Sub atrocea muşcătură a unei lame care-i scotocea vintrele, căscă gura, fără a putea scoate un sunet, în timp ce adversarul său tresărea, cu jumătate din piept carbonizată şi braţul stâng volatilizat. Câteva clipe,

Férémor şi războinicul rămaseră înţepeniţi, faţă-n faţă, strâns uniţi, perfect sudaţi prin unicul braţ al unuia prelungit cu oţelul care străpunsese pântecul celuilalt, cu vârful tăişului, picurând de sânge, ieşindu-i prin spate. Se înclinară apoi ca şi când ar fi vrut să schimbe între ei acolada groazei după care, păpuşi inerte, marionete cu sforile retezate, căzură în genunchi, se îmbrăţişară şi se prăvăliră pe nisip într-o lunecare comună, filmată parcă la ralanti.

Chiar lângă Gandalf, un cal se ridica anevoie pe picioarele-i tremurânde. Tânărul izbuti să evite o lamă şuierătoare, îşi doborî adversarul, se repezi, apucă oblâncul şeii. Nechezând, animalul porni în galop, dar Gandalf se menţinu, de bine, de rău, agăţat, cu picioarele târâş, zvâcnind din pricina terenului inegal.

Kardak gesticula ca un apucat, dar sfârşitul bătăliei nu lăsa loc la niciun fel de îndoială. Când pieriră şi ultimii călăreţi, deveniţi pedestraşi, supravieţuiau Kardak, scăpat ca prin minune, doar cu câteva contuzii şi doi dintre oamenii lui care-şi pierdeau însă hemoglobina prin zeci şi zeci de tăieturi piezişe. Doi cai rămaşi liberi se învârtiră, bezmetici, roată, după care porniră în goană spre valea cu stânci. Kardak se lansă în urma lor. Pe creasta opusă apărură alţi noi arcaşi. Plouă cu săgeţi. Kardak primi una în umăr, dar îşi continuă cursa. Ceilalţi doi însă, zăceau într-un nor de pulbere ce nu apucase încă să se lase, cu spinările ciuruite de săgeţi, pironiţi parcă de sol.

Între timp, Gandalf, reuşise să urce în şa, cu picioarele numai jupuituri şi vânătăi. Calul gonea la întâmplare printre dune, iar el nu izbutea să-l dirijeze. Se lăsă astfel purtat în galop câteva minute, după care, trăgând disperat de dârlogi, reuşi să-l oprească. Nu-l urmărea nimeni. Dar lucrul acesta nu va întârzia să se producă. La dreapta sa, o pantă blândă ducea spre un mamelon de nisip. În rest, dunele ofereau doar coaste abrupte. Gandalf îşi îndemnă deci calul către acel urcuş. Animalul se lăsa greu condus, împotrivindu-se, zvârlind uneori din copite ca şi cum ar fi vrut să se debaraseze de călăreţul acesta necunoscut. Nisipul ceda sub picioarele care, uneori, se înfundau până peste chişiţă.

Gandalf se aştepta ca în orice moment să vadă apărând războinicii deşertului. Nu mai auzea nici zgomotele luptei, nici horcăitul muribunzilor. Dacă încleştarea se isprăvise, tânărul nu-şi făcea iluzii în legătură cu finalul ei. Odată ajuns în vârful

colinei, văzu cu uşurare, dincolo de un dublu rând de creste, puncte strălucitoare şi protuberanţe metalice. Îşi înfipse călcâiele în burta calului care ţâşni pe pantă în jos. Ajuns însă pe fundul unei văi sinuoase şi observând următorul suiş, calul cabră atât de violent, încât Gandalf se trezi zvârlit din şa şi înghiţit de un nor de pulbere. Din fericire, pumnul nu lăsase să-i scape dârlogii de piele, împiedicând animalul să fugă. După ce izbuti, cum se pricepu, să calmeze dobitocul, porni să urce noua serie de dune, tuşind, blestemând şi trăgând după sine îndărătnicul patruped. După o ascensiune halucinantă, urcă anevoie în şa pentru un nou coborâş, cu lunecări şi nechezături. Mai rămânea doar o singură escaladare, cumplită, pe care așijderi urma s-o facă pas cu pas, trăgând după sine vietatea recalcitrantă. În spatele acestei ultime dune, depresiunea salină, izbită din plin de un soare acum triumfător, scăpăra, aruncând mii de scânteieri orbitoare. Cu ţeasta cuprinsă de flăcări, tăvălit prin nisip, cu limba ca cioplită din lemn, Gandalf avea senzaţia că trăieşte unul din acele coşmaruri de copil în timpul căruia te simţi urmărit de un monstru imprecis, când picioarele ţi se înfundă în ceva cleios, muşchii se tetanizează, fuga devine o tropăială pe loc, o neputinţă oribilă, iar răsuflarea horcăită a imundei creaturi, atinge de-acum, infectă şi hulpavă, ceafa fugarului imobilizat.

Cu preţul unor incredibile eforturi, neliniştea şi spaima înzecindu-i energia, împingându-l dincolo de limita puterilor şi a disperării, tânărul ajunse, în sfârşit, pe creasta ultimei dune. N-ar fi crezut niciodată c-ar fi fost capabil de o asemenea performanţă. Lacrimi amare ţâşniră din ochii săi, vârstară obrajii, când, sleit complet de forţe, prinţul zări, în găoacea depresiunii, atât de aproape şi, în acelaşi timp, atât de îndepărtată, silueta navei care strălucea, imobilă şi liniştitoare, insensibilă la obscura dramă care tocmai se jucase între nisipurile dunelor. Rampa de acces era lăsată şi, în deschizătura sasului Gandalf distinse silueta lui Brochet.

Gemând pe înfundate, icnind, tânărul vârî piciorul în scară, se încleştă de oblânc şi încălecă scoţând un horcăit dureros. Calul se roti de câteva ori pe loc înainte de a accepta să galopeze în direcţia cea bună.

Privirea lui Gandalf se înceţoşase, formele navei păreau că ondulează, că joacă. I se păru că Brochet gesticulează că urlă

ceva, că ţinteşte cu arma. Un fascicol luminos ţâşni, fulgeră pe lângă el, explodă undeva în spate. În aceeaşi clipă, un nechezat teribil zgudui văzduhul.

Cavaleri în armură se năpusteau din toate părţile, potrivindu-şi săgeţile şi încordând, în plin galop, arcurile.

La piciorul rampei, calul lui Gandalf se poticni şi se prăbuşi, izbindu-i violent pe călăreţ de armătura metalică. Cu ţeasta gata, gata să explodeze, tânărul se căţără, în patru labe, până la sas, acolo unde Brochet trăgea în toate direcţiile, urlând în acelaşi timp:

— Grăbeşte-te, fir-ar să fie! Grăbeşte-te!

Îl înşfăcă de-o mână, trăgându-l spre el şi spre intrarea salvatoare. Brusc, braţul i se înmuie. Brochet înţepeni, cu o săgeată înfiptă drept în piept, apoi se prăvăli peste marginea pasarelei. Gandalf se rostogoli până-n interiorul navei, se ridică, se năpusti de-a lungul culoarului unde se găsea sistemul de închidere al sasului, dar căzu înainte de a-l fi atins.

Ca prin vis, auzi glasul înnebunit al lui Falkenberg care sosea în goană:

— Ce dracu se întâmplă aici? Ah, drăcia dracului! Drăcia dracului! Nu-i cu putinţă!

Apoi o harababură de ţipete şi comenzi lansate pe tonuri ascuţite, sunete mate de trupuri care se prăbuşesc, zgomot de luptă, izbituri în pereţi, şuierături, explozii.

Gandalf încercă să se mişte.

Brutală, sfâşietoare, durerea îi sfredeli spinarea, îi străpunse inima.

*

Din stele ploua cu petale de trandafir peste galben-roşcata tălăzuire a dunelor nesfârşite.

Sub ploaia înmiresmată, copii goi dansau în cerc, cântând cântecele lor de copii.

Venită de nicăieri şi de pretutindeni, pe cer lunecă sania lui Moş Crăciun. Răsunară urale, izbucniră chiote de bucurie, ţâşniră râsete de uşurare sau de triumf. Puştimea era în delir, mânuţele se agitau frenetic. Balonaşe şi paraşute coborau alene, încetinind maiestuosul semănat de daruri legate cu panglici multicolore.

— Tot nu crezi în Moş Crăciun? îl întreba Marie-Rose.

Gandalf visa şi ştia că visează; dar mai ştia şi că, uneori,

visele se învăluie într-o textură incontestabil mai autentică decât cea a realităţilor obtuze.

Suprapunându-se peste fastuoasa plutire a baloanelor şi paraşutelor, lăsând să transpară, în filigran, siluetele, acum potolite, ale cerbilor saniei fermecate, chipul zâmbitor al dulcii Marie-Rose ocupa întregul cer. Buzele i se întredeschiseră cu delicateţă şi suava şoaptă a gurii de copil umplu pieptul chinuit al tânărului prinţ adormit.

— Sunt tristă că eşti rănit, domnule.

Ar fi vrut să răspundă:

— Mă cheamă Gandalf, nu domnule.

Dar nu era nici instalat în sania lui Moş Crăciun, nici călare pe o stea strălucitoare, nici agăţat de o paraşută deschisă, şi, cu atât mai puţin, culcat între buzele trandafirii ale imensei feţe.

— I-am povestit tot lui Tobi.

— Tobi?

— Tobi, fratele meu cel mare. El a înţeles că nu vrei să faci rău nimănui. Şi atunci Tobi a acceptat să mă ajute ca să-ţi vorbesc.

— Să-mi vorbeşti? ca să-mi dezvălui care cumplită taină?

— Ca să te pun în gardă.

— Dar este, de-acum, prea târziu. Totul e consumat.

— Nu, nu! Vei trăi! Vei pleca departe, printre stele! Dar ia seama la ce se ascunde în nava ta.

— Despre ce vrei să vorbeşti, Marie-Rose? Baloanele coboară şi coboară, iar în dosul chipului tău tandru, Moş-Crăciun arborează rânjetul răutăcios al unui „Taica-Biciuşcă”.

— Cel ce se ascunde în nava ta vântură o sabie crudă. Ochii săi sclipesc şi răsuflarea-i e hârâită. El nu ştie ca mine, ca Tobi, că tu nu doreşti răul nimănui. Fereşte-te de el.

— Şi cum să fac?

— Dormi. Dormi ani în şir. Şi-n timpul somnului tău, noi vom închide bariera amintirilor tale.

— Ce vrei să spui cu asta, micuţă Sibilă?

— Nimeni nu trebuie să ştie. Nimeni nu trebuie să afle. Aşa a hotărât Moş Crăciun. Căci Moş Crăciun vrea să existe numai pentru copii. Nu şi pentru cei mari.

Baloanele plesniră, paraşutele se sfâşiară, chipul lui Marie-Rose se învârteji, ducând cu sine, în frenetica sa mişcare giratorie, toate stelele firmamentului şi, odată cu ele, zâmbetul

batjocoritor al lui Moş Crăciun.

*

Când şi-a revenit în simţiri, era întins, gol, pe patul din cabina sa. Un pansament grosolan, prea tare strâns, pătat de sânge, îi strivea pieptul. Nu resimţea însă niciun fel de durere. Dădu să se ridice, se rezemă în coate, saltă bustul, dar o cumplită ameţeală şi o adevărată ploaie de puncte luminoase îl reexpediară la loc.

Uşa se deschise. Apăru Falkenberg, livid, cu ochii strălucitori şi tras la faţă.

— De cât timp te-ai trezit, Alteţă?

„Baloane, paraşute, Moş Crăciun, îşi aminti prinţul. Dar înainte? Deşertul, săgeţile, horcăitul muribunzilor şi calul acela nebun care necheza întruna, care nu se lăsa condus, gloabă încăpăţânată!”

Izbuti să îngaime:

— Câţi… câţi… sup… supravieţuitori?

Fu surprins auzind cât îi era de răguşit glasul.

— Supravieţuitori? până una alta, eu şi cu domnia-ta.

Gandalf rumegă în sine răspunsul, îi simţi gustul amar, îl asimilă.

— Morţi cu toţii?

— Mi-e teamă că da. Călăreţi în armuri, urlând, au încercuit nava. Mai încolo, ai să-mi istoriseşti ce s-a petrecut în deşert.

Gandalf făcu o nouă tentativă de a se scula. Falkenberg se precipită, şi petrecu braţul său drept pe sub subţiorile tânărului, ca să-l susţină.

— Nu ştiu dacă ai să izbuteşti să faci măcar câţiva paşi, dar o să te ajut.

Gandalf îşi petrecu picioarele peste marginea patului, dar, brusc, încremeni, remarcând feşele însângerate ale lui Falkenberg.

— Ce-i cu… ce-i cu braţul dumitale?

Astronavigatorul făcu o strâmbătură:

— Braţul meu stâng? S-a dus; O singură lovitură de sabie şi, gata, a zburat!

O pâclă greţoasă otrăvea creierii lui Gandalf. Îl cuprinse o bruscă senzaţie de vomă, reuşi s-o stăpânească, înghiţi în sec.

— Bine dar… blocul medical?

Falkenberg avu un rânjet sinistru:

— O să te conduc până la postul de pilotaj. Acolo o să înţelegi mai bine care-s problemele noastre. Apoi, adăugă: Am pierdut mult sânge. Cu toate astea, mă socot mai valid decât domnia-ta.

Gandalf îndrăzni să schiţeze câţiva paşi, se clătină, apoi îşi redobândi cât de cât echilibrul. Susţinut în continuare de unicul braţ al lui Falkenberg, porni pe culoar. Păşi peste cadavrele a doi războinici. Unuia îi lipsea capul, spinarea celuilalt era o uriaşă gaură carbonizată.

În careu domnea un adevărat haos: dulapuri golite, sticle sparte, fotolii spintecate. Un alt războinic, cu pieptul calcinat, şi sfărâmat zăcea pe spate de-a curmezişul mesei. Mâna lui continua să strângă mânerul unei săbii cu lama uşor curbată. Pe faţă, o mască de coşmar care rânjea.

— Câţi... câţi ai ucis?

— Vreo zece. Veneam de jos. Te-am văzut cum te-ai prăbuşit pe culoar. O hoardă de barbari a trecut peste domnia-ta. Din fericire, eram înarmat. Am tras, am tras în toate direcţiile. Apoi, am reuşit să închid sasul de acces. După aceea, m-am repezit spre postul de pilotaj. Prea târziu însă.

Lucrul acesta, Gandalf îl putu constata cu proprii ochi şi-şi dădu seama că iremediabilul se produsese. Îngrozit, contemplă dezastrul: ecrane sparte, pulturi răsturnate, conexiuni smulse, peste tot numai cioburi care scrâşneau sub picioare. Şi iarăşi cadavre încremenite în atitudini groteşti.

— Au izbit orbeşte cu blestematele lor de săbii. Au făcut zob tot ce le-a ieşit în cale cu furie, în demenţă. Au spart, au călcat, s-au ars cu scânteile provocate de scurtcircuite, excitaţii de jerbele multicolore pe care le aprinseseră în nebunia lor. Au smuls panourile de protecţie şi s-au aruncat să scotocească prin măţăria electronică rămasă descoperită. Doi au luat foc şi atunci, arzând de vii, s-au aruncat asupra ecranelor rămase intacte.

Gandalf se lăsă să cadă pe un fotoliu pe care şerpuiau diverse cabluri, înnegrite şi inerte. Falkenberg se rezemă de un perete vârstat de dungi negre:

— Am eliminat, mai întâi, doi care se aflau pe coridor. Apoi, m-am năpustit spre careu. Fără, fără să mă mai gândesc şi fără să mă păzesc. Atunci m-au avut. M-am ferit, dar prea târziu. Braţul se şi dusese, retezat la înălţimea umărului. Am urlat ca

un nebun şi am deschis focul la nimereală, împroşcând tot careul cu flăcări ucigaşe. Celor din cabina de pilotaj, puţin le păsa, ei continuau să sfărâme cât mai multe aparate. Am tras din uşa care desparte careul de postul de pilotaj, provocând, la rându-mi alte distrugeri, inutile, care completau însă actul lor de barbarie, Până la urmă însă, i-am lichidat. Au ars cu toţii, râzând ca nişte scoşi din minţi.

Dacă ar mai fi avut putere, Gandalf ar fi plâns de furie şi de scârbă. Aşa însă, rămase prostrat, ghemuit pe fotoliul acela, incapabil de reacţii, cu umerii agitaţi de un tremur nervos. Pe un ton mecanic Falkenberg, continua atrocele său expozeu:

— Am stopat hemoragia din umăr aşa cum am putut: reglând intensitatea jetului pistolului meu laser şi dirijându-l atent, am cauterizat bontul din care sângele ţâşnea ca dintr-o fântână arteziană. Apoi, m-am ocupat de domnia-ta. Dacă mie-mi lipsea braţul, domnia-ta aveai o splendidă perforaţie a plămânului. Din fericire, lama a fost deviată de o coastă, altminteri îţi străpungea direct inima. Ai avut noroc. Mă rog, dacă aşa ceva se poate numi noroc.

O săgetătură de foc trecu prin pieptul lui Gandalf, smulgându-i un geamăt înăbuşit.

— A revenit durerea, nu-i aşa? Nu-ţi fă griji, Alteţă. Voi repeta injecţiile de câte ori va fi nevoie. Nava posedă truse medicale de prim-ajutor destinate expediţiilor de explorare mai îndelungate şi mai îndepărtate. Analgezicele conţinute, se dovedesc a fi de o mare eficacitate.

— Tr… truse de prim-ajutor? se bâlbâi tânărul. Dar atunci… blocul medical…?

— Distrus şi devastat ca tot restul. Ce, era greu de ghicit? Sunt specialist în astronavigaţie, nu doctor în medicină. Te-am îngrijit cum m-am îngrijit şi pe mine însumi, adică foarte prost. Oftă. Ce porcărie! Măcar de n-ar fi pătruns în blocul medical! Braţul meu ar fi fost atunci lipit la loc, perfect grefat, fără riscul infecţiei. Iar plămânul domniei tale şi-ar fi regăsit deplina integritate a ţesutului său spongios.

Gandalf nu mai putea:

— Hai să ieşim de aici! Am văzut destul!

Falkenberg se desprinse de peretele dungat cu negru de care stătuse rezemat.

— Fie şi aşa. Dar dacă nu te sprijin, ai să cazi peste cioburi şi

după ce m-am ocupat de răni serioase, nu mai am chef să-mi pierd timpul cu julituri mărunte. Unde să mergem? În cabina căpitanului?

— Unde vrei, dar cât mai departe de măcelul ăsta, cât mai departe de cadavrele astea!

Când însă Gandalf se ridică, picioarele îi fugiră brusc de sub el, şi tânărul îşi pierdu, pentru a doua oară, cunoştinţa.

Un timp interminabil căzu şi tot căzu, răsucindu-se ca un titirez, printr-un puţ vertical, urmărind două sticle, una cu vin alb, cealaltă cu vin roşu. Şi mai jos, prin tunelul fără sfârşit, cădea un pectoral sclipitor. Vinul! Pectoralul! Trebuia neapărat să pună mâna pe ele! Să ascundă aceste comori. Gandalf nu ştia exact pentru ce, dar era important, capital. O dorea Marie-Rose. La fel şi Moş Crăciun. Moş Crăciun?

Prostii! Copilării!

Puţul se lărgi, deveni un bot larg căscat cu dinţi cum nu se mai văzuseră, şi botul înghiţi sticlele, înghiţi pectoralul, înghiţi şi urletul lui Gandalf.

O durere uşoară, abia perceptibilă, îl făcu să tresară şi să se trezească.

Aplecat deasupra sa, Falkenberg ţinea în mână un pistol bizar.

— Nu te speria, Alteţă. Chiar dacă instrumentul prezintă un aspect cam ambiguu, e totuşi un pistol medical. Sper doar să nu fi exagerat doza de analgezic.

Gandalf murmură:

— Sticlele… pec…

— Glasul i se frânse. Falkenberg încruntă sprâncenele:

— Ce fel de sticle?

— Oh, nimic. Absolut nimic.

— Ai avut un somn foarte agitat. Zău dacă-mi doresc să am parte de coşmarul care te-a chinuit. Îmi ajunge cu prisosinţă. Cel în care suntem cufundaţi realmente.

Tânărul era din nou întins pe o canapea, dar de astă dată în cabina lui Kardak-Chiorul.

— Am profitat de prelungitul leşin al domniei-tale. Întâi, ca să mă odihnesc şi eu şi să mai recuperez ceva. Apoi, ca să evaluez exact distrugerile şi să apreciez şansele noastre de a scăpa. Te simţi îndeajuns de lucid ca să mă asculţi?

— Dă-i drumul!

— Iată, în primul rând, esenţialul: putem decola şi părăsi

planeta asta. Dacă viteza superfotonică ne este interzisă, un zbor clasic, infrafotonic, nu pune niciun fel de probleme. Sigur, întoarcerea spre prima din lumile locuite va dura ani, dacă nu cumva chiar decenii. În plus, *Surcouf* e mut, fără nicio posibilitate de comunicare cu ori cine ar fi.

Gandalf se revoltă:

— Nu! Refuz! Nu vreau să mucegăiesc şi să îmbătrânesc în nava asta!

— Ai o altă soluţie de propus?

— De acord, părăsim deşertul ăsta. Dar aterizăm altundeva pe planeta asta, nu se poate să nu găsim o zonă mai ospitalieră, un popor mai paşnic decât călăreţii ăştia ucigaşi.

— Carevasăzică doreşti să trăieşti şi să mori pe planeta asta, să-ţi croieşti pe ea o nouă existenţă? Prea puţin pentru mine. Eu unul, doresc să ajung în lumile civilizate şi evoluate. De altfel, rana pe care o ai nu cred să-ţi lase prea mult timp de trăit. Dar n-am terminat încă micuţa mea expunere şi n-am vorbit de un element capital care va facilita evadarea noastră şi care, sper, te va convinge. În calele lui *Surcouf* se află două sicrie albe.

— Ce-s astea?

— Două cuve etanşe criogene. Pe vremea primelor călătorii spaţiale, când încă nu fusese descoperit mijlocul de a utiliza racursiurile prin hiperspaţiu, echipajele navelor rămâneau în stare de imponderabilitate, perfect congelate în ceea ce, curând, aveau să fie poreclite „sicriele albe”. Mai târziu, când secretele hiperspaţiului au fost descifrate, navele au continuat să fie dotate totuşi, ca măsură de precauţie, cu aceste cuve criogene. Cu timpul însă, cuvele astea au cam început să dispară şi, până la urmă, au fost complet uitate.

— Dar căpitanul Kardak a ţinut să echipeze *Surcouf*-ul cu asemenea „sicrie albe”. Pentru cazul că…

— Numai căpitanul şi cu mine eram la curent. Voi face nava să decoleze şi o voi îndrepta spre cele mai apropiate lumi locuite. Iar pe durata acestui lung voiaj, noi doi vom dormi ca nişte prunci. În acest fel, nici rana domniei-tale nu riscă să se agraveze.

— Şi dacă nimeni nu va descoperi niciodată nava noastră? Şi dacă, dintr-un motiv oarecare, ea îşi va devia cursa şi va ieşi din Galaxie?

— E un risc pe care trebuie să ni-l asumăm.

Gandalf închise ochii, păru că aţipeşte, dar brusc murmură:

— Mă întreb cum va arăta Zâna-cea-Bună care ne va trezi din letargie?

Falkenberg oftă uşurat.

— Constat cu plăcere că-mi dai dreptate şi că soluţia mea e acceptată. De altfel, nici n-aveai altă alegere.

O uşoară vibraţie se transmise canapelei, furnicându-l pe Gandalf pe şira spinării. Apoi, un şoc surd, îndepărtat, făcu să răsune coca navei.

— Ce mai e şi asta? chestionă tânărul.

— În dormitorul echipajului a mai rămas un ecran intact. Ecranul reflectă zona din imediata apropiere a lui *Surcouf.*

— Da, şi?

— Războinicii s-au apucat de o treabă complet scrântită: vor să îngroape nava sub o dună artificială. Acum, cară cu caii tomberoane cu nisip şi pietre.

— Cât timp le-ar fi necesar ca să ne îngroape de tot?

— Mai multe zile, fără-ndoială. Până atunci însă, noi vom fi decolat de-acum. Nu va fi nicio problemă pentru navă să se smulgă din primele straturi de nisip şi pietriş.

Pe o măsuţă de lângă canapea, Falkenberg aşezase un flacon conţinând un lichid maroniu închis şi două păhărele.

— Suporţi un pic de alcool, Alteţă?

— Mulţumesc, nu. Încă nu-i simt nevoia.

Astronavigatorul îşi servi o porţie zdravănă, trase o duşcă solidă şi se strâmbă.

— Discuţia noastră nu este tocmai terminată, Alteţă. Ar mai fi câteva puncte de lămurit.

— Privitoare la…?

— Privitoare la revenirea noastră într-un univers civilizat. Domnia-ta nu mai eşti oaspetele sau… ostaticul unei nave de piraţi, pentru bunul motiv că întregul echipaj a dispărut, Exceptând persoana mea, evident.

— Bun, şi?

— Cine-l va descoperi pe *Surcouf* rătăcind prin spaţiu? Dacă va fi vorba de un crucişător al Ligii regale, să nădăjduim ca el să aparţină legitimiştilor şi nu rebelilor. Dacă nava va fi a unei alte confederaţii, în principiu neutre, nu cred ca, pentru domnia-ta, să existe vreun risc imediat. Pentru mine însă…

— Am, priceput: vrei să-ţi servesc drept girant.

— Ţi-am salvat viaţa, te-am îngrijit, te-am scos dintr-o situaţie extrem de neplăcută.

— Într-un cuvânt, doreşti să te răscumperi.

— Voi fi franc, Alteţă. Nu te-am avut niciodată la inimă, şi n-am resimţit nici cea mai mică simpatie pentru domnia-ta. Nu facem parte din aceeaşi lume. Unicul merit al domniei-tale este că te-ai născut din cine te-ai născut. Eu, eu am fost nevoit să mă bat ca să-mi fac un rost şi n-are importanţă pe ce căi am izbutit. Din acest moment însă, am nevoie de domnia-ta, am nevoie să rămâi în viaţă.

— Mulţumesc pentru sinceritatea dumitale. N-am să te trădez. Voi face tot ce-mi va sta în putere ca să obţin reabilitarea dumitale. Ai cuvântul meu de onoare.

— O ultimă chestiune, Alteţă, asta aşa, ca să-mi satisfac curiozitatea. Ca să consolideze duna lor artificială şi ca s-o împiedice de a deveni o spulberătură de nisip, războinicii folosesc împletituri şi pietre. Dar împletiturile sunt metalice, iar pietrele nu-s nişte simpli bolovani, ci fragmente de edificiu, cărămizi, dale uriaşe. Pe aproape, trebuie să fie un oraş, nu-i aşa?

— Deducţie exactă. Într-adevăr, în spatele dunelor am descoperit ruinele unei imense cetăţi.

— Iar sălbaticii care au masacrat echipajul şi au distrus aparatura lui *Surcouf* caută acum să şteargă toate urmele blestemăţiei lor. Dacă, întâmplător, o altă navă va survola pustiul acestei planete, nu va descoperi decât nişte ruine lipsite de interes. Deci, lor le e teamă de o altă vizită, oricând posibilă. Straniu comportament pentru aceşti aborigeni ai unei planete uitate, situate la periferia Galaxiei, departe de restul lumilor locuite.

— Cunoşti numele acestei planete?

— Nu ţi-ar spune nimic, chiar dacă l-aş dezvălui.

Gandalf nu mai avea nicio îndoială: Falkenberg ştia cum se numeşte acest pământ barbar pe care aterizase *Surcouf.* Dar pentru nimic în lume nu va deconspira acest nume. Oare să fi intuit el ceva deosebit de important? Să fi plăsmuit în mintea sa cine ştie ce proiect incredibil? Să fi hotărât ca, dacă scapă nevătămat, să revină într-o bună zi în această lume în acest deşert? Ca să caute ce? Ca să dezlege care taină redutabilă?

Tânărul se simţea în continuare ameţit, în pragul vomei, îi

venea extrem de greu să reflecteze ca lumea, să-şi amintească de anumite recomandări exprese. În răstimpul stărilor sale comatoase fusese vizitat, prevenit. Vizitat de către cine? Prevenit de ce? Primejdia nu fusese încă înlăturată. Dar care primejdie mai subzista oare?

Marie-Rose? Da, Marie-Rose, ea îi spusese: „Nimeni nu trebuie să ştie, nimeni nu trebuie să afle”. Marie-Rose şi… Tobi.

— Te simţi tot atât de rău, Alteţă?

Falkenberg se aplecase peste canapea, vizibil îngrijorat. „E clar, se gândi tânărul, viaţa mea îi e preţioasă”.

— Nu, nu. Mi-e de-acum mai bine. Dar…

— Dar?

— Aş dori să dispară de pe navă toate urmele acestor barbari. Ca nimeni şi niciodată să nu poată afla cine a provocat atâtea distrugeri la bordul lui *Surcouf.*

Un surâs enigmatic flutură pe chipul emaciat al lui Falkenberg.

— Desigur, Alteţă. Doresc şi eu acelaşi lucru. Vom evacua toate cadavrele, toate armele antice utilizate de aceşti sălbateci.

Ceva mai târziu, o trapă laterală se deschise în flancul lui *Surcouf* şi prin tunelul de evacuare, peste zece cadavre fură ejectate în spaţiul liber şi se striviră de nisipul care apucase să se adune de-acum sub deflectoarele de gaze. Pe aceeaşi cale zburară afară săbii, arcuri, coifuri, măşti fioroase.

Meduzaţi, războinicii întrerupseră munca lor istovitoare şi, scoţând urlete de mânie, bombardară corpul navei cu bolovani, după care însă se potoliră şi adunară cu pioşenie trupurile carbonizate sau sfârtecate ale camarazilor lor.

— Ochi oblici, pometi proeminenţi, ten cerat, toate trăsăturile tipice ale unei rase mongoloide, constatase Falkenberg, după ce smulse masca de pe faţa unui cadavru. Dar cu asta n-am rezolvat misterul prezenţei unei atari rase în acest deşert.

Şi, în timp ce o nouă seară revărsa răcoarea sa binefăcătoare printre dunele sterpe, vântul se stârni, prevestind o altă furtună.

— Am aterizat pe această planetă profitând de furia unui simun. Constat că şi plecarea noastră va fi salutată tot de o dezlănţuire a elementelor.

Pe unicul ecran în stare de funcţionare, imaginea se tulburase, nemaiprezentând decât striaţiuni informe, sarabande

bezmetice de scântei, „purici” în delir.

Cei care trudeau la îngroparea lui *Surcouf* se retrăseseră căutând un adăpost eficace împotriva biciuiturilor de nisip; tocmai atunci superstructurile navei vibrară, trenul de aterizare fremătă şi un şuierat strident acoperi pentru o clipă vuietele sălbatice ale furtunii.

Surcouf se smulse din nisipul adunat pe tălpicile sale, rezistă vitejeşte furiei uraganului şi dispăru înghiţit de vârtejurile dense şi mugitoare.

În cabina căpitanului, Gandalf basculase pentru a treia oară într-o stare de inconştienţă alcătuită parcă din vată scămoşată: plutea. Departe de simun. Departe de navă. Departe de cadavrele cu piepturile zdrobite. Şuşoteli se întreţeseau pe-undeva pe-aproape de urechile sale, dar nu izbutea să le desluşească sensul. Nu percepea decât frânturi încâlcite de frază sau cuvinte izolate. „Crăciun… vin… pericol în…”. Încercă să înoate în direcţia acestor murmure, dar se rătăcea, îşi pierdea cumpătul, se închidea în sine, se relaxa cu încetineală, braţele şi picioarele vâslind printr-un soi de fumegare inefabilă. Auzi, de data asta distinct: „La revedere… la revedere…”.

Atunci, ştiu: Marie-Rose.

O fulgerare, apoi un şoc: deschise ochii şi văzu canapeaua ceva mai jos, sub el.

Plutea cu adevărat. Imediat îşi spuse: „*Surcouf* s-a desprins. Am ajuns în spaţiu, am atins starea de imponderabilitate”.

Falkenberg se strecură prin ușa deschisă a cabinei şi cu unicul său braţ îl înşfăcă pe Gandalf de gleznă.

Astronavigatorul remarcă dâra subţire de sânge care se prelinsese pe la comisura buzelor tânărului, dar se abţinu de la ori ce fel de comentariu, mulţumindu-se să hârâie:

— Coborâm în cală.

La coapsa lui pendula lent o armă.

Cu destulă cazně îşi făcură drum prin coridoare, se strecurară printr-o trapă, străbătură spaţiul unui nivel inferior, pătrunseră printr-o altă trapă şi se angajară pe un ultim culoar.

Cu pieptul strâns ca într-o menghină, cu răsuflarea sacadată şi şuierătoare, Gandalf expectoră o întrebare dureroasă:

— Pentru ce ai o armă la centură?

Erau acum în faţa unei uşi metalice rămasă întredeschisă.

— Uită-te la urmele de pe podea.

Gandalf distinse, într-adevăr, picături de sânge care urmau o linie discontinuă pe toată lungimea coridorului.

— E sângele meu?

Falkenberg era cu mâna pe patul armei.

— Nu-i vorba de sângele domniei-tale, ci de acela al unui războinic rănit care s-a refugiat aici, habar n-am cum. În orice caz, ne aşteaptă. Sper însă că rana l-a sleit de puteri şi că imponderabilitate îl înspăimântă.

Cu piciorul, Falkenberg deschise larg uşa. Contururile unor containere masive, solid armate, se ghicea în penumbra care domnea.

— Am coborât aici, pentru prima oară, ca să verific starea cuvelor criogene. Atunci am observat şi sângele, dar investigaţiile mele s-au limitat la asta.

Nicio formă nu plutea însă printre containere, ori deasupra lor.

— Poate că pândeşte la stânga sau la dreapta intrării. Sau chiar undeva sus.

— Şi dacă a murit între timp?

Nici n-apucă bine să termine întrebarea şi o tuse seacă făcu să i se prelingă pe bărbie o spumă roşiatică.

— Nu putem aştepta la infinit. O hemoptizie, şi te-ai curăţat, dintr-o clipă într-alta. Numai criogenia poate bloca agonia domniei-tale, o poate suspenda. Iar eu vreau să te păstrez în viaţă.

Falkenberg se sprijini cu piciorul de un suport metalic, se propulsă cu maximum de forţă în interiorul calei, ricoşa lovindu-se de un container, se răsuci în jurul propriei sale axe, cu arma din mână gata să între în acţiune. În acelaşi moment, Gandalf îşi aduse aminte de avertismentul primit: „Păzeşte-te de cel care s-a ascuns pe nava ta”, dar şi de promisiunea: „Vei trăi!”

Căutând să se menţină cât mai aproape de plafonul calei, Falkenberg revenea spre intrare, răsucindu-şi mereu capul când într-o parte, când în alta, gata în ori ce moment să deschidă focul.

— Senge! E de-ajuns să mă iau după dâre ca să descopăr în ce cotlon s-a ascuns nemernicul ăla!

În aceeaşi clipă, ţâşnind dintr-o zonă de întuneric, duşmanul se năpusti, exact din spate, urlând, cu sabia întinsă. Ciungul încercă să se răsucească în jurul său, nu izbuti să se stabilizeze

şi lama sclipitoare i se înfipse adânc sub bărbie, pătrunse prin creieri, străpunse ţeasta. Neputând să-şi oprească zborul, barbarul se izbi violent de trupul astronavigatorului şi, împreună, schiţară câteva figuri haotice ale unui balet aerian stropit cu sânge.

Războinicul se mai căznea, cu braţul sucit, poate chiar rupt, să smulgă sabia din trupul adversarului, când Gandalf se propulsă, la rândul său, în interiorul calei, apucă din zbor laserul care plutea deasupra adversarilor înlănţuiţi şi deschise focul, fără să mai ochească, măturând spaţiul cu jeturi fulgurante. Când cele două corpuri se aprinseră, tânărul lepădă arma, scăpând-o din mână şi se lăsă să plutească în derivă, podidit de lacrimi.

— Vezi, am avut dreptate, murmura chipul surâzător al lui Marie-Rose. Ţi-am spus că ai să trăieşti.

Gandalf nu mai avea trup. Eliberat, spiritul său se confunda cu infinitul. Iar în acolada acestui infinit se strecura un susur copilăresc, vorbele şoptite ale unei fetiţe flecare.

— Ştiu, domnule că eşti foarte bolnav. Ai suferit mult. Îţi mulţumesc pentru ultimele strădanii. De altfel, ai să uiţi.

Ultimele strădanii? Să expulzeze în spaţiu cadavrele lui Falkenberg şi al ultimului războinic.

Memorie care se scămoşează periculos, păstrând doar frânturi disparate.

Dacă în cală n-ar fi existat o trapă de evacuare, tânărul n-ar fi găsit niciodată puterea necesară ca să remorcheze cei doi morţi.

— Dormi într-un pat ciudat. Şi rece. Atât de rece! Dar nici măcar nu simţi cum e lumea asta îngheţată a ta.

Gandalf căutase îndelung cuvele criogene. Până să dea de ele, deşurubase o groază de plăci metalice, scotocise prin containere. Se instală în una din ele şi peste corpul său, în stare de semiplutire, se închise un capac de cristal, boltit, sclipitor. Ultima imagine înainte de a adormi, reflectată de cristalul, parcă batjocoritor în transparenţa lui lividă, a fost aceea a unui val de sânge purpuriu inundând scobitura adâncă a obrajilor.

— La revedere… La…

Şoapta se stinse.

În curbura cristalului – sau, poate, în aceea a spaţiului – se înscrise; curbată şi ea, gigantică, o faţă bărboasă, buhăită,

rânjitoare.

Gandalf ştia că mai văzuse undeva chipul acesta congestionat şi schimonosit de mânie.

Să fi fost al lui Moş Crăciun?

Da, fără îndoială.

Dar şi acela al cuiva pe care, cu siguranţă, tânărul îl cunoscuse cândva. Îl cunoscuse personal? Amintire fragilă. Derivă a cărui „altundeva”, vag sau improbabil? O lecţie prost învăţată.

Uriaşa faţă urla, împroşca ameninţări.

Inaudibile.

Tânărul nu mai auzea nimic.

Un corp solidificat.

Un spirit stins.

*

Îndelung, nava trasă prin spaţiu siajul ei invizibil, purtând către o destinaţie aleatorie pe unicul său pasager. Congelat.

2
Colombine – Bagatelle – Palatul Walburgis

Munceam de zor la nişte răsaduri de căpşuni, când Joe, robotul, apăru pe nepusă masă.

— Bip! cârâi el cu vocea sa metalică şi asexuată. Ambasadorul general al Cercului Callimaque, Excelenţa Sa Gontran de Croix-de-Vie doreşte să aibă o întrevedere imediată cu anchetatorul Peyr de la Fièrataillade. Bip!

„Zât! am exclamat în sinea mea. Nu-i chip să grădinăreşti în linişte”.

Joe, o cutie voluminoasă pe rotile, având în partea de sus o emisferă înţesată de antene, aştepta placid răspunsul meu. Am aruncat o privire rapidă: robotul se deplasase urmând docil aleile, evitând să strivească răsadurile mai vivace care se întinseseră peste răzoarele respective. M-am dat de ceasul morţii până să-i impun lui Joe câteva trasee programate care să aducă un minimum de stricăciuni verzelor mele, guliilor şi altor ridichi.

— O.K., O.K.! Vin îndată. Roag-o pe Excelenţa Sa să aibă un pic răbdare. În două minute sunt în sala de telecomunicaţii. Dar nu mă pot prezenta în faţa ecranului cu mâinile pline de

pământ, şi murdar pe faţă.

— Bip! Nu-i vorba de o comunicaţie la distanţă. Excelenţa Sa, Gontran de Croix-de-Vie, s-a deplasat până aici. Nava sa personală s-a imobilizat sub Colombine, satelitul dumneavoastră, domnule.

Am fost cât pe-aici să exclam: „Glumeşti, băiete!”, dar un robot nu glumeşte niciodată. Era, probabil, vorba de ceva important dacă ambasadorul s-a ostenit să se deplaseze personal până la locuinţa mea spaţială.

— Fie şi aşa! Nu poţi refuza, în mod decent, vizita unei personalităţi posedând eminentul rang de Excelenţă. Presupun că nava domnului ambasador s-a fixat de satelit prin galeria de comunicaţie?

— Exact, domnule.

— Ei bine, introdu-o pe Excelenţa Sa aici, în grădina de zarzavat.

— Pot să-mi permit, domnule, să remarc că…

— Păstrează remarcile pentru tine. Am spus!

— La ordinul dumneavoastră, domnule. Bip!

Joe execută o impecabilă întoarcere şi se îndepărtă pe rotilele sale scârţâitoare printre straturile armonios dispuse. „Fir-ar să fie! mi-am zis. O nouă misiune! Tocmai când primele mele pătlăgele dădeau în pârg, când mă pregăteam să culeg păstăile de mazăre nouă şi să storc primele boabe ale viţei mele de vie pe spalier!”

În plus, tufele de căpşuni se dezvoltaseră cam anarhic, voiam să mai smulg din cele prea năbădăioase şi să delimitez răzoarele în dreptunghiuri perfect aliniate.

„Dar-ar ciuma-n el!”

Iată însă că Excelenţa Sa, după ce traversase apartamentele mele, tocmai se pregătea, precedat de oribilul scârţâit al lui Joe, să treacă prin portiţa care permitea accesul în grădină.

Aplecat peste ţarină şi prefăcându-mă că muncesc pe deşelate, îl observam cu coada ochiului, folosind drept paravan braţul. Ce mutră făcea, ambasadorul! Nu-i vorba, în ochii superiorilor mei ierarhici, trecusem întotdeauna drept un excentric, un original cu ocupaţii extraprofesionale anacronice şi delirante. Colombine, satelitul meu personal, unica moştenire lăsată de răposatul tata, nu primise niciodată vizita ambasadorului general al Cercului Callimaque şi Excelenţa Sa

părea ca lovită cu leuca. Deasupra grădinii se înălţa o cupolă uriaşă a cărei transparenţă sau opacitate o puteam regla după cum pofteam. În acest fel, plantele mele creşteau în funcţie de ciclul diurn şi nocturn ştiut de suratele lor de pe Terra.

Cu gura căscată şi cu un aer aiurit, Gontran de Croix-de-Vie înainta încetişor printre verze şi gulii. M-am ridicat fără grabă, m-am răsucit şi mimând surpriza, am exclamat:

— Dumneavoastră aici, Excelenţă! Aţi şi sosit! Ce mitocan pot să fiu! Iertare, Excelenţă! Nu m-am învrednicit să vă întâmpin personal la sosirea domniei-voastre pe Colombine, ba, în plus, v-am lăsat în seama stupidului ăsta de robot, Joe. Dar n-aveam cum să prevăd că veţi fi atât de rapid.

Cu mare grijă, ridicând sus piciorul, am părăsit răzorul cu fragi, după care m-am năpustit spre Excelenţa Sa şi m-am înclinat plin de respect, întinzând mâna dreaptă.

— Hâm! Hâm! făcu Excelenţa Sa.

Agăţată de mâna oferită se legăna o mică foarfecă de grădină.

— Oh, ce distrat pot fi!

Şi, atârnând foarfeca de una din antenele lui Jeo, m-am înclinat din nou, strângând viguros mâna înmănuşată a Excelenţei Sale.

Gontran de Croix-de-Vie arbora splendidul costum al înaltului său rang: o vestă violetă, cambrată pe talie, un pantalon lila, cizme stacojii şi o pelerină mătăsoasă, brodată cu dragoni celeşti. Personal, am găsit întotdeauna vestimentaţia caraghioasă, ca să nu spun de paiaţă. Dar ierarhia ignoră ce-i aceea ridicolul, nu are pic de umor şi nu glumeşte niciodată cu eticheta.

Ambasadorul suprem al Cecului Callimaque era, incontestabil, un bărbat frumos: nasul drept şi autoritar, barba înspicată, tunsă cu grijă, pupile ardente sub hăţişul sprâncenelor adunate într-o linie perfect dreaptă. Deşi avea peste optzeci de ani, nu părea trecut de cincizeci şi, încă, purtaţi înfloritor, totul într-o vreme când chirurgia estetică, băile de întinerire şi curele de regenerare nu-şi apucaseră să-şi demonstreze întreaga lor capacitate de a produce miracole. Fusese căsătorit de vreo douăsprezece ori, fără a cunoaşte însă suavele plăceri ale unei fericiri conjugale neumbrite de nimic. În pofida aerului său cam prea ţanţoş şi a costumului prea bătător la ochi, nutream o

mare stimă faţă de Excelenţa Sa. Adevărul e că, sub aparenţele astea de personaj ciufut, omul ştia să fie conciliant şi înţelegător, nu se formaliza deloc de trăsnăile subalternilor săi – în special ale mele – şi nu pretindea decât două calităţi: rigoare şi eficacitate în muncă. Or, din acest punct de vedere, am oferit întotdeauna deplină satisfacţie.

Cu vocea sa gravă şi calmă, detaşând distinct fiecare silabă, ambasadorul glăsui într-un târziu:

— Nu ignoram, dragul meu, faptul că te dedai acestei îndeletniciri desuete numită grădinărit. Cu toate acestea, sunt dator să mărturisesc, am rămas o clipă perplex la vederea amenajărilor din grădina dumitale. (Uite cui i-o spune!) Ceilalţi anchetatori, cel puţin cei pe care-i cunosc, odată întorşi din misiune, nu se gândesc la altceva decât să se distreze în cabaretele la modă sau să-şi facă de cap în bordelurile de lux. Eşti singurul care profită de răgaz că să cultive salate, napi şi alte legume ale căror denumiri îmi scapă.

Căutam cu privirea un lucru anume şi, tocmai când mă pregăteam să-i propun să facă un tur al „domeniului”, îl aud întrebându-mă:

— Dacă nu greşesc şi dacă pot avea încredere în informaţiile de care dispun, cultivi şi viţă de vie?

— Posed, într-adevăr, câţiva butuci ale căror vrejuri se întind pe un grătar metalic, alcătuind un chioşc de toată frumuseţea.

— Un chioşc! Ah, da, l-am văzut!

Şi se şi porni, cu paşi largi, spre latura extremă a grădinii, acolo unde, bolta chioşcului se rotunjea sub curbura de la baza cupolei de protecţie. Ajuns sub acoperişul de verdeaţă, Excelenţa Sa, apucă, delicat, un ciorchine încă necopt, îl apropie, de nas şi amuşină boabele.

— Am auzit parcă, dragul meu, că dumneata nu mănânci strugurii la desert, ci că-i storci ca să obţii vin.

L-am ajuns din urmă, uşor neliniştit.

— Văd că mama e o persoană extrem de flecară.

— Flecară, poate, dar deosebit de plăcută în societate. Să nu-i împuţi prea mult indiscreţiile sale.

Licărul maliţios care juca pe sub sprâncenele stufoase nu-mi prevestea nimic bun.

— Aţi dori cumva, domnule ambasador general, să gustaţi din sucul butucilor mei? Mi-e însă teamă că producţia mea o să vă

decepţioneze. Până-n prezent, n-am izbutit să obţin decât o zeamă infectă, acră şi îngrozitor de amară. Viţa e prea tânără, ar avea nevoie să mai îmbătrânească. Fără îndoială că mai încolo…

— Domnule de La Fièretaillade, nădăjduiesc că-ţi imaginezi că dacă am venit până la satelitul dumitale Colombine, n-am făcut-o ca să discut în exclusivitate despre legume sau produsul viţei de vie, deşi predilecţia dumitale manifestă pentru viticultură nu e chiar străină de prezenţa mea în locuinţa dumitale.

Şi, spunând acestea, se aşeză pe bancheta de răchită împletită care desena un semicerc în interiorul chioşcului.

— Ia loc, dragul meu şi să stăm de vorbă.

Nu-mi plăcea deloc când mă trata cu „dragul meu”. Apelativul acesta a fost întotdeauna de rău augur.

— Vreo nouă misiune în perspectivă, domnule ambasador general?

— Întocmai, dragul meu, întocmai! şi-şi potrivi faldurile pelerinei. Vin de la Palatul Walburgis. Am ţinut să te văd, înainte chiar de a o regăsi pe soţia mea Leontine, pe Callimaque.

Cu fiecare din succesivele sale neveste, Gontran de Croix-de-Vie se purtase ca un soţ atent şi drăgăstos. Or, iată că amânase revederea cu ultima la număr. Eveniment cu totul inedit şi ne mai văzut.

— Nu doream să comunic cu dumneata prin ecran interpus, şi nici să dialoghez de la distanţă, expunându-ţi ce aveam de expus prin intermediul undelor, uneori indiscrete. În plus, ştiu că satelitul dumitale beneficiază de o protecţie eficace şi că nicio ureche inoportună, ascunsă prin cine ştie ce cotlon al spaţiului, n-ar putea surprinde o conversaţie, particulară sau oficială.

O scârţâitură mă preveni de întoarcerea lui Joe, care se eclipsase pentru câteva momente. Pe braţele sale telescopice purta un amplu platou pe care clincheneau sticle, pahare, ceşti, o cafetieră şi un ceainic.

— Bip! Excelenţa Voastră doreşte un alcool, un suc de fructe, cafea, ceai sau vreo băutură exotică?

Îl programasem pe Joe să prezinte, fără a mai fi nevoie să i-o comand, tuturor oaspeţilor mei neprevăzuţi un larg evantai de băuturi. Într-o ceaşcă din porţelan de Saxa, autentică şi scumpă, i-am servit Excelenţei Sale o cafea extrem de tare căreia i-am adăugat un pic de frişcă. Joe înţepenise, pe post de măsuţă de

serviciu. După ce sorbise licoarea cu înghiţituri mici, după ce-şi tamponase buzele cu o batistă parfumată, ambasadorul general remarcă:

— Admirabilă ceaşcă! Câtă fineţă! Ce transparenţă!

— Saxa, marcat.

— O moştenire de la sărmanul dumitale tată?

— Întocmai.

— Ce om extraordinar, acest Felix de la Fièretaillade. L-am admirat, l-am stimat şi l-am deplâns. Dar ce destin tragic! Ce moarte absurdă!

— Iubea atât de mult arheologia!

— Până-ntr-atât încât să piară pe Terra frângându-şi gâtul pe fundul unui mormânt egiptean descoperit cu ocazia săpăturilor în necropola de la Sakkarah. Dar hai să lăsăm deoparte aceste amintiri cumplite. Şi, nitam-nisam, întrebă: Ce ştii despre situaţia actuală a Ligii regale?

În fine, viitoarea mea misiune începea să se contureze. Ce-i drept nu mă aşteptasem să fie de un asemenea calibru: Liga regală, nici mai mult, nici mai puţin! am răspuns cu un aer de falsă detaşare:

— Din cele cincizeci de lumi care compun Liga, treizeci sunt în mâinile rebelilor care au alungat-o pe regentă. Celelalte planete, precum şi asteroizii periferici sau izolaţi, sunt în continuare sub controlul legitimiştilor. Nimeni însă nu ştie precis ce s-a întâmplat cu Gandalf al IV-lea, moştenitorul tronului. Rebelii afirmă că e mort, ceilalţi pretind c-ar fi viu, refugiat pe o planetă numai de ei ştiută. Cert e că, după lovitura de stat, Gandalf n-a mai apărut. Între cel două fracţiuni rivale s-a instaurat un soi de armistiţiu. Niciuna nu vrea să ia o iniţiativă, să declanşeze un război care ar fi dezastruos şi de pe urma căruia, eventualul învingător n-ar avea cum profita decât domnind peste ruine. În plus, nici rebelii, nici legitimiştii, n-au reuşit să atragă aliaţi din afară: imperii, confederaţii sau uniuni planetare, cu toţii rămân neutri. Palatul Walburgis n-a considerat niciodată că ar fi cazul unei imixtiuni în ceea ce el denumeşte „afacerile interne ale unei ligi private”, refuzând totodată să influenţeze în vreun fel cursul unui simplu „război civil”.

— Un excelent rezumat al situaţiei.

— Palatul Walburgis şi-a schimbat cumva părerea şi ar intenţiona să-şi modifice atitudinea faţă de sciziunea care sfâşie

lumile Ligii regale? Proiectează cumva să intervină?

Gontran de Croix-de-Vie scoase un chicotit glacial, mecanic.

— Nu, nu, dragul meu. Nu este cazul. Sau, mai exact, nu încă.

— Şi totuşi, Liga regală va fi cadrul viitoarei mele misiuni?

— Nici măcar.

Am făcut un efort ca să-mi ascund nerăbdarea, destul de neîndemânatic însă. Ambasadorul general ajunsese să mă cam exaspereze tot învârtindu-se aşa, în jurul cozii.

— Mi-ar fi greu, domnule de La Fièretaillade să-ţi spun ceva mai mult. Eu însumi nu dispun de toate piesele dosarului. O chestiune anodină, fără doar şi poate, dar, tot atât de bine, s-ar putea dovedi de o extremă gravitate. Nimeni n-o ştie. Nici măcar Sanctuarul.

— Sanctuarul?

— El e cel care m-a trimis la dumneata. În faţa expresiei mele aiurite, Excelenţa Sa rectifică: Să zicem, mai curând, că Sanctuarul mi-a cerut să aleg un anchetator. Am propus candidatura dumitale şi ea a fost imediat acceptată.

— Vă mărturisesc că sunt tulburat. Aşadar, viitoarea mea misiune va fi comanditată de instanţa supremă a Palatului Walburgis, de însuşi Sanctuarul?

— Într-un fel, da. Sanctuarul nu ştie încă ce să creadă despre o problemă ce i-a fost recent supusă. Îşi termină cafeaua şi-şi oferi chiar un răgaz înainte de a continua pe un ton de conversaţie mondenă care pe mine însă nu mă amuza câtuşi de puţin: Peste patruzeci şi opt de ore, o navă de lux va părăsi Callimaque pentru o croazieră „de agrement” în sistemul Sol, cuprinzând circuitul complet al instalaţiilor de pe principalele planete care gravitează în jurul soarelui prim şi vizitarea amănunţită a amenajărilor operate în celebra centură a asteroizilor. Evident, este prevăzută şi o escală la Palatul Walburgis. O voi lua şi pe soţia mea în această fermecătoare croazieră, la care vei participa şi dumneata, dragul meu Profitând de faptul că nava va ateriza la Palat, vei stabili contactul cu Sanctuarul.

— Şi în ce calitate mă voi îmbarca? Ca simplu turist?

— Pentru afaceri. Nu-i nimic surprinzător în faptul că un anchetator vrea să meargă la Palat. Nimeni nu trebuie însă să bănuiască existenţa unei convocări a Sanctuarului. Sper că am fost clar?

— Foarte clar, domnule ambasador.

Gontran de Croix-de-Vie se ridică, verifică dacă faldurile pelerinei sale cad perfect vertical, şi continuă pe acelaşi ton de falsă indiferenţă:

— Amenajările făcute pe Colombine au presupus, bănuiesc, cheltuieli importante?

— Într-adevăr, domnule ambasador.

— Salariul dumitale actual nu-ţi prea îngăduie să restitui în scurt timp sumele împrumutate, nu-i aşa?

— Exact, Excelenţă, n-o pot nega.

— Ei, află atunci că misiunea care te aşteaptă va fi dotată cu o primă corespunzătoare. În ori ce caz, e ceea ce Sanctuarul m-a lăsat să înţeleg.

— E vorba de o primă pentru risc?

— Dacă aşa ceva te îngrijorează, pot să te liniştesc. E vorba, mai curând, de o primă pentru un sejur prelungit în zone îndepărtate.

Gontran de Croix-de-Vie părăsi bolta înfrunzită, iar eu mă luai imediat după el. Traversând grădina de legume, ambasadorul general nu se putu împiedica de a arunca priviri mirate şi admirative cepelor mele verzi şi morcovilor, perfect aliniaţi.

— Mraniţa[1] dumitale mi se pare de cea mai bună calitate.

— Asta pentru că sunt intransigent în alegerea pământului, şi-mi fac un punct de onoare din a nu folosi decât îngrăşăminte naturale.

— Deci, costisitor. Nu mă mai mir că ratele dumitale sunt eşalonate pe atâţia ani. Se opri brusc şi se întoarse spre mine. Sanctuarul s-a interesat de situaţia dumitale financiară. Faptul că treci prin anumite dificultăţi pecuniare a jucat şi el un rol în acceptarea candidaturii dumitale.

Şi, fără să-mi lase timp să răspund trecu prin portiţă şi porni în direcţia locuinţei. În vreme ce Excelenţa Sa făcea slalom în salon printre sofale şi fotolii şi contempla reproducerile vechi care acopereau pereţii despărţitori, eu mi-am scos cizmele înnoroiate în coridorul care lega grădina de camera de zi.

— Constat că-ţi plac mult antichităţile provenite de pe Terra, trâmbiţă Excelenţa Sa.

— Ultima mea misiune o datorez tocmai atracţiei mele pentru

---

[1] Îngrășământ agricol natural provenit din gunoi de grajd bine fermentat sau din resturi vegetale (în special frunze) descompuse.

arta epocilor revolute.

— Da, pe Ornella, planeta anticarilor şi telalilor. Recunosc că ai descâlcit de minune afacerea aceea complicată cu contrafaceri şi certificate false.

— Cu atât mai mult, cu cât piesele, aşa-zis autentice, proveneau de la tăinuitori care lucrau pentru piraţi şi contrabandişti.

După ce mi-am scos cizmele şi le-am rânduit într-un dulap, m-am încălţat cu nişte papuci de-ai mei cu vârful uşor întors în sus. Când am ridicat capul, Excelenţa Sa tocmai contempla o splendidă miniatură, perla colecţiei mele. M-a întrebat când m-am apropiat de el:

— Cum îl chema pe piratul acela fără niciun dumnezeu, pe banditul pe care l-ai demascat ca fiind unul din principalii furnizori ai planetei Ornella?

— Kardak. Kardak-Chiorul. Kardak neînhăţatul.

— E chiar un mare specialist în materie de antichităţi?

— Nu cred, Excelenţă. Presupun chiar că e incapabil să deosebească un fals de o operă autentică. Jefuieşte fără discernământ, bizuindu-se mai mult pe întâmplare decât pe fler. Dar şi întâmplarea poate aduce profituri mari.

— L-ai întâlnit vreodată, personal, pe acest Kardak?

— Feri-m-ar Spaţiul! Mă întreb chiar dacă nu-i cumva vorba de un personaj de basm, de o legendă comodă, de un abil paravan în dosul căruia se ascunde o multitudine de traficanţi de mai mică anvergură.

— E o ipoteză ingenioasă, dar m-aş feri să subscriu la ea.

Tăcu, contemplând îndelung o anluminură cu desene şi culori complexe.

Era vorba de o miniatură persană pictată către anul 1530 al erei creştine, extrasă din unul din cele mai superbe exemplare din *Șah-Name* sau *Cronica şahilor*[2] a lui Firdousi, o somptuoasă operă comandată de către suveranul *safavid* Tahmasp-Şah. M-ar fi mirat ca Excelenţa Sa să nu fi fost frapată de acest subiect.

— Şi ce reprezintă acest magnific tablou? Sunt sigur că ştii totul despre scena înfăţişată, după cum sunt convins că eşti

---

[2] Firdousi sau Firdousi (Abul Kasim Mansur, 934-1025?) autorul epopeei „Şah-Name“ conţinând peste 50.000 de distihuri, grandioasă evocare a istoriei poporului persan de la începuturile sale până la năvălirea şi ocupaţia arabă. (n. tr.).

perfect la curent cu circumstanţele şi condiţiile în care a fost el realizat.

Am şovăit dacă să dau drumul sau nu tiradei mele explicative. Încă de la începutul întrevederii noastre, Gontran de Croix-de-Vie se juca de-a v-aţi ascunselea cu mine, mă observa pe furiş, pândea fiecare din reacţiile mele, tatona terenul, proceda prin aluzii, se învârtea în jurul cozii, schimba brusc subiectul, trecea pe nepusă-masă de la una la alta, de la viticultură la sciziunea Ligii regale, de la Palatul Walburgis la piraţii spaţiului, de la o croazieră de lux în interiorul sistemului Sol la contemplarea extaziată a unei miniaturi antice. Nu mai ştiam cărui demon al spaţiului să mă închin.

— Miniatura îl reprezintă pe regele Nashirvan din dinastia sasanizilor care a domnit în Persia în secolul al VI-lea al erei creştine, primind o ambasadă a regelui Indiilor. Trimisul a adus cu sine nenumărate bogăţii, tipsii încărcate cu pietre preţioase, orfevrerie[3], păsări exotice, bidivii focoşi, elefanţi conduşi de maimuţe dresate.

Excelenţa Sa comentă:

— Ce nobilă înfăţişare oferă suveranul, instalat cum e pe podiumul lui aurit. Caii, cu şeile lor damaschinate, conduşi de căpăstru de doi slujitori, parcă au mâncat jăratec, sunt plini de viaţă şi forţă. Maimuţa-cornac pare să-şi râdă de jovialitatea mugitoare a pahidermului de sub ea. Dar ce întinde ambasadorul Indiilor, cu mutra lui de vulpe bătrână şi vicleană, tânărului rege al Persiei?

— Trimisul regatului indian, numit pe acea vreme Hind, oferă suveranului persan o preţioasă cutie conţinând un joc de şah, făgăduindu-i tot odată că stăpânul său îi va plăti tribut lui Nushirvan dacă vreunul din înţelepţii acestuia va descoperi regulile acestui joc.

— Şi Hindul a plătit tribut Persiei?

— Buzurgmihr, filosof, astronom şi medic al monarhului sasanid, a cugetat şase zile şi şase nopţi, iar în zorii celei de a şaptea a descoperit soluţia problemei. După care a născocit trictrac-ul[4] şi niciunul din brahmanii regatului Hind n-a putut descâlci regulile acestui joc.

Gontran de Croix-de-Vie medită o clipă, apoi reluă:

---

[3] Meșteșugul creării obiectelor de artă aplicată, din metale prețioase

[4] Un fel de joc de dame, dar la care se folosesc zarurile (n. tr.).

— Bizară pictură, care exclude umbrele şi degradeul, şi se compune din culori vii, dispuse *à plat* în interiorul unor contururi nete şi precise.

— Evidenţa nu se poate acomoda cu clar-obscurul.

— Ce fel de evidenţă?

— Aceea a Eternităţii şi a Paradisului. Căci despre asta e vorba aici.

Ambasadorul general îşi desprinse privirea de pe somptuoasa miniatură şi o împlântă în ochii mei:

— Vei fi, cu siguranţă, surprins, dar subscriu la analiza dumitale. Ea mă convinge.

Disimula cumva barba lui un surâs melancolic?

Contemplă din nou tabloul şi murmură abia auzit:

— Paradisul… după care, continuă distinct: Scena reprezintă primirea unei ambasade? Da, dar după aceea, tabloul se divide într-o serie de alte miniaturi secundare şi disparate, independente de episodul central. Perspectiva, şi aşa inexistentă, modifică şi trunchiază totul. Nu mai există nicio distanţă semnificativă, nicio profunzime reală, niciun volum căruia să-i poţi spune aşa. Universul se reduce la două dimensiuni şi totuşi, el se fisurează în mod indubitabil, crapă, se împrăştie în toate direcţiile. Privitorul percepe simultan şi ce-i înăuntru, ci ce-i în afară: omniprezent, el poate contempla, şi interiorul acestei săli a tronului, decorate cu arabescuri delirante şi exteriorul, unde slujitorii înzorzonaţi stau la taifas, şi grădina prin care curge un pârâu, întunecat la culoare, între stânci cu forme chinuite, şi acest lung pasaj printre zidării violacee, pasaj de parapetul căruia se reazemă un băieţel căzut pe gânduri. Da, spaţiul se desface şi se închide în acelaşi timp, claustru[5] şi expandat. Nu-i aşa, miniatura asta e populată de altfel de indivizi decât mine şi dumneata? Acolo sunt îngeri.

Tirada sa muri într-un soi de murmur, abia perceptibil.

N-am ştiut ce să-i răspund. Excelenţa Sa nu mă obişnuise niciodată cu asemenea deferlări[6] de emoţii estetice.

Dar iată că, ridicând din umeri, se întorcea definitiv din faţa tabloului şi trâmbiţa:

---

[5] Curte interioară a unei mănăstiri, mărginită pe toate laturile de un portic acoperit, loc de plimbare, repaus și meditație

[6] Cădere a crestelor de val înainte ca urmare a faptului că valul întâlnește un obstacol; deferlaj.

— Ai văzut? Puteam deveni şi eu un critic de artă cu afirmaţii pertinente.

— Tocmai aţi făcut dovada.

— Mai ai şi alte anluminuri[7] de asemenea factură?

— Nu atâtea pe cât mi-aş dori. Cunosc însă colecţionari care-mi invidiază comorile.

— Iar eu, sper că o să mi le dezvălui într-o bună zi. Dar asemenea capodopere cer să te concentrezi exclusiv asupra lor, or, din păcate, prea multe griji mă asaltează la ora actuală şi timpul de care dispun e calculat cu parcimonie. Nu te mai osteni să mă conduci până la galeria de comunicaţie. Găsesc şi singur drumul. O să ne revedem în curând, cu prilejul îmbarcării pentru croaziera de lux de care ţi-am vorbit.

Am salutat-o pe Excelenţa Sa cu o temenea adâncă. Fără să-i mai fi dat vreun ordin, scârţâitorul Joe l-a precedat pe oaspetele meu până la „ieşire”.

Plecarea ambasadorului general m-a lăsat, conform unei formule uzitate, „cufundat într-un abis de perplexitate”.

Treburi urgente mă aşteptau în grădina mea de legume. Şi uite că nu eram în stare să mă dezmeticesc şi să pun mâna pe săpăligă, pe foarfeca de cârnit[8], pe greblă. Mintea îmi hălăduia printr-un teritoriu cu frontiere imprecise, ciocnindu-se de repere care îmbrăcau forma perfidă şi imbecilă a semnului de întrebare: Kardak-Chiorul.

Liga regală, binefacerile viticulturii, o călătorie îndepărtată, confidenţială şi prelungită? Fără a uita miniatura persană cu subiecte multiple.

Gontran de Croix-de-Vie fusese primit de Sanctuar, căruia îi propusese candidatura mea pentru o durată prelungită. Era clar că Excelenţa Sa obţinuse şi câteva amănunte în legătură cu viitoarea mea misiune. Şi chiar dacă nu cunoştea toate dedesubturile cazului, nu încăpea îndoiala, că întrevederea extrema să importanţă şi fantasticele sale aderenţe.

M-am întors şi m-am plasat în faţa miniaturii, căznindu-mă să ghicesc ce încercase să sugereze ambasadorul general. El se lansase într-o lungă dizertaţie despre un spaţiu circumscris şi totodată expandat, un spaţiu total care negă distanţele şi perspectiva, despre o scenă centrală în jurul căreia sunt

---

[7] Pictură pe manuscris medieval.

[8] Retezare a vârfurilor unor crengi, plante etc.

distribuite multiple alte imagini, neavând, aparent, niciun raport între ele. Să fie oare miniatura persană o reflectare a misiunii care mă aştepta? O doream, dar, în acelaşi timp, mă şi temeam.

Două zile mai târziu, părăseam, fără niciun chef, Colombine, şi aterizam la Callimaque, ros de un obscur presentiment şi anume că nu voi mai revedea niciodată satelitul meu.

Pe cât de mult mă complac în calma solitudine de care mă bucur în interiorul Colombinei, pe atât îmi displac şi blestem frivolitatea cercurilor mondene, flecare, sau a mulţimilor inconstante. Nici că puteam pica peste o companie mai infectă decât cea formată din pasagerii navei *Bagatelle*[9] nume cu adevărat predestinat! Luxoasa navetă spaţială conţinea crema înaltei societăţi calliqiene: play-boy plastronaţi[10] şi cocote îndantelate, ameţiţi cu toţii de aburii surâsurilor fals-feciorelnice şi ale ocheadelor asasine, gânguriturі insinuante şi mutre afectate sau pline de subînţelesuri, de glezne suple şi mustăţi pomădate, de decolteuri abisale şi de peruci parfumate, într-un cuvânt, de tot ce detest şi de tot ce am oroare. Din fericire, graţie unui hiperspaţiu salvator, Palatul Walburgis urma să fie atins în mai puţin de trei „zile”.

Pe platforma de îmbarcare, Gontran de Croix-de-Vie mimase surprinderea şi, pe cinstea mea, jucase această comedie cu o autenticitate şi o dezinvoltură cu totul remarcabile.

— Fie-mi martor Sanctuarul, exclamă el, dar iată că voiajăm cu un anchetator talentat, un tânăr promiţător, domnia-sa Peyr de La Fièretaillade în persoană!

Şi, imediat, m-a prezentat tinerei şi noii sale soţii, voluptoasa Leontine, cu buze senzuale şi un creieraş de vrăbiuţă, asta fiind, cel puţin, impresia pe care mi-a produs-o, la început, această creatură cu rotunjimi ispititoare.

După maiestuoasa desprindere a lui *Bagatelle* şi absorbirea acesteia de către hiperspaţiu, am rămas izolat, mai bine de douăzeci şi patru de ore, în cabina mea, fugind de sporovăielile de cancan de mahala, de muzicile baroce şi de farafastâcurile tip exotic care infestau diversele saloane ale navei. Mesele le luam în chilia mea, prefăcându-mă cufundată în muncă, ori de câte ori năvăleau peste mine stewarzii, într-atât de stilaţi încât te crispau. Până la urmă. Însă, a trebuit să ies totuşi din coconul

---

[9] Fleac, caraghioslâc, aiureală. (n. tr.).

[10] A se făli, a se mândri, a poza, a face pe grozavul.

meu protector, nu de alta, dar ca să-mi dezmorţesc picioarele şi, implicit, să-mi croiesc drum printre flecăreli inepte şi tot soiul de fartiţii[11] pretins spirituale. Printr-un miracol, am descoperit un bar discret, ferit de saloanele arhipline, de coridoarele în veşnică vânzoleală şi de fumoarele ticsite.

Micuţul bar pe care l-am găsit, era decorat după modelul vechilor bistrouri, al cârciumioarelor desuete. Barmanul n-avea mâncărime de limbă zincul tejghelei lucea, sticlele stăteau aliniate cuminţi, cu gâturile în jos, iar robinetele, în formă de gât de lebădă, din cele care funcţionează prin apăsarea unui buton sau a unei manete, străluceau îmbietor.

M-am rezemat de tejghea, am comandat o bere fără guler, şi nici măcar n-am cârtit când, totuşi, o spumă albă s-a revărsat din halba mea. Îmi sorbeam licoarea cu înghiţituri mici şi cu pleoapele pe jumătate lăsate când un parfum excitant îmi gâdilă nările.

— Ce surpriză divină, exclamă ea.

Blestem pe capul meu! Nu mai eram singurul consumator.

Doamna ambasadoare generală, Leontine de Croix-de-Vie se şi cocoţase pe taburetul de alături şi fusta ei larg crăpată dezvelea o coapsă căreia nu-i era teamă de priviri. Lumina tăinuită şi indirectă a barului luneca peste franjurii bretonului şi machiajului ei perfect studiat, prelingându-se apoi prin vertiginoasa despicătură a decolteului cu broderii transparente.

Gusturile Excelenţei Sale, ambasadorul, îmi erau prea bine cunoscute: îi plăcuseră întotdeauna prospăturile, reliefurile tinere şi bine puse în valoarea. Se afişase numai cu dive care ştiau să turuie întruna, să-şi compună boticuri de înamorate şi să freamăte din gene. Cea actuală nu diferea cu nimic de restul lotului.

Leontine îşi comandă un cocteil cu şapte miresme, una din acele băuturi explozive care, de la prima înghiţitură, fac să-ţi ia foc obrajii. Eram, de-acum, edificat: noua ambasadoare suporta admirabil alcoolul.

Instinctiv, m-am pus în gardă. Precedentele soţii ale Excelenţei Sale se dovediseră, fără excepţie, curioase şi mari devoratoare de bărbaţi. Gontran de Croix-de-Vie n-avusese niciodată noroc, tocmai el care aprecia atât de mult discreţia profesională şi fidelitatea conjugală. Ceea ce şi explică

[11] Capriciu, moft.

repetatele sale divorţuri.

— Anchetator! Sunteţi un anchetator, domnule de la Fièretaillade! N-am avut niciodată plăcerea să întâlnesc vreun membru al faimoasei dumneavoastră confrerii!

Şi, aplecându-se un pic, astfel încât generoşii ei sâni să se plaseze în dreptul umărului meu, îi dădu drumul:

— Ce meserie palpitantă e meseria dumneavoastră: Să cutreieri lumi îndepărtate, să fii amestecat în intrigile celor puternici, să ai de-a face cu toate somităţile universului, să pătrunzi în subteranele marii politici, să descâlceşti afaceri confidenţiale, să prezinţi rapoarte ambasadorilor şi, uneori, chiar Sanctuarului, Doamne, cât trebuie să fie de ameţitor, mai ceva decât un cocteil cu şapte miresme!

Am încercat să-i mai temperez exaltarea:

— Eroare, doamnă ambasadoare! Dimpotrivă, o bună parte din misiuni sunt plicticoase de moarte. Până în prezent, sarcina mea a constat, în principal, în descurcarea unor vulgare chichiţe juridice, în propunerea bunelor mele oficii şi în reglementarea, la modul amiabil, a câtorva diferende între grupuri cu interese divergente: Nimic mai mult şi nimic deosebit de excitant.

— Cu toate astea, aţi vizitat, desigur, lumi stranii şi planete aberante!

— Mărturisesc, nu le-am remarcat.

O auzii gângurind:

— Să fiţi oare, în permanenţă, atât de distrat? Ori, prea absorbit de profesie?

Buzele sale lucind de rujul agresiv se ţuguiară în jurul paiului cufundat în cocteilul ei de culoarea chihlimbarului. După ce aspiră câteva înghiţituri şi abandonă paiul, decorat acum de un inel stacojiu, scoase un suspin fericit, fremătă de voluptate şi întrebă:

— E adevărat că trăiţi, de unul singur, pe un satelit, din sistemul Callimaque? Că vă ocupaţi de grădinărit? Că sunteţi un colecţionar de picturi vechi?

Mi-am terminat berea înainte de a răspunde:

— Totul este absolut exact.

— Şi nu vă plictisiţi acolo sus, rotindu-vă, de unul singur, în jurul nostru? Nu v-aţi dorit niciodată reconfortarea unei prezenţe feminine?

N-am îndrăznit să-i replic: „Ca să fiu inoportunat întruna cum

sunt, de pildă, acum? Nu, mulţumesc frumos”.

— Ştiţi că soţul meu are o mare consideraţie pentru dumneavoastră?

— Sunt deosebit de onorat de acest interes.

— De când ne-a prezentat pe platforma de îmbarcare, nu încetează cu laudele la adresa dumneavoastră. Mi-a mărturisit că sunteţi destinat unei cariere strălucite. În plus, datorită modului în care vă petreceţi timpul liber şi a stilului dumneavoastră de viaţă, îl intrigaţi teribil. Ca să vă fac o destăinuire, iată, chiar şi eu, deşi nu vă cunosc decât de foarte puţin timp, simt că sucomb farmecul dumneavoastră misterios.

„Ai demarat în forţă, drăguţo” mi-am spus şi m-am decis să-i fac faţă:

— Dacă am ales o viaţă solitară pe un satelit personal, e pentru că socot că un anchetator nu are dreptul să se căsătorească şi să impună soţiei sale lungi aşteptări pline de nelinişti, aşa cum era cazul femeilor, de altădată care, pe ţărmul mărilor dezlănţuite, aşteptau stoic întoarcerea echipajelor.

— O asemenea atitudine vă face cinste. Dovediţi un altruism rar întâlnit, un spirit de sacrificiu cu totul ieşit din comun.

— Asta în afara cazului că aş fi, pur şi simplu, un abominabil egoist.

— Ceea ce m-ar mira nespus!

Întoarse capul şi-mi oferi un profil adorabil, aplecat peste efluxiile celor şapte miresme. N-aş şti să spun dacă sucombase cu adevărat la ceea ce numise „farmecul meu misterios”, dar, în ori ce caz, eu unul o priveam cu reală plăcere, detailând-o fără jenă în timp ce-şi savura cocteilul. Era, nu drăguţă, ci, incontestabil, frumoasă. Al dracului de atrăgătoare. De-a dreptul superbă. O mutriţă delicios surâzătoare, o siluetă ca a lui… numele îmi scăpă pentru o clipă, îmi gâdilă vârful limbii, apoi ţâşni, brusc, de pe buzele mele: ca a lui Marilyn Monroe!

— Ce nume aţi pronunţat?

— Am spus ceva?

— Oh, da, am auzit perfect. Aţi spus: Marilyn Monroe. E vorba cumva de vreuna din prietenele dumneavoastră, desigur, dacă aveţi aşa ceva? izbucni în râs: Scuzaţi-mă dacă vă iau puţin peste picior şi, rogu-vă, să nu vedeţi într-asta nici umbră de răutate.

Prins în ofsaid, am bâiguit:

— A… ă… E vorba de o actriţă de cinema… O vedetă a secolului al douăzecilea… atunci când filmele erau proiectate doar bidimensional. Ştiţi… semănaţi mult cu acea vedetă, cândva fantastic de celebră.

— Am auzit de ea. Am auzit şi discursurile înflăcărate ale unor fetişişti înveteraţi. Unele dintre actriţele de azi se străduie să regăsească senzualitatea hipnotizantă a starurilor de pe vremuri. Pentru multe din ele, această Marilyn Monroe reprezintă un model aproape inimitabil.

Ambasadoarea avea un mod de a susura sintagma „senzualitate hipnotizantă” de mă treceau fiorii şi mi se înnoda stomacul. Am reuşit să mă stăpânesc şi s-o întreb:

— Aţi vizionat cumva filme din secolele trecute? Aţi admirat cumva… feminitatea explozivă a lui Marilyn Monroe?

— Prefer spectacolele contemporane. Mă plictisesc de moarte imaginile acelea în numai două dimensiuni şi în culori spălăcite. Dar, în camera ambasadorului general, care acum e şi a mea, spânzură, încadrată într-o ramă de modă veche, o gigantică fotografie a lui Marilyn Monroe. Când vorbeam de fetişiştii înveteraţi, mă gândeam niţel şi la soţul meu.

— Şi nu vă încearcă defel gelozia constatând admiraţia pe care ambasadorul o nutreşte pentru…

Îmi taie vorba cu un râs gâlgâitor şi proaspăt:

— Oh, nu scumpe anchetator! De ce aş fi geloasă pe o umbră care nu se mai mişcă decât într-un unic plan, în atitudini mereu aceleaşi, mereu previzibile. În plus, dacă seamăn cu portretul din odaia conjugală, am măcar avantajul de a fi perfect reală, vie, imprevizibilă şi… palpabilă. Şi dacă tot e să vorbim de gelozie, niciuna din femeile cunoscute nu poate fi comparată cu cea a bănuitorului meu soţ.

— Dacă ţine atât de mult de dumneavoastră, nu i se poate găsi nicio vină în treaba asta.

— Mă supraveghează neîncetat, îşi închipuie tot soiul de chestii, şi de îndată ce abordez o persoană de sexul dumneavoastră, afişează imediat o mină încruntată şi sumbră.

— Precedentele sale experienţe conjugale l-au cam făcut acum să sufle şi-n iaurt, i-au întărit suspiciunile, i-au sporit îndoielile, chiar dacă acestea din urmă, lucru de care sunt convins, sunt absolut nefondate.

— Să mă compare, pe mine, cu toate piţipoancele care au

avut, înaintea mea, privilegiul de-ai împărţi patul şi nopţile?

— …Întrucât dumneavoastră, daţi dovada unei ireproşabile fidelităţi, în pofida unor deplorabile exemple favorizate de o epocă extrem de tolerantă în materie.

— Aşa şi este. Sunt ireproşabilă. În poziţia în care mă aflu, nu-mi pot îngădui nici cea mai mică abatere. Deşi… Ei, da, deşi, în pofida voinţei mele nu mă pot împiedica, uneori, să mă gândesc la o asemenea eventualitate. Îmi spun: o singură dată. Din întâmplare. În joacă. Nu de alta, dar ca să mă pedepsesc pe gelos, chiar dacă nu va afla niciodată despre rătăcirea mea momentană. Ar fi atât de fermecător, atât de tulburător şi… atât de excitant.

Zâmbetul ei seducător îmi contractase toate viscerele.

— Visaţi într-adevăr la aşa ceva, doamnă ambasador?

— Îmi puteţi spune Leontine.

— Confidenţele dumneavoastră mă stânjenesc. E prea multă încredere acordată unui necunoscut.

— Dumneavoastră, un necunoscut? Dimpotrivă, arh senzaţia că ne-am frecventat dintotdeauna, că am fost prieteni de-o viaţă şi, mai ales, confidenţi. Îmi inspiraţi o asemenea garanţie în materie de discreţie, asemenea giruri de prudenţă mută, încât nu mă pot împiedica să vă vorbesc cu inima deschisă, să-mi dau drumul fără constrângere.

— Chiar dacă spusele mele v-ar putea părea întrucâtva şocante?

— Şocante? Nu ştiu dacă adjectivul e cel mai potrivit, dar…

M-am răsucit brusc şi am comandat o altă bere barmanului care se retrăsese într-un colţ îndepărtat al tejghelei. Gâtul mi se uscase. Leontine îşi termina cocteilul. I-am propus unul nou, ceea ce a acceptat fără ezitare. După ce a sorbit din el, noul pai a dobândit acelaşi inel purpuriu ca şi paiul precedent.

— Bărbatul meu mi-a spus că voiajaţi pentru afaceri. Desigur, o nouă anchetă? Vreo întâlnire importantă prin labirintul Palatului Walburgis?

Mi-am şters spuma care-mi gâdila buzele şi vârful nasului.

— N-aş vrea să vă plictisesc expunându-vă problemele mele profesionale.

— Ce idee! Dimpotrivă! Trebuie să fie palpitant!

Şi, cu cel mai autentic firesc, mâna ei dreaptă zvâcni şi se aşeză, fluture palpitând, pe antebraţul meu înţepenit.

— Hai, povestiţi-mi! Care-i viesparul de care vă temeţi? Ce primejdii vă pasc? Cine-s duşmanii pe care vă pregătiţi să-i înfruntaţi?

Şi degetele sale îmi frământau mâneca, descărcând prin stofa hainei scântei electrice care sfârâiau de-a lungul traiectelor mele nervoase.

— Doamne, dar ce vă imaginaţi doamnă am… pardon, Leontine? Mă duc la Palatul Walburgis ca să stabilesc nişte contacte, să mă întreţin cu reprezentanţii lumilor îndepărtate, să mă informez, să discut, să ascult. Şi apoi, de unde aţi scos-o că m-aş ocupa de o negociere specială cu consecinţe redutabile?

Mâna ei se desprinse parcă animată de un regret, flutură iarăşi şi degetele diafane, impecabil manicurate, se apucară să se joace cu paiul translucid, făcând să zornăie cuburile de gheaţă din pahar şi stârnind efluvii parfumate de alcool.

— N-aveţi încredere în mine, Refuzaţi să vă scoateţi platoşa, să-mi încredinţaţi temerile şi neliniştile dumneavoastră din ajunul unei misiuni periculoase. Exceptând cazul că… şi de pe chipul ei se şterse expresia de amărăciune, exceptând cazul că nu căutaţi decât să mă liniştiţi, minimalizând gravele riscuri la care vă veţi expune.

Am pufnit în râs:

— Nu mai fiţi atât de romanţioasă! Par eu un om încolţit? Aici, pe o navă de lux, în compania unei femei frumoase a cărei solicitudine este cam…

Eram în căutarea unui calificativ care să n-o jignească. L-a găsit ea:

— Cam prea acaparantă? E potrivit ca termen? Iertaţi-mă dacă în seara asta, fără să vreau, v-am inoportunat.

Am replicat, viguros:

— Ba dimpotrivă! Prezenţa dumneavoastră mă… mă farmecă. Aşa e. M-aţi smuls din preaplinul meu de solitudine, m-aţi copleşit cu farmecul dumneavoastră… cu farmecul…

Lăsându-se pe spate pe taburetul ei înalt, Leontine scoase un mic chicotit şi bătu din palme:

— Să fie într-un ceas bun! Vasăzică, nu sunteţi ursul ciufut pe care vreţi să-l mimaţi. Ştiţi să faceţi dovadă de tact şi mânuiţi complimentele cu o drăgălăşenie şi o ingenuitate încântătoare!

Se aplecă spre mine şi, înainte de a fi putut schiţa cel mai mic gest de recul, depuse pe obrazul meu un sărut sonor.

— Să bem, Peyr! Să bem pentru prietenia noastră cea nouă! Chiar nouă? Nu, ea a fost dintotdeauna!

În timp ce-şi termina cel de al doilea pahar, am încercat să şterg, discret, rujul compromiţător, pe care, fără doar şi poate, îl lăsase pe obrazul meu.

Pe culoarul care ducea spre bar se auziră râsete. Veneau noi consumatori. Am scos un suspin de uşurare pentru că discuţia mea cu frumoasa Leontine căpătase o turnură destul de periculoasă. Când însă am zărit, peste umăr, cine sunt convivii care năvăleau în bar, am cam înţepenit. Între baronul von Kropwitz şi consoarta-i baroneasă, se agita şi râdea ambasadorul Gontran de Croix-de-Vie. Excelenţa Sa izbucni:

— Draga, dulcea şi frumoasa mea Leontine, ştiam prea bine că o să dau de tine în acest colţişor discret şi liniştit!

Von Kropwitz, trâmbiţă la rându-i:

— Şi dacă nu mă-nşel, nu cumva, alături de fermecătoarea dumneavoastră soţie, e chiar anchetatorul Peyr de La Fièretaillade? Gontran, prezintă-mă. N-am avut până acum prilejul să stau de vorbă cu acest negociator oficial, delegat de Callimaque să descurce toate cazurile tenebroase ivite pe vreuna din cele zece mii de lumi cunoscute.

Von Kropwitz, personaj burduhănos, cu obraji cărnoşi şi o mustaţă lungă în furculiţă, reuşise, de puţin timp, graţie unor intrigi şi sforării mai mult sau mai puţin avuabile, să obţină invidiatul post de ministru al Afacerilor interne a Cercului Callimaque. Nevastă-sa, deşirată şi slăbănoagă, cu nas coroiat şi arborând un veşnic zâmbet din vârful buzelor, era o fiinţă bârfitoare, veritabil puţ de cleveteli şi inepuizabilă sursă de colportaje neverificabile. Ambasadorul făcu prezentările şi, gest uluitor din partea sa, mă plesni amical peste spate. Să-şi fi stropit ceva mai generos prânzul?

— În sfârşit, ai ieşit din bârlogul dumitale! Ce naiba, *Bagatelle* nu-i Colombine! mai amestecă-te şi dumneata cu lumea, arată-te, fă-te cunoscut, străluceşte! La urma urmei, eşti unul din rarii nativi ai Cercului Callimaque care să fi pătruns în confreria anchetatorilor cu deplin succes, care a trecut prin toate fazele, dificile, ale concursurilor şi ale probelor grele cerute de atestare şi toate acestea sub patronajul riguros al îndepărtatului Palat Walburgis!

Remarcând stânjeneala mea, Leontine îmi sări în ajutor:

— Mulţumesc hazardului care m-a făcut să-l întâlnesc nici pe domnul de La Fièretaillade. Ştii, scumpul meu soţ, că anchetatorul nostru e un tânăr plin de curtoazie şi cu o conversaţie pasionantă?

— Şi despre ce discutaţi, scumpă prietenă?

— O să vă surprind: discutam despre antichităţi şi despre grădinărit. Oh! cât mi-aş dori să pot contempla şi cu acea miniatură de care mi-ai vorbit cu atâta pasiune!

Von Kropwitz făcu comanda şi m-am pomenit cu o a treia bere, iar Leontine, cu un al treilea cocteil cu şapte miresme.

— Imaginaţi-vă, spunea baroana, că sunt de-acum orele douăzeci şi trei! Ei da, de când ne-am îmbarcat pe nava asta, trăim după orarul vechii Terra. Se pare că acolo, ora douăzeci şi trei e o oră foarte tardivă, cea care-i vede, atât pe tineri cât şi pe cei vârstnici, pierind la culcare.

— Avem tot timpul să ne obişnuim şi cu asta! replică ministrul. Mai bine hai să bem, să râdem şi după aceea, să dansăm! N-am avut până acum plăcerea şi onoarea să schiţez câțiva pași de dans cu doamna ambasador. S-a eclipsat atât de repede imediat după dineu!

Cea de-a treia halbă cam începuse să mi se învârtă în cap. Deşi toţi mă convingeau să rămân în societatea lor ca să ne zbânţuim într-unul din zgomotoasele saloane, am declinat oferta lor cu toată curtoazia de care eram în stare, pretextând o bruscă oboseală. Nu numai că o asemenea societate îmi stătea în gât, dar, mai ales, mă simţeam extrem de stânjenit între Leontine şi bănuitorul ei soţ.

Cu toate acestea, odată ajuns în cabina mea şi, în sfârşi, culcat, n-am izbutit să mă cufund imediat în somn. Prin minte mi se perindau întrebări fără răspuns: Kardak? Gandalf? Sanctuarul? În plus, mă obseda un anumit chip, un decolteu ispititor şi o coapsă dezgolită. Dacă Leontine o ştersese la terminarea cinei, dacă îşi abandonase soţul şi perechea von Kropwitz, dacă umblase să descopere singurul bar discret de pe *Bagatelle,* o făcuse numai şi numai ca să dea de mine. Ca să mă stârnească, „Oh, povestiţi-mi! Ce inamici vă pregătiţi să înfruntaţi?” O făcea pe prostuţa, pe nebunatica, dar astea erau o joacă. Indiscutabil, mă atrăgea. Prodigios chiar. Dar Leontine însemna pericol. Şi nu numai din pricina geloziei maladive a soţului ei.

M-a deşteptat din somn o sonerie muzicală şi o voce suavă m-a anunţat că era opt după ora meridianului Greenwich şi că micul dejun este servit în sala „restaurărilor”.

M-am hotărât să nu mai înghit, de data asta, de unul singur cafeaua, sandvişurile şi cornurile. Îndreptându-mă spre vastul salon, m-am forţat să nu galopez totuşi de-a lungul coridoarelor.

Ce decepţie însă, când am văzut că, majoritatea meselor sunt încă goale şi nici urmă de prezenţa călduroasă, iluminantă a frumoasei Leontine! Printre rarii meseni, am recunoscut-o pe baroana von Kropwitz care îmi şi făcea semne amicale. Imposibil să mai bat în retragere, să mă prefac că n-am văzut-o. Când m-am apropiat de masa ei şi am salutat-o, m-a invitat:

— Luaţi loc, domnule de la Fièretaillade. Haideţi să mâncăm împreună şi să mai stăm de vorbă.

„Ce năpastă pe capul meu” mi-am spus în gând, storcând totodată din mine un zâmbet ce se voia plin de încântare. Vreme îndelungată n-am izbutit să plasez un singur cuvinţel. Baroana, care tocmai înghiţise ultima sa felie de pâine prăjită unsă cu nu ştiu ce, se lansase într-un monolog cu debit frenetic: da, soţul ei era un somnoros, un leneş, un lasă-mă-să-dorm. Îşi lua micul dejun abia târziu de tot. Dar ea îi îngăduia din toată inima plăcerea acestei leneveli pentru că, exceptând croazierele astea de plăcere, e strivit, pur şi simplu, de atâta muncă şi responsabilităţi, încât, în cazul lui, nu poate fi vorba de vacanţă, ci de convalescenţă. Şi, atunci, măcar să profite! Ambasadorul general şi tânăra sa soţie n-au apărut încă la micul dejun. Firesc. Primele nopţi ale unor proaspăt însurăţei nu sunt chiar calme, cu atât mai vârtos cu cât ambasadorul e încă verde, iar Leontine deosebit de atrăgătoare.

Eu, mă mulţumeam să dau din cap, blestemându-mă pentru zorul meu stupid. Aluziile abia voalate ale baroanei mă indispuneau, iar zâmbetele ei niţel parşive, mă scoteau din sărite, dar n-am lăsat să se vadă nimic.

— Aţi întâlnit-o pe Leontine după dineul de aseară şi, înţeleg, că aţi stat de vorbă cu ea.

Urmă o tăcere plină de subînţelesuri. Prima. Extrem de stânjenitoare. Ce altceva puteam răspunde decât:

— Într-adevăr. În barul acela mai ferit în care, ulterior, ne-aţi şi întâlnit.

Baroana îşi propulsă nasul ei coroiat pe deasupra ceştii şi

întrebă:

— Şi ce părere aveţi despre noua cucerire a ambasadorului general?

Doamne, da pocită mai era şi femeia asta! De ce nu s-o fi dat pe mâna unui chirurg estetician?

— Nu mi-aş putea permite să formulez nici cea mai mică părere despre doamna ambasador. N-am o idee precisă. Conversaţia noastră s-a învârtit în jurul unor subiecte anodine, am flecărit despre totul şi despre nimic.

— O găsiţi şi dumneavoastră pe Leontine foarte drăguţă?

— Da, aş zice că arată deosebit de bine, deşi nu corespunde idealului meu feminin.

— Desigur, vă pare şi dumneavoastră, cam prea vulgară.

— Vulgară?

Baroana ridică ochii spre lustrele din tavan, oftă adânc, apoi înfipse privirea în ochii mei ca şi când ar fi vrut să mă hipnotizeze pentru a face şi mai penetrante bârfele ei, apoi slobozi insidioasele sale întrebări:

— Ignoraţi oare, domnule de La Fièretaillade, originile acestei Leontine? Să nu ştiţi care, cu adevărat, că Excelenţa Sa a descoperit-o pe Amarante?

— Amarante?

— Da, pe Amarante! Planeta nebunatică, cea a jocurilor şi a plăcerilor, a viciilor şi a satisfacerii dorinţelor celor mai perverse. Fireşte, eu una, ca şi, dealtminteri, soţul meu, n-am pus niciodată piciorul pe acest meleag hidos. Îndurerat cum era după ultimul său divorţ, domnul ambasador a crezut că poate uita astfel necazurile sale.

— Şi a întâlnit-o pe Leontine.

— Exact. Dar şi în ce loc?

— Mi-e teamă cu bănuiesc.

— Ei, da! Leontine lucra într-un lupanar, într-un vulgar bordel. Gontran de Croix-de-Vie s-a însurat cu o târfă!

Baroana avea aerul că ştie precis ce spune. Leontine, o ex-prostituată?

— Sunt stupefiat de cea ce-mi spuneţi, doamnă baroană. Mi se pare de-a dreptul năucitor ca Excelenţa Sa să fi căutat într-un asemenea loc…

Nu m-a lăsat să termin:

— Dragul meu, tinereţea dumitale îţi scuză naivitatea. Înţeleg

prea bine că, după eşecul umilitor al ultimului său mariaj, ambasadorul a simţit nevoia să se ameţească şi să se abrutizeze plonjând în viciu şi în plăcerile ieftine ale cărnii. Cum, tot atât de bine înţeleg, că această Leontine a reuşit, fără prea multă trudă, să îmbrobodească şi să sucească minţile unui bărbat abătut, copleşit şi dezorientat. Ah, din păcate, ea posedă toate atuurile necesare ca să smintească şi să farmece chiar şi pe cei mai vigilenţi, mai căliţi, mai puţin emotivi. Ea se pricepe să mânuie, cu o perfectă stăpânire de sine, falsa candoare şi ocheadele provocatoare. Şi, dacă această fostă depravată, o face acum pe fecioara neprihănită, de înşelat, nu înşală pe nimeni. Nicicând nu va izbuti să şteargă definitiv stigmatele trecutului ei: mereu va afişa poziţii senzuale, gesturi neruşinate, un mers care să stârnească pofte, expresii vulgare, mimică licenţioasă, zâmbete lascive, chicoteli libidinoase. Până şi transpiraţia ei pute a curvă, toate atitudinile sale incită la dezmăţ.

Obrajii scofâlciţi ai baroanei se împurpuraseră, tonul devenise înflăcărat, respiraţia se accelerase, într-un cuvânt, friza sincopa. Dându-şi seama de starea ei de exasperare, şi de tremurul care o cuprinsese, făcu un efort asupră-i, schiţă un surâs silnic şi se lăsă pe spate ca să se instaleze mai bine pe fotoliu.

— E o poveste sordidă, nu-i aşa? Dar, credeţi-mă, ea nu poate dura prea mult. Curând, curând, domnul ambasador îşi va deschide ochii şi va repudia această creatură care, o vreme, reuşise să-l orbească. Iar Leontine va reveni în bordelul ordinar pe care n-ar fi trebuit niciodată să-l părăsească.

Baroana izbutise să-mi taie ori ce poftă de mâncare. Perfidă, continuă:

— E totuşi, ciudat să constaţi că domnul ambasador, un om, altminteri lucid şi inteligent când e vorba de treburile oficiale, se poate înşela atât de tare în materie de relaţii conjugale. Îl deplâng în modul cel mai sincer. Din păcate, e incorigibil: recade mereu în aceleaşi rătăciri. Aleargă întruna după marea dragoste, iubirea indestructibilă, eternă, plămădită din fidelitate şi tandreţe, dar de însurat se însoară numai cu muieri care ştiu doar să aţâţe bărbaţii, asta când nu sunt de-a dreptul putori. Oare crede dumnealui cu adevărat în forţa purificatoare a mariajului? În convertirea unor paţachine lubrice în fecioare neprihănite? Bietul de el! E încă departe de capătul necazurilor

sale. Leontine v-a făcut avansuri, domnule de La Fièretaillade?

Brutalitatea întrebării m-a făcut să tresar, şi îmi aprinse obrajii.

— Doamnă, dar ce vă închipuiţi?

Eram sincer şocat.

— Deci, Leontine n-a îndrăznit încă. Fiţi cu băgare de seamă. Mai sunt cam cincisprezece ore până să ajungem la Palatul Walburgis. Sunteţi un băiat frumos. Dacă Leontine şi-a propus să mai schimbe obiectul plăcerilor sale, va ataca de îndată. Fie ca domnul ambasador să-şi mai conserve iluziile, să-şi mai poată continua euforicul său vis. Să nu sfărâmăm prea curând fragila sa fericire!

— Nici nu-mi trece prin minte, doamnă baroană.

— Sunt convinsă chiar şi pe cei mai siguri, pe cei mai lucizi.

Clocoteam de furie în timp ce, mă îndreptam spre cabina mea. Am îmbrâncit, fără să-mi cer scuze, pe toţi cei pe care i-am întâlnit în drumul meu. Turbam, nu atât împotriva mârloasei cleveteli a baroanei von Kropwitz, cât a propriei mele laşităţi. N-avusesem curajul să apăr onoarea noii soţii a ambasadorului general şi să-i administrez un bobârnac zdravăn acestei cucuvele bătrâne de îndoielnică nobleţe. Dar, în acelaşi timp, cum aş fi putut apăra o virtute în care eu însumi nu prea credeam?

Puteam, mult şi bine, să-mi repet: „Gloaba asta bătrână şi fezandată crapă de invidie în faţa frumuseţii explozive a Leontinei”, dar ştiam că totuşi, spusese adevărul: Leontine venea dintr-un bordel de pe Amarante. Şi nici măcar unul de trei stele. Când ambasadorul decidea să uite o decepţie nu mai făcea pe pretenţiosul şi se umilea cât îl ţineau puterile.

Baroana era reputată prin diversitatea cancanurilor răspândite şi, în general, pentru autenticitatea surselor; era o virtuoză a bârfei, dar nu şi a calomniei, din care pricină dezvăluirile ei erau şi mai atroce.

Mi-a trebuit destul de mult timp ca să mă calmez şi să reflectez cu mintea limpede. Mă sâcâiau anumite detalii. Şi cu cât aceste detalii mă asaltau, cu atât se instala şi îndoiala. Lungit pe canapeaua mea moale, lăsam privirea să lunece peste hidoasa decoraţie stil „rocaille”[12] a plafonului, la fel de oribilă ca

---

[12] Stil foarte răspândit în Franţa lui Ludovic al XV-lea, constând dintr-o amalgamare a unor linii sinuoase formate din pietricele perforate,

şi fariseul dezgustător al baroanei.

Întâlnirea mea cu Leontine n-avusese nimic întâmplător. Incontestabil, frumoasa ambasadoare încercase să stoarcă de la mine informaţii în legătură cu viitoarea mea misiune. Fosta curviştină se dedublase într-o spioană dispusă să-şi comercializeze farmecele? Băteam cumva câmpii imaginându-mi că vrea s-o facă pe o Mata-Hari galactică? În profitul cui? În niciun caz, soţului. Şi care, legătura dintre Leontine şi Gontran de Croix-de-Vie, inaugurată într-un lupanar, era produsul unic al hazardului? Ori ce dubiu era permis.

Mai rămânea şi această uluitoare asemănare cu actriţa Marilyn Monroe. Am decis să verific.

Sărind de pe canapea, am apăsat pe tasta unui pult.

— Serviciul de informaţii al C.C.C.G., Compania caliimaquiană de Croaziere Galactice, e fericită că aţi făcut apel la inepuizabilul lui concurs.

— M-am instalat cât mai confortabil într-un fotoliu, încercând să-mi stăpânească agitaţia.

— Aş dori să vizionez filme vechi. Terra, secolul al XX-lea. Statele Unite ale Americii.

— Dischetele noastre cu memorie posedă o gamă exhaustivă a copiilor vechi. Precizaţi selecţia.

— Filmografia lui Marilyn Monroe.

Ecranul se umplu de lumini vii. Când acestea se estompară, apăru o imagine holografică a vedetei americane.

— Suprimaţi a treia dimensiune. Nu vreau decât imagini bidimensionale.

Holograma deveni imagine plată, reprezentând actriţa într-o rochie violetă, mulată pe corp şi plintă de paiete, cu braţele ridicate deasupra capului, şoldurile cambrate, sânii şi genunchii scoşi în afară.

M-am întrebat cu glas tare:

— Să fie *Miliardarul* al regizorului George Cukor?

— Felicitări, domnule. E într-adevăr o imagine extrasă din acest film. Ordinatorul debită imediat: Marilyn Monroe. Pe numele său adevărat Norma Jean Beker. Născută la 1 iunie 1926 la General Hospital din Los Angeles. Abandonată de tatăl său, luată mamei care era dementă, violată la unsprezece ani de către un maniac. Către sfârşitul celui de al doilea Război

rădăcini şi scoici. (n. tr.).

mondial lucra într-un atelier specializat în fabricarea paraşutelor când un fotograf însărcinat cu realizarea unor fotografii destinate propagandei oficiale, a remarcat-o şi i-a propus…

— Termină cu flecăreala ta! Vreau să văd doar câteva secvenţe.

— Cum doriţi. Precizaţi alegerea.

Am stat câteva clipe pe gânduri, încercând să-mi amintesc scenele cele mai semnificative. Ordinatorul propuse:

— Vânătoarea de comori? Când doarme oraşul? Scumpete, mă simt întinerind? Niagara?

Am stopat enumerarea, exclamând:

— Niagara!

— Prea bine, domnule. Doriţi să vedeţi filmul de la generic până la capăt?

— Nu, nu, doar câteva pasaje, cele mai semnificative.

— De exemplu? Scena duşului? E o scenă antologică pentru că „şiroieşte” de un erotism aproape insuportabil.

— Nu, nu, vreau, mai curând, câteva planuri ale mersului provocator al actriţei.

Calculatorul selecţionă şi se execută. Pe ecran apăru faimosul travelling care prezenta vedeta văzută din spate, cocoţată pe nişte tocuri imense, îndepărtându-se şi ondulând exagerat şoldurile. Balansul acestui bazin strâns mulat şi freamătul crupei suverane m-au lăsat, vreme îndelungată, prăbuşit şi năucit în fotoliul meu. Niciodată nu mă putusem deprinde cu asemenea sexualitate explozivă, cu animalitatea asta agresivă.

Am cerut şi alte secvenţe. După tot acest, şoc carnal, după legănatul lasciv al şoldurilor, doream ceva purificator, doream să regăsesc o altă Marilyn Monroe, să aud firicelul ei de glas, să mă las înduioşat de mutriţele ei ingenue, de candoarea ei autentică, de inocenţa ei fără fard.

Pe ecran prinseră să se perinde secvenţe din *Staţia de autobuz, Cum să te măriţi cu un milionar, Şapte ani de cugetare.* Am studiat unele pasaje, vizionându-le de câteva ori la rând şi străduindu-mă să se dilueze. Marilyn scăpa oricărei definiţii. N-o putem cataloga decât operând cu eliminări şi negaţii.

Pe vremuri, anumiţi exegeţi o decretaseră, definitiv, drept o idioată fermecătoare, în timp ce alţii, tot atât de definitiv, drept vampă devoratoare de bărbaţi. Etichete stupide! N-o găseam pe Marilyn nici insignifiantă, superficială, aiurită sau versatilă, după

cum nu mi se părea nici cobră veninoasă, perfidă, fără milă sau calculatoare. Nu poseda nici latura coardă a lui Bette Davis, nici dulcegăria lui Lilian Gish, nici inflexiunile de ţaţă ale lui Mae West şi nici morga sclifosită a lui Jean Harlow.

Cu buzele întredeschise, pleoapele pe jumătate lăsate, botic pofticios, Marilyn prefăcea aviditatea sa incendiară într-o candoare fără complexe. Şi dacă ascendentul său magic se exercita, incontestabil, dacă ireala creatură atrăgea, fascina, subjuga şi, totodată, respingea, dacă inaccesibila zeitate se transforma brusc într-o fetişcană pusă pe şotii, ca să redevină, aproape instantaneu făptură nemuritoare, e că în ea antonimiile sublimau şi antitezele se înnodau inextricabil. Era o contradicţie, superb încarnată.

Marilyn, femeie-copil? Posibil, dar nu în maniera lui Sue Lyon din *Lolita* lui Kubrick şi nici în aceea a lui Caroll Baker din *Baby Doll* al lui Kazan. Prea-generoasele sale reliefuri eliminau ori ce confuzie cu adolescentele lujeriforme, fals candide şi realmente curioase.

Marilyn, sex-gadget promis dorinţei exacerbate a masculilor? Dar actriţa dădea dovadă de prea mult umor vitriolant, şi de ironică distanţare, voind parcă, în mod special, să spulbere imaginea ieftină pe care regizorii încercau să i-o confere.

Insesizabilă, vedeta se ascundea între un mult prea lasciv balans al şoldurilor şi un glăscior de fetiţă, oferind când genul jeans peticit şi pulover grosolan, când rochie somptuoasă cu broderii extravagante, de gust îndoielnic, şi moarări[13] orbitoare.

Sigur era un lucru: asemănarea între Marilyn Monroe şi Leontine de Croix-de-Vie se vădea de-a dreptul uluitoare.

Dejunul a fost anunţat, dar am refuzat să părăsesc cabina, cerând să mi se aducă doar o mică gustare. N-aveam deloc chef să mă trezesc înghesuit între Leontine, înger cu trecut pervers şi o viperă moralizatoare, baroana von Kropwitz. Nu de alta, dar nu ştiam ce atitudine să adopt. Ambasadorul general ar fi remarcat stânjeneala mea şi ar fi pus-o, poate, pe seama unor temeri determinate de misterioasa mea misiune, şi, fiind în ajunul ei, s-ar fi străduit să-mi abată gândurile, să mă decontracteze. Mai rămâneau doar vreo zece ore până la anunţul oficial că am părăsit hiperspaţiul.

---

[13] Țesătură de mătase ori de bumbac mercerizat, care imită efectul optic obținut prin suprapunerea a două țesături rare și transparente.

Mai târziu, am cerut din nou computerului şi alte secvenţe celebrând farmecele lui Marilyn Monroe. Pe ecran s-au succedat puţinele planuri dintr-un film, pe care vedeta nu l-a terminat niciodată, dar al cărui titlu suna ca o premoniţie: *Nimic nu va ţine.* Refuzând maieul de culoarea pielii cu care regizorul vrusese s-o îmbrace, Marilyn înota goală într-o piscină hollywoodiană… Sirenă fascinantă în unda translucidă, ea prelungea la nesfârşit volutele sale acvatice şi zâmbetul strălucitor. În altă parte decât pe ecran, într-un viitor apropiat care, în acelaşi timp era şi un trecut îndepărtat, pe o măsuţă de noapte o aşteptau flacoanele cu somnifere şi barbiturice[14]…

Cineva ciocăni discret la uşa cabinei, într-atât de discret încât n-am reacţionat pe loc, prea absorbit de naiada care surâdea, alintat, pe ecran.

Un parfum de mosc, ameţitor, se răspândi în cabină, un parfum pe care l-am identificat pe dată ca fiind acela al frumoasei Leontine. De altfel, apucase să şi închidă uşa şi întreba:

— Semăn într-adevăr atât de mult cu acea Marilyn Monroe încât aţi simţit nevoia să verificaţi eventuala noastră înrudire?

— Dumneavoastră… aici… singură…?

S-a instalat confortabil pe canapea şi luxoasa ei rochie se desfăcu în juru-i aidoma unei corole moarate. Câteva clipe, femeia-floare urmări evoluţiile femeii-sirenă.

— Somptuoasă! E un adjectiv care vi se pare suficient pentru a califica această vedetă? E cumva nevoie să mă dezbrac şi eu ca să vă pot permite comparaţia între anatomia mea şi cea a înotătoarei?

Schiţă chiar un gest ca şi cum ar fi vrut să desfacă, pe loc, copcile rochiei. Am sărit ca ars:

— Vă rog foarte mult. Nici să nu vă gândiţi la aşa ceva! Rămâneţi îmbrăcată!

— Păcat! Habar n-aveţi ce pierdeţi! Dar, paguba-i a dumneavoastră! Oferiţi-mi, atunci, un pahar. Ce vreţi, numai să fie tare.

— Şi dacă ambasadorul general, una din cunoştinţele dumneavoastră, sau oricine altcineva ar surveni şi…

Mi-a tăiat vorba, ridicând din umerii săi goi:

---

[14] Substanță sintetică rezultată prin condensarea ureei, care stă la baza multor medicamente sedative, hipnotice, anestezice etc.

— Ei şi! Ambasadorul se odihneşte, îşi face siesta. În plus, cine mi-ar putea interzice să vă fac o vizită „amicală”? Pe cine l-ar putea şoca faptul că stăm de vorbă în *tête à tête?* Săvârşim oare ceva rău, ceva blamabil? Suntem oare în vreo postură necuviincioasă în acest moment?

— Dar era cât pe aici s-o adoptaţi, Leontine.

— Ah, glumeam.

În barul de sub ecranul acum stins, diverse sticle burduhănoase dormeau, culcate cu grijă în despărţituri capitonate. Am înşfăcat una la întâmplare şi am întrebat dacă frumoasa mea vizitatoare îi agreează conţinutul.

— Merge şi asta, deşi aş fi preferat gustul mai violent-nuanţat al cocteilului cu şapte miresme.

I-am umplut paharul, înjurându-mă în sinea mea când am constat că-mi tremură mâna.

— Am aflat că mult timp de aici încolo nu vom mai avea prilejul să stăm de vorbă. În ori ce caz, Excelenţa Sa m-a lăsat să înţeleg că vei fi obligat să lipseşti din cauza unei anchete minuţioase şi de lungă durată. Iartă-mă că te tutuiesc, dar nu mă pot împiedica şi-n plus, mi se pare atât de normal.

— Sigur... De ce nu? Ăăăă... Excelenţa Sa nu va... nu ţi-a furnizat şi alte detalii?

— În legătură cu misiunea ta? Din păcate, nu. Soţul meu a dat întotdeauna dovadă de o discreţie exemplară. Crede-mă, sunt foarte tristă că n-o să te văd o veşnicie. De acea, am şi venit să-mi iau rămas bun, mai ales pentru că nu ştiu dacă, mai târziu, voi avea prilejul. Ne apropiem de Palat şi teamă-mi e că, în febra debarcării, n-am să te pot revedea.

— Eu însă vă... îţi promit că, odată isprăvită treaba mea, îţi voi face o vizită la Callimaque.

— Şi chiar n-ai nici cea mai mică idee în legătură cu misiunea care-ţi va fi încredinţată?

Deci, revenea la atac: chiar dacă ieri nu izbutise să-mi smulgă nici cea mai mică informaţie, astăzi o lua de la capăt.

M-am instalat în unicul fotoliu, întorcându-l cu faţa spre canapeaua pe care, lungită pe jumătate, indiscreta vrăjitoare, îşi sprijinea bustul într-un cot alb-lăptos.

— Să fii oare atât de interesată de viitoarea mea anchetă?

Se miorţăi:

— Ah, dar găsesc meseria ta atât de palpitantă!

Hotărât lucru, mă lua drept un tont. Îşi imagina, probabil, că suavul tinerel va sucomba fără doar şi poate în faţa farmecelor unei femei atât de ispititoare. Joaca asta durase, însă, destul.

— Cine ţi-a cerut să mă tragi de limbă? În contul cui lucrezi?

O clipă a părut sincer uimită, apoi a izbucnit în râs:

— Mă iei drept o spioană? Agentul cine ştie cărei puteri oculte? Vai, ce caraghios! Toţi anchetatorii sunt la fel de imaginativi şi bănuitori ca şi tine? Se întinse pe burtă, cu bărbia sprijinită în pumni, bălăbănind prin aer picioarele sale desăvârşite ca linie. Dragul meu Peyr, mi-ai furnizat o idee de milioane. De aici încolo, mă voi servi de farmecele mele ca să ciupesc tot soiul de informaţii secrete de la diverse persoane importante. Sigur, va fi nevoie să găsesc şi beneficiari dispuşi să le plătească. Şi încă, scump. Cunoşti vreunul? Culese paharul pe care-l depusese la baza canapelei şi-i goli conţinutul, neslăbindu-mă din ochi, în atitudinea pisicii care-şi pândeşte prada. Hai, spuse ea întinzându-mi paharul gol. Mai bine, dă-mi ceva să beau decât să debitezi tâmpenii.

În timp ce-i turnam pentru a două oară, mă şi supravegheam ca privirea să nu mi se mai rătăcească în profundul fiord al decolteului ei. I-am declarat ritos:

— În timpul micului dejun am întâlnit-o pe baroana von Kropwitz. Leontine nici nu tresări. Am discutat despre planeta Amarante.

— Despre Amarante? Aşa, din pură întâmplare?

Se încruntase uşor.

— Am vorbit şi despre tine.

— Mai cu seamă, despre trecutul meu. Baroana ţi-a destăinuit cumva şi denumirea bordelului în care, chipurile, îmi vindeam farmecele?

— Deci recunoşti că…

— Ba nu recunosc nimic! Eşti dispus să dai crezare chiar oricărei bârfe? Acorzi credit născocirilor celor mai inepte? Mă decepţionezi.

Chiar bosumflată, Leontine rămânea adorabilă.

— Cu toate aste, făceai ceva pe Amarante când te-a cunoscut ambasadorul general?

Abandonă poziţia culcată, se aşeză, lăsând picioarele jos, pe podea, dar nu socoti necesar să mai aranjeze poalele rochiei, care-i dezgoleau coapsele ferme.

— Lucram pe Amarante? S-ar putea. Nu mai ştiu. Oricum, ce importanţă are?

— Ai venit aici ca să-mi pui întrebări indiscrete. Or, iată că rolurile s-au cam inversat.

— Află că pe Amarante nu-s numai curve. Sunt şi destule femei care exercită diverse profesiuni onorabile, planificatoare, membre ale consiliilor de administraţie.

— Fie şi aşa. Nu te contrazic. Se întâmplă însă foarte rar ca baroana Kropwitz să se înşele atunci când îşi dă drumul la fiere.

— Şi chiar te-ar jigni dacă aş fi fost, realmente, o prostituată? Te-ar revolta? Ţi-aş pierde stima?

— N-am obiceiul să-i judec pe alţii. Să hotărăsc, în numele unei morale desuete ce este bine şi ce este rău. Să-mi divizez anturajul în persoane virtuoase şi oneste, şi în personaje nedemne, de care te ruşinezi.

— Într-un cuvânt, nu ştii ce să gândeşti despre mine.

— Exact. În afara faptului că te găsesc fermecătoare. Mai mult decât atât: superbă. Dar asta-i ceva de care nu te-ai îndoit niciodată.

— Când îţi propui să fii urâcios, eşti obligat să te forţezi, dar nu prea durează. Rapid de tot, redevii ceea ce eşti, adică galant şi încântător. De fapt, eşti un drăguţ.

— Acum, cred c-ai face bine să-ţi regăseşti soţul.

— Mă şi goneşti?

Sări jos de pe canapea şi piruetă brusc, făcând mătasea rochiei să se învolbureze în jurul unui bust exploziv, al unui gât şi unui cap de zeiţă. Zeiţă? Am primit-o între braţele mele, fără să ştiu nici cum şi nici de ce. Sărutul care urmă, prelung şi pasionat va rămâne pentru totdeauna printre amintirile mele cele mai plăcute, lăsând în umbră multe altele.

— La revedere, micuţul meu anchetator. Da, la revedere, căci sunt convinsă că ne vom revedea. Mai devreme, ori mai târziu. Într-o lume, sau într-alta. Şi atunci, n-o să-ţi mai fie teamă să compari, pe-ndelete şi cu atenţie, anatomia mea cu aceea a unei înotătoare de altădată.

*

Palatul Walburgis îşi trage numele de la primul său arhitect, Nicolae Walburgis. Palatul…

La început a fost vorba doar de un corp mort, cu forme haotice, asteroidul Vesta, care-şi avea orbita între Marte şi

Jupiter. Cu diametrul său de cinci sute cincizeci şi cinci de kilometri, Vesta reprezenta cel mai reuşit corp al unei planete care nu izbutise niciodată să se închege în acest colţ al spaţiului.

Când oamenii de pe Terra s-au răspândit, tot mai mult şi tot mai departe, în Galaxie, când s-au constituit primele Ligi, primele Confederaţii şi primele Imperii interplanetare, când au izbucnit primele conflicte între coaliţii cu interese divergente, câţiva pacifişti visători s-au reunit în jurul inginerului Nicolae Walburgis în interiorul unor instalaţii improvizate de pe asteroidul Vesta. Ei au decis să creeze acolo un tribunal perfect independent care să arbitreze litigiile galactice, amintindu-şi cu melancolie de arhaicele utopii purtând diverse sigle ca S.N., sau O.N.U. Şi, în pofida antecedentelor deloc glorioase ale organismelor menţionate, himera se concretiza, reveria vizionară dobândi, miraculos, o consistentă eficace şi concretă. Terra expedie pe Vesta o delegaţie permanentă, creând un organism aidoma Cercului Callimaque, Ligii regale, Orbitalei Imperiale, Confederaţiei Septuor şi atâtor altor asociaţii dispersate în imensitatea Galaxiei.

Pe Vesta, în jurul primelor instalaţii concepute de Nicolae Walburgis, se ridicară alte construcţii, se aglomerară alte celule artificiale. Fiecare din lumi îşi expedie cei mai buni arhitecţi ca să construiască propriile sale edificii în locurile concesionate de către prima Adunare a pacifiştilor de pe Vesta. Încetul cu încetul, asteroidul se acoperi de uriaşe terenuri de aterizare, de tot soiul de suprastructuri, de domuri strălucitoare, de turnuri ameţitor de înalte, de pasarele încrucişate şi suprapuse, de gigantice hangare.

La rândul lor, infrastructurile iniţiale se complicară, se expandară şi dispărură sub o inextricabilă suprapunere de mici edificii de utilitate publică, arcade întretăiate, graţioase minarete, monumente masive, ziduri oarbe, catedrale baroce cu largi ogive strălucitor iluminate. Stânca originală, în prezent invizibilă, a fost forată, săpată, minată. Se deschiseră nenumărate galerii şi grote de toate dimensiunile. Curând de tot, asteroidul iniţial a fost golit, aproape în întregime, de propriul său conţinut.

A trece de la o concesiune la alta, a circula între zona Cercului Callimaque şi Terra, a ajunge, fără a părăsi Palatul Walburgis, de

pe teritoriul concesionat Ligii regale pe cel al Confederaţiei Septuor, ţine astăzi de o veritabilă performanţă şi se transformă într-o expediţie nesăbuită. Ori ce transfer de pe o parcelă pe alta nu se efectuează decât folosind spaţiul exterior şi după efectuarea unor controale şi percheziţii minuţioase.

Undeva, pe, sau sub suprafaţa Vestei, ascuns adânc în măruntaiele anticului asteroid, ori sus de tot, în vârful unui turn, fără uşi, fără ferestre, ferit de priviri, se află Sanctuarul, comunitate misterioasă, inviolabilă, accesibilă doar ambasadorilor generali.

Nava de lux *Bagatelle* se materializă în spaţiul normal, în interiorul sistemului Sol, nu departe de Vesta-Walburgis, atent supravegheată de toate concesiunile. După ce efectuă câteva evoluţii deasupra Palatului, ea se strecură, greoaie şi prudentă prin larga deschizătură a unui sas monumental.

Am aşteptat vreme îndelungată ca toţi pasagerii să fi coborât înainte de a părăsi, la rându-mi, cabina. Odată pe peronul de debarcare a zonei Callimaque, n-a fost nevoie să caut prea multă vreme ieşirea; de mine se şi apropia în galop un individ scundac, în uniformă oficială, caschetă cu steluţe, plastron stacojiu cu brandenburguri aurii, pantalon albastru şi cizme lucitoare. Un machiaj ţipător îl transforma pe majordomul-recepţioner într-un clovn-pigmeu.

— Fred de Mett, în serviciul dumneavoastră. Fericit să vă întâmpin la Palatul Walburgis, domnule anchetator Peyr de la Fièretaillade. Sper că aţi făcut o călătorie plăcută.

Am mormăit ceva indistinct şi m-am luat după personajul oficial. În loc să mă conducă înspre una din giganticele ieşiri, el m-a tras după sine către o uşiţă cenuşie a cărei încuietoare complicată a descuiat-o cu o nerăbdare febrilă. Părăsirăm holul central şi ne angajarăm într-un labirint de coridoare şi pasaje care se iluminau pe măsură ce avansam pe ele, ca imediat după trecerea noastră să se cufunde, din nou, în întuneric.

— Ştiţi bine unde trebuie să mă conduceţi?

— Fiţi fără teamă, domnule. Am primit, în ceea ce vă priveşte, directive precise şi, întrucâtva, confidenţiale.

— Locurile acestea nu prea par frecventate.

— Aşa e, domnule.

Un ascensor ne transportă câteva nivele mai jos, după care pătrunserăm într-un alt labirint. Un ultim culoar ne conduse în

faţa unui zid compact. Majordomul cel înzorzonat se anunţă şi, cu un şuier uşor, o parte din zid lunecă. L-am urmat pe Fred de Mett într-o mică încăpere plină de o aparatură complexă şi de ecrane suprapuse.

— Domnule de la Fièretaillade, vă încredinţez bunelor oficii ale domnului Bo de Rodemack.

Majordomul se răsuci pe călcâie, invizibila uşă glisantă se închise în urma lui şi am rămas singur în compania unui alt pitic zâmbitor, răsărit din dosul unei mese supraîncărcate.

— Voi fi cel de al doilea ghid al dumneavoastră, domnule anchetator.

Mai multe ecrane pivotară, făcând să apară gaura întunecată a unui pasaj ascuns.

— Presupun că turiştii vizitează mai rar această porţiunea concesiunii callimaquiene.

— Rar, cum bine aţi zis.

— Cate călăuze mă vor mai lua în primire după dumneavoastră, domnule de Rodemack?

— E o întrebare la care nu vă pot răspunde. Supraveghez doar o parte infimă a traseului alambicat care leagă peronul de debarcare de Sanctuarul propriu-zis. În plus, traseul e supus unor modificări permanente, astfel încât s-ar putea să aveţi de-a face cu androizi, special programaţi. În fine, e ceea ce presupun.

— Dar fiinţele umane pe care le voi întâlni în măruntaiele Palatului Walburgis, nu ies oare niciodată în spaţiul exterior?

— M-ar mira să se-ntâmple aşa ceva.

M-am luat pe urmele numitului Bo de Rodemack care şi apucase să dispară în pasajul ascuns.

Mai târziu, după ce am coborât mai multe nivele ca apoi, tuburi ascensionale să mă preia şi să mă ducă undeva sus, m-am pomenit, complet dezorientat, într-o navetă automată care s-a precipitat, perfect silenţioasă, printr-o serie de imense grote pustii.

Cronometrul-cronograf pe care-l aveam la mână se dereglase. Imposibil, deci, să evaluez timpul necesar parcurgerii acestui itinerariu aberant. Alte navete şi alţi androizi m-au transportat prin uriaşe galerii în care se îngrămădeau tot soiul de maşinării, prăfuite şi moarte, prin săli în care o tăcere de cavou apăsa aparaturi vetuste, tubulaturi fisurate, conexiuni cu căblăraia arsă. Galerii glaciale succedau unor guri sufocante de canale în

care gunoaie oribile dospeau în băltoace împuţite. Uneori, trepidaţii, duduieli sau vibraţii perfect perceptibile îmi dădeau de ştire că parcurg, în paralel, o zonă locuită ori o concesiune cu activitate febrilă.

Mă cam înspăimânta gândul că unul din releele mele s-ar putea defecta şi mă întrebam câţi curioşi se vor fi pierdut în acest incredibil labirint. Adesea, eram nevoit să escaladez surpături succesive sau să mă târăsc pe sub grinzi înnegrite, căzute alandala.

În sfârşit, al nu ştiu câtelea android care mă preceda, s-a oprit brusc şi mi-a arătat, în penumbra care domnea, o uşă pe jumătate astupată de resturile uriaşe a ceva ce fusese, cândva, ceva.

— Treceţi pe acolo, domnule. De aici încolo, nu mai aveţi nevoie de ajutor ca să ajungeţi la Sanctuar.

— Eşti sigur?

Androidul nu mi-a răspuns însă nimic, s-a întors şi a dispărut. Mi-am înfrânat dorinţa, în ultimă instanţă imbecilă, de a-l urma pentru a reconstitui, în sens invers, traseul parcurs. Lăsat, ca atare, de capul meu, mi-am croit drum printre giganticele rămăşiţe care astupau ultimul pasaj.

Suflând anevoie şi plin de praf, am ajuns finalmente într-un coridor, slab luminat, acoperit cu o mochetă groasă. Venită de nicăieri, o voce nazală a rostit: „Bun-venit la Sanctuar”, iar pe un panou litere luminoase indicară: *Sală de recepţie.*

Am pătruns într-o încăpere spaţioasă.

În nişte vase pântecoase, creşteau plante cu tulpini şi frunze cărnoase. În faţa unui birou din lemn de mahon, câteva fotolii, aşteptau rarii vizitatori ai Sanctuarului. Am ales unul, la întâmplare, şi m-am prăvălit în el. Printr-o uşă mascată, şi-a făcut apariţia un oficial, cu tenul proaspăt, faţa rubicondă, zâmbet deschis, într-o ţinută strictă, veston şi pantaloni bej. Luă loc la birou, în faţa mea, şi-mi indică printr-un gest al mâinii că nu-i nevoie să mă ridic ca să-l salut.

— Peyr de La Fièretaillade. Anchetator al Cercului Callimaque. Propus de ambasadorul Gontran de Croix-de-Vie pentru misiunea Ecou. Citea, cu glas tare, indicaţiile furnizate de un mic ecran instalat pe tăblia lucioasă a biroului. Expert în antichităţi terestre. Grădinar şi amator de vinuri bune. Simţ dezvoltat al diplomaţiei. Fantezist, dar prudent. Predispus la

cabotinism, însă întotdeauna discret. Îşi întrerupse lectura şi mă privi direct în ochi: O atare descriere a personalităţii dumneavoastră, poate părea cam sumară. De acord. Uneori, Sanctuarul nu excelează prin subtilitate.

— Deci, mă aflu cu adevărat în interiorul Sanctuarului din Palatul Walburgis?

Nu izbuteam să-mi vin în fire. Mă aşteptasem la orice fel de recepţie, numai la una ca asta nu.

— Întocmai, domnule de la Fièretaillade. Sanctuarul îi surprinde întotdeauna pe rarii vizitatori pe care-i acceptă. Consiliul vă va primi peste câteva ore. Va aştepta să vă fi odihnit. Un apartament e la dispoziţia dumneavoastră. Văd că aţi sosit fără bagaje. Cu atât mai bine. Obiectele personale ar fi fost de prisos. Veţi găsi aici tot de ce aveţi nevoie – eu unul, tăceam mâlc – Sanctuarul e un veritabil microcosmos, separat, practic, de restul Universului. Să nu vă închipuiţi însă că ar fi o celulă minusculă. De fapt, el reprezintă un adevărat imobil, conform vechilor norme de pe Terra: apartamente vaste şi luxoase, sălile ordinatoarelor, săli pentru conferinţe, spectacole sau distracţii, sere de bacterii şi culturi hidroponice, scuaruri, grădini şi alte locuri de plimbare, nimic nu lipseşte pentru buna desfăşurare a muncii şi repausului celor circa treizeci de persoane care locuiesc permanent în interiorul Sanctuarului. Fireşte, când vorbesc de persoane, nu mă refer la androizi.

— Şi totuşi, contactele dumneavoastră cu exteriorul sunt permanente.

— Într-un anume fel, da. Deşi, ea să pătrunzi aici, e nevoie să te înarmezi eu multă răbdare. Dealtminteri, v-aţi dat şi singur seama. Puţinele lucruri de aprovizionare care ne parvin, urmează şi ele un itinerariu foarte complicat.

— Şi n-a încercat nimeni să pătrundă până la dumneavoastră cu forţa?

— În ce scop?

— Acela de a influenţa asupra deliberărilor şi sentimentelor dumneavoastră. De a deveni stăpân, necondiţionat pe planetele şi lumile locuite, de cea mai înaltă autoritate morală care guvernează Galaxia. Pentru a vă manipula, pentru…

Mi-a tăiat vorba:

— Nu-mi amintesc de vreo tentativă serioasă de a cotropi Sanctuarul. Credeţi-mă, celula primordială a asteroidului Vesta e

bine păzită. Toate căile de acces sunt strict supravegheate. Fiţi convins că traseul pe care l-aţi urmat e departe de a fi singurul. Există şi altele, la fel de complicate şi întortocheate.

— E oare imposibil să fie întocmit un plan de ansamblu al Palatului Walburgis, a clădirilor sale exterioare ca şi a măruntaielor sale? De cartografiere a zonelor necunoscute? Şi apoi, folosind detectoare şi alte instalaţii de investigaţie să…

— Să fim serioşi! întocmirea unui asemenea plan ţine de aberaţie. Ca să nu mai spun că hăt, de multă vreme, nu ne mai temem de detectoare şi de alţi spioni electronici. Se ridică: Am să vă conduc până la apartamentul dumneavoastră. Încercaţi să dormiţi un pic. Discuţia cu Consiliul Suprem riscă să se prelungească.

Să dorm? Mă găseam într-o asemenea stare de surescitare, încât nici nu putea fi vorba de aşa ceva. În luxoasa-mi locuinţă, m-am mulţumit să mă întind doar pe un oribil pat cu baldachin care ocupa două treimi din încăpere. Patru coloane în torsadă susţineau baldachinul propriu-zis, iar nişte draperii laterale, în aceeaşi culoare pastel, permiteau izolarea completă a acestui culcuş mult prea moale şi pufos. În materie de decoraţie interioară, Nicolae Walburgis şi succesorii săi nu prea străluciseră prin bun gust.

O expresie pe care recepţionerul de la intrarea în Sanctuar o folosise nu-mi dădea pace: „Misiunea Ecou”. Posedam, de pe acum, câteva elemente disparate având o oarecare legătură cu viitoarea mea investigaţie: Gandalf şi Liga regală, Kardak-Chiorul, vinul, mai ales, „vinul cel bun”, neîndoielnic miniatura persană şi sosia lui Marilyn Monroe. În prezent, se adăugase planeta Ecou, căci nu putea fi vorba decât de planeta astfel botezată. Una din rarele planete care n-au trebuit „terraformate”, într-atât caracteristicile sale semănau cu cele ale lumii noastre originare: masă, mişcare de revoluţie, atmosferă, ciclu diurn şi nocturn, satelit unic, mări şi continente, punctele comune erau cu nemiluita. Cu o singură deosebire, dar majoră: exceptând o floră insignifiantă, pe Ecou nu se dezvoltase niciun fel de organism viu. Speciile vegetale şi animale fuseseră aduse de primii colonişti.

Ciudaţi colonişti! Toţi candidaţii la instalarea pe Ecou refuzaseră ori ce fel de ajutor tehnologic, contestaseră valoarea oricărei idei de progres ştiinţific şi preferaseră o existenţă de tip

medieval. Şi asta cu toate că, primii locuitori ai Ecoului nu se compuneau numai din paseişti ţicniţi şi ecologişti cu idei fixe. Popularea planetei s-a produs rapid, reprezentate fiind mai toate rasele de pe Terra. Au fost transplantate, cu precădere, etnii întregi, şi populaţii considerate „primitive”, dintr-acelea care supravieţuiseră, miraculos, în Amazonia, Tibet, în puzderia de insule ale Indoneziei şi prin deşerturi.

Palatul Walburgis emisese atunci decrete extrem de stricte privind această planetă îndepărtată, complet excentrică, situată la bordura opusă a Galaxiei: dacă populaţiile de pe Ecou se dovedesc refractare la progresul tehnic sau ştiinţific, dacă doresc să fie uitate de restul universului, nimeni nu are dreptul să împieteze asupra voinţei lor fără riscul unei pedepse aspre. Treptat, treptat, misiunile de studiu şi supraveghere mandatate de Palatul Walburgis s-au rarefiat şi tot mai puţine nave cosmice au aterizat pe planeta geamănă a Terrei sau au patrulat în zona ei. Curând, Ecou plonjă într-o binefăcătoare uitare. Ultimele informaţii privitoare la această lume paseistă indicau formarea unor regate şi republici. Unele denumiri erau chiar cunoscute: Wallenstein, Turfan sau Ts’in.

Fusesem surprins de primirea făcută la Sanctuar. Am fost şi mai surprins când, în sfârşit, am fost admis în sala în care reunise Consiliul Suprem.

Decorul era dintre cele mai sumare: o imensă masă rotundă şi un gigantic ecran instalat pe unul din pereţi. În jurul mesei trăncăneau nişte bătrânei colilii, cârcotaşi dar şi maliţioşi, amatori de bancuri şi, aparent, prea puţin conştienţi de faptul că între mâinile lor se află destinele Universului.

Preşedintele în exerciţiu al Consiliului se prezentă:

— Emilio ben Gazarek, reprezentant pe viaţă al Orbe i imperiale.

O barbă lungă şi albă acoperea piepţii veşmântului său de culoarea şofranului. Am admirat forţa trâmbiţătoare a glasului său de stentor[15]. Emilio ben Gazarek mi-a desemnat pe cei unsprezece confraţi, cu toţii delegaţi permanenţi ai celor mai mari confederaţii ale Universului. M-am aşezat pe locul care mi-a fost desemnat, în faţa unicului ecran.

— Vei constata, tinere prieten, că la această reuniune nu

[15] Voce (sau glas) de stentor (cu aluzie la un personaj din Iliada) voce bărbătească puternică.

asistă niciunul din ambasadorii generali. Singurul la curent, e Gontran de Croix-de-Vie care a înţeles perfect reţinerile noastre atunci când l-am rugat să se abţină şi să nu participe la prezentele dezbateri.

El nu, dar erau şi alte persoane care asistau la conferinţă.

— Am făcut însă apel la anumiţi experţi care, ca şi noi, locuiesc permanent în interiorul Sanctuarului, cum ar fi gastronomul-oenolog Ommar Khayyam şi arheologul-anticar Jesu del Rosario.

Preşedintele Consiliului Suprem, care în timpul prezentărilor se învârtise în jurul mesei jucându-se de-a fluturaşul auriu, se aşeză pe unicul fotoliu rămas neocupat şi începu *ex abrupto:*

— Să abordăm, deci, fără întârziere chestiunea oare ne interesează. Nu cred ca Gontran de Croix-de-Vie să vă fi lămurit, cât de cât, domnule de La Fièretaillade. Iată despre ce-i vorba: în urmă cu câteva cronii, un distrugător al Cercului Callimaque a intrat, întâmplător, în contact cu un mic crucişător care se deplasa cu viteză infrafotonică şi nu răspundea nici uneia din cererile de identificare. Nava a fost stopată şi rezultatul primelor investigaţii efectuate la bordul ei l-au determinat pe comandantul distrugătorului să păstreze secretul descoperirilor făcute şi să le comunice în exclusivitate Sanctuarului din Palatul Walburgis, urmând un procedeu de urgenţă. Nava capturată este, în continuare, păstrată la secret de către autorităţile militare din Callimaque, iar Gontran de Croix-de-Vie – întrucât cazul ţine de competenţa Cercului Callimaque – v-a propus Sanctuarului pentru o eventuală misiune de investigaţie. După o atentă examinare a dosarului, candidatura dumneavoastră a fost acceptată în unanimitate.

Preşedintele Emilio ben Gazarek făcu o pauză. Am dat din cap, lăsându-l să înţeleagă că am asimilat cum trebuie acest preambul şi că poate continua expunerea.

— Nava capturată aparţinea – dacă pot folosi acest termen – unui pirat reputat, unui contrabandist de trist, renume, Kardak-Chiorul. Nava se numea – şi aş zice, nu tocmai întâmplător – *Surcouf*[16] („Poftim de vezi”, mi-am zis atunci). Întregul echipaj al

---

[16] Robert Surcouf (1773—1827) marinar francez care a luptat împotriva englezilor în timpul războaielor napoleoniene, operând în zona Oceanului Indian. Ca şi predecesorul său britanic *Sir* Francis Drake care a combătut *Invincibila Armada* a Spaniei, fapt pentru care

navei dispăruse, exceptând un singur rănit grav, congelat într-o cuvă criogenă. Acest rănit nu era nimeni altcineva decât Gandalf al IV-lea, moştenitorul Ligii regale, căutat cu asiduitate atât de rebelii cât şi de legitimiştii suspomenitei Ligi.

Cum preşedintele a lăsat să planeze o nouă pauză, mi-am permis să intervin:

— Sunt perfect la curent cu sciziunea care s-a operat în interiorul lumilor care compun Liga regală şi înţeleg lesne că, pentru moment, doriţi ca nimeni să nu afle de brusca reapariţie a lui Gandalf.

— Prudenţă şi circumspecţie, aceasta ar putea fi deviza noastră.

— Presupun că s-au efectuat calculele necesare pentru a se stabili de unde venea *Surcouf?*

— Într-adevăr. Calcule complexe deoarece nava vagabondase câţiva „ani" în spaţiu înainte de a fi interceptată. Toate rezultatele concordă: *Surcouf* venea de pe Ecou. Presupun că acest nume vă spune câte ceva.

— Exact, Chiar dacă această planetă îndepărtată a căutat cu tot dinadinsul să dispară din memoria Universului pentru a-şi păstra intactă civilizaţia ei pretehnologică, e clar că nu toată lumea a uitat-o. Nici dumneavoastră, nici eu şi nici Kardak.

— Fireşte, am făcut tot soiul de presupuneri în legătură cu prezenţa lui Gandalf la bordul navei şi a acestei bizare escale pe Ecou. Iată supoziţiile noastre cu cele mai mari şanse de probabilitate: în momentul producerii puciului care a destabilizat Liga, şansele lui Gandalf de a scăpa din mâna rebelilor erau nule. Atunci, Kardak-Chiorul l-a contactat, într-un fel sau altul, pe moştenitorul tronului, şi-a oferit bunele oficii şi a şters-o la repezeală, având-l la bord pe ostatec. O fugă nu lipsită de peripeţii pentru că, înainte de a plonja în hiperspaţiu, nava pirat a suferit anumite avarii, probabil în urma interceptării ei de către unităţi ale elementelor rebele. După ce *Surcouf* a reintrat în spaţiul normal, a navigat în preajma planetei Ecou. Încă n-am putut determina dacă a fost o coincidenţă sau o alegere deliberată. Nava a aterizat pe Ecou pentru a efectua reparaţiile necesare. Ceva însă n-a mers cum trebuie şi atunci s-a produs

---

a fost înnobilat, deşi, în prealabil, fusese destinat ştreangului ca flibustier, şi R.S. a combinat patriotismul cu un pic de piraterie, după cum o cereau regulile epocii. (n. tr.).

catastrofa.

— Catastrofa?

— Da. Când *Surcouf* a fost interceptat de distrugătorul callimaquen el naviga în spaţiul normal ceea ce dovedeşte că suferise avarii considerabile care-l împiedicau să între în hiperspaţiu. Avarii interne: ordinatoare zdrobite, cablajul smuls, ecrane plesnite. Avarii survenite, e cât se poate de clar, în timpul escalei pe Ecou. În plus, au fost descoperite numeroase urme de sânge şi de lupte. Însă niciun cadavru. Grava rană suferită de Gandalf a fost provocată de o lamă care i-a străpuns pieptul. Blocul medical al lui *Surcouf* fiind distrus, numai şi numai existenţa unor cuve criogene i-a permis moştenitorului Ligii să stopeze agonia şi să supravieţuiască în stare de letargie artificială. Încă o precizare: devastările din interiorul navei au fost provocate cu ajutorul unor obiecte contondente sau a unor arme de tip arhaic. Câteva fragmente de carne sau tegumente descoperite, probează că agresorii aparţineau unei rase mongoloide. Şi dacă n-am descoperit nici cadavre, nici arme e pentru că cineva, cu bună ştiinţă, le-a făcut să dispară.

— Să fi fost chiar Gandalf?

— Posibil. Dată fiind însă starea lui fizică, ne îndoim că ar fi reuşit, de unul singur, să procedeze la o asemenea evacuare.

— Deţineţi şi alte elemente?

— Dintre cele mai năucitoare. O să le vedeţi.

— Şi unde se afla în prezent Alteţa sa, Gandalf?

— La Palatul Walburgis, bine înţeles, în Sanctuar.

„Fireşte, mi-am zis în sinea mea. Onorabila adunare s-a trezit în cârcă, tocmai acum, cu o afacere dintre cele mai spinoase şi cu un martor de vază, dar tare stânjenitor. Şi atunci, s-a făcut apel la Peyr de La Fièretaillade. Ce pacoste!”

— Starea Alteţei sale, prinţul Gandalf poate fi considerată, la ora actuală, ca fiind satisfăcătoare. L-am interogat. Refuză să răspundă la întrebări. Dată fiind importanţa cazului, l-am sondat pe moştenitor, cufundându-l într-un somn artificial. Posedăm aici, în Sanctuar, decodificatoare ale imaginilor cerebrale dintre cele mai perfecţionate. Or, imaginile obţinute se dovedesc incoerente şi fără o suită logică. Computerele noastre cele mai bune n-o scot la capăt nici măcar cu Fortranul[17] lor. Dezvăluirile obţinute în stare de hipnoză sunt şi ele lipsite de orice sens. Cu

---

[17] Unul din „limbajele” folosite de calculatoare. (n. tr.).

toate astea, Alteţa sa e în deplinătatea facultăţilor mintale, creierul său nesuferind niciun fel de leziune.

— Concluzia dumneavoastră?

— Cineva a intervenit pe creierul martorului.

— Pardon?

— În neuronii rănitului a fost introdus un baraj eficace şi indetectabil, blocând ori ce investigaţie mai aprofundată. Am multiplicat analizele. Zadarnic. Imposibil să accedem la inconştientul pacientului.

— Dar cine ar fi putut bloca spiritul lui Gandalf?

Emilio ben Gazarek deveni tot un zâmbet. Un zâmbet deconcertant:

— Asta o vei descoperi dumneata, tânărul meu prieten. Deplasându-te, bine înţeles, pe Ecou. Şi, evident, cu maximum de discreţie.

— Evident.

— Şi acum, putem trece la probe.

Atunci se ridică un personaj bizar pe care preşedintele mi-l prezentase ca fiind Ommar Khayyam, expert în gastronomie. Pseudonim, sau era chiar propriul său nume? Eu unul, cunoşteam un Ommar Khayyam, dar acela fusese un poet persan din secolul al XII-lea, autorul *Rubbaiatelor,* cântăreţ al iubirii şi al vinurilor bune. Mult mai târziu, în Egipt, o celebră viţă de vie, producătoare de vinuri roşii, va dobândi numele său.

Un persan? Un vin bun? Piesele disparate ale jocului de puzzle nu vor întârzia să ne asambleze. Chiar dacă cele mai importante vor lipsi încă îndelung. Iar cel care va trebui să le descopere, voi fi eu. Pe planeta Ecou.

Răsună un uşor clinchenit. Adaptându-se perfect orificiului circular din mijlocul mesei, apăru un platou rotund. Pe el tronau două sticle desfăcute, aproape neatinse, înconjurate de pahare strălucitoare.

Vizibil tulburat, expertul Ommar Khayyam, declară cu glas gâtuit de emoţie:

— La Bordul navei-pirat *Surcouf,* ascunse într-un dulap din cabina căpitanului Kardak, au fost descoperite aceste două sticle de vin. Cea mai mică dintre ele poartă următoarea etichetă: Château-Chalon, marcă depusă, recoltă 1975, pivniţele Voiteur. Textul este redactat în franceză, o limbă moartă de pe Terra. Cea de a doua sticlă conţine, nici mai mult nici mai puţin,

decât prima ediţie a unui soi de mare valoare, după clasificarea din 1855, era creştină, provenit dintr-o celebră regiune viticolă din Franţa, Bordeaux: faimosul Château-Margaux.

Se reaşeză, cu mâinile încleştate, precum ghearele unei păsări răpitoare, de marginea mesei, fixând sticlele cu ochii exorbitaţi. Recită ca un automat:

— Château-Chalon a fost, în felul său, un vin unic. Vinul acesta gălbui, specialitate a unei regiuni din Franţa, Jura, a constituit o veritabilă enigmă, ca să nu spun o imposibilitate vinicolă. Nimeni cu cunoştea originea butucului producător, unic, misteriosul *savagnin.* Nimeni nu putea pricepe cum, după o primă fermentaţie normală, Château-Chalon, turnat într-un butoi special se putea metamorfoza în nectar divin fără nicio altă intervenţie: umplutul ochi prin completări, cupaje, filtrare. După minimum şase ani, viticultorul dădea cep butoiului şi-l proba: dacă miraculoasa alchimie nu avusese loc tot vinul era vărsat pe apa sâmbetei. O sticlă de Château-Chalon putea rămâne destupată luni de-a rândul fără ca licoarea din ea să sufere în vreun fel, în timp ce oricare alt vin s-ar fi deteriorat iremediabil şi s-ar fi oţeţit. Château-Chalon era considerat un vin etern, putând fi conservat secole întregi.

La capătul acestei lungi tirade, Ommar Khayyam păru să cadă în catalepsie, rămânând înţepenit, tetanizat. Emilio ben Gazarek se grăbi să ia cuvântul:

— Domnule de la Fièretaillade, nu ştiu dacă aţi realizat dimensiunile acestei descoperiri făcute la bordul lui *Surcouf.* Aflaţi deci: e, într-adevăr vorba de un vin îmbuteliat în 1981, deci recoltat în 1975, lucru probat de toate analizele noastre. Am studiat compoziţia hârtiei folosite pentru etichetă şi contra etichetă, cerneala tipografică, pluta dopului, până şi sticla din care a fost fabricată butelia.

Ommar Khayyam se trezi brusc din letargia lui:

— Numai Château-Chalon era îmbuteliat în asemenea sticle de formă specială, conţinând doar şaizeci şi trei de centilitri, denumite „clavelin”, şi produse în exclusivitate de fabrica de sticlărie din La Vieille-Loye, de lângă Dole, în Franţa.

— Mulţumesc pentru această precizare, domnule Khayyam, continuă preşedintele, fără a părea emoţionat din cale-afară. Veţi constata, domnule anchetator starea perfectă de conservare atât a dopului de plută, cât şi a etichetelor. Suntem,

deci nevoiţi să admitem că această sticlă şi conţinutul ei au traversat secole întregi fără ca echilibrul lor armonios să aibă ceva de suferit.

— Ce coadă de păun! exclamă expertul în materie de gastronomie.

— Pardon? am făcut eu, surprins.

— Coada de păun, dragul meu prieten, jubilă Ommar Khayyam, este gustul care persistă în palatul şi gâtlejul dumitale după ce ai înghiţit licoarea. Savoarea acestui nectar ambrat, amestec subtil de nucă şi de prună, îţi gâdilă papilele chiar mai mult de un minut după absorbţia definitivă a lichidului.

— Am analizat, de asemenea, reluă preşedintele, şi această sticlă de Château-Margaux, recoltă 1975. N-o să vă mire aflând că în ceea ce priveşte dopul, eticheta şi sticla utilizată, am ajuns la aceleaşi concluzii ca şi-n cazul vinului auriu. Acest vin roşu, îmbuteliat în 1975, ar fi putut atinge vârsta ideală pentru a fi consumat…

— …degustat, domnule preşedinte, degustat! interveni, peremptoriu, domnia-sa Ommar Khayyam.

— …deci, vârsta ideală pentru a fi degustat către 1990. Or, şi astăzi, după cum afirmă specialistul nostru în gastronomie, conţinutul sticlei reprezintă în continuare un adevărat regal, o pură minune.

— Ba mi-aş permite chiar să insist asupra faptului că, de pildă, un vin de Médoc, şi el renumit, n-ar fi putut rezista atâtea secole! În schimb, acest Margaux, robust, dens, cu buchetul intact, face şi astăzi deliciul celor mai dificile şi mai delicate papile gustative.

Am întrezărit o soluţie:

— Şi dacă aceste vinuri au fost protejate într-un fel sau altul? Dacă virtuţile lor le-au fost conservate prin congelare?

Expertul pufni într-un râs zgomotos.

— Nici gând! Ce absurditate! Ce erezie! Asemenea metode n-au fost practicate niciodată în epoca la care ne referim!

— Să fie oare aceste licori şi ambalajele care le conţin opera unui falsificator de geniu? A cuiva care ar fi vrut să încurce urmele?

Preşedintele clătină din cap.

— Să imiţi atât de perfect dopul, eticheta, sticla…

Khayyam îl întrerupse pe dată:

— Despre ce etichetă, dop şi sticlă vorbiţi dumneavoastră, domnule preşedinte! Să fim serioşi, ce naiba! Vinul! Vinul, el însuşi! Rod comun al unui sol generos, al unui climat specific şi a unei trude îndărătnice, vinul cel bun este inimitabil! Niciunul din molanele[18] produse actualmente pe vreuna din planetele cu pretenţii macrobiologice nu se poate compara cu… AŞA CEVA! — mâna lui descrise o amplă mişcare cu palma desfăcută şi degetele întinse spre cele două sticle.

— Ca să nu mai vorbim că, după cataclismele ecologice care s-au abătut asupra Terrei…

Am insistat:

— Domnule Khayyam, aţi mai avut prilejul şi altădată să gustaţi dintr-un Château-Margaux ori Château-Chalon?

— Glumiţi, presupun! E o veşnicie de când niciunul din aceste vinuri legendare n-a mai fost recenzat.

— Şi atunci, cum puteţi fi sigur că e vorba de…

— Palatul meu, tinere impertinent! Palatul meu afirmă, proclamă şi celebrează faptul că ele sunt, aceste vinuri! Am gustat tot ce poate fi gustat, am ingurgitat şi am digerat (adesea, destul de greu), dar niciodată, subliniez, niciodată, n-am încercat o asemenea emoţie gustativă! Experienţa mea în acest domeniu e de neînlocuit. Prin palatul său, prin limbă şi prin glotă[19], omul va fi întotdeauna superior monştrilor electronici şi altor computere.

— Nu mă îndoiesc defel, domnule.

— Cum adică, tinere! Cunoaşteţi vreun ordinator care să poată aprecia un vin bun? Ia încercaţi să stocaţi amintiri gustative în memorii electronice! Faceţi-o şi spuneţi-mi şi mie ce-a ieşit!

— Desigur, desigur, domnule Khayyam. Dar despre gusturi şi culori…

— Basta cu maliţiile! Ommar Khayyam sări brusc în picioare. Se pare, tinere, că pe satelitul dumneavoastră personal, nu vă daţi în lături să vă aplecaţi peste brazdă, să cârniţi[20] viţa, să supravegheaţi, cum leagă şi se pârguie ciorchinele, să altoiţi, să

---

[18] Vin roșu din struguri nealtoiți.
[19] Porțiunea cea mai îngustă a laringelui, cuprinsă între cele două coarde vocale.
[20] A rupe vârful lăstarilor tineri ai unor plante, pentru a favoriza dezvoltarea fructelor.

culegeţi, să stoarceţi. Şi să gustaţi. Ei bine, atunci gustaţi de aici!

Se aplecă şi, lungindu-se aproape peste masă, apucă două pahare, apoi sticla de Château-Chalon. După aceea, drept ca un ţăruş, cumpănindu-şi gesturile de parcă ar fi oficiat cine ştie ce ceremonie secretă, de parcă ar fi prezidat consacrarea unui neofit într-o lojă iniţiatică, umplu cu mare grijă un pahar pe care mi-l întinse cu respect. Un respect infinit. Dar nu atât pentru persoana mea, cât pentru băutură.

Mi-am luat foarte în serios rolul de degustător. Încetişor de tot, am rotit lichidul auriu-închis în jurul pereţilor de cristal ai paharului, am aspirat aromele exhalate, mi-am muiat buzele, am închis ochii mi-am supt şi mi-am umflat, alternativ, fiecare din obraji, am plimbat lichidul pe limbă şi l-am sorbit cu înghiţituri mărunte.

Toţi cei prezenţi aşteptau. Cu sufletul la gură.

După vreun minut, Ommar Khayyam întrebă, cu o uşoară notă de nelinişte în glas:

— Ei, bine?…

Am lăsat să treacă un oarecare răstimp înainte de a răspunde cu gravitate:

— Dacă este adevărat că zeii Olimpului beau faimosul nectar, ei bine, nu le invidiez soarta, deoarece nu cunoşteau Château-Chalon.

Ommar Khayyam scoase un suspin în care se amestecau satisfacţia şi uşurarea:

— S-ar putea ca într-o bună zi, domnule de La Fièretaillade, să-mi luaţi locul de expert în gastronomie la Sanctuarul din Palatul Walburgis. Îmi păreţi un elev destul de înzestrat pentru această disciplină.

Am aşezat paharul pe masă şi am întrebat:

— Revenind la viitoarea mea misiune, ce concluzii trageţi de pe urma prezenţei acestor două sticle la bordul lui *Surcouf?*

— Niciuna, tinere prieten, niciuna. Exceptând-o, poate, pe aceasta: totul ne face să credem că cele două sticle au străbătut secolele cvasi-instantaneu.

— Instantaneu?

— Mai există o probă, murmură atunci preşedintele.

Adevărul e că apucasem să remarc, pe platoul inserat în mijlocul mesei, un obiect de podoabă care strălucea. Celălalt

expert, Jesu del Rosario, un bătrân înalt, cu faţa suptă, şi o imensă claie de păr alb pe cap, se ridică şi, aplecându-se la rându-i, îmi întinse obiectul preţios. Cu o expresie de maximă gravitate înscrisă pe figură, declară:

— Şi acest pectoral a fost descoperit în cabina căpitanului Kardak. O splendidă lucrătură egipteană, datând din perioada Imperiului mijlociu[21]. Descifrate, hieroglifele indică numele faraonului Sobkneferu (Sobkkare), 1789–1786 î.e.n.

Piesa, ajurată, reprezenta un vultur cu aripile desfăcute şi un şarpe cu ţeasta înălţată.

— Aţi remarcat, desigur, perfecta stare de conservare a podoabei. Nu există urmă de zgârietură, urmă de oxidare deşi argintul a fost folosit din belşug pentru fabricarea acestei capodopere. După analizele prin procedee atomice a diverselor materiale din care e compusă, ori ce dubiu este exclus: vârsta acestui giuvaer nu depăşeşte douăzeci de ani. Or, nu cunosc în tot universul un falsificator capabil să producă o asemenea piesă.

— Cu atât mai mult, cu cât dacă un bijutier s-ar fi lansat în fabricarea de falsuri, n-ar fi ezitat să dea o patină artificială obiectului, să accelereze procesul de oxidare. Cum îi spunea faraonului?

— Sobkneferu sau Sobkkare. De fapt, nu posedăm niciun fel de informaţii asupra acestui personaj.

I-am restituit pectoralul lui Jesu del Rosario.

— Mă gândeam, doar, că anumiţi meşteri de pe Ecou perpetuează tehnicile milenare, reproducând obiecte antice fie scotocind prin memoria ancestrală, fie pentru că posedă modele ori schiţe aduse de pe Sol 3 datând din perioada de colonizare a planetei lor gemene.

Oenologul interveni vehement:

— Că e cu putinţă să imiţi la perfecţie o piesă de orfevrerie, aşa ceva pot admite fără rezerve. Producţia unui vin de calitate presupune însă asemenea parametri, încât mi se pare în afara oricărei discuţii ideea că viticultorii de pe Ecou ar putea obţine licori de atare calitate. Şi apoi, de ce aceste etichete absurde: 1975?

---

[21] Mai corect: Regatul mijlociu (sec. XXI—XVIII-lea î.e.n.) cu capitala la Teba, condus de dinastiile a unsprezecea (2133—1991 î.e.n.) până la dinastia a şaptesprezecea (1650—1567 î.e.n.). (n. tr.).

— Probabil pentru că reprezintă o recoltă excepţională realizată pe Terra.

— Exact! Ei bine, domnule anchetator, nu vă rămâne decât să descoperiţi pe Ecou pivniţa fermecată în care dorm asemenea minunăţii.

— Mă voi strădui.

Preşedintele Emilio ben Gazarek luă, din nou, cuvântul:

— Să lăsăm deoparte probele materiale şi să revenim la creierul martorului principal, la puţinele imagini pe care am izbutit să le obţinem.

Pe ecran apăru o primă viziune: o fâşie de deşert şi tălăzuirea încremenită a dunelor paralele. Brusc, se porniră vârtejuri de nisip, opacizând imaginea cu frenetica lor dezlănţuire.

— *Surcouf* a aterizat deci într-un deşert?

— Posibil. Şi a avut parte de un violent simun. Dacă ne luăm după vechile hărţi, pe Ecou nu e cunoscută decât o unică, dar vastă, întindere pustie, înconjurată de munţi înalţi. Trag nădejde, domnule de La Fièretaillade că suportaţi fără probleme temperaturile caniculare?

— Va trebui să mă obişnuiesc şi cu aşa ceva.

Mai surprinzătoare a fost a doua imagine. Ea reprezenta un călăreţ înarmat decupându-se ca o umbră chinezească în vârful unui mamelon. Purta un coif impresionant şi ţinea în mână o halebardă. La spate, petrecut în bandulieră, se ghicea conturul unui arc, iar mânerul unei săbii depăşea greabănul calului.

— Am reuşit să extorcăm de la Alteţa-Sa Gandalf câteva frânturi de frază, câteva expresii, printre care şi asta: Cei-care-Slujesc. Or, expresia Cei-care-Slujesc re prezintă traducerea literală a unui vechi termen japonez: Samurai.

— Dar echipamentul acelui călăreţ corespundea cu al unui samurai?

— Din toate punctele de vedere.

— Deci, pe planeta Ecou, anumite grupuri etnice au reconstituit castele războinice, supuse unui cod riguros? Exceptând, fireşte, cazul, că prinţul Gandalf s-a trezit, cumva, în plin carnaval.

Nimeni n-a părut să-mi aprecieze gluma.

A apărut apoi o sanie uriaşă trasă de patru cerbi şi plutind pe fondul unui cer înstelat. Un bătrân bărbos, instalat în sanie şi înveşmântat într-un soi de caftan roşu, lansa baloane sau

paraşute care încetineau căderea darurilor legate cu panglici multicolore.

— Moş Crăciun?

— În persoană. Dar staţi să vedeţi urmarea.

Imaginea care-l reprezenta pe Moş Crăciun şi sania lui se înceţoşă. Pe ecran apăru o fetiţă într-o rochie somptuoasă, ducând un ulcior.

— Mereu acelaşi fundal de dune, domnule preşedinte. Şi dacă veşmântul fetiţei poate fi asemuit unui chimono, socot că imaginile stocate în mintea lui Gandalf nu sunt chiar atât de incoerente pe cât susţineaţi mai adineaori. Între un samurai şi un chimono relaţia se impune de la sine.

— Iată şi ultima imagine.

Am rămas cu gura căscată, stupefiat de-a binelea: dominând onorabila adunare, de pe ecran strălucea acum un chip pe care l-aş fi recunoscut dintr-o mie: acela, surâzător, al frumoasei Leontine, sau Marilyn Monroe.

— O recunoaşteţi pe această fermecătoare persoană, domnule anchetator?

— Păi e… e…

— Soţia ambasadorului general, Gontran de Croix-de-Vie.

— Incredibil! Gandalf şi ambasadoarea se cunoşteau aşadar?

— Ne-am informat. S-ar părea că moştenitorul Ligii regale şi doamna ambasador nu s-au întâlnit niciodată.

— Excelenţa Sa este la curent?

— N-am considerat oportun să-l prevenim pe ambasadorul Cercului Callimaque. În schimb, am pus-o pe soţia sa sub o strictă supraveghere. Nu se ştie niciodată de unde sare iepurele.

Ultima imagine dispăru.

Creierul meu funcţiona în gol.

— Păreţi perplex, susură preşedintele. Să vă fi tulburat într-o asemenea măsură chipul Leontinei de Croix-de-Vie?

Mi-am revenit:

— Am întâlnit-o pe frumoasa Leontine pe *Bagatelle,* nava de lux care ne-a adus din Callimaque până la Palatul Walburgis.

— Suntem la curent.

— Am fost stupefiat de asemănarea dintre Leontine şi o actriţă din secolul al XX-lea, Marilyn Monroe.

— Cunoaştem şi acest lucru. Aţi comandat ordinatorului din cabina dumneavoastră să vă proiecteze extrase din principalele

filme ale acestei Monroe. Am verificat în memoria computerului.

— Aţi surprins şi conversaţia purtată cu…

— Din acest punct de vedere, puteţi fi liniştit. Microfonul instalat în ordinatorul cabinei a fost suprimat.

— A vizitat cumva această Leontine planeta Ecou, în pofida interdicţiilor date?

— Niciodată. Aici putem fi categorici. Exceptând *Surcouf,* nicio altă navă n-a aterizat pe planetă de o veşnicie.

— Presupun că aţi anchetat asupra trecutului ambasadoarei şi a ce făcea pe Amarante?

— Exact. Leontine „lucra” de puţin timp într-o bombă sordidă când a făcut cunoştinţă cu ambasadorul general al Cercului Callimaque.

— Dar înainte de asta?

— Zero. Nicio urmă. Oricât de surprinzător vi s-ar părea. Un caz fără precedent. Nu cunoaştem nimic despre trecutul Leontinei, înainte de a se fi angajat în lupanarul acela. Patroana bordelului nu se interesa niciodată de trecutul pensionarelor sale. O gravă greşeală pentru care a primit o amendă serioasă.

Unul din membrii Consiliului, emise următoarea ipoteză:

— Deoarece creierul prinţului Gandalf pare să fi fost detracat în mod deliberat şi o barieră indecelabilă blochează majoritatea emisiunilor sale mentale, nu este exclus ca şi imaginile obţinute cu atât de multă trudă să fie şi ele doar nişte falsuri, destinate să ne inducă în eroare.

— Într-adevăr, care-i relaţia între Moş Crăciun, Marilyn Monroe, un samurai, o sticlă de Château-Margaux, o fetiţă în chimono şi singurul deşert al unei planete uitate?

Câteva momente plană o tăcere apăsătoare, întreruptă de preşedintele Emilio ben Gazarek.

— În fond, în toată istoria asta tenebroasă, singurul Gandalf constituie o problemă spinoasă. În momentul de faţă, suntem pentru prelungirea *statu* quo-ului existent între cele două fracţiuni rivale ale Ligii regale. Moştenitorul va fi păstrat la secret în interiorul Sanctuarului, pentru completarea anchetei. O anchetă care vă aparţine, domnule de La Fièretaillade. Ne intrigă ceea ce aşi numi simple ciudăţenii: un pectoral şi două sticle cu vin, provenind, fără îndoială, din îndepărtatul Ecou, lucru care, de altfel, urmează a fi probat, precum şi o superbă nevastă de ambasador, revenind obsesiv în visele tânărului

prinţ.

— N-ar trebui să minimalizaţi acest aspect, domnule preşedinte. Trebuie să recunoaşteţi că ceea ce vă tulbură cel mai mult e faptul că cineva e capabil să blocheze spiritul unui terţ, până-ntr-acolo încât să împiedice chiar şi cele mai sofisticate investigaţii.

— Într-adevăr, mărturisesc că sunt oarecum „tulburat”, cum ziceţi, dumneavoastră.

— Când urmează să plec pe Ecou?

— Păi… cât mai curând posibil. Peste câteva ore. O să vă semnalăm toate precauţiile de care va trebui să vă înconjuraţi. Nu dorim câtuşi de puţin să agităm lumea de pe Ecou, şi ca atare, va trebui să daţi dovadă de tact şi de multă abilitate.

— Aş putea întâlni, înaintea plecării, pe Alteţa-Sa. Prinţul Gandalf şi să stau de vorbă cu el?

— Pertinentă dorinţă. Nădăjduiesc chiar să aveţi mai mult noroc cu el decât am avut noi. În plus, veţi obţine de la noi toate informaţiile suplimentare de care dispunem.

— Perfect.

Am aruncat o lungă privire celor două sticle şi am plescăit, cam fără jenă, din limbă. Apoi, adresându-mă expertului în oenologie Ommar Khayyam:

— Ce-ar fi dacă am gusta şi din cel de-al doilea nectar, din acest Château-Margaux de un rubiniu atât de ispititor?

— Cu mare plăcere, domnule anchetator. Ar fi de-a dreptul criminal să lăsăm o asemenea minunăţie să se răsufle!

3
Tsongpoe

Desigur, întrucât sosirea mea nu fusese trâmbiţată şi trebuia să rămână confidenţială, nu mă aşteptam câtuşi de puţin la un comitet de primire care să fluture stegule şi să zbiere urale. Nu mă aşteptam nici la oficialităţi înţepenite în ţoalele lor de sărbătoare, cu zâmbete tâmpe pe mutră. Dar nici nu mă aşteptam la o asemenea dezolare, la un abandon atât de complet.

De jur-împrejurul spaţiodromului dezafectat erau numai munţi cu creste ameţitor de înalte, gheţari vârstaţi de crăpături adânci, grohotişuri, ţancuri zimţuite, morene şerpuitoare.

Deasupra culmilor scăpărând de albeaţa zăpezii, se boltea un cer atât de limpede, atât de azuriu, încât, prin transparenţa lui, se desenau toate contururile. Un vânt glacial şi şuierător se năpustea de pe pantele abrupte, se furişa printre coastele muntoase, raşcheta betonul îmbătrânit şi plin de crăpături al spaţiodromului.

N-am stat să admir sublimul acestui peisaj: Sanctuarul îmi impusese acest loc de aterizare pe Ecou, grandios dar foarte puţin practic.

Am strâns pe cât puteam mai bine în jurul trupului poalele şubei mele de blană pe care avusesem fericita inspiraţie s-o îmbrac, mi-am înfundat mâinile în buzunarele pufoase şi am scos un adânc oftat care a stârnit un vălătuc de abur în jurul buzelor mele deja îngheţate.

Dârdâind de frig, cocoşat, m-am pornit să traversez pista de aterizare, nu prea largă, îndreptându-mă direct spre unica şi grosolana clădire care se ghemuise la piciorul primelor pante. Betonul acoperit de promoroacă scârţâia sub cizmele mele, înaintam cu paşi mărunţi, şi, mai mult lunecând decât mergând, am ajuns la masiva poartă de oţel înalbăstrit, lăsată, dealtminteri, întredeschisă. Am încercat s-o deschid împingând cu umărul, dar gheaţa o sudase de sol şi atunci, a trebuit să mă strecor. Cubul de beton conţinea doar vid şi penumbră. Pe pereţi se distingeau urmele unor aparate care dispăruseră. Mai erau şi nişte grafitiuri, de neînţeles, trasate cu cărbune. Pe podea, se înşirau grămăjoare informe: diverse animale, domestice ori sălbatice îşi semnaseră astfel trecerea lor pe acolo. Perplex, m-am retras.

În jurul spaţioportului, împrejmuit de gheţuri, zăpezi şi stâncăraie, brăzdat de crevase şi pârtii formate de avalanşe, se distingeau, totuşi, două văi înguste, învăluite în ceţuri lăptoase. N-aveam nici cea mai mică idee de cât timp voi avea nevoie ca să ajung la prima aşezare omenească, la primii autohtoni. Brusc, frigul mi s-a părut mai viu, mai pătrunzător decât atunci când am părăsit naveta spaţială, iar ideea de a întreprinde, chiar acum, un traseu problematic de-a lungul unei văi întortochiate şi, poate, înşelătoare, nu mi-a surâs deloc.

Nu-i mai puţin adevărat, însă, că am pierdut un lung moment contemplând, dezabuzat, vehiculul meu spaţial: arătare ciudată, el staţiona pe picioroangele lui telescopice în mijlocul terenului

de aterizare; contururile salo păreau că vibrează, degajând ultimele resturi de căldură acumulate în timpul traversării atmosferei. Căldură! Bună şi asta! Mă voi refugia în interiorul aparatului, îmi voi reface forţele, voi înmagazina altele noi şi voi reflecta la ce urmează să întreprind…

Un fâşâit abia perceptibil din pricina vâjâitului vântului, îmi atrase atenţia. M-am răsucit brusc.

Lângă cubul de beton apăruse primul reprezentant al planetei Ecou cu care urmam să am plăcerea şi onoarea să intru în contact.

Indigenul se ascunsese cu bună ştiinţă în dosul clădirii sau a vreunei stânci? Pândise îndelung sosirea navetei şi precauta mea debarcare? În orice caz, nu părea deloc înspăimântat, ci, mai curând, contrariat. Scund, îndesat, tipologic net mongoloid, individul poseda o faţă lată, lunară, ochi oblici, pomeţi proeminenţi şi un nas turtit. Înfofolit într-o şubă greoaie, purtând pe cap o căciulă înaltă cu clape pentru protejarea urechilor, pantaloni bufanţi şi cizme fără toc, individul mormăi ceva de neînţeles, mă măsura cu privirea, îşi legănă într-un fel ciudat umerii aduşi, când înainte, când înapoi, dar nu făcu un pas spre mine, nu schiţa nici cel mai mic gest amical, deşi distanţa dintre noi era doar de câţiva metri.

Am stors din mine un zâmbet crispat* şi mi-am înclinat bustul într-un salut mecanic. Celălalt nici n-a clintit, continuând mormăiala sa, acum întreruptă şi de nişte sunete care nu puteau fi altceva decât o serie de înjurături ţepene. Ce mai, amicul nu părea deloc încântat de întâlnirea noastră.

De cât timp nu mai aterizase pe Ecou niciun aparat sideral? Din vremuri imemoriale, de decenii, de secole? Îmi imaginasem că primul aborigen care mă va întâlni mă va considera ca pe un dumnezeu, se va prosterna înaintea mea într-o adoraţie mistico-înspăimântată, copleşit de coborârea mea celestă. Dar uite că efectul produs asupra acestui energumen bombănitor era cu totul altul decât cel scontat.

Mi-am dres glasul şi am declarat în chipul cel mai firesc cu putinţă:

— Vă urez o zi bună, domnule.

Nu găsisem nimic mai inteligent de spus. Mongoloidul ciufut continua însă să bombăne.

— Aţi putea să-mi indicaţi calea cea mai comodă ca să ajung

la prima dumneavoastră aşezare?

Înţelegea el, măcar, ce-i spuneam? La Sanctuarul din Palatul Walburgis mi se comunicase că toţi colonii implantaţi pe Ecou vorbesc „koine”, limba comună a universului. Cele câteva sunete guturale pe care le expulza gâtlejul aborigenului cârtitor nu se înrudeau nicicum cu modulaţiile melodioase pe care i le adresasem atât de amical.

— Ascultaţi! Trebuie să-mi iau câteva lucruri din interiorul navetei. Fiţi amabil şi aşteptaţi-mă!

Mongoloidul izbi cu vârful cizmei – o fi fost şi ea furibundă? — o piatră care zbură pe suprafaţa îngheţată a spaţiodromului, ridică din umeri, se întoarse, făcu un gest care putea însemna: „Urmează-mă!” şi se îndepărtă cu paşi indolenţi de-a lungul pistei betonate.

— De acord! De acord! am strigat eu precipitat. Vin îndată!

M-am repezit către aparat, am fost, de câteva ori, pe punctul de a mă întinde cât eram de lung pe solul îngheţat, dar până la urmă am izbutit să înhaţ balustrada scării care ducea spre unul din sabordurile navetei. După câteva minute, când am coborât cu un rucsac de modă veche în spinare, autohtonul ajunsese de-acum la capătul pistei şi se angaja într-un defileu îngust, nedându-şi măcar osteneala să întoarcă o clipă capul ca să vadă dacă-i urmez sau nu.

Mi-am dat de ceasul morţii ca să-l prind din urmă, curelele rucsacului tăindu-mi umerii, iar aerul glacial şi rarefiat arzându-mi plămânii, gata, gata să fie asfixiaţi.

Defileul în care pătrunsesem, cobora în pantă repede printre doi pereţi aproape verticali. Era plin de bolovani şi de grohotişuri pe care trebuia să le escaladăm, să le ocolim sau să le coborâm cu mare grijă. Călăuza mea grăbise pasul. Gâfâind, încercam să nu mă las distanţat. Mă tot uitam pe sus, aşteptându-mă în ori ce clipă să-mi cadă în cap vreun pietroi sau vreo bucată de gheaţă. Mănuşile groase, cu un singur deget pe care le luasem din navetă lunecau pe suprafeţele îngheţate, şi n-aveam deloc încredere în tălpile, în principiu antiderapante, ale încălţărilor mele. Şi, într-adevăr, unul din picioare îmi scăpă, nu izbutii să-mi regăsesc echilibrul, căzui greoi pe fund și pornii într-o lungă glisadă, antrenând după mine o puzderie de pietricele săltătoare. Mongoloidul a ştiut să se ferească la timp, lăsă să treacă pe lângă el mini-avalanşa, mă înşfăcă de gulerul şubei şi

izbucni în râs. Un râs batjocoritor şi rârâit, care-i dezveli cioturile verzui din gură. În timp ce mă ridicam, destul de anevoios, salvatorul meu o şi pornise pe pantă-n jos. Mi-am pipăit mădularele îndurerate: rupt nu era nimic. Am ridicat privirea şi am văzut: sus, sus deasupra noastră plana un vultur cu o anvergură impresionantă. Pasărea trecea şi revenea, atingând aproape cu aripile sale desfăcute pereţii verticali, ca şi când ar fi urmărit penibila înaintare a două jalnice fiinţe omeneşti pierdute în sânul unei naturi care nu le aparţinea. Dârdâind, mi-am reluat drumul.

În sfârşit, defileul s-a lărgit, devenind o vale ce cobora în pantă dulce. Din mine, aburii ieşeau ca dintr-o etuvă. Obrajii crăpaseră de frig, promoroaca mi se adunase pe sprâncene. Se auzi un nechezat şi, în spatele unei stânci zării câţiva cai scunzi, cu părul lung, nu mai înalţi decât nişte poney. Călăuza mea sări în spinarea primului dintre ei, şi-mi făcu semn să-l încalec pe cel de-al doilea. Hlizindu-se, mă urmărea cum apuc, speriat şi neîndemânatic, căpăstrul patrupedului şi cum petrec un picior tremurător peste spinarea animalului, dealtminteri placid. Placid? Un asemenea mijloc de locomoţie îmi era totalmente necunoscut. Din fericire, când primul poney s-a pus în mişcare pornind-o într-un trap nu prea rapid, al meu s-a luat imediat după el, fără ca eu să fiu nevoit să mă întreb ce-ar trebui făcut ca să-l urnesc din loc. De sub copite, ţâşniră mici vârtejuri de zăpadă pulverulentă.

Strângând în pumni dârlogii, cu picioarele lipite de flancurile vietăţii, cu tălpile aproape târâş pe solul înzăpezit şi cu privirea înşurubată între urechile animalului, eram mult prea ocupat să restabilesc un echilibru veşnic primejduit ca să mă mai poată interesa peisajul care se depăna lent. Mă întrebam, doar, cât va dura această cavalcadă. Întrebare fără răspuns. Mă tot uitam la crupa celuilalt poney, îngrozit la gândul că ar putea-o porni la galop. Însă distanţa dintre cei doi rămânea mereu aceeaşi. Odată nu l-am văzut pe ghidul meu întorcându-se. Să fi remarcat, măcar, în azurul de o intensitate aproape insuportabilă a cerului gigantica pajeră care continua să se rotească?

Subit şi abia acum, mi-am dat seama: mongoloidul cel cârcotaş de la bordura spaţiodromului, apoi cei doi poney… Fusesem aşteptat. Ştiuseră pertinamente că voi ateriza pe acel

spaţiu betonat pierdut printre munţi. Îmi fusese expediată şi această călăuză antipatică. Cu toate acestea, nu prevenisem pe nimeni despre iminenta mea sosire. Dealtminteri, ar fi fost perfect inutil. Chiar dară aş fi expediat vreun mesaj în direcţia lui Ecou, niciun aparat n-ar fi fost capabil să-l capteze. Totul dispăruse din buncărul spaţiodromului. Ba eram chiar convins că acelaşi lucru era valabil şi pentru celelalte foste terenuri de aterizare diseminate pe planetă.

Am ajuns într-o altă vale, confluentă, şi mai largă, prin care şerpuia un râu îngheţat. Alura se redusese considerabil, caii se înfundau până la genunchi într-o zăpadă deasă, făceau nazuri şi mă luptam din greu să mă menţin în şaua care se clătina sub mine. Părul animalului degaja un miros puternic, amestec de osânză râncedă şi de sudoare şi vălătuci de abur ţâşneau din nările sale dilatate. Vederea mi se înceţoşa. Scăpărătoarea albeaţă care exploda în jurul meu mă silea să ţin ochii întredeschişi, iar căluţii, presupun, înaintau şi ei mai mult orbeşte. Oare şi călăuza mea suferea la fel de strălucirea asta cosmică?

După o serie de bucle succesive pe care le-am parcurs, copitele prinseră să scoată un alt fel de sunet, mai clar, iar mersul deveni mai puţin sacadat. Ne apropiam de sat, urmând un soi de cărare, săpată între două troiene.

Pe cer, vulturul dispăruse.

Călăuza strânse hăţurile şi sări jos de pe cal. Ajunseserăm. La început, nici n-am desluşit bine cele câteva căsuţe răspândite ici şi colo, pereţii lor daţi cu var confundându-se aproape cu coastele înzăpezite ale munţilor. Cu fundul bătucit, ceafa înţepenită şi muşchii anchilozaţi, m-am lăsat la rându-mi să lunec de pe spinarea poneyului meu şi, trăgându-l de dârlogi, am pătruns într-o cărticică, în urma mentorului meu, la fel de taciturn.

Clădirea care închidea, pe o singură latură, curtea era formată dintr-un parter construit din pietre grosolane şi un etaj, având drept acoperiş un soi de terasă. Înainte de a deschide singura uşă existentă, tovarăşul meu de drum păru să şovăie, se răsuci spre mine, se scărpină în bărbie, şi în sfârşit, mă privi în ochi. Apoi, se izbi în piept şi exclamă:

— Lobsang! Lob-sang!

După care mă împunse cu un deget ca o gheară. Am priceput:

— Peyr, Peyr de la Fièretaillade! îl umflă râsul. Am repetat: Peyr. Peyr, ajunge.

A pronunţat de câteva ori numele meu, a izbucnit iarăşi într-un hohot uriaş de râs care s-a repercutat îndelung de zidurile curţii, apoi s-a decis, în sfârşit, să deschidă masiva uşă din lemn. M-am luat după el fără şovăire.

Pe loc, am şi plonjat într-un tunel de întuneric şi duhoare. Ca să-mi asigur înaintarea, eram nevoit să mă sprijin cu mâinile de pereţii laterali, în timp ce un amestec greţos de grăsimi râncede, vegetale putrede şi dejecţii de animale îmi înfunda nările şi-mi vitriola plămânii. Coridorul făcea nenumărate coturi şi trebuia să mă ghidez după fâşâitul paşilor lui Lobsang. În dosul pereţilor, auzeam zgomot de dobitoace, de parcă tunelul prin care mergeam ar fi traversat mai multe grajduri şi staule. Undeva, în faţa noastră, pâlpâi o luminiţă chioară şi mi-a trebuit un oarecare timp ca să pricep că am nimerit în încăperea principală a locuinţei. Putoarea care domnea aici era şi mai densă şi mai iute decât cea de pe coridor. Am crezut că-mi dau duhul. Obişnuindu-mi-se, în sfârşit ochii cu penumbra, am izbutit să disting câteva reflexe fugitive şi nişte forme ghemuite: vreo cincisprezece persoane stăteau aşezate în jurul unei vetre cu tăciuni care degajau tot atâta fum usturător, cât şi miasme infernale.

Lobsang spuse ceva scurt, căpătând drept răspuns nişte chicoteli înfundate. Cercul din jurul vetrei ondulă, se sparse şi Lobsang îmi indică locul ce se eliberase. Mi-am depus rucsacul unde s-a nimerit şi m-am instalat, la rându-mi, direct pe pământul bătătorit. Genunchii îmi pârâiră, spinarea scoase un vaer prelung şi sfâşietor. Când am izbutit, în fine, să mă instalez într-o poziţie cât mai puţin inconfortabilă, o bătrână smochinită se aplecă spre vatră, aruncă peste tăciuni nişte sfărâmături de ceva, suflă din foaie, flăcările ţâşniră trosnind şi linseră un ceainic pus pe pirostrii şi o tingire mare în care prinseră să joace nişte grăunte. Evitând să mă uit prea insistent la cei care mă înconjurau, am încercat, totuşi, să-i studiez pe furiş: adulţi şi copii, purtau cu toţii veşminte grosolane şi groase, cârpite, peticite, ţepene şi jegoase, degajând miasme la fel de fetide ca şi turtele aruncate în vatră, turte confecţionate – acum nu mai aveam nicio îndoială – din balegă şi găinaţ. Dacă cei mari se sfiau să mă cerceteze prea ostentativ, mulţumindu-se cu priviri

lunecate din colţul ochilor lor oblici, copiii, cu zâmbete largi pe feţişoarele lor rotunde, nu încercau niciun fel de stânjeneală în a se holba la mine, chit că pentru asta trebuiau să se sucească în fel şi chip, ca să mă vadă mai bine pe deasupra genunchilor părinteşti.

Lobsang, rămas în picioare, se aplecase peste foc, apucase ceainicul şi îmi turna acum într-o cană de tablă un lichid dens şi aburind. Prima înghiţitură mi-a fript limba şi esofagul. Tuşind şi lăcrimând, am pus repede cana jos, în timp ce râsul copiilor izbucnea, nereţinut, limpede şi zgomotos. Cei mari, n-au socotit că ar fi cazul să reprime o asemenea lipsă de convenienţe.

„Ceai sărat în care s-a topit unt”, mi-am zis în vreme ce o căldură plăcută se răspândea prin stomacul şi burta mea, iar în gâtlej persista un gust tenace de rânced. Aceeaşi bătrână care pusese turtele pe foc şi care şedea de-a dreapta mea, îmi întinse o tipsie pe care erau stivuiți nişte posmagi. Am luat unul, am mormăit un vag „mulţumesc”, am muşcat şi am mestecat cu nădejde un soi de gogoloi ca de ipsos, greu de înghiţit. Făcând un serios efort asupra mie însumi, m-am întins după cană şi am dus-o la buze, luând o a doua înghiţitură, nu înainte de a-mi ţine respiraţia. Am băut-o fără să mă mai strâmb, ba chiar zâmbind, ceea ce a declanşat un nou val de ilaritate, cuprinzându-i chiar şi pe adulţi. Să le fi dat cumva impresia că apreciez această „delicatesă”? În ori ce caz, s-au pus cu toţii pe sporovăit, şi abia atunci mi-am dat seama de sinistra tăcere care precedase această descătuşare. Am isprăvit pesmetul şi mi-am golit cana. Căldura care-mi cuprinsese pântecul era ca torsul mulţumit al unei pisici.

Jilave, hainele mi se lipeau de piele şi tocmai când mă întrebam unde şi când m-aş putea schimba, Lobsang mă bătu pe umăr şi-mi făcu semn să-l urmez. Chipul său pe care până acum nu-l văzusem decât posomorât, era, în prezent, luminat de un zâmbet sincer. Reuşisem cumva la vreun examen anume? Când m-am ridicat, toate oasele îmi pârâiră. M-am scuturat şi abia am apucat să-l zăresc pe Lobsang escaladând o scăriţă aflată într-un ungher întunecos şi dispărând prin gura strâmtă a unei trape. Treptele gemură sub cizmele mele. Sus, la etaj, l-am regăsit pe Lobsang.

Turul proprietăţii a început cu esenţialul, adică latrinele: acestea constau dintr-un soi de cămară îngustă şi întunecoasă,

în mijlocul căreia se deschidea o gaură pătrată. Dedesubt, o încăpere deschisă pe o latură reprezenta depozitul preţioaselor excremente care, în primăvară, avea să slujească la îngrăşarea câmpului. „Iată o tehnică nu tocmai rafinată, dar al naibii de eficace” mi-am zis, gândindu-mă la propriile mele probleme cu îngrăşămintele de pe Colombine. Întregul etaj era neocupat. Am presupus că locatarii nu stăteau aici decât în timpul verii, iarna şi pe vreme rea adăpostindu-se în sala cea mare de la parter, înconjurată de numeroase staule. Uriaşa podea a catului superior era acoperită cu pământ, crengi, fân şi paie ceea ce evita pierderea căldurii venite de jos.

Lobsang se căţără pe o nouă scăriţă şi deschise un alt chepeng. Când am ajuns, la rându-mi, pe terasă, vântul glacial a fost cât pe aici să mă prefacă, pe loc, într-o statuie. Soarele se lăsa spre asfinţit; orbită gigantică de sânge îngheţat, el se lăsase pe un enorm vălătuc de zăpadă trandafirie ce domina valea din faţa noastră. În spatele fermei, de pe piscuri şi creste curgeau alene morene de purpură vie. O clipă, pe faţa tăbăcită a lui Lobsang, întoarsă spre soare, pluti un soi de uluire extatică. Aproape imediat însă, aşa cum o încreţire şterge imaginea de pe luciul prea transparent al unei ape, stupoarea lui mistică se tulbură, se şterse şi Lobsang îmi zombi stângaci, jenat că a fost surprins şi observat în scurta şi involuntara sa rugă.

Dedesubt, răsunară strigăte şi râsete. Cinci sau şase copii ţâşniră afară din casă, urmaţi, la puţin timp, de adulţi, mai puţin grăbiţi. Ieşiseră cu toţii ca să se bucure de spectacol.

Treptele scârţâiră. Gâfâind, cu spatele covrig, apăru și bătrâna lângă care şezusem. Cu paşi măsuraţi, ca şi când ar fi procedat la o inspecţie, ea făcu înconjurul terasei, după care se apropie de mine şi mă apucă de cot. Braţul ei schilod şi degetele care tremurau îmi indicară în spatele fermei, munţii care parcă se îmbrânceau şi se călăreau unii pe alţii. Gura ei ştirbă rosti clar: „Gompa”.

Privirea mea urmări direcţia arătată, escaladă pantele, se pierdu printre crevasele care despicau gigantica învălmăşeală de stânci şi gheţari. Bătrâna stărui: „Gompa”. Şi atunci, am văzut: agăţate de pereţii de granit, profitând de cele mai neînsemnate surplombe sau ieşituri ale zidurilor cu căderi vertiginoase, ici şi colo, se iţeau, suprapunându-se, mici construcţii din piatră. Fără strâmtele tăieturi ale ferestrelor şi

roşul giurgiuvelelor, căsuţele suspendate s-ar fi confundat complet cu stânca. Încordându-mi privirea, am izbutit să disting chiar şi nişte forme mişcătoare pe unele din terasele supraetajate. Peste acest spectacol nemaipomenit memoria mea a juxtapus amintirea unor edificii asemănătoare, reminiscenţă a sălaşurilor aeriene, agăţate între cer şi pământ, undeva, acolo jos, la ani-lumină de planeta Ecou. Am ghicit că „gompa” însemna „mănăstire” şi că, exact ca pe Terra, şi pe această planetă călugării escaladaseră piscurile, apropiindu-se de firmament, astfel încât rugăciunile şi actele lor de devoţiune să atingă mai repede şi mai sigur puterea divină.

Muşcătura gerului sau ampla irealitate a acestui peisaj măreţ făcură ca mădularele mele pătrunse de frig să tremure şi mai tare. Cu greu, de parcă ar fi îngheţat şi ea din prea lunga contemplare a sihăstriei de sub cer, privirea mea se desprinse de munte, coborî încetişor, se opri la primele pante, ajunse la parapetul care împrejmuia terasa. Împungându-mă cu cotul, bătrâna îmi solicită din nou atenţia și mâna ei descrise o largă rotire cuprinzând cele câteva ferme răspândite prin vale. Repetă gestul şi rosti, de câteva ori, două silabe: „Tsong-poe”. La rândul meu, am pronunţat numele cătunului „Tsongpoe”.

În curticică şi în jurul casei, râsetele, strigătele şi chemările se stingeau. Locatarii se retrăgeau la adăpost. Frigul devenise insuportabil. În sfârşit, Lobsang, bătrâna şi cu mine, am coborât la rându-ne ca să regăsim molcoma căldură din odaia principală.

Mirat oarecum că m-am şi deprins cu duhoarea, mi-am luat rucsacul şi m-am tras într-un ungher cu gândul să mă schimb. Dar n-am apucat bine să desfac cureluşele care legau gura rucsacului şi să scot primele veşminte călduroase care mi-ar fi căzut sub mână, că un cerc guraliv se şi strânsese în jurul meu. Femeile dădeau din cap cu admiraţie, copiii nu se sfiau să întinde mânuţele şi să lase degetele să lunece peste stofele atât de moi. Curiozitatea lor era limpede: hainele mele păreau atât de noi şi atât de ciudat croite, comparate cu zeghele din lână aspră şi cusute ca vai de lume pe care le purtau localnicii. Am căscat atunci larg gura rucsacului şi am răspândit pe jos tot ce conţinea, stârnind o adevărată vijelie de ţipete de bucurie şi uimire. Le-am întins hainele care s-a pornit să circule din mână-n mână, declanşând comentarii entuziaste.

Pe podeaua de lut bătut se rostogolise şi o pungă din piele,

dolofană şi bine burduşită. O fetiţă, arborând un surâs dezarmant şi o mimică elocventă, mi-a cerut îngăduinţa să se uite la ea. Aşezat pe vine, i-am oferit obiectul dorit. Lăsându-se pe călcâie, a desfăcut şnurul care lega punga şi a răsturnat pe jos conţinutul. Pietrele preţioase se rostogoliră, împrăştiind scânteierile lor multicolore. După o exclamaţie înnăbuşită, puştoaica se jucă un pic cu ele, apoi luă un smarald, îl prinse între degetul gros şi arătător, se răsuci către foc şi surâse amuzată de stropii verzi de lumină ce ţâşnire din nestemată. Mutriţa ei înveselită, dar atâta tot, mă cam decepţionă: fetiţa nu părea câtuşi de puţin uluită de atâta splendoare, ca şi când focurile încrucişate nu constituiau pentru ea un spectacol de natură s-o emoţioneze din cale afară. Întinse smaraldul unei femei care se aplecă, şi examină, la rândul ei, cu ochi de expertă, desăvârşita limpezime a pietrei. Giuvaierurile circulară, unul câte unul, împroşcând cu jocuri de lumini penumbra încăperii, apoi se adunară într-o grămăjoară frumos aranjată lângă punga golită şi pleoştită. Eram uluit că o asemenea comoară stârnise atât de puţin interes, mai cu seamă că inima-mi o cam luase razna când fetiţa vărsase pe jos preţiosul conţinut. Mă temusem că se vor năpusti cu toţii, că va fi o învălmăşeală teribilă. Dimpotrivă, degetele obişnuite să ruleze între buricele lor pietrele preţioase, privirile pătrunzătoare, de buni cunoscători, expresia uşor senzuală, dar deloc hulpavă, toate la un loc demonstrau că aparţin unei rase de specialişti, obişnuiţi cu asemenea bogăţii. Atunci, una din femei scoase căciuliţa pe care o avea îndesată pe cap şi-mi întinse bandoul. Or, acest bandou, pe care-l purtau cu toatele şi care le încingea fruntea înainte de a se lăsa pe spate, nu era bătut, aşa cum mi se păruse la început, cu cioburi de sticlă colorată, ci cu veritabile pietre preţioase, dar neşlefuite: peruzele, lapis-lazuli, ametiste desenau nişte ornamente subtile, complexe, cu siguranţă simbolice. Comparativ, gemele mele se deosebeau doar prin mărimea lor regulată care sporea profunzimea şi strălucirea apelor din ele. După ce i-am restituit femeii bandoul de piele, am adunat, precaut, una câte una, pietrele mele rânduindu-le în pungă şi zicându-mi cam dezumflat: „Dacă toţi cei de pe Ecou posedă tot atâtea pietre preţioase ca şi locuitorii acestui cătun pierdut printre munţi şi răspunzând la numele de Tsongpoe, nu prea văd cum voi putea pune pe picioare

expediţia proiectată”. Şi totuşi, la Sanctuarul de la Palatul Walburgis mi se certificase că, pentru a ajunge în inima celui mai mare deşert al acestei planete, asemenea pietre vor constitui cel mai practic şi cel mai sigur mijloc de plată.

Cei care mă înconjuraseră îşi reluară locurile pe lângă vatra în care focul duduia aprig, cu pălălăi înalte, grosul fumului ieşind printr-o mică gaură practicată în tavan. În sfârşit, m-am putut schimba fără să mai fiu deranjat.

Seara mi s-a oferit un soi de păsat plin de cocoloaşe, făcut din secară coaptă. Am băut şi din berea lor, numită şang, şi m-am lăsat ameţit de alcool, de căldura din jur, de ciripitul copiilor şi vâjâitul, îndepărtat, al vântului.

Cu toţii, adulţi, copii şi cu mine, ne odihneam sub o unică dar amplă pătură, întinsă peste genunchii noştri. După terminarea cinei, Lobsang a dat drumul unui discurs din care n-am înţeles, fireşte, nimic, dar al cărui subiect principal eram, fără îndoială, eu. Urmară apoi cântece intonate în cor şi nişte istorii povestite de cei mai bătrâni într-una din pauzele dintre două povestiri, un băieţel, mai îndrăzneţ decât alţii, se rostogoli până la mine, mă încălecă peste coapse şi, privindu-mă drept în ochi, fără urmă de teamă sau stânjeneală, apăsă degetele sale plinuțe pe buzele mele. Mărturisesc că nu prea înţelegeam, ce doreşte. Atunci a repetat gestul, a scuturat din cap ca şi când ar fi căutat un mijloc ca să mă facă să pricep ce vrea, apoi şi-a rotit mâinile în faţa propriei guri, sporovăind de zor. Am început, atunci, să vorbesc, pentru că, de fapt, asta-i era dorinţa. Chiar după primele cuvinte, băieţelul a căscat nişte ochi adorabil migdalaţi, şi-a rotunjit guriţa făcând şi vreo două balonaşe de salivă şi a dobândit imobilitatea statuilor: un mic Buddha, dolofan şi extaziat. Tăcură cu toţii. M-am adresat direct copilului, folosind limba koine, pe care nimeni din această încăpere era evident că n-o pricepe:

— De acord! De acord, micuţule! Am să-ţi vorbesc. Iată: mă numesc Peyr de La Fièretaillade. Vin din stele, deşi nu sunt un zeu. De altfel, nimeni din familia ta nu m-a întâmpinat ca atare. Mai degrabă, mă consideraţi un soi de animal ciudat, nu tocmai primejdios, rătăcit dintr-o nefericită întâmplare pe meleagurile voastre. Şi totuşi, micuţule, ştiu bine că mă aşteptaţi. Şi eraţi siguri că voi sosi chiar astăzi. Iar Lobsang a venit să mă caute. (La numele de Lobsang, pronunţat clar, copilul tresări, pleoapele

se zbătură o clipă, apoi încremeniră la loc). Locuiesc pe un satelit. Un satelit e ceva care se roteşte în jurul unei planete. Al meu se numeşte Colombine. Cultiv pe el roşii, ceapă, viţă de vie şi ridichi. Astea, printre altele. N-am însă loc suficient ca să semăn şi secară, aşa cum faceţi voi. Va trebui, totuşi, să încerc. Mai ales că mi s-a părut savuroasă berea voastră şi am găsit că pesmeţii şi păsatul sunt foarte întăritoare. Chiar dacă, cinstit vorbind, îţi cam rămân în gât. Tu însă, micuţule, ai obrăjorii plinuţi şi burtica rotofeie. Înseamnă că mănânci cât îţi place. De fapt, cum te cheamă?

Tăcerea care urmă îl surprinse pe copilaş. Atunci, împungând cu arătătorul în pieptul meu, am spus:

— Peyr! Peyr!

Iar când am atins cu acelaşi deget năsucul copilului, acesta a ţipat imediat, ţopăind pe genunchii mei de entuziasm:

— Yotse! Yotse!

Dublul său strigăt a fost salutat de rafale de râsete şi bătăi în palme. Când se restabili calmul, am continuat cu aceeaşi voce cumpănită:

— Am Venit pe planeta ta, băieţel care te numeşti Yotse (la auzul numelui său copilul închise ochii de plăcere), ca să efectuez un lung periplu, o expediţie grea şi primejdioasă. Voi părăsi munţii aceştia înalţi şi mă voi afunda într-un imens pustiu. După frigul glacial care domneşte la Tsongpoe, cătunul tău, mă voi coace la căldura celui mai implacabil soare. Voi întâlni, în inima deşertului, copii ca şi tine, probabil mulţi copii. De ce anume? Oh, doar că să ştiu dacă o duc la fel de bine ca şi tine, cum se descurcă în pustietatea lor, şi mai ales, mai ales, cum fac ca să poată oferi primului Făt-Frumos nimerit printre dunele lor, cadouri atât de magnifice. Nu cunosc decât numele unui singur copil al acestui deşert. E numele unei fetiţe. Mă rog, de la întâlnirea ei cu Făt-Frumos, fetiţa o fi crescut destul de mare. Ce vrei, sunt aproape opt ani de-atunci! Numele ei era Marie-Rose.

Imediat, băieţelul dădu din cap şi repetă silabele numelui la fel de clar cum le pronunţasem şi eu: Marie-Rose. Micuţul mongoloid îmi zâmbea cu toţi dinţişorii lui, îmi zâmbea din adâncul ochilor, cu aerul că ar vrea să-mi spună: „Ştii, o cunosc bine pe Marie-Rose, e o prietenă de-a mea!” Am rămas siderat. Nu-mi trecuse încă uluiala, când Lobsang s-a ridicat şi a plesnit

din palme. Voia să pară înveselit, dar am discernut pe fruntea sa o cută de nemulţumire, un rictus uşor al supărării. Se sui pe un scaun înalt, acapară atenţia tuturor şi se lansă într-o lungă dizertaţie din care, fireşte, n-am înţeles nicio boabă. Călărindu-mă în continuare, copilul se rezemă de pieptul meu, vârî un degeţel plinuţ în gură şi cu ochii pe jumătate închişi, ascultă ce se spunea.

Am priceput că pe Lobsang îl iritase faptul că devenisem „vedetă”. Comisesem o gravă eroare atrăgând excesiv atenţia asupra mea şi suscitând, fără voie, un soi de vrajă colectivă. Lobsang mă călăuzise de la spaţioport până la acest cătun şi mă introdusese în propria-i locuinţă ca şi cum n-ar fi existat altă alegere, ca şi cum, în fond, ar fi fost obligat. Râsul său n-a izbucnit decât în clipa în care am căzut în fund pe când coboram prin defileul cel abrupt. De aici încolo, voi şti să fiu rezervat, şters. Ca să nu mai spun că, o asemenea situaţie, mă aranja. Ea însemnă că nu riscam să mucezesc aici, la Tsongpoe. Curând, tot el avea să mă conducă în josul văii, indicându-mi calea care duce spre deşert.

Yotse adormise pe genunchii mei şi eu însumi mă lăsai furat de o dulce somnolenţă, cu atât mai plăcută şi mai liniştită, cu cât ştiam că gerul şi vântoasele îşi fac mendrele pe-alături, printre ţancuri şi stânci.

Bătrâna mă scutură de-un umăr şi-mi arătă ceva care semăna a saltea întinsă lângă unul din pereţi. I-am făcut din cap semn că am înţeles şi i l-am întins pe micuţul cufundat în visele lui, pe cât de delicat am putut. Nici măcar nu s-a trezit. M-am eclipsat cu mare discreţie, evitând să abat atenţia ascultătorilor de la cele ce se povesteau. Şuba mi-a servit de plapumă. N-a trecut mult timp şi am adormit buştean, ultima-mi mirare fiind legată de constatarea cât de repede m-am deprins cu putoarea din casă şi cu amabilitatea firească şi nereţinută a locatarilor ei.

M-am deşteptat pe fondul unei ultime sarabande de chipuri. Cele de pe urmă aparţineau, în visul meu, lui Marie-Rose şi Leontinei. Faptul că Leontine îmi bântuia nopţile, n-avea nimic surprinzător. Dar ce căuta Marie-Rose? N-o văzusem decât o singură dată, feţişoară neclară, pe jumătate ştearsă, apărută pe un ecran în Sanctuarul din Palatul Walburgis. Iar numele, mi-l şoptise prinţul Gandalf atunci când stătusem de vorbă cu el în camera unde zăcea. E drept, pronunţasem numele lui Marie-

Rose în ajun, atunci când monologasem de dragul lui Yotse. Iar Yotse tresărise de bucurie.

În clar-obscurul răspândit de tăciunii din vatră, am putut constata că majoritatea locatarilor fermei dispăruseră Mai dormeau doar câţiva copii sub uriaşa pătură întinsă în jurul vetrei.

Am dat jos şuba de pe mine, m-am săltat în culcuş, m-am întins, am căscat şi am simţit cum mă trece un fior de frig. „Zău, că nu-i prea cald, mi-am zis. Dar ce trebuie să fie afară!” Şi-n timp ce-mi frecam viguros obrajii, pe sub pleoapele mele încă închise se strecură fascinantul chip al Leontinei, la fel de aburit de somn precum trebuia să fie şi al meu. Să se fi trezit oare realmente în acelaşi timp cu mine? Unde anume, în ce loc improbabil?

O chemare înăbuşită mă făcu să deschid ochii ca să văd o tânără femeie care-mi făcea semn cu mâna, ţinând în cealaltă un ceainic din care ţâşneau aburi. M-am apropiat, având grijă să nu tulbur somnul copiilor, printre care l-am recunoscut imediat şi pe micuţul Yotse.

Am lăsat îndelung cana să-mi ardă palmele înainte ca ceaiul, la fel de sărat şi dres cu unt, să-mi poată incendia măruntaiele. Pesmeţii nu mi s-au mai părut la fel de grunjoşi şi compacţi, ba chiar bogaţi acum în diverse gusturi plăcute.

În momentul în care ieşisem să-mi dezmorţesc picioarele, un muget grozav umplu cerul şi se rostogoli în jos de-a lungul văii: sus, pe terasa unui schit lipit parcă de peretele vertical, doi călugări suflau în nişte buciume uriaşe. Deasupra lor, primele raze ale unui soare palid, încercau să trezească la viaţă o lume pietrificată de ger. O lentă vânzoleală, adormită încă şi ea, se făcea simţită în jurul caselor din Tsongpoe. Prin îngustele deschizături ale caturilor de sus, copiii aruncau jos fân, şi nutreţuri, pe care bărbaţii le adunau şi le duceau în diversele grajduri. Pe măsură ce ziua avansa, mici grupuri de localnici se adunau pe cărările dezăpezite care uneau toate casele aşezării. Grupurile acestea se dislocau întruna, ca să se refacă aproape imediat. De departe, l-am zărit pe Lobsang cum trecea de la unul, la altul; pesemne, prevenea diversele familii de sosirea unui străin cu pielea albă şi ochii verzi.

Cu puţin înainte de amiază, în vreme ce mă instalasem, leneş, rezemat de zidul curţii, oferind faţa primelor raze cu adevărat

calde ale soarelui, un grup mai important decât cele precedente se adună în faţa fermei. Lobsang se desprinse din el, se apropie de mine, îmi arătă cu degetul lamaseria suspendată, spuse: „Gompa”, apoi dădu roată, cu paşi măsuraţi, curţii. L-am înţeles şi mi-am spus: „Mai va până să ajung în nişte locuri mai puţin neprietenoase. Se impune, deci, o vizită la mânăstire. Ce binecuvântare o să mai primesc?”

Femeile, care ieşiseră şi ele, îşi puseseră straiele cele mai frumoase. Toate purtau pe cap „terak”, acea lungă şi largă bandă de piele bătută cu pietre scumpe. Pornind în cascadă de la frunte până la curbura şoldurilor, pietrele pe care, în ajun le judecasem drept grosiere, acum sclipeau, captând în ele cele mai neînsemnate raze, adunând toată fantastica reverberaţie a zăpezii. Cercei din peruzea, salbe de mărgean, brăţări de argint, fiecare purta pe ea toate comorile casei. Şi fiecare, avea înfăşurată în jurul braţului stâng o lungă eşarfă colorată, ţesută din mătasea cea mai fină.

Procesiunea se organiză, se puse în mişcare. Lobsang mă aşeză lângă el. Ca şi ceilalţi bărbaţi, purta şi el o căciulă ciudată, înaltă şi ţuguiată, brodată cu fire de argint. Copiii care avansau ţinându-se de mână, semănau cu nişte drăcuşori pentru că îşi mânjiseră feţele, mai întâi cu unt, apoi cu ţărână ca să se protejeze de arsura soarelui şi de cumplita sa reverberaţie.

După socotelile mele, Tsongpoe număra cam şaizeci de suflete. Odată atinse primele serpentine, întregul sat dădu drumul unui cânt, profund şi grav. Pe măsură ce urcam, la trecerile mai periculoase, acolo unde stânca se ridica la verticală, fuseseră cioplite nenumărate trepte. Înaintam greu, cu suflul scurt, picioarele ţepene, întregul meu trup amintindu-şi de lungul drum, săvârşit în ajun, de la spaţiodrom până la Tsongpoe. Ar fi trebuit să mă mai fi preocupat de condiţia mea fizică înainte de a ateriza pe îndepărtatul Ecou.

După multiple ocolişuri, fără ca nicio pauză să fi întrerupt urcuşul, primele rânduri ale sinuoasei noastre coloane, atinseră lamaseria. Buciumele sunară asurzitor, triştile scoaseră piţigăiturile lor ascuţite. O poartă cu doi batanţi se deschise scârţâind, descoperind o curticică pietruită. Procesiunea înaintă, pătrunse într-o primă clădire, urcă o scară interioară, îngustă şi roasă de carii, se prelinse pe lângă parapetul unei terase, străbătu o altă poartă, urcă o nouă scară.

În sfârşit, ajunserăm şi în sala cea mare a mănăstirii. Cu excepţia suflătorilor din buciume şi trişti, care salutaseră din instrumentele lor sosirea noastră, toţi călugării şi novicii ne aşteptau, în rasele lor de culoarea şofranului, aliniaţi cuminte în două largi semicercuri. În mijloc, pe un podium lăcuit, instalat confortabil într-un jilţ cu spătarul sculptat, stareţul ne primi cu un râs care-i pungea întreaga-i faţă, şi aşa ridată, şi făcea să-i tremure încontinuu braţele, cu încheietura mâinii uscată şi degete fine. După cuvenitele salutări şi urări de bine, gongurile răsunară şi călugări şi ţărani se amestecară între ei cu strigăte de bucurie şi exclamaţii. Neavând niciun motiv special de a participa la veselia generală, am uitat de mulţime şi m-am apucat să admir somptuoasa decoraţie a sălii principale. Grinzi aparente şi coloane se înşirau cu nemiluita, acoperite cu basoreliefuri groteşti, viu colorate. Pe pereţi, fireşte policrome şi imense fâşii de satin reprezentând scene din viaţa lui Buddha. Aici, prapori circulari şi uriaşi, închizând siluete învălmăşite, surmontate de boturile căscate ale unor demoni fioroşi; dincolo, statui de sihaștri, meditativi şi misterioşi, mai încolo, aureole înflăcărate în interiorul cărora bodhisattvi[22] atotîndurători îşi agitau cele patruzeci şi două de braţe ale lor. Pretutindeni, potire cu smirnă şi tămâie şi mănunchiuri de beţişoare aromate, amestecându-şi parfumurile grele.

M-am apropiat de una din ferestrele sălii. Avea vederea spre vale şi atunci am zărit şi alte procesiuni care şerpuiau printre stânci. Am dedus că toată suflarea văii îşi dăduse întâlnire la lamaserie. Strigătele de bucurie răsunară, şi mai sonor când apăru grupul următor cure, într-o cascadă de îmbrăţişări şi chiote izbuti să se strecoare până la podium, de unde stareţul îşi reînnoi urările şi saluturile.

Mă simţeam de pe acum ameţit de atâta agitaţie, culori şi mirosuri. Primele perechi se şi formară şi începură să dănţuie în sunetele unei melodii ce mi se păru stridentă şi discordantă. Se schimbau daruri, în principal acele imense eşarfe de mătase pe care le văzusem înfăşurate de braţul femeilor. La sosirea fiecărei noi procesiuni, a fiecărui nou grup de săteni hilari,

---

[22] Fiinţă divină, venerată de buddhismul mahayanist, care, deşi a ajuns la stadiul desăvârşirii, meritând astfel intrarea în Nirvana, acceptă să mai întârzie în lume spre a salva şi mântui alţi oameni. (n. tr.).

hărmălaia sporea, devenea aproape insuportabilă încât mă şi miram cum mai pot dansatorii să ţopăie în mijlocul unei asemenea îmbulzeli.

În sfârşit, unii se mai retraseră, se împrăştiară, alţii le urmară exemplul, dar asta numai ca să poată cânta, dansa şi bea în voie pe toate terasele şi prin toate curţile.

Un novice cu zâmbet onctuos îmi atrase atenţia înclinându-se adânc şi mă conduse spre podiumul pe care trona stareţul. În timp ce mă întrebam ce atitudine să adopt, bătrânul îmi arătă cu mâna sa tremurătoare o amplă pernă de albeaţa zăpezii, aşezată pe podium, în faţa jilţului său. M-am instalat, încrucişându-mi picioarele sub mine, posteriorul meu bucurându-se de confortabila ei elasticitate şi moliciune. Aproape instantaneu un bonz mi-a prezentat, făcând o temenea, un platou pe care se afla un bol pântecos plin cu un lichid de culoare chihlimbarie. Am mormăit un vag mulţumesc, şi am şovăit, neştiind dacă-i politicos să beau fără ca şi stareţul să fi fost servit.

— Haide, hai! Nu mai fă atâtea fasoane! mă îndemnă acesta din urmă. Bea! Sper că vei aprecia savoarea catifelată a acestui alcool.

În faţa mutrei mele aiurite, stareţul se porni pe un râs mărunt şi gâlgâietor. După ce-şi mai reveni, explică.

— Bine înţeles că îţi vorbesc limba. De altfel, nu sunt singurul de aici.

Ochii săi râzători lunecară spre Lobsang care, la câţiva paşi mai încolo, se legăna de pe un picior pe altul, lângă un stâlp sculptat, cătând ţintă la vârful cizmelor sale. Am îngăimat:

— Lob… Lobsang vorbeşte… vorbeşte în koine?

— La fel de bine ca şi mine, tinere. Dar are un caracter afurisit. Şi când Lobsang nu vrea ceva, ei bine, nu vrea. Uite, aşa.

„Ah, ticălosul!” mi-am zis în sinea mea.

— Hai, hai, tinere! urmă stareţul. Potoleşte-ţi mânia asta prostească. N-ai de ce să-i porţi pică lui Lobsang. Dacă s-a arătat mai ciufut şi mai puţin cooperativ e că venirea ta printre noi, în această vale, a cam tulburat liniştea vieţii sale. Şi apoi, vei vedea: acum, Lobsang se străduie să pară morocănos şi acru. Să ştii însă că inima lui de aur şi sufletul lui curat îl vor îmboldi să te ajute în ori ce împrejurare şi vor face din el cel mai

serviabil şi mai folositor camarad în cursul dificilei expediţii pe care o vei întreprinde. Bea, bea! Încălzeşte-ţi măruntaiele şi dezleagă-ţi spiritul cam prea tare înnodat.

Am sorbit cu mici înghiţituri prudente. Alcoolul nu mi-a ars nici palatul şi nici nu mi-a smuls limba, ci, dimpotrivă, s-a prelins mătăsos, delicat şi savuros. Am întrebat:

— De unde ştiţi că mă pregătesc să întreprind o lungă călătorie?

Stareţul chicoti:

— Pentru că aşa am hotărât.

— Poftim?

— Nu depindea decât de mine ca să rămâi prizonier în această vale. Intuisem însă că intenţiile tale erau nobile şi că, dimpotrivă, era necesar să te las să-ţi continui căutările spre binele acestei părţi ale lumii. Doream însă să văd mai de-aproape culorile aurei tale; din clipa în care ai intrat, am fost pe deplin asigurat.

Ce voia a mă face să înţeleg? Cât de mare era sfera puterilor sale?

— Numele meu este Yeshe-O, ceea ce înseamnă „Lumina Cunoaşterii” şi pot afirma, fără lăudăroşenie, că-mi merit acest titlu. Pot pătrunde în inima şi în măruntaiele oricui, şi nicio aură nu mă poate înșela. Culorile care iradiază din mădularele tale sunt cinstite şi pozitive. Sigur, mai sunt, pe ici, pe colo, câteva pete nesănătoase, mai sfârâie câte un bob de pucioasă. Dar, în ansamblu, calitatea e bună. Acum câteva nopţi, pe când te roteai acolo sus, în pântecul navei tale de fier, corpul meu astral s-a desprins din această vale, a urcat până la firmament şi te-a vizitat. La fel ca şi în timpul somnului tău de la ferma lui Lobsang. Iar ceea ce contemplu, pe viu, acum, confirmă ceea ce am întrevăzut.

Corp astral? Aură? Voiaj nocturn? Puţinele lucruri pe care le ştiam despre buddhismul tantric[23] şi despre puterea asceţilor săi mă îndemnau să-l cred pe acest bătrân pe cuvânt. Dealtminteri, chiar şi simpla fermitate senină a spuselor lui, ar fi fost de ajuns să spulbere toate îndoielile mele. Să fi fost el cel care l-a

---

[23] Tantrismul, generat în mare măsură de pătrunderea panteonului grec, aduce cu sine adorarea zeiţelor, unele forme de magie şi chiar de cult erotic, inexistente până atunci, respectiv, cam anul 500 e.n. (n. tr.).

prevenit pe Lobsang de sosirea mea şi i-a poruncit să mă aştepte la spaţiodrom?

— Ei da, tinere, eu l-am prevenit pe Lobsang şi l-am rugat să te primească. Oh! la început a cârtit şi s-a împotrivit, dar sunt obişnuit cu aşa ceva. Până la urmă însă s-a supus. Ca întotdeauna.

Yeshe-O putea citi gândurile? Răspunsul a venit imediat:

— Nu întotdeauna în mod clar. Mai ales, în ceea ce te priveşte. În capul şi-n inima ta este un asemenea vârtej de întrebări arzătoare, de dorinţi aprige şi de apetenţe fără obiect încât îmi este greu să fac o selecţie în această permanentă întrepătrundere.

Se plecă înainte şi, curbându-şi spinarea, mă bătu, uşurel, pe umăr. Privindu-mă drept în ochi, mărturisi cu un mic râs maliţios:

— În fond, ceea ce apreciez cu adevărat la tine este că şi tu mă apreciezi.

Nu mi-a lăsat răgazul să răspund ceva. De altfel, nici n-aş fi ştiut ce. Se îndreptă, se rezemă de spătarul jilţului şi plesni din limbă:

— Ah, doamne, ce plăcere mi-ar face un ceai!

Dorinţa i-a fost îndeplinită pe loc. Cu veritabilă delectare aspiră aburul care se degaja, dens, în volute leneşe.

Într-adevăr, bătrânul îmi plăcea: emana din el o asemenea bună dispoziţie împletită cu atâta seninătate încât aveam impresia că mă scald în – alt cuvânt nu găsesc – în sanctitate. Descopeream totodată, şi nu fără o anumită spaimă cvasi-religioasă, că sanctitatea, ca să se poată revărsa pe deplin, avea nevoie de bună-dispoziţie şi de jovialitate.

— Îmi faci o prea mare onoare considerându-mă „sfânt”. Calea care duce până la iluminare e tare lungă. Iată-mă ajuns, de acum, la capătul acestei existenţe. Nădăjduiesc numai că, în viaţa mea viitoare, oricare ar fi natura fiinţei ce-mi va fi hărăzită, un bodhisattava binevoitor mă va conduce mai departe pe drumul către Iluminarea Supremă, către Ultima Fuziune.

Reţeaua de creţuri adânci care-i împânzea faţa contrasta cu luciul craniului său ras, la fel cum tăria spuselor sale, flacăra din pupile, zâmbetul şugubăţ al gurii se opuneau pieptului costeliv şi tremurătură membrelor. Am cutezat să întreb:

— Dacă spiritul dumneavoastră călător poate să se înalţe sus, în văzduhuri şi să atingă vidul glacial, mişcându-se prin el fără pericol, presupun că nu ignoraţi nimic din ce se petrece în lumea aceasta a dumneavoastră?

Chicoti, dar fără intenţia de a mă jigni.

— Eşti însetat după informaţii. Ţi-ar place să afli ce te aşteaptă. Da, vai! istoria acestei lumi nu mă interesează deloc, cum nu mă interesează viaţa mărimilor ei şi nici evenimentele ce pot zgâlţâi tronuri ori modifica frontiere. Toate aceste peripeţii vulgare, meschine convulsii, incidente trecătoare nu fac decât să ţeasă intrigi plicticoase.

— Nici mie nu-mi pasă de mărimile acestei lumi! Aş prefera însă să vă aud vorbindu-mi de copii.

— Desigur, copiii. Frumoasă temă pentru o discuţie, dar un subiect inepuizabil, ba aş zice chiar, de nepătruns.

— Dar copiii posedă, totuşi, toate cheile.

— Nu te contrazic. Stă scris: „De nu veţi redeveni precum copiii cei mici, nu veţi intra în împărăţia cerurilor”. (Să auzi un bonz superior budist citind un text creştin, nu-i chiar de colea!). Ei da, m-am hrănit deopotrivă cu Tripitaka[24] dar şi cu Evangheliile, şi deplâng faptul că imperii răspândite pe diverse planete au devenit atât de necredincioase! Pe scurt, despre care copii vrei să vorbim? Despre Yotse ori Marie-Rose?

— Căci o cunoaşteţi pe Marie-Rose?

— Pe Marie-Rose şi pe prietenii ei: Tobi, Michael, Theo, Gaspard, Consuela şi atâţia alţii.

— Într-un cuvânt, toţi copiii deşertului.

— Cei pe care, tocmai, doreşti să-i întâlneşti.

— Cum v-aş putea tăinui ceva?

— În niciun fel, evident. Află însă, tinere, că marele mister sunt tocmai copiii. Captez, uneori, stările lor de spirit şi mă delectez. Sunt schimbătoare, învolburate, imprevizibile dar delicioase. Nu se aseamănă cu nimic şi sunt totul. Până şi Buddha ar fi uimit!

Depuse pe o măsuţă alăturată ceaşca pe care o ţinuse în

---

[24] În traducere din sanscrită, „Trei coşuri”. Sunt cele mai vechi scrieri canonice; ele cuprind: *Vinaya,* sentinţe şi versete asupra regulamentului comunităţilor budiste timpurii; *Sutra,* discursuri şi dialoguri atribuite lui Buddha şi *Abhidhamma,* speculaţii metafizice. (n. tr.).

mână. Opri cu un gest novicele care se pregătea să i-o umple la loc.

— Serveşte-l mai degrabă pe oaspetele nostru. Ceaşca lui e goală. Iar alcoolul care-i încălzeşte pântecul face şi mai frumoase culorile aurei sale.

Novicele se execută, eu neîndrăznind să refuz. Yeshe-O reluă:

— Era demult timpul să debarci pe Ecou, tinere, deoarece evenimentele de pe această faţă a lumii noastre s-au precipitat.

„În sfârşit, mi-am zis eu, intrăm în miezul subiectului”.

— În miezul subiectului? L-am şi evocat; acum câteva clipe îţi vorbeam despre împărăţia cerurilor. Copiii deşertului au acces. Mai bine spus pot pătrunde într-o anume împărăţie. Eu însă n-am capacitatea să-i urmez în drumurile acestea spre „altundeva”. După cum vezi, „Puterile” mele nu sunt chiar atât de mari precum le presupui. Dar să vorbim, mai curând, de popoarele care mărginesc deşertul. Vei avea de-a face cu ele. Şi, din nefericire, va curge, din nou, sânge.

Pentru întâia oară de când stăteam de vorbă, chipul său se întunecă. Degetele bătură, nervoase, darabana în rezemătoarea sculptată a jilţului. Deci, va fi vărsare de sânge.

Cu spaimă, m-am întrebat atunci dacă nu cumva sângele venelor mele va fi supt de nisipul deşertului.

— Moartea, continuă stareţul, nu este un sfârşit, ci o nouă naştere, un reînceput. (Chestia asta nu mă reconforta defel). Ca să nu mai spun că, uneori, moartea poate fi pur simbolică. Omul cel vechi trebuie să moară ca să se poată naşte omul cel nou. Oricum, nu descifrez prea bine semnele răspândite pe cărările viitorului: premoniţii, prevestiri, nu sunt specialitatea mea.

— Rămâne, totuşi, ca fapt sigur că anumite cărări ale viitorului vor fi însângerate.

— Ca şi cele ale unui trecut apropiat.

— Totuşi, de atunci s-au scurs opt ani.

— Ce reprezintă opt ani în nemărginirea unei kalpa, a unui ciclu cosmic? Da, acum opt ani, o navă a aterizat în mijlocul deşertului şi nişte tâlhari buni de spânzurat, au coborât din ea. Şi a curs sânge.

— Samuraii s-au dovedit războinici redutabili.

— Din fericire, niciunul dintre copii n-a avut nimic de pătimit de pe urma acestei cumplite ciocniri. Îţi repet însă: era timpul să soseşti. Puzderie de călăreţi s-au adunat în stepele care se

întind la nord-est de deşert. Nomazii s-au federalizat. Toate triburile, toate etniile s-au supus unui mare Han. Iar Hanul acesta şi-a ales un nume de batjocoră, dar crud: Attila.

— Nu prea sunt tare la istoria Terrei, dar numele acesta parcă-mi spune ceva.

— Din păcate, aşa-i! Nu cred în coincidenţe. Din totdeauna, caravanele au traversat deşertul, din oază în oază. Acum însă se tem de incursiunea călăreţilor. Umblă vorba că puţurile au fost otrăvite şi că războinicii din stepe pregătesc mari cuceriri. Copiii deşertului se vor pomeni izolaţi, prizonieri şi mă tem de lucruri şi mai rele pentru ei.

Călugării care se învârteau pe lângă podium simţiră neliniştea care-l întrista acum pe stareţul lor. Un asemenea sentiment era, pesemne, nefiresc pentru starea generală de spirit a bătrânului, pentru că toţi bonzii schimbau între ei priviri nedumerite, vorbeau pe şoptite; până şi muzica se pusese la diapazonul acestei întristări.

— Caravanele care străbat deşertul de la Est la Vest şi de la Nord la Sud, au cerut o protecţie eficace împotriva atacurilor călăreţilor din stepă. Departe, spre răsărit, se întinde imensul imperiu K'in! Stăpânul care domneşte peste destinele acestui imperiu a decis recent ca escorte puternice să însoţească deplasarea caravanelor. Curând, se vor produce şi primele înfruntări între călăreţi şi ostaşii din K'in.

Am încercat să stabilesc unele apropieri:

— Aceşti călăreţi ai stepelor, seamănă cumva cu mongolii şi hunii care au devastat cândva Terra? Imperiul K'in, poate fi asimilat Chinei antice? Aceşti munţi înalţi în care-ţi petreci timpul meditând, o moşnege, au altitudini himalayene. Iar imensul deşert în mijlocul căruia vieţuieşte o comunitate de copii, s-ar putea numi „Gobi"

— Îţi este cunoscut modul în care Ecou a fost colonizată. Minorităţile etnice care şi-au exprimat dorinţa să reînvie obiceiurile lor ancestrale au găsit aici un mediu natural asemănător celui pe care-l părăsiseră. Întreagă această parte a planetei noastre e populată de asiatici: mongoli la vest, chinezi la est, tibetani în munţi, iakuţi şi eschimoşi în Marele Nord.

— Dar această vale?

— Ea a fost populată de zanskari, sherpaşi, lopazi, naxioţi şi alte naţionalităţi pe cale de dispariţie pe Terra pentru că

refuzaseră să evolueze. Dar iată că un flagel până acum adormit, riscă să pustiască întreaga această parte a lumii noastre.

— Războiul.

— Da, războiul. A fost de ajuns ca o navă rătăcită să aterizeze în apropierea cetăţii din deşert pentru a trezi la viaţă această oroare a vremurilor trecute.

— Dar echipajul lui *Surcouf* a pierit în întregime. Exceptând un tânăr prinţ care a izbutit să părăsească planeta.

— Da, însă au lăsat în urma lor germeni funeşti: cupiditatea şi ura.

— Copiii deşertului se află sub protecția acelor samurai teribili?

— Samuraii nu visează la niciun fel de cuceriri; ei atacă numai pe cei care ar îndrăzni să le facă vreun rău copiilor.

Mi-am terminat şi cea de a doua ceaşcă de arak[25].Gândurile începuseră să mi se cam înceţoşeze. Aburii alcoolului, miresmele, piruetele dansatorilor mă ameţiseră. Aveam nevoie de aer. Dar toate ferestrele erau acoperite acum de draperii pentru ca suflarea glacială, de-afară să nu-i inconforteze pe oaspeţi.

— Fie, spuse bătrânul. Vom face câţiva paşi. Minte începe să-ţi lâncezească precum trupul. Hai să le înviorăm. Îţi voi vorbi şi despre copii. Ţi-am spus doar: sunt cheia întregului mister.

Se ridică odată cu mine şi se agăţă de braţul meu. Degetele sale fine îmi pipăiră muşchii prin grosimea stofei. Aruncându-mi o privire piezişă, suflă:

— Băiete, să ştii că vei avea nevoie mai curând de creier decât de forţă.

Am coborât de pe podium. Dansatorii ne făceau, respectuoşi, loc în timp ce străbăteam, cu paşi mărunţi, sala.

Ţipând şi râzând, copii se alergau între ei, iar numitul Yotse, venind în goana mare, dar uitându-se îndărăt se izbi de picioarele mele şi se pomeni trântit în fund. Mai mult surprins decât îndurerat de căzătură, rămase cu ochii holbaţi şi gura căscată. Aplecându-se, stareţul îl mângâie pe cap şi-i spuse câteva fraze din care n-am înţeles, fireşte, nimic, doar că am desluşit, repetându-se de câteva ori, silabele clar rostite „Marie-

---

[25] Termen arab, desemnând un alcool obţinut din fermentarea orezului. (n. tr.).

Rose”. Copilul răspunse ceva cu glăsciorul lui încă peltic, apoi se ridică de jos şi, după o ultimă pălmuţă amicală administrată de moşneag, o luă la goană şi dispăru printre dănţuitori. Yeshe-O, agăţându-se şi mai zdravăn de braţul meu, îşi reluă mersul său lent şi, înainte să fi apucat să rostesc un cuvânt, răspunse neformulatei mele întrebări:

— Marie-Rose îl vizitează adesea pe micul Yotse în timpul somnului. Ea are, cum cred că ţi-ai dat seama, darul telepatiei. Ca, de altfel, mai toţi copiii deşertului. Yotse m-a asigurat că-i merge de minune. În plus, aşteaptă cu nerăbdare pe cineva şi speră ferm că acest cineva o s-o regăsească în timp util, înainte de închiderea capcanei.

— Mă aşteaptă cumva pe mine?

— Mă îndoiesc foarte tare. În adâncul gândurilor tale străluceşte un chip fermecător, dar care nu-i defel cel al lui Marie-Rose. Iar Marie-Rose n-are ce face cu un tânăr a cărui inimă bate pentru o alta.

O roşeaţă de nestăvilit îmi năpădi obrajii. Turbam de furie că nu eram în stare să-mi disimulez emoţia. Stareţul însă se amuza copios. Apăsarea mâinii sale pe braţul meu se făcu mai stăruitoare:

— Nu-mi purta pică dacă îţi pătrund micile tale taine, dar e peste puterile mele. Sunt un curios fără leac. Să mă ierte Buddha! chicoti: Mărturisesc însă că ai gusturi bune. Leontine, Leontine, iată un prenume destul de ieşit din comun. Bănuiesc chiar că-i de împrumut. Nu-i aşa, tinere?

Ajunserăm pe o terasă iluminată de nişte vetre în care ardea focul. Soarele se ascunse pe după culmi şi o pâclă lăptoasă năpădise valea. M-a trecut un fior. Bătrânul însă nu părea câtuşi de puţin incomodat de frigul de-afară, deşi nu cred să fi avut veşminte prea groase sub sutana lui de culoarea şofranului. Mă trase către una din vetre şi flăcările jucăuşe se reflectară în pupilele sale dilatate. Se cufundă într-o prelungă contemplare a limbilor de foc, scăpărătoare şi frenetice. Mi se adresă pe neaşteptate, aşa încât am tresărit de surprindere:

— Într-o primă etapă, Lobsang te va conduce până la Kutcha. E o mare aşezare comercială situată între munţi şi deşert. Din acest târg pleacă numeroase caravane. Printre ele, şi rarele convoaie care se îndreaptă spre cetatea dintre nisipuri, cetatea copiilor. Făcu o pauză. Mi-am stăpânit nerăbdarea. Curând, în

pofida ameninţării pe care o reprezintă călăreţii din stepe, o expediţie va pleca din Kutcha spre inima deşertului. Evident, vei face parte din ea. Lobsang te va ajuta să fii primit şi te vă însoţi.

— E oare necesar să fie cu mine pe tot parcursul căutărilor mele?

Yeshe-O îşi desprinse privirea de la vâlvătaia flăcărilor şi mă cercetă cu un amuzament nedisimulat.

— De vreme ce te pregăteşti să pătrunzi în taine care mă lasă până şi pe mine perplex, contez pe Lobsang ca să-mi transmită un raport amănunţit în legătură cu tot ce faci şi cu tot ce vei descoperi. Această Leontine, de pildă, mă intrigă. Ea nu sălăşluieşte numai în gândurile tale. Marie-Rose şi ceilalţi copii o cunosc de acum. Da, da, aşa e! Mă intrigă şi acel ciudat personaj care zboară prin aer. Ştii, cel căruia i se spune Moş-Crăciun. Apare şi dispare ca prin farmec, dar fără nicio noimă. E mai nebun decât nebunul. Pe acesta din urmă, ai să-l întâlneşti la Kutcha; e un zdrahon care gesticulează tot timpul, bărbos şi murdar, împopoțonân-du-se şi el cu un nume de împrumut: Împătimitul. Cred că nebunul te cunoaşte. Toate astea pot să ţi se pară tare încurcate, dar aşa-i regula jocului de-a v-aţi ascunselea.

Sigur, înainte chiar de a debarca pe Ecou nu-mi făcusem niciun, fel de iluzii cum că tribulaţiile mele vor fi o cură de odihnă, ştiam că voi da peste tot soiul de personaje, dar nici nu mă aşteptam la o asemenea galerie: un stareţ budist cu ochi pofticioşi, un mare han deghizat în noul Attila, un nebun zbânţuit şi care mă cunoaşte de-acum, o călăuză ciufută care o va face şi pe spionul.

— Tinere, constat că nu mi-ai pus, încă, întrebarea esenţială.

De bună seamă, ea îmi frigea demult buzele.

— Cine sunt aceşti copii ai deşertului? De unde vin?

— De unde vin? Pur şi simplu, din Kutcha.

Replica mea a fost un stupid: „Ah?”

— Îţi trebuie un minimum de lămuriri. Iată care-i povestea, adică ce cunosc eu. Cândva, demult deşertul nu era ceea ce este astăzi, ci o regiune cu verdeaţă multă şi infinit mai ospitalieră. Cursurile de apă care se scurg din munţi şi sunt înghiţite de nisipuri, alimentau pe atunci lacuri imense în jurul cărora se aciuaseră diverse triburi. Ploi mărunte dar regulate asigurau perenitatea imaşurilor şi păşunilor. O boare blândă

mângâia viguroase spice de grâu. A fost înălţat un oraş, copie fidelă a unei foarte vechi cetăţi de pe Terra. Dar, vai, întâi în cursul deceniilor, apoi al secolelor, clima s-a modificat, a devenit secetoasă. Boarea cea molcomă a devenit vânt fierbinte, lacurile s-au evaporat, nisipul a invadat ogoarele şi, treptat, treptat, oamenii au părăsit ceea ce devenea un uriaş pustiu.

Unica cetate construită în mijlocul acestei regiuni, curând blestemate, s-a golit de cei care o locuiau şi a căzut în ruină. O parte din populaţie s-a refugiat la Kutcha, aşezare nou creată. Aceştia însă nu s-au putut resemna total cu pierderea paradisului lor. În plus, unii dintre copiii lor erau atinşi de o bizară maladie: se anemiau, slăbeau, cădeau în catalepsie. Situaţia s-a înrăutăţit şi mai tare atunci când copiii bolnavi, ca să-şi uşureze suferinţele, au reuşit să le împartă cu alţii. Deveniseră telepatici şi cei apropiaţi, chiar nedorind acest lucru, au fost siliţi să resimtă întreaga atrocitate a acestei boli. Atunci s-a născut un obicei straniu: la intervale regulate de timp, expediţii porneau spre inima deşertului.

În timp ce Yeshe-O povestea, vântul se stârnise. În vetre, lemnele trosneau, flăcările străluceaţi, înalte şi limpezi. Sutana stareţului, se umflase în faţă, lipindu-se la spate de un trup de o slăbiciune ascetică şi conturând desenul angulos al oaselor, al coastelor şi vertebrelor. Întrerupând firul povestirii sale, Yeshe-O voi să afle:

— Ţi-e cumva frig?

Era îngrijorat pentru mine, ei părând a nu simţi muşcătura glacială a vântului. Într-adevăr, îmi clănţăneau dinţii din gură deşi stăteam aproape de foc, în timp ce el nu făcuse nici măcar piele de găină.

— Să mergem în chilia mea. O să putem sta de vorbă mai în voie. De altfel, acolo se află şi darul pe care voiam să ţi-l ofer.

Traversarăm terasa şi, în curând, pierdusem ori ce simţ al orientării, zăpăcit de labirintul de coridoare şi scări urcate şi coborâte. În sfârşit, Yeshe-O împinse o uşă ce sta să cadă.

Chilia stareţului era săpată, grosolan, direct în stâncă. Granitul fusese şlefuit doar în două locuri, pe un perete şi pe cel din faţa lui, pentru ca pe suprafeţele astfel netezite, să poată fi aplicate două fresce pictate în culori vii. Între ele, pe poliţe de lemn se îngrămădeau suluri sacre sau manuscrise cu ferecături din argint. Pe o masă joasă, se aliniau obiecte de cult, clopoţei

din bronz al căror mâner se putea deschide şi închide, formând un soi de trident, cădelniţe, potire arhaice. De-a lungul unui cufăr patinat, o saltea prăpădită reprezenta patul.

Doi bonzi ne urmaseră discret; primul aşeză un scăunel pe care m-am instalat şi întinse peste genunchii mei o pătură groasă din lână. Celălalt, aprinse focul într-o mică vatră din fier pe care o adusese cu sine. După ce, tot făcând la temenele, părăsiră chilia, Yeshe-O, lungit pe priciul lui şi sprijinindu-se într-un cot, reluă, pe un ton egal, povestirea de parcă n-ar fi întrerupt-o niciodată:

— La fiecare trei ani, o caravană părăsea Kutcha având ca destinaţie îndepărtata cetate dintre nisipuri. Acolo, ea îi lăsa pe copiii bolnavi şi revenea cu cei care, cândva abandonaţi, trăiseră şi crescuseră în solitudinea deşertului şi acum nu mai prezentau niciun fel de tulburări. Cum supravieţuiau copiii abandonaţi? Cum suportau cei zece ani, ori chiar mai mulţi, de recluziune? Vreme îndelungată, nimeni nu şi-a pus această întrebare. Se spunea: fiecare cu obiceiurile şi secretele sale. Cei refugiaţi din deşert se integraseră perfect populaţiei locale din Kutcha şi oamenii închideau ochii asupra regulatelor lor expediţii în infernul deşertului. Or, pe măsura scurgerii timpului, în partea aceasta a lumii, negoţul s-a intensificat şi numărul caravanelor a crescut. Unii s-au gândit cum ar putea fi scurtate traseele şi, decât să mai facă imensele ocolişuri pentru evitarea deşertului, cei mai temerari se lansară în explorări cutezătoare, descoperiră oaze şi concepură un proiect nesăbuit, acela de a tăia pustiul în linie dreaptă, de la est la vest, sau de la nord la sud, având ca etapă cetatea părăsită. De vreme ce copiii puteau supravieţui în acea singurătate incendiară, era limpede că dăduseră acolo de apă şi de hrană.

Negustorii au încercat să discute cu părinţii care-şi abandonaseră progeniturile, dar nu s-au ales cu nimic. Atunci a fost organizată o primă tentativă de străbatere a deşertului dintr-o parte într-alta, cu o haltă în cetatea copiilor. A fost şi prima, şi ultima. Când, după un timp, membrii expediţiei s-au înapoiat, au povestit: „Înainte chiar de a ajunge la cetatea dintre nisipuri, am fost interceptaţi de un puternic detaşament de războinici. Aceşti războinici purtau nişte coifuri impresionante, feţele le erau acoperite de măşti fioroase, iar tăişurile săbiilor scăpărau în soare. Nu ne-au făcut niciun rău, au cerut doar ca

oraşul să fie ocolit şi, ca pe viitor, nicio expediţie să nu se mai abată pe acolo. Ne-au dat apă şi hrană, iar noi ne-am supus poruncii lor. Am evitat cetatea şi n-am văzut, deci, niciun copil. Războinicii ne-au prevenit categoric: dacă o altă caravană se mai rătăceşte pe aici, ea va fi masacrată.” Avertismentul a fost reţinut şi de atunci, nimeni n-a mai încercat o traversare directă, a nisipurilor Disperării. Desigur, convoaiele brăzdează mereu dunele şi regurile, dar niciunul din ele nu se mai apropie de inima pustiului. Părinţii care au fost chestionaţi în legătură cu originea războinicilor din cetatea părăsită, au refuzat, întotdeauna, să răspundă.

Continuând să vorbească, Yeshe-O săltă capacul cufărului lângă care stătuse întins şi se apucă să scotocească prin grămada de pături, suluri pictate, volume legate şi tot soiul de chestii metalice. Găsi, până la urmă, ce căuta, îşi întrerupse povestirea şi-mi întinse un obiect foarte ciudat: la fiecare din capetele unui scurt cilindru din bronz, se curbau trei gheare, unindu-şi vârfurile ascuţite.

— Iată darul pe care ţineam să ţi-l ofer. E de prisos să-mi mulţumeşti!

Obiectul nu măsura mai mult de cincisprezece centimetri. Mânerul şi colţii erau acoperite de cizeluri fine şi de literele unei scrieri pe care Yeshe-O mi-o numi pe loc: „Sanscrită”. Am comparat bronzul din mâna mea cu clopoţelul de pe masa cea scundă, al cărui mâner avea şi el cele trei gheare. Stareţul îmi explică:

— Cele trei gheare reprezintă fulgerul: cel ceresc, fireşte, dar mai ales, forţa penetrantă şi atotluminătoare a spiritului. Acest simbol se numeşte *vajra.* Consideră-l ca pe un talisman.

Am strecurat obiectul într-unul din buzunarele interioare pe care le aveam la piept.

— Fulgerul şi inima: o uniune dintre cele mai favorabile. Şi, după acest scurt comentariu, Yeshe-O continuă: Cei care s-au refugiat la Kutcha îşi spun între ei „Cei-ce-şi-amintesc”. Ce anume îşi amintesc? Sigur, nişte meleaguri cândva radioase şi cetatea lor magnifică, dar, poate, pur şi simplu, Paradisul. Copiii abandonaţi în deşert şi-au spus *Peregrini.* Peregrini nu numai pentru că au făcut o călătorie până-n străfundurile dezolării dar şi pentru că – lucru de care sunt convins – acest periplu i-a condus în anumite zone pe care, negăsind un alt termen mai

potrivit – le-aş numi „altundeva”.

Profitând de tăcerea prelungită care urmă, m-am gândit la termenul de „paradis”, mi-am amintit şi de miniatura sefavidă care-l intrigase atât pe Gontran de Croix-de-Vie, la comentariul lui pasionat de om care intuise ceva, intuise o parte din adevăr. Am întrebat într-un târziu:

— Dar cetăţii dintre nisipuri, cum i se spune?

— La Kutcha o numesc Dezesperanţa, ca şi deşertul. Călăreţii din stepă îi zic Karakorum. Iar refugiaţii se folosesc de un apelativ originar de pe Terra: Pompei.

— Adineaori, mi-aţi afirmat că acest oraş a fost construit după planul unei antice cetăţi de pe Sol 3. Am studiat cu atenţie Dezesperanţa de la bordul navei mele plasate pe o orbită geostaţionară. Într-adevăr, arhitecţii au construit o copie de o halucinantă fidelitate a Pompeiului de pe Terra.

— De ce nu? Ce ştii tu despre acest oraş?

— Cei care au înălţat primul Pompei, romanii, au creat o aşezare destinată vilegiaturii, limanul cel mai prielnic pentru a gusta dulceaţa lucrurilor, beatitudinea unei clime ce te îndeamnă la trândăvie, la desfătări fără ghiduri ascunse, înconjurat de lux şi lascivitate.

— După care, voluptuoşii romani au dispărut, măturaţi de barbari.

— Îmi citiţi gândurile. Sau, n-aţi uitat niciodată nimic.

— În felul meu, tinere, sunt şi eu „Unul-care-şi-aminteşte”. Dacă povara anilor a făcut să mi se îndoaie şira spinării, ea n-a stins, şi-mi pare rău, focul unei memorii mult prea încărcate. Apoi, trecu fără tranziţie, la altceva: Vei pleca mâine, în zori. Ca să ajungi la Kutcha vei avea nevoie de două zile de mers anevoios, străbătând defilee înzăpezite în această perioadă a anului, torente acoperite de gheţuri amăgitoare, ocolind bariere stâncoase de netrecut. Înainte însă de a ne despărţi, aş vrea să te previn împotriva oricărei încrederi prost plasate.

— Lobsang nu-mi va fi un leal tovarăş de drum?

— Nu-i vorba de Lobsang. În capul tău vor răsuna voci. Direct. Voci prietene, şi voci de duşmani. Nu-ţi va fi totdeauna lesne să deosebeşti sfaturile bune de cele rele. Îi vei auzi pe copiii din Dezesperanţa, vei percepe, nădăjduiesc, glasul meu. Fii însă atent la vorbele provocatoare ale şamanilor din stepă.

Cu acest ultim avertisment se încheie şi discuţia noastră.

Yeshe-O schiţă gestul unei binecuvântări, urându-mi să-mi păstrez curajul nezdruncinat şi intenţiile veşnic curate. Un călugăr care aştepta la uşa stareţului mă conduse până la chilia ce-mi fusese rezervată. În sala cea mare a mânăstirii şi în încăperile atenante, petrecerea avea să dureze toată noaptea. Aici însă, nu riscam să fiu deranjat. Când am pătruns în chilia în care credeam că voi fi singur, m-am împiedicat de trupul lui Lobsang. Acesta dormea dus, cu o respiraţie regulată, niţel fornăitoare. Nu mai stătuse să mă aştepte ca să profite de o odihnă mai mult decât necesară înaintea celor două lungi şi grele etape care urmau să vină.

*

Defilee înzăpezite, obstacole de netrecut, gheţuri perfide, Lumina Cunoaşterii cum se numea, atât de bine, stareţul lamaseriei de la Tsongpoe, nu minţise cu o iotă.

Dificultatea parcursului, conjugată cu rigorile sezonului rece, împiedicau folosirea căluţilor. După câteva ceasuri de drum infernal, mă simţeam, de-acum, sfârşit de oboseală, la capătul puterilor. Acţionând ca un anestezic, istovirea îmi îngăduia să avansez ca un somnambul şi pasul meu de automat se reglă de la sine după acela lent şi regulat al lui Lobsang.

După pauza de prânz, am crezut că niciodată nu voi izbuti să mă urnesc din loc. Burta mea, în care îndesasem pesmeţi şi carne uscată la vânt, mă împiedica să mă ridic. Lobsang mă puse pe picioare printr-o tracţiune viguroasă, deloc străină de proasta lui dispoziţie. Mi-am reluat mersul de lunatic.

De îndată ce umbrele serii porniră din fundul defileelor şi se prelinseră pe lângă faliile de stâncă printre care şerpuia cărarea noastră, Lobsang n-a mai insistat. Ne-am adăpostit într-o grotă unde, de cum am intrat, m-am prăbuşit, gemând. Camaradul meu n-o alesese la întâmplare: înăuntru se aflau destule vreascuri pentru a întreţine un foc continuu şi câteva pături, dintre care una destul de mare ca să putem închide, parţial intrarea în refugiu nostru. Această situaţie nu trebuia să-mi fie explicată. În timpul scurtei veri care încălzea munţii, Lobsang ori alţi locuitori ai văilor înalte, depozitau pături, vreascuri şi alte obiecte, ba ici, ba colo, în adăposturi știute şi sigure.

Flăcările ţâşniră, limpezi, cu pocnituri seci. Primii vălătuci de fum se învârtejiră o clipă ca apoi să dispară, aspiraţi de invizibilele crăpături ce se aflau deasupra capetelor noastre. Un

păsat consistent, o bucată, de brânză şi ceai cu unt distilară în membrele mele o amorţeală periculoasă. M-am silit să mă ridic, să desfac rucsacul şi să-mi caut nişte lucruri uscate. Atunci am descoperit şi eşarfa de mătase, împăturită cu grijă. Am desfăcut vaporoasa maramă, uluit de splendoarea coloritului ei. Am îngăimat, cu gâtlejul strâns:

— Cine a ascuns în rucsacul meu darul ăsta nemaipomenit… splendoarea asta?

Pentru prima oară, Lobsang binevoi să-mi răspundă folosind limbajul koine:

— Soţia mea. Ea a strecurat eşarfa. Şi tot ea a ţesut-o, cu propriile ei mâini.

În sfârşit, zâmbetul lui Lobsang nu mai avea nimic batjocoritor, ba dimpotrivă chiar, strălucea mai abitir decât văpaia focului de care se îngrijea.

— De ce s-a ascuns? De ce nu mi-a oferit această minune direct, simplu?

— Soţia mea Dikyi e timidă şi retrasă. S-o fi temut să nu interpretaţi greşit gestul ei.

Aşadar, Lobsang era căsătorit. De fapt, nu mă îndoisem o clipă de lucrul acesta, dar îmi era ciudă pe mine că nu mă interesasem de el, de viaţa sa, de familia lui. Dintre toţi copiii văzuţi la fermă, care erau ai săi? Care-i erau verişori, nepoţi, sau, poate, orfani luaţi din milă?

— Dacă Dikyi se arată foarte reţinută când e vorba de străini, cu mine e mult mai directă şi mai sinceră. Şi zău dacă criticile ei nu sunt, adesea, întemeiate.

Unde voia să ajungă? îşi căuta cuvintele, străduindu-se în acelaşi timp să pară absorbit de tăciunii pe care-i tot răscolea.

— Nevasta mi-a reproşat felul în care m-am purtat cu dumneavoastră. Fii mai drăguţ, mi-a repetat ea, mai lasă îmbufnarea. Străinul acesta pare a fi un tânăr de treabă.

— Ieri dimineaţa, când m-am trezit, ea a fost cea care mi-a servit ceaiul?

— Da, era Dikyi.

O revedeam, făcându-mi semn, eu ceainicul acela fumegând în mână, îmbujorându-se de o subită stingherea de parcă ar fi descoperit visele ce mă bântuiseră.

— Ai şi copii, Lobsang?

— Trei.

— Yotse?

— E cel de-al doilea.

Am împăturit cu mare grijă marama, i-am făcut loc printre celelalte lucruri şi, în timp ce, dârdâind de frig, mă dezbrăcăm ca să-mi schimb lenjeria de corp, jilavă de transpiraţie, cu alta uscată, l-am chestionat pe camaradul meu de drum:

— Te duci adesea la Kutcha?

— Aproape în fiecare an, după ce isprăvim cu muncile de primăvară, organizez câte o expediţie. Acolo sus, în văile noastre de sub creste, ducem lipsă de lemn pentru contracţii şi atunci, cobor cu câţiva oameni din Tsongpoe. La Kutcha, cumpărăm cheresteaua şi o plătim cu pietricele preţioase. Când, în sfârşit, revenim la Tsongpoe cu încărcătura noastră, au şi început muncile de sfârşit de vară, secerişul, treieratul, refacerea şi consolidarea fermelor.

— Locuitorii din Kutcha vorbesc cu toţii, nu-i aşa, limba koine?

— Da, şi pentru că la Tsongpoe sunt unul din rarii care cunosc acest grai, eu duc toate tratativele privitoare la cumpărarea lemnului, şi mă tocmesc îndelung cu negustorii. Pietrele preţioase nu se găsesc chiar din belşug în munţi. Îl voi învăţa limba koine pe unul din fiii mei, pe Yotse probabil, care, la rându-i o va transmite căruiva dintre copiii săi.

Acum, înţelegeam mai bine cauzele proastei dispoziţii manifestate de Lobsang la adresa mea.

— Întrucât Yeshe-O ţi-a cerut să mă însoţeşti până la Dezesperanţa, nu vei putea participa la muncile de primăvară şi, cu siguranţă, vei lipsi şi o bună bucată din vară.

— Lumina Cunoaşterii a poruncit. Eu mă supun. Atâta tot. Nădăjduiesc să mă întorc la Tsongpoe înainte de venirea iernii.

M-am înfăşurat în câteva pături, cu capul sprijinit confortabil de rucsacul meu bine burduşit. Lobsang nu întârzie să mă imite, mărturisind:

— Etapa de mâine va fi la fel de cumplită ca şi cea de azi. Şi, înainte de a mă cufunda într-un somn care avea să fie fără vise, Lobsang mai adăugă: Nimeni din cei de la Kutcha nu trebuie să ştie că veniţi din cealaltă parte a cerului, din stelele la care nu se poate ajunge. Puterile lui Yeshe-O sunt nemărginite: atâta timp cât îi va sta în putinţă, el va închide gândurile dumneavoastră oricărei pătrunderi scormonitoare. Iată ce le veţi povesti: veniţi din uriaşul continent care se întinde la miazăzi de

munţii noştri şi care-i înconjurat din trei părţi de mări. Regele acestui continent, augustul Mohenjo, dorind să cunoască ţări pe care niciunul din supuşii săi nu le-a parcurs vreodată cu adevărat, v-a trimis ca să cercetaţi, să staţi de vorbă cu oamenii, să preţuiţi ce şi cum. Asta deoarece Mohenjo ar vrea să stabilească legături prieteneşti şi comerciale cu Statele cele mai îndepărtate. El a auzit vorbindu-se de deşertul acesta imens în care doarme o cetate uitată, de caravanele încărcate cu comori, şi de cutezătorii călăreţi din stepe. Mohenjo doreşte să-şi facă o idee cât mai precisă. El se întreabă dacă e posibil, într-adevăr, stabilirea unui negoţ durabil şi avantajos tuturor peste aceste lanţuri muntoase, socotite pe drept sau pe nedrept, ca fiind de netrecut. Nu există niciun motiv ca să nu păstraţi adevăratul dumneavoastră nume, Peyr de La Fièretaillade. Deprinderile dumneavoastră străine, ca şi accentul curios, nu vor şoca pe nimeni. „Cei-ce-şi-amintesc” nu vor avea niciun motiv ca să vă interzică pătrunderea în Dezesperanţa. Acum însă, hai să dormim…

Când, a treia zi, pe la amiază, am zărit, în sfârşit, Kutcha întinzându-se la picioarele noastre, eram într-un asemenea hal de epuizare, năuc de-a dreptul, încât Lobsang a fost nevoit să mă sprijine, ba chiar să mă care în spinare până la prima poartă a oraşului.

4
Bagatelle

Oarecum fără voia sa, Gontran de Croix-de-Vie învăţase să devină fatalist. Îl încercaseră atâtea decepţii şi eşecuri, încât acesta din urmă nu l-a cutremurat defel, conferindu-i, dimpotrivă, impasibilitatea fosilelor. Ambasadorul general al Cercului Callimaque se mira chiar de starea sa proprie de detaşare. Să-l fi făcut oare loviturile soartei atât de insensibil? Sondase toate ungherele sufletului său, spionase cea mai infimă tresărire a viscerelor sale şi nu găsise decât un soi de moleşeală generală, letargia unor sentimente ce nu mai existau. Pândise izbucnirea unei sfinte mânii, dogoarea unei un înnoite care să se deştepte în sfârşit, să se scuture, să scoată primele răcnete de turbare. Dar nicio fremătare pe nicăieri, nicio palpitaţie nu binevoise să semnaleze revenirea hipogastrică a vreunei emoţii,

cât de mărunte.

Gontran de Croix-de-Vie suspină, constată cu răceală că nici măcar nu-şi mai merita numele[26] de vreme ce îl părăsise ceea ce constituia însăşi esenţa oricărei vieţi, ceea ce făcea sarea şi piperul existenţei. Rămânea o simplă constatare, stupidă ca o fişă furnizată de un calculator: Leontine dispăruse.

Se evaporase, se volatilizase. Iar ambasadorului nu-i rămânea altceva decât să contemple, în sufletul său, cum se destramă ultimele fuioare ale unui vis înmiresmat.

Fireşte, fusese deschisă o anchetă şi prin toate cotloanele acestui univers baroc şi expandat care devenise, cu timpul, Palatul Walburgis, circulau avize cu semnalmentele dispărutei. În van Gontran de Croix-de-Vie se adresase şi Sanctuarului, iar acesta din urmă apelase la toate delegaţiile, insistase pe lângă fiecare dintre concesiuni. A fost promisă şi o recompensă consistenta pentru ori ce informaţie serioasă în legătură cu frumoasa Leontine. Promisiune fără rezultate, strădanii zadarnice. Cum nicio navă nu părăsise Palatul de la dispariţia ambasadoarei şi cum toate metodele de investigaţie fuseseră puse în funcţiune, evidenţa se impunea de la sine: Leontine nu mai era.

Până la acest moment, croaziera de lux se desfăşurase cum nu se poate mai bine, călătorie încântătoare, idilă vrăjită. Excelenţa sa şi noua-i soţie admiraseră gheţurile de pe Pluto, scânteierile lui Mercur, inelele lui Saturn şi gropile de gunoaie ale Terrei. Vizitaseră şi nişte vechi prieteni ai ambasadorului, instalaţi fie pe una din cele nouă planete ale sistemului, fie în interiorul unui asteroid cu deplasare spaţială planificată. Înainte de revenirea definitivă în sistemul Callimaque pe unul din itinerariile hiperspaţiului, nava *Bagatelle* efectuase o ultimă haltă la Palatul Walburgis. Ambasadorul se prezentase din nou la Sanctuar, în vreme ce pisicoasa sa soţioară îşi propusese ca, profitând de această absenţă, să facă niscaiva cumpărături de cadouri şi suveniruri exotice. La Sanctuar, Gontran de Croix-de-Vie aflase că anchetatorul trimis pe Ecou ajunsese cu bine, îşi abandonase naveta undeva printre munţi şi, probabil, apucase de-acum să între în contact cu vreo populaţie autohtonă. Tot restul va fi doar o chestiune de timp. Peyr de La Fièretaillade nu se va mai manifesta înainte de câteva luni. Când ambasadorul,

---

[26] Tradus din franceză, numele înseamnă „Crucea Vieţii” (n. tr.).

părăsind Sanctuarul, a revenit pe teritoriul concesionat Cercului Callimaque, Leontine se volatilizase.

În ce mod? Pentru ce? întrebări fără răspuns. Mister total, mai ales dată fiind amploarea cercetărilor. De un lucru, ambasadorul era sigur; Leontine nu fusese răpită. Reuşise să descopere modalitatea de a dispare nelăsând nici cea mai mică urmă, performanţă unică şi eveniment fără precedent în universul atât de inextricabil şi controlat ai Palatului Walburgis.

Decolarea navei *Bagatelle* a fost amânată cu câteva „zile” în ciuda protestelor furibunde a unora dintre pasageri. Acum însă, desprinderea devenise iminentă. Nici puternicele influenţe de care se bucura, nici înaltul rang al Excelenţei Sale nu mai erau de folos. De altfel, în inima sa, Gontran de Croix-de-Vie nu mai simţea nimic în afara unui hău îngheţat: niciun resentiment faţă de Leontine, nicio mânie împotriva agitaţiei frivole şi a meschinelor turbulenţe care nu încetaseră o clipă în interiorul navei de lux. Conform adagioului egoist, în jurul ambasadorului, viaţa îşi urma cursul. Iar dacă, după misterioasa dispariţie, bârfele şi cancanurile nu făcuseră decât să sporească, Gontran îşi confecţionase o asemenea carapace de indiferenţă, încât nu-l mai atingea nimic. Se izolase în sine însuşi, în pierderea suferită.

În schimb, Gertrude von Kropwitz, baroneasa mahalagioaică, se regala cu aceste alese feluri, cu acest minunat subiect de căţeală. Acum era momentul să-şi justifice reputaţia. Şi o făcea cu voluptate, persiflând, ducând vorba, repetând până la saturaţie.

— Cum? Nu ştiţi? Păi, toată povestea e arhicunoscută. Iar dacă e s-o aflaţi de la mine, atunci v-o spun pe şleau: Leontine asta nu era altceva decât o curvă. Vă şochează termenul? Nu găsesc altul mai adecvat pentru a caracteriza cea mai dezgustătoare dintre meserii. Păreţi perplex, refuzaţi să credeţi o atare mârşăvie? Ei, da! Excelenţa sa a pescuit-o pe ultima dintre neveste dintr-o vulgară casă de toleranţă, dintr-un tractir sordid, dintr-o speluncă infectă, dintr-o bombă împuţită. Într-un cuvânt, dintr-un bordel. Da, un bordel, m-aţi auzit bine. Bănuiesc că Amarante, vă spune ceva? Planeta orgiilor, a desfrâului, a poftelor bestiale. Trebuie să recunoaşteţi că această Leontine n-a reuşit, de fapt, niciodată, să ne ducă de nas. În pofida tuturor sforţărilor sale de a părea distinsă, scăpau

mereu din ea vaporii pestilenţiali, puroaiele infecte ale dezmăţului râncezi, ale depravării intrate în putrefacţie. O să-mi iertaţi violenţa şi frusteţea limbajului căci înţelegeţi, desigur, mânia şi indignarea mea când am aflat de originile ignobile ale acestei creaturi. Iar ultima ei figură nu-i de natură să mă mire.

Curva din ea a fost mai tare. După viaţa pe care a dus-o pe Amarante, viaţă pe care nu mi-o pot imagina fără să mă cutremur de silă, cum s-ar fi putut ea mulţumi cu rigoarea spartană şi austeritatea ascetică manifestate de Excelenţa Sa? Ai fi gata să pariez că Leontine, prin cine ştie ce mijloc, a reuşit să revină pe Amarante, sau poate pe o altă planetă, mai puţin compromisă care să ofere lubricităţii o mai mare discreţie. De ce s-o mai căutăm în Palatul Walburgis? De ce n-am ancheta în altă parte?

După cum, atunci când Gertrude von Kropwitz se afla în prezenţa Excelenţei Sale, se pricepea de minune să mimeze regretul şi compasiunea, evita să vorbească despre această crudă pierdere, lăsând, totodată, să se înţeleagă, prin oftaturi compătimitoare şi mutre îndurerate că simpatiza pe de-a-ntregul, că respecta şi admira o suferinţă purtată în tăcere cu atâta stoicism.

Impermeabil însă la atâta ipocrizie, zidit în sine însuşi, Gontran de Croix-de-Vie, supravieţuia, vegetativ.

Printr-o gigantică fereastră de sticlă, salonul cel mare de pe *Bagatelle* oferea o fantastică panoramă a Palatului Walburgis şi al delirantelor sale excrescenţe pe fondul asteroizilor iluminaţi a planetelor, unele în primul lor pătrar şi al stelelor de gheaţă.

Cei îndrăgostiţi de spectaculos, cei care, în pofida aserţiunilor dezabuzate, nu se simţeau încă blazaţi de imensitatea sideralului, ocupau fotoliile confortabile aşezate în faţa giganticului hublou.

Curând, coca lui *Bagatelle* va prinde să vibreze, palatul, asteroizii, planetele şi stelele vor începe să trepideze şi, cu câteva clipe înaintea marii desprinderi, vor fi cuprinse de mişcări sincopate, vor ezita parcă şi apoi, brutal, vor bascula în nemărginitul hău. Întregul ecran va fi atunci măturat de turbioane orbitoare, de fascicole întrepătrunse, de explozii policrome. Fracţiuni de secundă de neuitat. După care, nu va mai urma decât o coloraţie ternă, un trist laviu sepia, ceva pământiu şi uniform.

Final de spectacol. Salonul se va goli, şi fiecare se va întoarce la futilele sale îndeletniciri.

Ei bine, saltul acesta în hiperspaţiu n-avea să se deruleze deloc conform prevederilor şi nimeni nu putea bănui că spectacolul oferit de imensul geam va fi agrementat de un episod, pe cât de neaşteptat, pe atât de înfricoşător.

Ambasadorul general se aşezase într-unul din fotolii, fără ca măcar să-şi dea bine seama de ce face, acţionând ca o păpuşă, ca un robot privat de voinţă. Se uita şi el, dar nevăzând de fapt nimic, la Palat şi la corpurile cereşti care licăreau în vidul glacial.

Alături, se instalară baronul von Kropwitz şi perfida sa nevastă. Aceasta din urmă, trăgea mai mult cu coada ochiului la ambasador decât la spaţiul constelat, pândind cine ştie ce freamăt care să tulbure gravitatea chipului Excelenţei Sale.

Mai erau în salon vreo treizeci de pasageri; dar flecăreala lor încetă imediat ce-a fost anunţată iminenţa saltului.

Bagatelle fremătă din toate articulaţiile sale, din toate structurile. În culcuşul lor de catifea neagră, Palatul Walburgis şi toate astrele din jur, tremurară, părură că se scutură de ceva, începură un balet lent, cu piruete sacadate. Brusc, se imobilizară. Încremeniră în aşteptarea improbabilului.

La fel ca şi stelele, timpul se imobiliză şi el, aşteptă şi el. Suspendat. În echilibru pe tăişul unui prezent dilatat la maximum.

Gontran de Croix-de-Vie înţepeni în fotoliu. Mâinile sale lungi, aşezate pe rezemătoarele mobilei, se încleştară de ele cu atâta forţă încât încheieturile se albiră, iar tendoanele erau gata să ţâşnească afară, sfâşiind pielea întinsă la limita rezistenţei ei. O nelinişte de neexprimat îi încleştă inima.

Toţi ceilalţi păliseră, cu ochii holbaţi, cu răsuflarea tăiată, cu gurile căscate.

Gertrude von Kropwitz simţi şi ea că ceva nu-i în regulă. Iritată, încercă o jenă greu de definit, constată că respiră greu, că parcă are pieptul strâns în chingi şi că, mai penibil ca ori ce, în vârful nasului ei, lung şi coroiat, atârnă o picătură care refuză să cadă. Incapabilă să schiţeze cel mai mic gest pentru a izgoni această bobiţă, neaşteptată şi ivită parcă în bătaie de joc, ea se uita saşiu, privind cu spaimă apendicele său nazal. Spaima provocată de mucul din vârful nasului, de timpul rămas suspendat şi de tetanizarea generală a trupului, se prefăcu în

groază: căci, cu toate dezagrementele sale personale, Gertrude von Kropwitz vedea şi ceea ce se petrece dincolo de geamul panoramic.

Acolo, textura însăşi a spaţiului prinsese să vibreze, să se încreţească, să onduleze şi, dintr-un anume punct ales de Hazard – dar un Hazard obiectiv, dacă putem spune aşa – porniră o serie de cercuri concentrice, aidoma celor care tulbură suprafaţa unei ape, până atunci liniştite. Exact în faţa ecranului se crăpă un ochi imens, o diafragmă demoniacă ce-şi căsca demenţiala-i deschizătură asupra lumii „de dincolo”.

Atunci, apăru şi monstrul.

Treptat: capul, trupul, coada.

Se aşezase pe labele de dindărăt, iar coada izbea convulsiv spaţiul, de parcă ar fi încercat să mături şi să răstoarne stelele. Doi ochişori răi, injectaţi de sânge, adânc împlântaţi de-a dreapta şi de-a stânga unui craniu disproporţionat, scrutau interiorul navei. Botul larg căscat, înzestrat cu rânduri, rânduri de colţi, lucitori şi imenşi, cu o mică limbă spasmodică, urlând neauzitul, se pregătea să izbească, să sfărâme, să zdrobească în bucăţi ecranul transparent şi protector. O indicibilă teroare, o oroare fără nume se desprindea din colosala vietate, din fiecare cută a pielii sale groase, inundând întreaga navă, copleşindu-l pe spectatori. Creatura de coşmar agita, frenetic, două lăbuţe cu gheare, minuscule şi aproape ridicole comparate cu restul corpului.

Într-o prelungită mişcare de lunecare, parcă filmată la ralanti, monstrul basculă înainte, îndreptându-se direct spre hubloul panoramic, spre pasagerii tetanizaţi.

Dar, pe măsură ce botul rânjitor se apropia, contururile lui pierdeau din claritate, se estompau. Şiragul de colţi dezveliţi, din strălucitor deveni tern, dispăru. Căpăţâna se desfăcu, se scămoşă, se topi într-o pâclă lăptoasă. Apoi, fură înghiţite şi labele.

Ciclopicul ochi care se deschisese în vid, dezgolind „celălalt tărâm” se închidea încetişor.

Rămăsese doar coada care se agita mai departe, reptilă zvârcolitoare, şi, de parcă monstrul s-ar fi răsucit în invizibil, harapnicul viu se apropie, se năpusti, pătrunse prin ecran. Dar geamul nu se făcu ţăndări, ci dimpotrivă, diviză coada în două secţiuni ce se reflectau şi se multiplicau. Cea dinlăuntrul

salonului se zbătea, biciuind aerul deasupra capetelor celor prezenţi. Apoi, de parcă de undeva, din afară, s-ar fi exercitat o formidabilă tracţiune, coada lunecă, se retrase, înghiţită, aspirată de ochiul care acum era aproape integral închis.

Abia după ce monstrul dispăru definitiv, înghiţit de neant, după ce spaţiul îşi regăsi transparenţa şi puritatea sa de năframă neagră ţesută cu paiete, după ce Palatul Walburgis reocupă, în imperturbabila-i seninătate, aproape întreaga suprafaţă a imaginii, abia atunci, în marele salon, izbucniră primele urlete. Ţipete ascuţite de femei, mugete de bărbaţi ce se simt desferecaţi de spaimă, gemete de nestăpânit şi hohote de plâns, totul amestecat cu răcnete răguşite.

În ceea ce o privea pe Gertrude von Kropwitz, aceasta adoptase cea mai convenabilă atitudine: leşinase. Iar picătura buclucaşe din vârful nasului ei coroiat, picase în sfârşit.

A trecut mult timp până când bâlciul s-a domolit, până când a diminuat delirul furios, până când istericii şi-au regăsit un oarecare calm. De altfel, apelurile la calm tot răsunaseră, dar vocea din difuzoare nu izbutise să se facă autoritară, tremura şi acum, incapabilă să se impună.

Gontran de Croix-de-Vie nici nu urlase şi nici nu participase la furia delirantă care se declanşase în salon. Sigur, resimţise şi el, ca toţi ceilalţi, groaza izvorâtă din creatura infernală, dar această groază nu făcuse altceva decât să umple, vremelnic, golul îngheţat din sufletul Excelenţei Sale.

Ambasadorul se ridică, extrăgând din fotoliu corpul său longiform. Inima îi bătea mai repede decât de obicei, membrele erau cuprinse de un tremur uşor. Schiţă câţiva paşi şovăitori şi izbuti chiar un prim zâmbet, surprins de propria-i mulţumire de pe urma terapeuticii de şoc la care fusese supus. În mintea sa se şi născuse o legătură invizibilă, o asociaţie încă ceţoasă între misterioasa dispariţie a Leontinei şi apariţia creaturii de coşmar iscate din neant. Înnebunise oare văzând aici un raport între cauză şi efect? Delira, asociind o nefericire personală unui eveniment care zguduise o întreagă colectivitate?

Cum vor reacţiona autorităţile, aşa-zis competente, în faţa incredibilului?

Comandantul navei avu un lung moment de ezitare. Până la urmă, decise să rămână în stare de stază şi să ceară instrucţiuni de la concesiunea callimaquiană a Palatului. Palatul nu ştia ce

să creadă. A fost consultat Sanctuarul. Care n-a ştiut ce să răspundă. Incidentul era cu totul ieşit din comun. Iar puţinele certitudini se dovedeau a fi imposibilităţi ştiinţifice.

Nu, aici nu era vorba de un truc, de o banală proiecţie holografică sau altceva în acest gen. Monstrul fusese perfect real, cât se poate de viu. Instalaţiile de detectare şi palpare îl localizaseră cu precizie, îi certificaseră prezenţa ca fiind incontestabilă, indubitabilă. Ordinatoarele înregistraseră o multitudine de date, analizaseră dimensiunile creaturii, mişcările, căldura degajată, bula de aer rarefiat care o înconjura. Creierele lor electronice au fost chestionate mai ales în legătură cu acea incredibilă falie produsă în spaţiu. Dar şi cele mai perfecţionate dintre ele n-au putut furniza decât răspunsuri confuze, de genul „o fereastră”. O gaură neagră. Dar găurile negre nu apar şi dispar fără o explicaţie valabilă, aşa, fără niciun preaviz, la voia întâmplării. Şi apoi, o gaură neagră aspiră, absoarbe, dar în niciun caz nu expulzează nimic, cu atât mai puţin un monstru furios.

Da, coada monstrului pătrunsese în nava *Bagatelle.* Un coit cosmic, vor scrie poeţii, o copulaţie siderală. La naiba cu poeţii! mai prozaice, creierele electronice diagnosticaseră: ţesuturile vii ale cozii se dezagregaseră şi se infiltraseră prin structura ecranului protector, ca şi cum atomii acestei cozi s-ar fi amestecat cu atomii ce constituiau materia transparentă a hubloului, strecurându-se printre ei.

Dar animalul?

Tyrannosaurus Rex. Pardon, scuzaţi!

Arhetipul monstrului carnasier. Familia Arehosaurilor. Ordinul Theropozilor. Sub-ordinul Sauropozilor. Infra-ordinul Carnosaurilor. Superbă vietate acest Tyrannosaurus Rex. Şaisprezece metri lungime, cinci metri înălţime. Asta, în medie! Cu mandibule măsurând un metru treizeci, şi colţi de treisprezece centimetri. Pe vremuri, nici nu se putea găsi ceva mai bun în categoria fiarelor de pradă. Comparaţi cu el, chiar şi Megalosaurus ori Gorgasaurus păreau nişte prăpădiţi. Epoca? Mezozoicul. Triasicul şi Cretacicul. Asta aşa, în mare. Oricum, o chestie de acum… un număr binişor de milioane de ani.

Sigur, de atunci, saurianul nu se mai ivise pe nicăieri. În ori ce caz, nu întreg şi nu în stare vie. Fosile, da, existau cu sutele.

După toate aceste informaţii primite de la Palat, comandantul

a îndrăznit să întrebe:

— Şi atunci, care-i explicaţia finală?

— Ce explicaţie?

— De unde acest Tyrannosaurus Rex, trăind în vidul absolut, adică între Palatul Walburgis şi nava mea, de unde, zic, apare el, îmi atacă nava şi-mi terorizează pasagerii?

— De unde? Ei…! O falie spaţio-temporală.

— Cum aţi spus?

— Falie spaţio-temporală! E limpede? Nu ne mai cereţi, alte lămuriri. Formula e bine găsită şi ne ajunge. Cel puţin, pentru moment. O să mai verificăm. Atât cât s-o putea.

Comandantul era lac de transpiraţie. În jurul său, în careu, ofiţerii oftau, se scărpinau în cap, se uitau aiurea şi nicăieri. Finalmente, comandantul explodă:

— Perfect! în cazul ăsta, sar ori nu?

Cei de la Palat, aveau şi ei draci:

— Săriţi? Ce săriţi? Coarda? Într-un picior?

— În hiperspaţiu: Deci, plonjez? Fără riscul de a mă trezi atacat şi sfârtecat de un alt Tyrannosaurus sau un Brachio-Gorgo-Giganto-Pseudo-Psicho-Saurus?

— Comandante, procedaţi cum credeţi de cuviinţă! O să ne raportaţi mai târziu.

— N-aveţi grijă! O să vă aduc toate stârvurile monştrilor pe care o să-i despic.

Şi *Bagatelle* plonjă.

Dincolo de imensul geam al salonului, palatul, asteroizii, planetele, stelele, tremurară, dănţuiră, se prăvăliră în genuni. Culorile explodară, apoi ecranul se acoperi de o pâclă cenuşie, monocromă. Dar nimeni nu mai fu prezent ca să asiste la admirabilul spectacol prilejuit de saltul în imposibil.

În acea „seară”, în timpul dineului, baroana Gertrude von Kropwitz trăi un moment de indignare: Gontran de Croix-de-Vie, surâdea angelic. Înnebunise oare onorabilul ambasador? Dispariţia Leontinei îl afectase, desigur, profund, iar apariţia unui monstru antediluvian agravase şi mai tare starea lui sufletească. Ceea ce sporea însă şi mai mult indignarea Gertrudei era că Excelenţa Sa se lansase într-o adevărată dizertaţie, cu un calm olimpian, despre simbolica întâlnirii unui animal preistoric cu o navă spaţială, agrementând totul cu comentarii filosofice şi discuţii de salon. De salon!

Gertrude păstra vie amintirea oribilului miros care invadase nava când coada Tyrannosaurusului Rex pătrunsese în acel salon, o duhoare insuportabilă de vegetaţie în descompunere, de cărnuri putrede şi prost digerate.

Gertrude nu se mai îndoia: Excelenţa Sa, ambasadorul Gontran de Croix-de-Vie, va porni iar la vânătoare şi se va recăsători cât de curând. Ţi iarăşi cu cine ştie ce paţachină cu poponeaţă nostimă, pescuită din cea mai ordinară speluncă.

Mai rău era că baroana trebuia să se arate zâmbitoare, detaşată, la fel ca alţii, ca şi cum... Ca şi cum nici ea n-ar fi resimţit vreo spaimă la apariţia monstrului. Dealtminteri, ea una nu ţipase. Cine urlase? Personal, leşinase, dar nu era o reacţie avuabilă. Deci, ca şi cum, şi ea s-ar bucura de buna dispoziţie regăsită de Excelenţa Sa.

De fapt, baroana von Kropwitz crăpa de furie. Nu dorea nimic mai mult decât nefericirea lui Gontran. Gontran care, cândva, îi nesocotise farmecele. Iar Gertrude se crezuse, întotdeauna, irezistibilă. Ca primă soţie alesese o oarecare. Cârdul de neveste care i-au urmat, nu făceau nici ele mai multe parale. Gertrude devenise baroană acceptându-l pe acel limax de von Kropwitz. Dar nici nu abandonase vreodată partida. În sinea ei a triumfat când Leontine a dispărut. Şi uite că acum, ambasadorul glumeşte, flecăreşte, perorează adresându-se aproape în exclusivitate baronului. Tocmai spunea:

— Nu-i straniu? Leontine a mea dispare, lăsând loc unei jalnice orori, acest Tyrannosaurus. Personal, neg acest animal care dispare şi el, la rândul său. Fireşte, îmi puteţi spune că măsor evenimentele cu ocaua mea. Adevărul e că n-am crezut niciodată în coincidenţe. Hazardul, zic eu, e pus pe şotii. Şi trebuie să ne amuzăm de poznele lui dacă nu vrem să devenim nebuni. Dar pot vedea lucrurile şi în mare, pot face abstracţie de existenţa mea, proprie şi meschină, şi să înglobez, mental, o perioadă de câteva milioane de ani. În fond, racursiurile temporale se pot suprapune! Preistoria întâlneşte viitorul. Fără voia lui, Tyrannosaurul e confruntat cu o navă spaţială de lux, superbă concretizare a ştiinţei aplicate. Forţa vie, brutală, clocotitoare, expansivă a unei lumi încă gestante contemplă produsul finit al unei tehnologii rafinate. Şi iată monstrul urlând de groază. Ca şi noi, dealtminteri. Ceea ce vreau să spun e că teroarea noastră a amplificat-o pe a lui.

Gertrude interveni, sec:

— Da, şi atunci? Care-i concluzia dumneavoastră?

— Tyrannosaurus Rex? Un biet animal!

5
Kutcha – Dezesperanța

Cine vorbeşte?

Cine vorbeşte în beznă şi-mi tulbură somnul?

Am răspuns oare sau nu la toate acele întrebări insidioase care se încrucişau între ele şi se repetau?

De unde vin? Din regatul Gandhara. Cine m-a trimis aici? Regele Mohenjo. Pentru ce? Pentru a prospecta.

Sunt sătul de acest interogatoriu. Am răspuns satisfăcător tuturor întrebărilor.

Mi-ar place însă şi mie să aflu şi să chestionez la rându-mi.

Şi atunci?

Cine vorbeşte?

Cine vorbeşte în beznă?

Un oblon scârţâi şi pocni de perete. O lumină violentă îmi izbi pleoapele închise, aprinzând în spatele lor licurici jucăuşi. Bombănind, m-am întors cu spatele la fereastră, făcând patul să scoată un geamăt îngrozitor. Simţeam că nu-mi mai e somn, că-mi făcusem plinul. Cât timp oare?

Răsună vocea lui Lobsang:

— S-a făcut demult de ziuă, domnule de la Fièretaillade.

— Mârrr…!

— Aţi dormit mai mult de douăzeci şi patru de ore, iar acum e după-amiaza celei de a doua zi. Auzindu-vă gemând şi vorbind, am ştiut că v-ați revenit. De aceea, mi-am şi permis să grăbesc niţel deşteptarea dumneavoastră.

M-am aşezat pe pat şi am deschis ochii. În lumina crudă care se revărsa prin fereastră, Lobsang se reducea la o siluetă imprecisă, cu contururile scămoşate.

— Am vorbit în timpul somnului? Şi ce-am spus?

— N-am reţinut decât câteva nume printre tot soiul de mormăieli: Gandhara şi Mohenjo. Iar mai devreme: Dezesperanţa şi Attila.

Îmi reveniră, brusc, câteva imagini care îmi bântuiseră visele:

fermele de la Tsongpoe, *gompa* pe care o păstorea Yeshe-O, o peşteră afumată. Şi altele încă: imense trupe de călăreţi, ruine în mijlocul pustiului, şi un şaman înzorzonat cu pene, învârtindu-se ca un titirez şi lovind sacadat într-un scut. Am scuturat din cap, izgonind aceste viziuni.

— Să-l anunţ pe hangiu să pregătească masa?

Îmi chiorăiau maţele şi-aveam o foame de lup.

— Sigur că da, Lobsang. O masă de zile mari. Simt că-s în stare să înghit şi-un bou întreg.

Lobsang dispăru.

Am sărit din pat. Atârnată cam strâmb de un cui, spânzura o oglindă cu luciul niţel împăienjenit. Mi-am studiat imaginea reflectată: obrajii supţi, faţa trasă. Dar, mai ales, tenul meu de culoarea piersicii, devenise smead, aducând a lut ars şi uşor crăpat. Aceste câteva zile petrecute pe Ecou mă şi marcaseră fizic. Sub oglindă, pe un soi de noptieră grosolan înjghebată, erau o cană şi un lighean emailat. M-am spălat îndelung, frecându-mă viguros pe faţă, pe ceafă, pe braţe şi pe piept. După aceea, am rămas îndelung în faţa ferestrei.

Hanul la care trăsesem, domina tot oraşul. Kutcha se lăbărţa, leneşă, pe pantele domoale ale unor coline. Acoperişurile, înghesuite unul într-altul, sclipeau în soarele după-amiezii. Ici şi colo, ţiglele lucitoare făceau loc câte unei spărturi sau tranşee, indicând prezenţa unor pieţe ori străzi. În depărtare, dincolo de grădinile şi livezile care împrejmuiau aşezarea, se zăreau puzderie de corturi. Kutcha era un oraş al caravanelor, un centru comercial şi de troc în care se întâlneau nomazi şi negustori veniţi din toate colţurile lumii, cu excepţia zonei de sud, închisă de giganticul lanţ muntos.

Lobsang ciocăni la uşa cămăruţei, anunţându-mă că masa e servită. Am coborât scara îngustă şi şubredă, dar mirosind bine a lemn proaspăt spălat. În sufrageria de jos, duşumelele şi mesele luceau, vârtos ceruite. Chiar şi grinzile tavanului, perfect geluite, confereau încăperii un aer de curăţenie. Ce deosebire faţă de casele din Tsongpoe!

N-a fost nevoie să caut unde să mă aşez. La acea oră, sufrageria era goală. Pe o singură masă trona un ceaun din fontă şi două farfurii cu motive florale. Când hangiul, sosit în fugă, săltă capacul, am crezut că leşin, atât de ispititoare era mireasma de tocană bine condimentată. În vreme ce-mi

satisfăceam ferocea mea poftă de mâncare, înghiţind hulpav bucăţile de carne şi de legume şi lăsând să picure din lingura de lemn cu care mă îndopăm un sos gros şi delicios, Lobsang abia dacă ciugulea câte ceva, mestecând îndelung puţinul pe care şi-l acorda. Între două şi rare înghiţituri, mă punea la curent cu situaţia.

— „Cei-ce-şi-amintesc” sunt nerăbdători. Se împlinesc patru ani de când m-au mai reuşit să organizeze o expediţie în Dezesperanţa. Toate caravanele se tem de bandele de călăreţi tâlhari care, se pare, cutreieră deşertul. „Cei-ce-şi-amintesc” sunt dispuşi să plătească foarte scump celor care ar consimţi să le ducă odraslele.

Eram atât de absorbit de conţinutul farfuriei mele şi de ceea ce aluneca, delicios, în stomacul meu, încât a fost nevoie de un efort ca să fiu atent la raportul lui Lobsang.

— Comerţul suferă de mult timp de pe urma lungilor ocoluri pe care negustorii sunt nevoiţi să le facă pentru a evita deşertul. În ultimele săptămâni, situaţia s-a agravat şi mai tare. Toate drumurile care duc spre vest, paralele cu deşertul, au fost tăiate. Nu mai poate trece niciun fel de marfă.

Tot întinzând cu o bucată de pâine prin sosul din farfurie, l-am întrerupt:

— Deci, negoţul va stagna rapid şi Kutcha riscă să cunoască o gravă perioadă de criză. Afară de cazul că posedă o armată suficient de puternică pentru a proteja caravanele.

— Populaţia Kutchei nu ştia ce-i aia serviciul militar obligatoriu, şi şi-a bătut întotdeauna joc de arme şi de strategia militară pentru bunul motiv că n-au cunoscut vreodată războiul. Şi chiar dacă termenul de „război” mai există în vocabularul lor, el a pierdut ori ce semnificaţie precisă, desemnând la ora actuală b farsă foarte veche, un mit crud şi misterios.

— Tu însă, tu ştii ce înseamnă războiul?

— Lumina-Cunoaşterii a derulat în mintea mea scene atroce şi a trezit în mine o spaimă demult adormită, o groază atât de adânc îngropată încât doar strămoşii mei foarte îndepărtaţi ar fi putut cunoaşte asemenea orori.

— Ce aşteaptă atunci negustorii din Kutcha dacă nu ştiu să se apere singuri?

— Mânia suveranului din K’in.

— Adică?

— K’in este un imperiu, pe cât de gigantic pe atât de prosper, care se întinde departe de tot, către est. Meşteşugarii din K’in ţes minunate mătăsuri, toarnă magnifice obiecte din bronz, ard în cuptoare porţelanuri translucide.

— Iar caravanele transportă produsele lor către vest, trecând prin Kutcha?

— Întocmai. În vest, dincolo de stepe, s-au dezvoltat nenumărate naţiuni. În schimbul mătăsii, bronzului şi al faianţei, oamenii de acolo furnizează aur, argint, ambră, parfumuri şi o mulţime de alte produse care fac încântarea curţii foarte rafinate a împăratului din K’in.

— Şi împăratul se va mânia dacă va fi lipsit de costisitoarele sale plăceri. Presupun că, el măcar, posedă o armată?

— O armată puternică şi bine călită care a luptat vreme îndelungată pentru cucerirea unor insule îndepărtate pe care niciun locuitor al Kutchei nu le-a văzut vreodată.

Hangiul ne aduse două ulcioare. În cel mai pântecos dintre ele clipocea un vin uşor şampanizat. Sigur, era departe de Château-Chalon-ul sau Château-Margaux-ul degustate la Sanctuar, dar nici butucii mei de pe Colombine nu furnizaseră vreodată ceva mai bun. Lobsang aşteptă să îl amuşinez, să-l gust şi apoi, să-l dau peste cap. Constatând aerul său uşor îngrijorat, l-am liniştit râzând:

— Sunt deprins cu băuturile alcoolizate. Ştiu să-mi păstrez mintea întreagă.

A refuzat însă să mă imite, mulţumindu-se cu apa limpede şi proaspătă din cel de al doilea ulcior.

— Împăratul a reacţionat. A trimis în recunoaştere o mică trupă, vreo sută de oameni, care şi-au stabilit cantonamentul în vecinătatea oraşului.

— Şi dacă va fi cazul, dacă raportul avangardei confirmă gravitatea situaţiei, întreaga armată imperială se va pune în mişcare ca să-i zdrobească pe nemernicii ăştia de mongoli?

— Mongoli?

— Nu aşa se numesc nomazii din stepe?

— După ştiinţa mea, nu. Aceşti călăreţi se împart în numeroase triburi: Keraiţii, Djurşeţii, Tanguţii, Uigurii. Strângându-se laolaltă şi unindu-se, ei au găsit un nume nou care să-i desemneze. De atunci, triburile astea se numesc „Huni”.

— Şi cine le-a suflat această denumire?

— Marele lor han, Attila.

— Evident. Trebuia să mă gândesc.

Toate aceste împerecheri de nume mă preocupau de parcă ele ar fi ascuns o cheie, soluţia unui prim mister.

— Uite, Lobsang, aş vrea să ştiu: tu, ce ţii minte despre strămoşii tăi. Despre cei mai îndepărtaţi?

O clipă, rămase năucit. Măcar o fi priceput sensul întrebării mele? Deşi, tot el făcuse aluzie la o antică ascendenţă, prea bine cunoscută mie însumi. Şovăi, apoi declară:

— Ştiu doar că toate popoarele care trăiesc pe planeta noastră sunt originare dintr-o altă lume. Şi că această lume se numea Terra.

— Ai păstrat vreo amintire în legătură cu Terra?

— Niciuna. Primii locuitori ai Ecoului au dorit să curme ori ce legături, să uite totul.

— Dar ştii de unde vin eu?

Glasul său deveni murmur:

— De acolo, de sus. Din stele. Poate chiar de pe Terra. Sunt însă unul dintre puţinii care o ştiu. La fel şi Lumina-Cunoaşterii. S-ar mai putea ca unii din Tsongpoe să bănuiască ceva. Dar nimeni din Kutcha nu trebuie s-o afle. Oficial, veniţi din Gandhara, trimis de regele Mohenjo.

Eram doar pe jumătate mulţumit de răspunsul lui.

— Hai să ne întoarcem la „Cei-ce-şi-amintesc”.

— Unii dintre neguţători ar vrea să trateze cu ei şi să organizeze o caravană care să-i ducă pe copiii bolnavi, pe viitorii Peregrini până în inima Dezesperanţei. Cu o singură condiţie însă: avangarda trimisă de împăratul din K’in să escorteze convoiul şi să-l protejeze pe toată durata călătoriei.

— Şi în ce stadiu se află tratativele?

— S-a stat de vorbă cu oştenii veniţi din K’in. Cer însă scump, foarte scump. „Cei-ce-şi-amintesc” nu pot plăti şi caravana şi escorta.

— De unde ai toate aceste informaţii?

— Pe când dormeaţi aici, la han, i-am făcut o vizită Marelui Maestru al „Celor-ce-şi-amintesc”.

— Şi Marele Maestru ţi-a povestit, aşa, fără-nconjor, toate necazurile poporului său?

— Tratez deseori cu ei. Posedă, nu departe de Kutcha, păduri

uriaşe în care cresc tot soiul de esenţe. Cumpăr de la ei lemn brut, sau grinzi şi cherestea, iar de plătit, plătesc cu pietre preţioase.

— Nestemate cu care „Cei-ce-şi-amintesc” pot finanţa expediţiile spre Dezesperanţa.

— Da. Azi dimineaţa, vorbind cu Marele Maestru, am discutat, mai ales, despre dumneavoastră. Despre dorinţa de a pătrunde în deşert. Şi despre comoara pe care o aveţi, despre splendidele geme aduse din Gandhara.

A fost rândul meu să rămân oarecum buimac. Vasăzică, fără să-mi fi cerut avizul, Lobsang amorsase de-acum tratativele preliminare.

— Ce ţi-a răspuns Marele Maestru?

— Venerabilul Bernard e gata să vă primească. Sigur, a fost surprins aflând că cineva a izbutit să treacă munţii şi să ajungă până la Tsongpoe; dar şi mai surprins a rămas la vestea că acest cineva doreşte să acompanieze caravana viitorilor Peregrini.

— Când l-aş putea întâlni pe Marele Maestru Bernard?

— Chiar şi astăzi, dacă doriţi. Îndată ce terminaţi masa.

Fără să-i fi comandat, hangiul ne aduse două cafele.

— Băutură întăritoare, dar scumpă, comentă Lobsang. Patronul acestui local vă ştie om bogat, domnule Peyr, iar mirosul său nu l-a înşelat niciodată.

Cafeaua s-a dovedit tare şi fierbinte. M-am gândit: „Va trebui să extind spaţiul Colombinei dacă vreau să cultiv secară şi arbuşti de cafea”.

Lobsang sorbea cu înghiţituri mici, mijindu-şi ochii care, bridaţi cum erau, deveniseră acum două fante prelungi şi strălucitoare. Mormăind de plăcere, trecea cafeaua dintr-o falcă într-alta, umflându-le alternativ, cu o inimică pofticioasă dintre cele mai hazlii. Mărturisi, după ce lăsă ceaşca pe masă:

— Până la urmă, nu-mi pare atât de rău că am fost silit să vă însoţesc. Mănânc feluri alese, beau băuturi divine, plăceri care nu mi se prea oferă. Ba pe deasupra, urmarea evenimentelor promite să fie interesantă.

Şi zicând aceasta, izbucni într-un râs, mai, mai să-i sară cioturile din gură şi să se desprindă grinzile atât de bine rindeluite ale tavanului.

La ieşirea din han, Lobsang se scotoci în unul din buzunarele

pantalonilor şi-mi întinse un obiect pe care l-am recunoscut imediat: cele două tridente opuse pe care mi le oferise Yeshe-O, acea dublă *vajra.* Lobsang fixase de ea o cordeluţă.

— Purtaţi-o în jurul gâtului. E un talisman foarte puternic. De ce să zacă pe fundul rucsacului?

N-am socotit că ar fi cazul să-i trag un perdaf pentru că scotocise prin lucrurile mele.

Kutcha era un oraş animat, zgomotos, colorat. Casele cu foişoare şi cerdacuri voiau parcă să se unească peste străduţele strâmte, alcătuind deasupra trecătorilor adevărate bolţi protectoare. Dughene, tejghele, ateliere se ţineau lanţ, revărsându-şi produsele până şi pe trotuare, stofe de toate culorile, hălci de carne, piese de orfevrărie, mirodenii, hamuri, cizme, piei de animale, talismane şi zorzoane de tot felul. O mulţime densă se îmbulzea, se striga, se desfăcea uneori pentru a lăsa loc cailor, căruţelor sau ricşelor.

— Cei care se deplasează aşa, sunt negustori bogaţi, îmi spuse Lobsang, indicându-mi cu bărbia un tip burduhănos, prăvălit peste o grămadă de perne, într-o ricşă cu roţi înalte, dar cam hodorogită.

Uneori, uliţele se lărgeau pentru a deveni pieţe umbroase înconjurate de imobile impozante. Peste spaţiile acestea degajate sufla un vânt călduţ, vestitor al unei primăveri timpurii.

Mă uitam, curios, la oamenii cu care ne încrucişam tot timpul; pe lângă mine defilau toate tipurile posibile de asiatici, dar unii din trecători se deosebeau prin pielea lor mai clară şi părul mai puţin închis la culoare. L-am chestionat pe Lobsang.

— Aceştia provin din naţiuni situate departe, dincolo de stepe. Unii dintre ei sunt şi din „Cei-ce-şi-amintesc”. Călătorii sosiţi din ţările îndepărtate de la soare-apune poartă veşminte care îngăduie să fie deosebiţi de „Cei-ce-şi-amintesc”. O să ajungeţi şi dumneavoastră repede să-i recunoaşteţi.

Eram ca şi beat de atâtea zgomote şi agitaţie. Coboram din străduţă în străduţă, din piaţetă în piaţetă, adesea pe scări de piatră când pantele deveneau prea abrupte.

— Mai e mult?

— Am ajuns.

Ulicioara îngustă pe care intrasem se înfunda. La capătul ei era un portic din lemn, asemănător celor care marchează intrarea unui templu budist. După ce l-a străbătut şi am pătruns

într-o curte interioară, Lobsang mi-a explicat:

— Nu aici e locuinţa Marelui Maestru. Clădirile care mărginesc această incintă aparţin municipalităţii: stau aici primarul şi consilierii său, precum şi reprezentanţii diverselor bresle de meşteşugari şi negustori. De asemenea, aici sunt găzduiţi oaspeţii de seamă, delegaţii oficiali ai diverselor oraşe sau naţiuni.

Ne-am îndreptat către o clădire lungă, fără etaj, al cărui acoperiş alcătuia o verandă ale cărei colţuri se curbau în sus, având dedesubt câte un demon sculptat. Lobsang continuă:

— Marele Maestru s-a instalat aici pentru câteva zile ca să poată duce la bun sfârşit dificilele negocieri privitoare la expediţia spre Dezesperanţa. De fapt, comunitatea „Celor-ce-şi-amintesc" trăieşte la marginea oraşului, într-un soi de cartier rezervat.

Câţiva slujbaşi în veşminte înzorzonate treceau de la o clădire la alta sau traversau curtea cu paşi grăbiţi, fără a ne acorda vreo atenţie. Am urcat o serie de trepte, am trecut pe sub verandă, am străbătut o sală spaţioasă şi întunecată şi am luat-o la dreapta, pe un coridor care ducea până la capătul clădirii. Uşi masive se oglindeau în parchetul perfect lustruit. Lobsang stopă net în faţa uneia din ele şi şuşoti:

— Iată apartamentul închiriat de Marele Maestru.

Apoi, ridică şi lăsă să cadă un ciocan închipuind o mască rânjită. Ne deschise un valet sever, care, după ce ne conduse printr-un vestibul, anunţă:

— Domnul Lobsang din Tsongpoe şi… (însoţitorul meu îi suflă la ureche)… mesire Peyr din Gandhara.

Pătrunserăm într-un salon cu draperii grele. În jurul unei mese rotunde şi joase erau dispuse câteva fotolii şi o sofa. Pe sofa stătea tolănit un individ rubicond, cu o tocă de hermină pe cap şi îmbrăcat cu o vestă de culoare stacojie şi un pantalon bufant. Pe unul din fotolii se cocârja un bătrân cu o lungă coamă colilie pe cap, înveşmântat într-o *gandura*[27] imaculată. Lobsang se înclină în faţa moşneagului. Acesta aţinti asupra mea doi ochi de un albastru intens şi pur.

— Peyr, murmură el ca şi când s-ar fi adresat sieşi, călătorul ce vrea să vină în ajutorul „Celor-ce-şi-amintesc". Apoi, mă

---

[27] Cămaşă lungă, din pânză sau mătase, pe care berberii o poartă sub burnus. Cuvânt de origine arabă. (n. tr.).

prezentă grăsanului care-mi zâmbea cu tot aurul dinţilor săi îmbrăcaţi: Fak-I-T’ar, prefectul Corporaţiei Caravanierilor şi ataşat-consultant pe lângă Corporaţia Cămilarilor. Un om de vază aici, la Kutcha.

„Vază” era oare nu termen ironic în gura bătrânului? M-am aşezat într-un fotoliu ale cărui arcuri astmatice scârţâiră. Lobsang, preferă să rămână în picioare.

Fak-I-T’ar aţinti spre mine un deget dolofan:

— Vă aflaţi sub protecţia eficace a lui Yeshe-O. Iată un lucru bun.

Degetele mele abandonară dubla *vajra* cu care se jucau maşinal. Privirea mult prea albastră a Marelui Maestru mă stânjenea. Am încercat să mă uit aiurea, la burdihanul mai marelui peste cămilari, la ornamentele tavanului, la covorul care acoperea podeaua, dar, de fiecare dată, replonjam în adâncimile ameţitoare ale pupilelor glaciale.

— Gandhara! exclamă prefectul. Aşadar, veniţi din acest continent legendar! Aţi săvârşit performanţa de a străbate bariera muntoasă considerată de netrecut. Iată o ispravă ce va deschide, fără doar şi poate, perspective interesante pentru breasla negustorilor. Mi-ar face mare plăcere dacă într-una din zile o să ne povestiţi aventura dumneavoastră şi o să ne faceţi un expozeu complet al călătoriei săvârşite, însoţit, dacă se poate, şi de o hartă a itinerariului urmat: chei, pasaje, defilee. Aţi putea câştiga bani mulţi aici la Kutcha, domnule Peyr dacă ne-aţi permite să beneficiem de experienţa dumneavoastră. Gandhara, e într-adevăr un ţinut atât de prosper pe cât se spune? Acu… iertaţi-mi entuziasmul şi curiozitatea mea, poate deplasate…

Cu un gest plictisit, bătrânul puse capăt pălăvrăgelii prefectului. Era limpede că Marele Maestru impunea dolofanului său vizitator. Începu să vorbească, măsurat, detaşat, cu uşoară aroganţă, fiecare silabă:

— Lobsang v-a relatat necazurile care s-au abătut asupra oraşului Kutcha în general, şi a comunităţii „Celor-ce-şi-amintesc” în mod particular. Am confirmat dând din cap. Aş fi încântat dacă ne-aţi putea veni în ajutor. Nu-l voi putea decide pe prefectul Fak-I-T’ar decât dacă şi dumneavoastră reuşiţi să-l decideţi pe comandantul Li Po.

— Li Po?

— Comandantul detaşamentului trimis de împăratul din K'in.

— Voi… voi face imposibilul ca să vă fiu pe plac.

— Nu pretind imposibilul. Nu doresc decât să ştiu care este valoarea a ceea ce sunteţi dispus să oferiţi.

Glasul lui monocord mă stingherea tot atât cât şi privirea.

— Nu ştiu exact cât preţuiesc la Kutcha pietrele pe care le am.

— Arătaţi-mi-le, mesire Peyr.

Am fost cât pe-aici să-i mărturisesc, ruşinat, că nu mi-a dat prin minte să aduc nestematele cu mine, că le-am uitat la han, gravă neglijenţă, de neiertat. Dar în acelaşi moment, Lobsang făcu un pas înainte şi răsturnă pe tăblia măsuţei cele joase, conţinutul pungii mele, cascadă zornăitoare şi scăpărătoare. Fak-I-T'ar scoase un strigăt înăbuşit. El, Marele Maestru, rămase impasibil, dar albastrul ochilor săi sclipea acum de văpăile izbucnite din gemele risipite pe masă. Am întrebat:

— E de ajuns? Pot nădăjdui să-l conving pe comandantul Li Po?

— Nu cred că va mai refuza multă vreme să escorteze convoiul.

Prefectul se căznea zadarnic să stoarcă din el niscaiva sunete inteligibile, dar, dedesubtul ochilor exorbitanţi, buzele sale groase se deschideau şi se închideau spasmodic, aidoma tiradelor mute ale crapului scos din apă.

Între timp, Lobsang aduna nestematele, zâmbindu-mi cu subînţeles. Era limpede că va trebui să-l pun la punct. N-aveam nimic împotrivă, ba eram chiar de acord, s-o facă pe puşculiţa ambulantă, dar ţineam neapărat să fiu ţinut la curent cu mişmaşurile sale.

În ori ce caz, obţinuse efectul scontat: Fak-I-T'ar, revenit, în sfârşit în fire, manifesta acum faţă de mine un respect slugarnic şi linguşitor, iar vocea-i curgea mai lipicioasă şi mai dulce ca mierea:

— Ce plăcere să tratezi cu un călător cu resurse atât de sclipitoare ca cele ale dumneavoastră, mesire Peyr! Pe toate cerurile! Dacă toţi seniorii din Gandhara pot mângâia tot atâtea splendori ca cele pe care ni le-aţi arătat, presimt stabilirea unor schimburi rodnice, a unei prietenii fără cusur, în stare să netezească chiar şi cei mai înalţi munţi. Dacă…

Imperioasă, mâna maestrului Bernard se ridică din nou,

curmând iarăşi elocinţă prefectului. Din nou, răsună, limpede, glasul egal al Venerabilului.

— Deci, din punct de vedere financiar, organizarea unei expediţii în Dezesperanţa nu mai ridică probleme. Chestiunea este reglată. Îi sunt recunoscător lui mesire Peyr. Ceea ce nu ştiam – şi aici, zâmbetul său caustic la fel ca şi privirea, mă făcură să îngheţ – nu ştiam, zic, că distanţa care separă Kutcha de Gandhara este egală cu cea care separă Dezesperanţa de cea mai îndepărtată din stele. Fără să-mi lase timpul să replic ceva – dealtminteri, ce-aş fi putut replica? — el urmă: Aspectul financiar al unei întreprinderi e una, cel simbolic e însă, cu totul altceva.

Îşi îngădui o pauză prelungită. Fak-I-T’ar tăcea, îmbufnat. Lobsang îşi scărpina nasul cu un aer absent. Eu aveam mâncărimi peste tot. Unde voia să ajungă?

— Îmi plac semnele. Semnele favorabile. Cele care făgăduiesc un sfârşit fericit oricărei încercări. Yeshe-O v-a oferit un talisman de mare valoare. Un simplu preliminariu, o modestă abordare a chestiunii, fără alte consecinţe. Să-şi fi imaginat oare Lumina Cunoaşterii că va fi de ajuns? Că aşa ceva mă va decide? Aştept altceva. Ceva care să fie ca o manifestare a zeilor. O fericită coincidenţă care să certifice acceptarea binevoitoare a unui destin al cărui chip să ni se dezvăluie zâmbitor.

Prefectul ieşi din muţenia lui. Să i se fi suit la cap spectacolul comorii răspândite pe masă? Cert e că declară, pe un ton la început casant:

— Mare Maestru! Hai, s-o lăsăm cu superstiţiile! Mie unuia, îmi sunt amplu suficiente nestematele aduse de mesire Peyr şi talismanul dăruit de Yeshe-O! Am toată încrederea într-o expediţie plasată sub asemenea auspicii! Să nu exagerăm cu conjuncţia semnelor la… cum aţi spus?… la acceptarea binevoitoare a… îh… a unui destin care să se manifeste… hân… printr-o coincidenţă fortuită care…

Sfârşitul frazei se pierdu într-o bâiguială de neînţeles. Marele Maestru nu se formaliză de o asemenea ieşire. Avea, pesemne, obişnuinţa. La fel de imperturbabil ca şi până acum, ne lăsă a înţelege că trebuie evitată ori ce tranzacţie încheiată prea în grabă, că mai trebuie aşteptat, că ne va preveni când va fi cazul şi că nu ne mai reţine.

— Răbdare! repetă el, dându-ne de înţeles că ne putem

retrage. Semnul nu va întârzia să se arate.

Răbdare! Răbdare! Fără să-mi dau prea bine seama cum, m-am trezit, fierbând de furie, alături de un Lobsang mai degrabă hilar. Am explodat:

— Te-o fi amuzat, te pomeneşti, întrevederea asta! Eu unul, nu găsesc nimic de râs. Că moşneagul cârcotaş, binevoieşte să accepte nestematele mele, fie! Dar când timpul ne presează, el să aştepte nu ştiu ce semn, ce manifestare a zeilor, cu asta nu mai sunt de acord! Uite ce ne mai lipsea! Superstiţie, grăsanul ăla de prefect a găsit cuvântul potrivit!

Înciudat, băteam pasul pe loc. Lobsang mă luă binişor de braţ şi mă trase după el înspre portic.

— Haideţi, haideţi! Deprindeţi-vă să fiţi mai înţelegător. Maestrul Bernard e un personaj cât se poate de respectabil. A fost şi el, cândva, Peregrin şi a suferit mult.

— Ei şi? în primul rând, nimeni nu ştie pe unde peregrinează Peregrinii!

— Aşa e.

— Deci, nimeni nu ştie ce şi cât a suferit acest moşulică nevolnic pe vremea copilăriei sale.

— Nu vă contrazic.

— Şi-a râs de noi! auzi, să ne lase să aşteptăm! Să fierbem în propria zeamă! E cu adevărat fericirea poporului său cea pe care o caută?

— De asta nu m-am îndoit niciodată.

— Şi atunci, semnul ăla?

— Nu fiţi îngrijorat, domnule Peyr. Semnul e în mers. Coboară munţii. L-a văzut însuşi Yeshe-O. Şi a fost mirat. Va fi aici peste două zile. Şi atunci, Venerabilul Bernard va fi convins.

Am stopat brusc, exact sub portic.

De unde o ştii?

Zâmbetul batjocoritor al acestui mongoloid himalayan mă scotea din sărite.

— Până acum, cel puţin, gândurile Luminii Cunoaşterii au preferat să călătorească înspre mine. Yeshe-O îmi semnalizează tot ce poate afla, tot ce ne-ar putea interesa. Mai târziu, domnule Peyr, fiţi sigur, vi se va adresa direct dumneavoastră.

— Bine, bine. Dar semnul?

— N-am desluşit prea bine ce vroia Lumina Cunoaşterii să mă facă să înţeleg. Vă repet: Yeshe-O e foarte nedumerit. Bănuieşte

ceva, dar bănuielile sale urmează cărări mult prea întortocheate pentru mintea mea cea slabă.

— Două zile ai zis?

— Două zile.

— Fie! Voi avea răbdare.

Nu-mi rămânea altceva, de făcut decât să-mi omor, cumva, timpul.

Ca atare, două zile la rând, m-am învârtit pe străzile Kutchei, am hoinărit printre grădinile şi livezile care împrejmuiau oraşul, am ajuns la cantonamentele caravanelor care-şi aşteptau plecarea. În timp ce, destul de plictisit, mă fâţâiam printre corturile pe jumătate pleoştite, cămilele mă observau cu veşnicul lor aer sarcastic, copii zdrenţăroşi mi se încurcau printre picioare, iar asinii mă salutau cu interminabile răgete.

Lobsang, când nu juca zaruri în sala mare a hanului, accepta cu plăcere să mă însoţească. Se oprea în faţa galantarelor, pipăia stofele, adulmeca mirodeniile, se oglindea în piesele de argintărie, sălta în palmă, cântărindu-i, pepenii. În aşezările de pânză şi pâslă ale cămilarilor, simpatiza cu toată lumea, se informa, asculta, fermecat, povestirile, pline de culoare, ale celor care călătoriseră prin tot imperiu K'in, dincolo de stepe, până la naţiunile de la soare-apune. Nu se sătura niciodată să tot audă vorbindu-se despre mare, despre talazurile ei, despre adâncuri, despre bruștele ei salturi de umor.

Mie unuia, mi-ar fi plăcut să mă îndrept spre tabăra ostaşilor imperiali, situată în afara tuturor celorlalte. De mai multe ori şi de departe, am putut admira alinierea perfectă a corturilor pătrate, deasupra cărora fluturau fanioane viu colorate.

— O să ne ducem şi acolo, dar mai târziu, îmi repeta Lobsang. Atunci când semnul va fi apărut. Când vor fi, în sfârşit, întrunite toate condiţiile ca să-l contactăm pe comandantul Li Po.

Odată satisfăcută setea sa de noutăţi şi exotism şi făcut plinul de istorisiri privitoare la populaţiile străine, Lobsang se scutura, se scărpina pe burtă şi declara:

— M-aş întoarce la han să degust o cafeluţă şi să fac o partidă de zaruri. Cu permisiunea dumneavoastră, domnule.

I-o acordam întotdeauna, după care, solitar, îmi reluam lungile mele hoinăreli, evitând cantonamentul ostaşilor din K'in şi cartierul în care trăiau „Cei-ce-şi-amintesc". Va veni şi ziua când voi pătrunde taina lor. Din păcate, timp aveam berechet!

Lobsang dormea în aceeaşi cameră cu mine. Seară de seară, în timp ce eu mă căzneam să-mi găsesc somnul, mă apuca mirarea văzând cu câtă uşurinţă se lăsa însoţitorul meu în braţele lui Morfeu, cu toată cofeina pe care o înghiţise. Se scula însă cu mult înaintea mea şi în vreme ce eu mă trudeam să mă desprind dintr-un somn dobândit cu greu, el mă dădăcea:

— Nu. Nu! Profitaţi cât puteţi! Leneviţi după pofta inimii! Greu va fi drumul ce duce până la marile nisipuri ale Dezesperanţei!

Şi dispărea, în timp ce eu mă cufundam în visele pline de şoapte ciudate care mă bântuiseră către sfârşitul nopţii.

În dimineaţa celei de a treia zi, Lobsang pătrunse în trombă în odaie, trezindu-mă fără menajamente.

— Semnul! S-a ivit semnul!

Aşezat pe pat, mi-am frecat ochii umflaţi.

— Hai, povesteşte!

Apropie unicul scaun, se instală cât mai confortabil, îşi trase sufletul şi începu:

— Un nebun! Da, semnul pe care-l aştepta Bernard cel Venerabil s-a manifestat în persoana unui nebun! Credinţa populară zice că, de fapt, nebunii sunt aleşii zeilor şi că prin gura lor care bate câmpii sunt exprimate dorinţele stăpânilor ascunşi ai Universului. Nebunul a sosit aseară la Kutcha, îndeajuns de târziu. Murdar, slab, zdrenţăros. Era plin de rapăn pe picioare, iar păduchii colcăiau în barba lui neţesălată şi în părul unsuros. Vorbeşte aiurea, vorbeşte în dodii şi, între două hohote de plâns sau de râs, urlă: am învins muntele, voi învinge şi pustiul! Am sărutat crestele înzăpezite, voi săruta şi obrajii fragezi ai lui Marie-Rose!

— Marie-Rose! Am tresărit – apoi, o ţine cam aşa: Am zburat ca o cometă şi zeii, plini de bunăvoinţă, au salutat trecerea mea. În infinita plenitudine a înţeleptei mele nebunii, am parcurs, vreme îndelungată, toate căile Spaţiului şi ale Timpului. Dar mai înainte, precum Făt-Frumos din vechile basme, o voi lua de soaţă pe cea mai Neprihănită, pe cea mai Duioasă, pe cea mai Frumoasă şi vom avea mulţi copii. Iar copiii noştri vor fi liberi şi fericiţi şi vor colinda la rându-le cărările Timpului şi ale Spaţiului.

L-am întrerupt pe Lobsang:

— Eşti sigur că nebunul e cel care a povestit toate astea?

— Îi cunosc pe cei din Kutcha: le plac lucrurile fantastice şi

dau adesea dovadă de o imaginaţie debordantă. Nu-i cred însă capabili să născocească asemenea bazaconii. Ceea ce mi-au povestit sunt chiar smintelile nebunului.

— Nebunul ăsta, jegos şi zdrenţăros, e tânăr sau bătrân?

— Mai degrabă, tânăr. Ochii săi ard de o flacără continuă.

— Cum a fost primit?

— Kutcha e un oraş care rămâne animat până noaptea târziu. Plimbăreţii eraţi încă destul de numeroşi când nebunul a intrat prin poarta vămilor, vociferând şi tăvălindu-se prin praf. Adulţii l-au primit cu respect, copiii cu strigăte de bucurie. Ţopăiau în jurul lui, se legau de el, dar fără răutate, se agăţau de zdrenţele lui, iar nebunul îi lăsa în pace. Mai mult decât atât, când îi mângâia pe cap, simţeai cum se topeşte de duioşie, mila domolea flacăra din privirea sa, glasul ca o trâmbiţă se înmuia: „dacă nu veţi deveni precum copiii, nu veţi intra în împărăţia cerurilor”, proclama el.

Era, de-acum, prea mult. Am sărit din pat şi l-am înşfăcat pe Lobsang de guler:

— Unde-i nebunul? Unde-l pot întâlni?

— Fireşte la Bernard cel Venerabil. În mulţimea care-l înconjurase pe nebun se găseau şi „Cei-ce-şi-amintesc”. Ei l-au condus pe nebun până la Marele lor Maestru pe care l-au sculat din somn. Iar Bernard a ascultat cu mare atenţie spusele dezordonate ale Împătimitului.

I-am dat drumul lui Lobsang.

— Împătimitul?

— Aşa mă numesc, a declarat nebunul, dar a adăugat numaidecât: Aflaţi însă că acesta e un nume de împrumut, o mască potrivită. În spatele ei se ascunde numele meu cel adevărat. Dar numele acesta tainic e prea teribil ca să-l pot rosti oriunde şi oricui. Şi nu-l pot dezvălui nepedepsit.

Aş fi dat mult ca să văd mutra Marelui Maestru când a fost tratat de „oricare”.

— Bernard a poruncit ca Împătimitul să fie îngrijit, să fie treziţi cei mai buni băieşi. Nebunul a fost spălat, parfumat, îmbrăcat cu straie noi. A stat potolit tot timpul cât, pe rând, frizerul i-a tuns barba şi părul, despăduchitorul l-a curăţat de paraziţi, manichiuristul i-a pilit unghiile, un masor i-a redat supleţea muşchilor şi cel cu parfumurile i-a uns mădularele cu esenţe plăcut mirositoare. Toate aceste îngrijiri, el le-a primit cu o

îngăduinţă liniştită, suverană, de parcă aceste îngrijiri, i s-ar fi cuvenit de la sine.

— Şi acum?

— Se odihneşte într-o odaie princiară, oferită de Marele Maestru. Doarme dus, ca un copil. Astăzi, dis-de-dimineaţă, am fost primit de Bernard. Va lua legătura cu comandantul Li Po. Întâlnirea va avea loc după-amiază. Sunteţi poftit. La fel şi eu. De asemenea, nebunul.

— Deci, nimic nu se mai opune plecării expediţiei?

— Într-adevăr, aşa e. Prefectul Fak-I-T’ar s-a şi pus în mişcare şi-şi urlă ordinele în dreapta şi-n stânga. Sunt adunaţi saci cu grâu, pästramă, fructe uscate, burdufuri cu apă proaspătă, totul în cantităţi impresionante.

Îmi regăsisem calmul. Şi-n vreme ce trăgeam pe mine pantalonii, cămaşa, tunica, spuneam, adresându-mă şi mie, şi lui Lobsang:

— Împătimitul a declarat: am învins munţii, le-am sărutat crestele. În plus, Yeshe-O l-a văzut trecând prin Tsongpoe. Şi a fost uimit. Apoi, adresându-mă direct lui Lobsang: Aşa e?

— Da, da!

— Împătimitul, a urcat până la *gompa?*

— Nu cred. Yeshe-O mi-ar fi spus-o. Şi dacă a socotit că n-are rost să-i fie adus nebunul, e pentru că ştia că această întâlnire nu-i va furniza nimic, nici descifrarea aurei împătimitului, nici sondarea spiritului şi a inimii acestuia. Nebunul nu s-a oprit la Tsongpoe să-şi tragă sufletul, a găsit singur, în chip miraculos, trecătorile care duc până la poalele munţilor.

— Înseamnă că a venit din Gandhara? Din acel regat din care, chipurile, vin şi eu?

— Performanţa dumneavoastră, mesire Peyr, nu mai e unică şi localnicii de aici cam râd pe sub mustaţă. Important e altceva: se acumulează evenimente excepţionale. Sunt reunite toate semnele.

— Când va putea porni caravana?

— Mâine, în zori.

— Atât de repede?

— Douăzeci şi patru de ore sunt îndeajuns pentru terminarea pregătirilor. Mai rămâne să fie convins Li Po. Dar asta-i o simplă formalitate.

— Să sperăm.

În tot timpul acestei zile a trebuit să mă reţin de a nu alerga bezmetic de colo până colo, de a nu mă repezi până la tabăra lui Li Po, până la locuinţa Marelui Maestru unde se odihnea împătimitul, până la cartierul „Celor-ce-şi-amintesc” unde viitorii Peregrini erau pregătiţi în vederea unei călătorii lungi şi grele. M-am supus unor eforturi demne de toată stima ca să rămân la han şi să mă las iniţiat în complicatele reguli ale multiplelor jocuri de noroc pe care mi le tot propunea Lobsang.

Tovarăşul meu de drum mânuia cornetul cu zaruri cu dexteritatea unui profesionist, se aprindea ca un foc de artificii, zbierând de bucurie ori de necaz, comentând entuziast fiecare combinaţie de cifre, bătându-mă protector pe umăr când soarta se înverşună împotriva-mi, sau făcându-mi temenele când şansa mă favoriza. Fireşte, pierdeam la fiecare partidă, iar Lobsang mă dădăcea:

— Dumneavoastră, când jucaţi, nu reuşiţi să vă concentraţi, să faceţi abstracţie de tot ce vă înconjoară. Mâine va fi o altă zi, domnule Peyr. Există o vreme pentru joc, o alta pentru călătorii. Aşa cum e o vreme pentru iubire şi alta pentru moarte. Dumneavoastră amestecaţi jocul cu drumul. Să vă păzească Buddha ca într-o zi să amestecaţi iubirea şi moartea!

Şi astfel, Lobsang îmi dezvălui o altă faţetă a personalităţii sale.

— Să fii cumva filosof, Lobsang?

— Aveam dreptate când spuneam ce spuneam, domnule Peyr. Acum numiţi filosofie ceea ce ţine de metafizică.

N-am îndrăznit să-l contrazic. Până în prezent, acest ţăran din văile platourilor înalte dăduse dovadă de un fantastic spirit al apropoului, de o facultate de adaptare şi de o putere analitică de-a dreptul uluitoare. Nu m-ar fi surprins deloc să fie şi un „înţelept”.

— Ştii să socoteşti cu o repeziciune uimitoare, Lobsang.

— Ştiu să citesc, să citesc şi să scriu.

— Unde ai învăţat?

— La mănăstire.

— La fel ca şi alţi locuitori din Tsongpoe?

— De la vârsta de opt ani, toţi copiii merg să trăiască la *gompa.* Acolo, ei urmează lecţiile şi ascultă poveţele unui unchi sau unei alte rude care s-a călugărit. La treisprezece ani, fetele coboară, dar băieţii, dacă vor, pot să mai rămână ca să

avanseze pe calea înţelepciunii devenind bonzi meditanţi.

— Nu doreai să devii bonz?

— Am rămas la mănăstire până la vârsta de douăzeci de ani. Părinţii mei însă au murit striviţi de o avalanşă şi, cum eram cel mai mare, iar fraţii şi surorile mele, prea mici, a trebuit să cobor în sat pentru a deveni noul şef al familiei. Apoi. M-am căsătorit, au apărut copiii…

Am întrebat pe un ton detaşat, jucându-mă cu cornetul de zaruri:

— Ai învăţat şi tu să distingi culorile aurei şi să laşi să hoinărească trupul tău astral?

Zornăitul zarurilor din cornet nu-mi putea distrage atenţia. Aşteptam răspunsul cu întreaga-mi fiinţă. Ea veni, rostită pe un ton neutru:

— Remarcabila personalitate şi deosebitele puteri ale lui Yeshe-O v-au fascinat. Dar Yeshe-O e un *guru,* un sfânt. Şi dacă n-a vrut încă să se desprindă din învelişul său uman e pentru că nutreşte prea multă compasiune pentru fraţii săi care suferă şi se lamentează în beznă. Nu m-aş putea niciodată compara cu el.

— Dar aura? Trupul astral? La asta, nu mi-ai răspuns.

— Nu-s decât un ţăran. Pentru ce aş folosi vederea dublă, un al treilea ochi? La ce să vagabondez prin „alt-undeva”?

— Ai putea-o?

— Cândva, am ştiut. În mod sigur. Dar de ce să retrăieşti asemenea experienţe?

Zarurile se rostogoliră pe postavul mesei.

— Iarăşi aţi pierdut, domnule Peyr.

— Te vei întoarce într-o zi ca să trăieşti la mânăstire?

— Când fiul meu cel mare va fi în stare să conducă treburile fermei, atunci mă voi gândi.

Adună grăbit zarurile, le scutură viguros şi când micuţele cuburi de fildeş se rostogoliră din cornet pe postavul mesei, imprevizibilul Lobsang, cu vârful limbii sale roze fremătând între buzele-i groase, uitase de-acum şi Tsongpoe, şi lamaseria, uitase de călătoriile astrale, de „Cei-ce-şi-amintesc”, de întâlnirea cu Li Po. Uitase până şi de propria mea prezenţă.

Când soarele scăpăta şi sala hanului se umplea rapid de o clientelă gălăgioasă, un individ se strecură până la masă la care jucam cu Lobsang. Am recunoscut imediat în el pe unul dintre

„Cei-ce-şi-amintesc”, faţă palidă şi suptă, părul deschis la culoare, irişii albaştri, corp longiliniu înfăşurat într-o *gandura* în tonuri de ocru. Ne salută, după care spuse cu glas reţinut:

— În faţa hanului, vă aşteaptă doi cai. Nu uitaţi să luaţi ceea ce l-ar putea îndupleca pe Li Po. Împătimitul şi Venerabilul Bernard se vor întâlni cu dumneavoastră în tabăra oştenilor din K’in.

Am sărit imediat în picioare şi am ţâşnit din han. Ţinându-se pe urmele mele, Lobsang repeta:

— Un pic de moderaţiune, domnule Peyr. Niţică reţinere. Avem tot timpul.

Patrupedele care ne aşteptau corespundeau, în sfârşit, ideii pe care o aveam despre cal, incomparabil mai mult decât năpârstocii cu părul lung pe care-i cunoscusem în valea din munţi. Erau înalţi, eleganţi, rasaţi, cu coamele împletite şi cozile înnodate. Fremătau, un freamăt prelung pornit din picioarele lor fine. L-ar fi umplut de încântare pe geambaşul cel mai cusurgiu, dar, cum aveam s-o constat, arătau ca nişte biete mârţoage comparaţi cu fantasticii bidivii ai avangardei venite din K’in.

Echitaţia nu fusese niciodată sportul meu favorit. Dar aburcatul pe un cal focos se va dovedi o operaţiune mult mai puţin comodă decât încălecatul unui poney din creierul munţilor. Noroc că patrupedul meu s-a arătat a fi o fiinţă docilă. Trimisul nu ne-a însoţit; ne mai saluta când am luat-o din loc. Turbam pentru că mulţimea care se îmbulzea pe străzi ne obliga să înaintăm la pas, iar puzderia de coborâşuri pe scări, ne impunea mari ocolişuri. Ajungând în apropierea grădinilor şi a livezilor, am putut, în fine, trece la galop şi un vânt răcoros îmi şuieră pe la urechi, făcându-mă să lăcrimez. Lansaţi din plin, am trecut pe lângă diversele tabere instalate între semănături şi primele semne ale deşertului. Tropotul copitelor suna acum limpede şi tare, triumfător, iar drept înaintea noastră, un soare sângeriu, cobora, lunecând peste contraforturile munţilor şi incendiind cu purpură plantaţii, corturi şi primele – dezolante-văluriri. Nu-mi puneam nici măcar întrebarea cum o să fac ca să-mi opresc calul odată ajunşi la cantonamentul celor din K’in. Deasupra corturilor lor de catifea, fanioane de culoarea aurului şi rubinelor, plesneau în bătaia vântului.

Brusc, calul lui Lobsang cabră. Al meu se răsuci într-o parte, de sub potcoave ţâşniră scântei şi n-a lipsit mult să zbor din şa.

Sosiserăm.

Un ostaş cu o platoşă zăngănitoare se repezi, apucă dârlogii cailor noştri şi ne introduse în incinta taberei, delimitată printr-o simplă frânghie aurie care ondula între ţăruşi înalţi, lăcuiţi. La capătul unei alei trasate de dubla şi impecabila aliniere a corturilor, se înălţa un pavilion mai spaţios şi mai bogat împodobit decât restul. Am descălecat şi, printre două sentinele încremenite, am păşit pragul cortului principal.

Plutind parcă între doi tăciuni incandescenţi, enigmaticul surâs al comandantului Li Po salută intrarea noastră; un surâs rigid a două buze subţiri sub fanta îngustă şi ironică a unei perechi de ochi incredibil de bridaţi.

Comandantul Li Po era, incontestabil, un bărbat chipeş, curat şi voinic. Instalat într-un jilţ cu speteaza sculptată şi ajurată, reprezentantul imperiului K'in arbora o mustaţă fină şi parcă lustruită, iar părul îi era adunat într-un conci cochet. Peste acest conci, legată sub bărbie printr-o cordeluţă, trona o ciudată pălărie, lăsată pe spate şi confecţionată dintr-un material băţos. Nicio pată dubioasă, nicio umbră echivocă nu distona cu vestimentaţia ale cărei cute păreau şi ele admirabil studiate: un uriaş jabou de mătase stacojie se revărsa peste o tunică de culoarea şofranului; un soi de fustanelă cu tivul scrobit acoperea parţial nişte pantaloni colanţi; nojiţele sandalelor, legate în cruciş, urcau până la rotulele lucioase ale genunchilor. Bentiţe multicolore fluturau la mânecile scurte, uşor răscroite, ale tunicii.

Lângă jilţ, în picioare, un ofiţer cu profilul sec şi alungit, înţepenise în rigiditatea poziţiei de drepţi.

Cu un gest amplu şi îmbietor, comandantul Li Po ne acordă permisiunea de a ne aşeza pe două taburete pliante. După ce ne observă îndelung şi, desigur, ne cântări, începu să vorbească; din gura sa, silabele cântătoare ale limbajului koine curgeau cu extremă fluiditate:

— Crezusem că îmi sunt cunoscute toate rasele care populează Gandhara. Câtă infatuare din parte-mi! Îmi imaginam, de pildă, că toţi supuşii majestăţii sale Mohenjo au pielea măslinie sau chiar neagră precum abanosul. Soarele, mesire Peyr, a bronzat de curând chipul şi membrele dumneavoastră, dar nu-i mai puţin adevărat că veritabila dumneavoastră carnaţie e, mai curând, de un alb lăptos.

Stânjenit la culme, am înghiţit în sec.
— Aţi călătorit adesea prin Gandhara?
— Imperiul K'in e mărginit la est de o mare imensă. Navigând pe lângă coastă, flotei suveranului nostru îi este lesne să ajungă la Gandhara pentru a deschide acolo factorii şi magazine. Eu însumi, ca fost ataşat militar pe lângă diverse cursuri ţinute în străinătate, am avut prilejul să vizitez, de câteva ori, Putna, capitala regatului Gandhara.
Era clar că bănuia ceva, la fel ca şi Marele Maestru al „Celor-ce-şi-amintesc". Deghizamentul meu de explorator gandharnez era cam scămoşat, cam peticit, ba chiar, îndeajuns de găurit.
Cu gândurile aiurea şi ignorând cu desăvârşire protocolul, Lobsang, fie îşi explora îndelung nasul, fie se scărpina după ureche, vizibil nepăsător la tensiunea care-mi încorda muşchii şi nervii şi la ironia muzicală a comandantului Li Po.
— Stăpânul „Celor-ce-şi-amintesc" m-a asigurat că veţi contribui substanţial la organizarea unei expediţii spre Dezesperanţa. Din păcate, resursele de care dispun sunt cât se poate de limitate şi nu pot risipi nechibzuit fondurile imperiale. Escortarea unei caravane până în inima dunelor nu intra defel în intenţiile mele. Socoteam să avansez cu prudenţă între lanţul muntos şi zona deşertului, fără a mă abate în ocoluri inutile.
— Nu vă faceţi niciun fel de griji, comandante Li Po. Sunt în situaţia să asigur hrana oamenilor dumneavoastră şi furajele necesare. Pot satisface nevoile celei mai exigente intendenţe. Dacă acceptaţi să ne escortaţi, solda oştenilor dumneavoastră va fi o soldă corespunzătoare, iar necesităţile dumneavoastră proprii, mă refer la cele pecuniare, așijderi.
— Hai să vedem despre ce-i vorba.
Am golit conţinutul pungii pe tăblia unei măsuţe joase aflate lângă mine. Li Po consideră cu o expresie decepţionată grămăjoara strălucitoare de perle.
— Nu-i ştiam lăudăroşi pe cei din Gandhara, domnule Peyr. Ca să nu mai spun că Marele Maestru îmi vorbise de fastuoase comori. Sigur, ceea ce îmi arătaţi nu este deloc neglijabil, dar nici de natură să încline balanţa în favoarea unei decizii favorabile. Va trebui să mai reflectez. Nu mă pot pronunţa cu uşurinţă.
Am replicat, ascunzându-mi triumful:
— Să ne înţelegem bine, comandante: ceea ce vedeţi, nu este

decât jumătate din ceea ce vă voi oferi.

— Jumătate? Şi de ce n-aţi adus totalitatea?

— Cel de al doilea vărsământ, la fel de important, se va efectua la întoarcerea expediţiei la Kutcha.

Li Po emise un râs cam sec.

— Va trebui să vă cred pe cuvânt, mesire Peyr. Să nu vă închipuiţi însă că neîncrederea dumneavoastră mă indispune. Dimpotrivă. Nu preţuiesc nimic mai mult decât prudenţa şi circumspecţia. Fie! Voi escorta caravana.

Băuturi răcoritoare ne fură servite în mari pocale cizelate. În tot acest răstimp, ofiţerul în poziţie de drepţi de lângă Li Po nici măcar nu clipise.

Îşi făcură apariţia Bernard, Marele Maestru al „Celor-ce-şi-amintesc”, Fak-I-T’ar, mai marele peste caravane şi împătimitul, nebunul.

O ordonanţă bine stilată aduse alte trei scaune pliante, se retrase frânt de mijloc şi reveni aproape imediat aducând alte răcoritoare.

Fak-I-T’ar jubilă aflând fericita veste. Bernard rămase rece şi înţepat. Eu, îl urmăream pe dement: Împătimitul nu binevoise să se aşeze. Cu pupilele dilatate şi paşi sacadaţi, făcea ocolul cortului, scoţând diverse chicoteli. Mi s-a tăiat respiraţia când l-am văzut apropiindu-se, hilar, de Li Po, măsurându-l îndelung de jos în sus, şi suflându-i în nas. Am scos un oftat de uşurare şi un „uf!” interior când nebunul se reapucă de inspectarea minuţioasă a locului, fără să fi provocat vreo reacţie din partea comandantului. În ceea ce mă priveşte, puţin îmi păsa că mă ignorase până acum, sau se prefăcuse c-o face.

Fak-I-T’ar, Bernard şi Li Po discutau detaliile tehnice ale expediţiei. Li Po refuza ca oamenii săi să utilizeze cămilele.

— Descurcaţi-vă cum ştiţi! Oştenii împăratului Houang-Ti nu vor călări pe altceva decât pe nişte pur-sânge. Dispun şi de două cvadrige: a mea, şi a locotenentului meu Cheng Du.

Auzindu-şi numele, ofiţerul-statuie de lângă Li Po se înclină mecanic, se îndreptă imediat şi-şi reluă perfecta şi gravitica sa imobilitate.

— Vai de mine! porni să se lamenteze prefectul. Caii sunt animale cărora le este permanent sete. Singură sobrietatea cămilelor se poate acomoda cu arşiţele deşertului. Ca să nu mai zic că, dacă puţurile nu sunt secate de la sine, atunci au fost

otrăvite de călăreţii din stepă.

— Călăreţii stepelor? replică Li Po. Ia te uită! Ia te uită! Şi, mă rog frumos, cum circulă aceşti călăreţi dacă nu călare?

— Eu…

— Aranjaţi-vă să existe cămile suplimentare special pentru transportul apei şi încetaţi să mai atentaţi la onoarea războinicilor K'in!

— Dar în felul acesta, caravana se va lungi îngrozitor şi inutil. Gândiţi-vă, domnule comandant, că cei treizeci de copii care vor fi abandonaţi în mijlocul deşertului, urmează a fi transportaţi în trei harabale trase de catâri. Mai trebuie puse la socoteală cinci sau şase femei care să se ocupe de ţânci, dat fiind faptul că cel mai mare dintre ei n-a împlinit nici opt ani. La suta dumneavoastră de ostaşi, adăugaţi şi pe conducătorii de cămile. Expediţia o să semene a migraţie, a exod, a…

— Vă repet: astea nu-s treburile mele. Consimt însă să vă ajut la închirierea altor câteva cămile.

Li Po se aplecă peste măsuţă, puse delicat de o parte şase, şapte nestemate, adunându-le pe celelalte într-o grămăjoară scânteietoare.

— Pe acestea, le păstrez. Restul, folosiţi-i cum socotiţi mai bine. Vi le ofer gratis. Doar ca să nu vă mai aud văicărerile.

În vremea asta, Împătimitul se tolănise direct pe covorul care acoperea întreaga suprafaţă a cortului. Fornăia zgomotos pe nas, mormăia ceva în barbă, izbucnea uneori într-un râs idiot. Lobsang se distra de minune. La întoarcere, o să aibă ce povesti la el acasă!

— Presupun, continuă Li Po, că nici dumneavoastră. Maestre Bernard, nici dumneavoastră, domnule prefect Fak-I-T'ar, nu veţi participa la expediţie.

— Bătrânele mele ciolane n-ar suporta oboseala unui asemenea voiaj, mărturisi Marele Maestru.

— Polul meu, se scuză Fak-I-T'ar, se limitează la negocierile şi la preparativele legate de expediţie.

— Mesire Peyr însă, va fi de-ai noştri, nu?

— Desigur, fireşte! am exclamat pe dată.

— Şi denumitul Împătimit?

Mormăind în continuare, acesta din urmă se rostogolea pe covor, când la dreapta, când la stânga şi puţin a lipsit ca, în vreo două rânduri, să răstoarne măsuţa şi preţiosul ei conţinut.

Bernard lămuri:

— Nebunia lui, de esenţă divină, va proteja caravana de influenţele malefice şi de demonii răuvoitori.

Li Po nu comentă în niciun fel şi chiar dacă socotea explicaţia îndoielnică sau nefondată, nu lăsă să transpară nimic. Finalmente, prezenţa unui scrântit, n-avea cum să-l stânjenească. Ba i se şi adresă cu voce puternică:

— E adevărat, Împătimitule, că zeii glăsuiesc prin gura ta?

Nebunul încetă să se mai rostogolească, se săltă şi rămase aşezat pe vine.

— Zeii? cârâi el. Crezi în zei, frumosule oştean?

— Cred în Tian[28], în cer şi socot că-i de ajuns.

— Dacă crezi în cer, crezi şi în cel care vieţuieşte acolo, în cel care, regulat, odată pe an, pogoară de-acolo?

— N-am avut niciodată prilejul să întâlnesc această făptură celestă.

Nebunul păru uimit şi se oţărî:

— Crezi în cer, zici tu, şi nu crezi în Moş-Crăciun? Ciudat, ciudat!

Li Po vădea o extremă răbdare. Întrebă cu acelaşi glas egal:

— Asta-i motivul pentru care vrei să ajungi în inima Dezesperanţei? Ca să-l întâlneşti pe acest… pe acest Moş-Crăciun?

— Nu ştiu dacă voi avea plăcerea să-i strâng cazmaua şi să-l trag de barbă, dar nădăjduiesc.

— Dar dacă cu, Li Po, l-aş trage de barbă, s-ar supăra oare?

— Depinde.

— Depinde de ce?

— De inima ta. Dacă în pieptul tău bate o inimă de copil, o inimă care ştie să se lase înduioşată şi fermecată, atunci poţi, nepedepsit, să-l tragi de barbă pe Moş-Crăciun. Altminteri însă…

— Altminteri, ce?

— S-ar putea s-o iei pe coajă.

— Şi tu socoteşti că ai o inimă de copil? Dar dacă n-ai decât o inimă de ţicnit?

— Atunci, multe mi-ar fi iertate. Pentru că, iubesc.

— Iubeşti? Şi ce iubeşti? Sau pe cine?

— O iubesc pe Marie-Rose.

---

[28] Tian-Sheng: Zeul primordial al cerului în vechea mitologie chineză. (n. tr.).

— Să-ţi fie de bine! Personal, n-o cunosc nici pe această Marie-Rose, cum nu-l cunosc nici pe Moş-Crăciun.

În tot timpul acestei discuţii, am pândit o mărturisire, o informaţie nouă. N-am aflat însă decât tot ce ştiam.

Întorcând capul spre Marele Maestru, Li Po întrebă:

— Există vreo Marie-Rose printre copiii ce urmează a fi recuperaţi din desert?

— Într-adevăr, printre ei se află o fată cu numele acesta, acum în vârstă de cincisprezece ani. Sunt, iată, trei ani de când ne tot străduim s-o aducem acasă. Din păcate însă, situaţia a evoluat cum a evoluat şi…

— Ştiu, ştiu, Venerabile Bernard. Doream doar o simplă verificare. Până la urmă, îmi zic că Împătimitul s-ar putea dovedi un bun recrut, să fie util la câte ceva. Cine poate şti? Şi dacă, într-adevăr, prin gura lui vorbeşte un zeu? Şi dacă, într-o bună zi, o să mă apuc şi eu să cred în Moş-Crăciun?

În seara aceea m-am simţit mult prea surexcitat ca să-mi găsesc somnul şi, probabil, n-am izbutit nici măcar să aţipesc.

Li Po scurtase întâlnirea, pretextând că oamenii săi au nevoie de odihnă înaintea pătrunderii în deşert. Împătimitul s-a retras în odaia lui din apartamentul închiriat de Marele Maestru. Fak-I-T’ar a rămas singurul care s-a zbătut toată noaptea: era nevoie de alte cămile, de furaje mai multe şi de nenumărate butoiaşe pline cu apă de băut. A alergat de colo până colo, a sculat oameni din somn, a împărţit porunci în dreapta şi în stânga şi a pierdut câteva kilograme, năduşind şi agitându-se.

Lungit la picioarele patului meu pe o simplă pătură, Lobsang dormea somnul drepţilor, sforăind, aşa cum mi s-a părut, asurzitor.

Dimineaţa, m-am dat jos din pat cu mintea goală; Lobsang, în schimb, era ca o zambilică. Şi-n timp ce eu abia am izbutit să înghit ceva, el s-a îndopat ca un spart. Caii erau gata înşeuaţi, ţesălaţi, lustruiţi. Din uşa stabilimentului său, hangiul ne-a gratificat cu zâmbetul său cel mai larg – îl plătisem destul de gras – şi ne-a urat noroc, curaj şi o cât mai grabnică reîntoarcere la hanul său. Lobsang l-a asigurat, categoric:

— Contează, în ori ce caz, pe mine. Voi face tot ce-mi stă în puteri ca să regăsesc deliciile unei şederi atât de plăcute!

Când am sosit, tabăra detaşamentului din K’in era de-acum demontată, iar caravana se formase. Proţăpit în carul său de

luptă, maiestuos în armura sa din plăci articulate, comandantul Li Po ţinea cu o mână fermă hăţurile atelajului său. Puţin mai în spate, ocupând cea de a doua cvadrigă, locotenentul Cheng Du era la fel de ţeapăn ca şi la întrunirea de aseară. În urma lui, înşiruiţi pe două rânduri, călăreţii aşteptau, răbdători, ordinul de pornire. Mai încolo, şerpuia un lung şir de cămile, unele în picioare, altele trântite pe nisip. În mijlocul lor staţionau trei căruţe cu coviltir, la care erau înhămaţi catâri somnoroşi. De jur-împrejur, o gloată de gură-cască, se îmbulzea, flecară şi zgomotoasă.

I-am zărit pe Fak-I-T’ar şi pe Venerabilul Bernard. Prefectul, livid şi istovit, cu faţa trasă şi veşmintele murdare, se rezema de roata plină a uneia din cele trei harabale. La apropierea mea, Marele Maestru lăsă din mână marginea coviltirului pe care o ţinuse până atunci ridicată, împiedicându-mă să văd ce e în interiorul căruţei. Apoi, înălţă faţa spre mine:

— Pe voi vă mai aşteptam.

Fak-I-T’ar oftă:

— Totul e gata, totul e pregătit. În sfârşit! Hrană, animale de povară cămilarii şi surugiii, cei ce urmează a fi transportaţi. Cu pretenţiile sale neroade, Li Po m-a obligat la un surplus de muncă şi m-a ţinut treaz toată noaptea.

Marele Maestru al „Celor-ce-şi-amintesc” se îndreptă spre capul coloanei, cu Fak-I-T’ar ţopăind în urma sa. Bernard, trecu pe lângă toţi călăreţii până când ajunse în dreptul comandantului Li Po. Ambii, schimbară câteva vorbe, pe care însă nu le-am prins. Apoi, fără a se întoarce, comandantul ridică o mână pe care o lăsă, cu un gest sec, să cadă şi cvadriga lui se puse în mişcare fără ca, aparent, pumnul care strângea hăţurile să fi exercitat cea mai mică tracţiune. Cheng Du răcni un ordin. Caii tresăriră, fornăiră pe nări, porniră la pas. Îmboldite de bâtele stăpânilor lor, cămilele culcate se sculară în trei timpi, răgiră, şi caravana se urni şi ea. Mulţimea izbucni în urale.

Colbul se învolbură, înghiţindu-i deopotrivă şi pe cei rămaşi şi pe cei care plecau.

*

Mi-au rămas puţine amintiri din această lungă peregrinare prin deşert. Imagini neclare, scene pâcloase, repetate şi iar repetate. Sclipiri de platoşe, imense pupile, goale de ori ce expresie, ale copiilor anemiaţi. Am trăit această expediţie ca pe

un soi de somnolenţă fără de sfârşit, o toropeală permanentă sfâşiată, când şi când, de aceleaşi sunete: scârţâitul exasperant al roţilor, nechezături înăbuşite, strigăte trecute ca prin pâslă, piuitul pietrelor de ascuţit.

Ibrahim, mai marele peste cămilari, mă prevenise: pentru a atinge cetatea din deşert va fi nevoie de opt zile de mers, direcţia nord. Avansam doar la orele cele mai potrivite: către sfârşitul zilei, când soarele scăpăta, iar umbrele se alungeau şi la crăpatul de ziuă, când, venind din dreapta, primele raze ale astrului ce se înălţa desfăceau corole de lumină în dosul colinelor teşite. De odihnit, ne odihneam în timpul orelor celor mai fierbinţi sau celor mai reci: la miezul nopţii, dârdâind de frig sub păturile noastre şi la prânz, când implacabila arşiţă dobora oameni şi animale, incendia pietrele şi prefăcea nisipul în sticlă.

Eram plin de admiraţie pentru oştenii din K'in. Nimic nu părea să-i sleiască. Către amiază, cu puţin timp înaintea opririi, când armurile lor supraîncălzite, pe care nu le lepădau niciodată, se transformau în adevărate cuptoare în care le zemuiau şi se coceau trupurile, nici atunci ei nu slăbeau riguroasa supraveghere a interminabilului şir de cămile, efectuând acelaşi balet, aceleaşi manevre. Unii urcau pe creasta dunelor şi scrutau orizontul, alţii porneau în galop în lungi recunoaşteri ale terenului; erau şi cei care formau ariergarda şi, uneori, se lăsau distanţaţi, pierind în vibranta vipie, ca să poată surprinde mai bine pe eventualii urmăritori. La opririle de noapte, după ce plasau sentinele în toate locurile strategice, se răspândeau în jurul taberei şi, de fiecare dată, ca prin farmec, reapăreau cărând cu ei crăci uscate, arbuşti scorojiţi, rădăcini înnegrite smulse nisipurilor. După ce solul pierdea şi ultimul strop de căldură acumulată în timpul zilei, ei aprindeau focuri, coceau lipii şi le împărţeau tuturor. Surugii şi cămilari nu puteau decât să se bucure de eficacitatea acestei cooperări spontane care uşura sensibil munca lor.

Li Po şi adjunctul său, Cheng Du, dădeau doar rareori ordine, reducând la minimum operaţiunile de comandament, dar ascultau cu mare atenţie rapoartele cercetaşilor şi acordau o mare atenţie întreţinerii şi curăţeniei armamentului şi echipamentului. Ţesălaţi cu grijă, cu coamele şi cozile periate, caii arătau, după fiecare haltă, la fel de chipeşi ca şi la plecarea din Kutcha. Rasaţi, viguroşi, ascultători dar şi plini de nerv,

aceşti bidivii de soi se dovedeau neistoviţi atât timp cât apa şi furajele le erau asigurate. Curelăria şi paftalele din bronz ale harnaşamentului, străluceau la răsăritul soarelui la fel ca şi platoşele nituite ale ostaşilor.

Cele două cvadrige ale comandanţilor, veşnic desprăfuite şi lustruite, de la oişte până dedesubtul coşului, de la ornamentele loitrei până la butucul roţilor, cercuit cu fier, păreau, zilnic, ca atunci scoase de la fabricant. Roţile, cu şase spiţe, aveau un înveliş exterior din lamele zilnic ascuţite astfel încât, dacă un duşman ar fi fost prins sub ele, din el n-ar mai fi rămas decât un trup ciopârţit în două sau patru fragmente sângerânde.

Dar, oricât de impresionantă şi riguros reglată în aplicarea ei, disciplina această militară mă atrăgea – în rarele mele momente de reală stare de veghe – mult mai puţin decât cutremurătorul mister care-i înconjura pe copii, pe aceşti viitori Peregrini pe care urma să-i abandonăm undeva, în Dezesperanţa.

Coborau doar rareori din căruţele lor cu coviltir. De altfel, comportamentul lor nu semăna cu acela, obişnuit, al copiilor: prea cuminţi, prea tăcuţi, ei nu se risipeau niciodată în timpul opririlor, se băgau singuri sub harabale ca să se apere de dogoarea soarelui, sau se ghemuiau în jurul focurilor aprinse special pentru ei în ceasurile de îngheţ ale nopţii, aşteptând răbdători, insensibili şi detaşaţi.

Mă intrigau; îi observam pe furiş, încercând să străpung taina tăcerii şi a bolii lor. Căci, fără îndoială, bolnavi erau: feţe palide, membre subţiri, obraji supţi, ei se mişcau cu gesturi lente, fără un râs, fără o exclamaţie. Cele şase femei care-i îngrijeau, păstrau aceeaşi muţenie, aceeaşi discreţie, absorbite de rutina îndatoririlor lor plicticoase, ignorându-i în egală măsură şi pe cămilari şi pe oşteni. Nu-mi amintesc să fi auzit pe vreuna punând la punct un copil, după cum n-am văzut vreun bărbat legându-se, cumva, de ele. Nici eu nu îndrăzneam să le abordez şi să le chestionez.

Interminabile, etapele se succedau una după alta, şesuri sticloase, depresiuni saline, dune pe care le ocoleam, reguri cu pietriş tăios. Râurile şerpuitoare, venite din munţi, dispăruseră demult, înghiţite de nisipuri. Rarele puţuri erau fie sleite, fie, într-adevăr, otrăvite. Un duşman necunoscut trecuse pe acolo, azvârlind câte un stârv care îşi încheia lenta-i descompunere spurcând puţinul lichid sălciu adunat pe fundul acestor fântâni

pe jumătate surpate.

Lobsang zicea:

— Hunii! Odată şi odată, tot o să apară ei!

Eu replicam:

— Copiii…

— Ce-i cu ei?

— Ochii…

— Ah, aţi remarcat şi dumneavoastră?

Da, remarcasem aceşti ochi imenşi şi halucinaţi ce devorau parcă feţişoarele supte şi osoase.

— Sunt bolnavi, nu-i aşa?

— Într-un anume fel, da.

Picioarele desculţe ce se vedeau pe sub burnusuri, mâinile care scăpau, din mânecile prea largi care fluturau, aidoma unor păsărele speriate, gâturile graţioase, prea albe, prea lăptoase ca unele ce nu cunoscuseră niciodată soarele, toată această piele infantilă pe care o întrezăream pe la opriri, acoperea reţeaua deasă a vinişoarelor albăstrii ţesută peste nervi şi tendoane. În cazul celor mai mici, abia de vreo trei anişori, boala o mai puteam concepe, punând-o pe seama anesteziantei oboseli a unei călătorii monotone şi a invariabilei repetiţii a programului fiecărei halte. Cei mari însă, în vârstă de şapte, opt ani, aceia erau nişte morţi-vii adevăraţi, nişte stafii scheletice.

Ciuciţi în jurul focurilor sau, în picioare, agăţaţi de loitrele căruţelor, micuţii rămâneau aşa, imobili, prostraţi, într-o stare de catatonie asemeni bolovanilor din jur.

Vene excesiv vizibile, priviri halucinate, tonus muscular nul… Căutam un termen de comparaţie. Până la urmă, l-am găsit: drogaţi. Narcomani privaţi de stupefiantul lor! M-am destăinuit lui Lobsang care mi-a confirmat impresia.

— Într-adevăr, mi-a mărturisit el, duc lipsă. Vor găsi însă ceea ce le trebuie în Dezesperanţa Nisipurilor. Acolo îi ducem şi asta e singura raţiune a acestei caravane.

M-am oprit aici cu întrebările. Când, în sfârşit, vom ajunge la destinaţie, voi dobândi şi cheia misterului. N-aveam nici cea mai mică îndoială. După cum, nu prea credeam foarte tare în prezenţa ostilă în acest gigantic deşert a unor trupe mongole gata să tabere peste noi. Cele câteva izvoare de pe traseul nostru au fost otrăvite? Aşa era. Însă de grupuri izolate. Îmi era greu să-mi închipui corpuri de armată cutreierând pustietăţile

astea; inamicului i-ar fi fost de-ajuns să împiedice traversarea directă prin blocarea oricărei posibilităţi de aprovizionare cu apă. Nicio armată n-ar comite nebunia de a rămâne într-un asemenea infern, doar în speranţa unei ipotetice prăzi de pe urma unei caravane rătăcite.

Liniştit de propriile-mi reflexii, am regăsit uitarea în starea mea de toropeală, cu capul golit, bălăbănindu-se în ritmul regulat al mersului la pas al calului. Toropeală înşelătoare, primejdioasă. O amorţeală generală în arşiţa care ba sporea, ba scădea. O stare de abulie întretăiată de viziuni fugitive: armuri sclipind pe fondul dunelor galben-portocalii, ochi de copii, priviri halucinate care se dilatau, umpleau tot orizontul, pupile care se înmulţeau, se divizau, creşteau…

— Hoitar!

Cu trupul legănat de pasul calului, cu capul bălăbănind când într-o parte, când într-alta, am auzit strigătul, dar l-am şi uitat pe loc.

Lobsang îmi expedie un cot zdravăn în coaste. Repetă:

— Hoitar!

Mi-am îndreptat capul şi am căscat, larg ochii.

Aplecat peste gâtul calului, cu o mână încleştată de braţul meu, Lobsang aţintise un deget spre cer. Atunci l-am văzut şi eu: sus de tot, pe firmamentul încins, plutea, impresionant ca anvergură, rapacele.

— Sunt câteva minute de când se tot învârte aşa deasupra caravanei. Nu-i a bună, semn rău.

În acel moment, ca şi cum ar fi simţit că a fost reperat, hoitarul efectuă un semicerc şi dispăru în direcţia nord-vest.

Păşind alături de noi şi stârnind cu picioarele tot atâta praf ca şi cămila pe care o conducea, Ibrahim, căpetenia cămilarilor, remarcase şi el ceea ce atrăsese atenţia camaradului meu. Cu glăsui său răguşit, spuse:

— Nu-i un hoitar, ci un vultur de stepă.

Între turbanul care-i cobora până la sprâncene şi gulerul *ganduralei* care-i venea până la gură, faţa lui Ibrahim era, toată, o crustă de nisip. Nici măcar ochii, deşi adânc înfundaţi în orbite, nu se mai distingeau. Buzele, numai crăpături, abia se mişcară când vorbi:

— E pentru prima oară când văd un vultur de stepă atât de departe de locurile sale de vânătoare, pătrunzând atât de mult

în deşert. De obicei, îi vezi planând deasupra şesurilor ierboase dinspre soare-apune dar niciodată peste dune şi pietrăraie.

Încruntat, cu picături de transpiraţia sticlind între creţurile frunţii, Lobsang bombăni:

— Yeshe-O m-a prevenit: păzeşte-te de păsările răpitoare rătăcite, fereşte-te de fenecul ori de şarpele ce se vor apropia prea tare de caravană. Teme-te de tot ce zboară, se târâie sau colcăie. Coada ridicată a scorpionului e mai puţin primejdioasă decât privirea lui, aparent stinsă. Colţii veninoşi ai crotalului sunt mai puţin de temut decât ochii lui iscoditori. Ghearele de oţel ale răpitoarelor…

Nu ştiu dacă Lobsang a mai ţinut-o mult tot aşa; bărbia mi s-a lăsat iarăşi în piept, pleoapele au căzut, urechile s-au astupat. Îmi regăsisem confortabila mea uitare, dulcea mea toropeală.

Noaptea, odată caravana oprită şi sentinelele instalate, pe când frigul se furişa printre denivelările terenului şi se insinua pe sub veşmintele ţepene cuprinzând muşchii dureroşi, comandantul Li Po a convocat pe Cheng Du, adjunctul său, pe Ibrahim, cămilarul-şef, pe Julien, care răspundea din partea „Celor-ce-şi-amintesc” de grupul de femei şi de copii, pe Lobsang şi pe mine.

După ce ne-am instalat în jurul unui foc, Li Po a declarat:

— Iată, sunt şase zile şi cinci nopţi de când mărşăluim. I-am auzit pe cămilari cum se vaită, am văzut paşii lor nesiguri din pricina oboselii şi am desluşit în ochii lor primele semne ale istovirii.

De obicei tăcut şi nebăgăreţ. Julien rosti calm ceea ce Li Po n-ar fi mărturisit-o niciodată:

— Călăreţii împrumutaţi de împăratul din K’in. Au şi ei nevoie de o odihnă mai prelungită. Au sporit numărul misiunilor de recunoaştere, au pus şi mai mult suflet în îndeplinirea celor mai trudnice sarcini, şi niciodată devotamentul lor n-a prezentat o cât de mică fisură, nu s-a pretat la cea mai neînsemnată critică. Au şi ei nevoie să-şi tragă sufletul şi să recupereze din forţe.

Li Po se întoarse spre Ibrahim.

— Care-i situaţia proviziilor, apă, făină, carne şi legume uscate?

Ibrahim enumeră câteva cifre liniştitoare.

— Deşi calculasem să ajungem la cetatea nisipurilor în aproximativ o săptămână, am luat cu noi cele trebuincioase

unui parcurs de zece zile, fără să se impună nevoia unei raţionalizări prea stricte. Dacă procedăm în chip cumpătat, rezervele ne ajung pentru patru zile bune. Or, Dezesperanţa nu mai e decât la patruzeci şi opt de ore de marş.

— Deci, conchise Li Po, ne putem îngădui o zi întreagă de repaos. Locul în care ne aflăm acum e potrivit. Demult n-am întâlnit arbuşti atât de mari şi mărăciniş atât de des. Ca atare, vom dispune de umbră. Iar cămilele vor avea şi ele cu ce să-şi umple burta.

Cheng Du aprobă din cap, Ibrahim oftă de mulţumire şi doar Lobsang găsi ceva de bombănit. Li Po se încruntă şi şuieră pe sub mustaţă:

— Însoţitorul domniei-tale, mesire Peyr, manifestă o proastă dispoziţie complet deplasată.

M-am extirpat cu greutate din letargia mea.

— O proastă dispoziţie?

— Bombăne şi nu-şi mai găseşte locul, continuă Li Po. Aş vrea să ştiu ce-o nemulţumeşte pe călăuza domniei-tale.

Călăuză? Într-adevăr, Lobsang se ţinea de mine ca o umbră, îmi urmărea toate faptele şi toate gesturile, mai exact, tot ce săvârşeam în rarele momente când ieşeam din starea mea letargică.

Mi-am dres glasul:

— Vorbeşte, Lobsang. Spune ce ai pe inimă.

Munteanul şovăi, oftă, apoi o trânti pe nerăsuflate:

— Vulturul de stepă! Prea s-a învârtit mult timp deasupra caravanei. A socotit câte cămile avem, a evaluat rezervele noastre, a calculat rezistenţa noastră în caz de atac. Am turbat de furie, pentru că era mult prea sus ca să-l poată atinge o săgeată.

În mintea mea înceţoşată se suprapuseră două imagini, calc fugitiv: vulturul de stepă şi condorul din munţi.

Li Po se arătă uimit:

— O pasăre care socoteşte, evaluează, apreciază, ce mai e şi cu minunăţia asta, cu chestia asta nemaivăzută? Explică-te, omule! Unde vrei să ajungi? Ce urmăreşti să ne sugerezi, Lobsang?

— Nu ştiţi? Chiar nu ştiţi? În stepe, fiecare trib îşi are şamanul său. Personaj redutabil. Spirit puternic. Uigurii, tanguţii, djurtseţii, keraiţii, fiecare au mare respect pentru vraciul lor, îi

admiră puterile şi se supun preceptelor sale. Şamanii vorbesc prin lătratul vulpilor, ascultă prin urechea gazelelor, văd prin ochii pătrunzători ai păsărilor răpitoare.

Ibrahim interveni:

— Bazaconii! Dac-ar fi să dăm crezare tuturor legendelor, să admitem toate basmele, să punem temei pe toate…

Li Po îl întrerupse cu bruscheţe:

— Destul, Ibrahim! Lasă-l să continue.

Lobsang ridică din umeri:

— Credeţi-mă ori ba. Eu unul însă, sunt convins că, uite, chiar în momentul în care vă vorbesc, toţi cei din stepe cunosc poziţia noastră.

— Te temi cumva de consecinţele unei opriri prea lungi?

— Oricum, hunii vor ataca exact atunci când vor găsi de cuviinţă. Attila va decide în funcţie de informaţiile pe care i le vor furniza şamanii. Vor da asaltul înainte ca noi să atingem oraşul pe care hunii îl numesc Karakorum? Vor aştepta să pornim îndărăt, către Kutcha? În fond, au timp. Timp din belşug.

Ţinuta camaradului meu, fermitatea spuselor sale îl impresionară pe comandantul Li Po.

— Socoţi că săvârşim o greşeală aprinzând, ca să ne încălzim, focuri? Focuri vizibile de departe, pe rază de kilometri?

— Ce importanţă mai poate avea lumina împrăştiată de flăcări, când ochiul vulturului poate străpunge şi bezna cea mai adâncă!

Ibrahim se scutură ca de frig. Julien îşi manifestă, pe faţă, neîncrederea. Li Po se adresă lui Cheng Du:

— Ai simţit ceva în ultimele ceasuri?

— Nimic, răspunse locotenentul. Nici cel mai vag efluviu.

Li Po socoti de cuviinţă să explice:

— Olfactul lui Cheng Du e mai exersat şi mai fin decât al celor mai faimoşi câini de vânătoare. E în stare să perceapă mirosul degajat de un excrement la o distanţă de cinci kilometri. Chiar şi la această distanţă el poate distinge infailibil dacă-i vorba de găinaţul unei păsări, de balega unui cal, de cea a unui rumegător sau de fecale omeneşti.

— Iată o aptitudine cu totul remarcabilă, aprecie Lobsang.

— Nu-i aşa? Face cât ochiul vulturului de stepă!

— Să sperăm.

— Or, Cheng Du n-a simţit nici cea mai slabă duhoare a unor

excremente omeneşti. De altfel, contrariul m-ar fi mirat. Ca atare, îmi închipui cu greu hoarde duşmane care să fi pătruns până în inima deşertului, numai şi numai ca să se năpustească asupra unei caravane rătăcite prin aceste pustietăţi. Sigur, rămân, pe mai departe, vigilent. Oştenii nu-şi vor întrerupe observaţia. Dar nici nu pot împărtăşi alarmismul unui Lobsang. Mâine, zi de odihnă. E o hotărâre asupra căreia nu mai revin.

Ceva mai târziu, înainte de a mă culca, m-a apucat râsul gândindu-mă la capacităţile olfactive ale domniei-sale Cheng Du. Îmi imaginam narinele sale subţiri, fremătând tot timpul, pândind cea mai mică schimbare a vântului, doar, doar vor capta, delectându-se, cine ştie ce miasmă îndepărtată. Am adormit, păstrând ca ultimă imagine, un câmp uriaş plin de rahaţi.

Când – trecuse bine de miezul nopţii – m-am trezit brusc, numai de râs nu-mi ardea: cu răsuflarea gâtuită cu inima bătând nebuneşte, am zvârlit păturile de pe mine şi am sărit în picioare. În pieptul strâns ca de o menghină, urla groaza. Ştiam: duşmanul e aproape. Puteam s-o şi jur.

M-am aplecat peste culcuşul lui Lobsang. Ţinea ochii deschişi. M-a întrebat:

— E ceva în neregulă?

Fără să-i răspund, m-am îndepărtat cu paşi largi şi nervoşi, împins de o dorinţă imperioasă, de nestăpânit, de o forţă invizibilă.

Lobsang mă ajunse în fugă:

— Unde vă duceţi aşa?

Focurile taberei se estompară pe măsură ce urcam panta uşoară a unei dune pe creasta căreia, decupându-se pe fondul lunii pline, se înălţa o siluetă subţire şi longilinie.

Când am ajuns lângă Cheng Du, acesta constată cu simplitate:

— Deci, i-aţi simţit şi dumneavoastră. Fireşte, nu cu nasul, dar poate graţie unui al şaselea simţ.

Tremuram din toate mădularele, dar nu din pricina vântului glacial, ci a surexcitării.

— N-aş putea jura, dar e mai bine să verific. O să iau cu mine şase oşteni. Ne vom deplasa pe jos, caii ar putea să ne trădeze dacă-i apucă nechezatul.

Mă părăsi, coborând spre tabără, se încrucişă cu omul meu şi

se îndreptă direct spre focurile detaşamentului din K'in. Lobsang se trânti lângă mine.

— Am avut dreptate: „ei” sunt pe-aproape. Iar dumneavoastră i-aţi simţit mai bine decât Cheng Du.

Între timp, locotenentul revenea însoţit de şase războinici, iar, în urma lor ţopăind, apăruse, de undeva, şi Împătimitul.

— Asta ne mai lipsea! bombăni Lobsang.

Ajuns în vârful movilei, Cheng Du îmi întinse un lung pumnal cu lama ascuţită:

— Nu ştiu dacă un comanditar ca dumneavoastră un simplu om de afaceri este în stare să lupte şi să ucidă.

Dar nu vă pot refuza, dacă doriţi să participaţi la expediţia noastră nocturnă.

Lobsang se ridicase de jos şi declară, nu fără ironie:

— Nu vă faceţi griji, locotenente Cheng Du. Voi fi alături de „comanditar”, cum îi ziceţi dumneavoastră şi, în caz de încăierare, o să-i dau o mână de ajutor.

Apăruse şi împătimitul, arborând un zâmbet timp. Legănându-se de pe un picior pe altul, anunţă:

— Noaptea e prielnică atacurilor prin surprindere. Dar păziţi-vă de lumina trădătoare a lunii pline.

Cheng Du se stăpâni cu greu.

— Tu, ţâcnilă, rămâi pe loc. Compania lui mesire Peyr şi a lui Lobsang îmi ajunge cu prisosinţă. Apoi, adresându-se oamenilor săi: Haidem! Să nu mai pierdem timp!

În tăcere, se lăsară să lunece pe pantă în jos. Sub tălpile lor uşoare, nu se desprinse niciun firicel de nisip, nu se rostogoli nicio pietricică.

— Ţineţi, în continuare, să mergeţi cu ei? mă întrebă Lobsang.

Am zvâcnit, la rându-mi, fără să-i mai răspund.

Cheng Du urmă, destul de mult timp, o îngustă linie de creastă, apoi se lăsă într-o văioagă care şerpuia printre dune şi îngrămădiri de pietriş. Se oprea adesea, trăgea aer pe nas. Pornea imediat. Cei şase războinici copiau întocmai mişcările şefului lor: umbre tăcute, ei înaintau prin salturi rapide, se furişau la adăpostul stâncilor, păstrau între ei mereu aceeaşi distanţă.

Terenul devenise mai accidentat. Ultimele dune făcură loc unor enorme concreţiuni, buboase parcă, la baza cărora se grămădea grohotiş. Progresiunea noastră se încetini. Zigzagam

printre blocuri eratice, treceam pe lângă faleze cu tubulaturi ca de orgă, săream de pe câte un ţânc pe câte o piramidă argiloasă cu un fel de scufă în vârf.

Sângele îmi zvâcnea în urechi, inima se mutase şi ea direct în cutia craniană. Mă scrântisem la minte ca să mă arunc, tam-nesam, în gura lupului? Căci, era clar, ne îndreptam direct către o ambuscadă.

Paradoxal însă, tocmai această convingere mă întărea în hotărârea de a-l însoţi pe Cheng Du şi pe oamenii săi până la capăt. Ce-ar însemna o capcană fără un vânat asupra căruia să se închidă? O cursă întinsă în care să nu cadă nicio victimă? Jubilam dinainte la gândul că aş putea deveni o pradă fremătătoare, o captură de lux.

Să-l previn pe Cheng Du? Stupid! Se lăuda cu infailibilitatea flerului său? Foarte bine, atunci să ghicească locul ambuscadei! Să-l previn pe Lobsang? Nici vorbă!

N-are decât munteanul ăsta să arate cât se pricepe la mânuirea unei arme!

Exultam. În capul meu, un glas acoperea duduitul sângelui:

— Dă-i drumul! Fără şovăire! Aleargă! Te aştept! Da, aleargă! Te aşteptăm cu toţii.

Dormitasem prea multă vreme, somnambul magnetizat, înaintând către o ţintă iluzorie, miezul unui deşert incendiat, Karakorum? Un miraj lipsit de consistenţă! Puţin îmi păsa de el. Acum însă aveam un ţel, un ţel pozitiv: să mă reped spre o cursă savant întinsă, să pic în ea cu capul înainte, cuprins de o fericire extatică. După atâta amar de timp, iată prima evidenţă!

De jur, împrejur, peisajul mă aproba, se punea la diapazonul meu, mă felicita pentru hotărârea luată prin contorsiuni fantastice: falezele se rezemau de arcade ciclopice, terasele lor succesive alcătuiau turnuri cu căderi vertiginoase, special parcă pentru a reflecta şi mai bine lumina lividă a lunii şi a stelelor.

— Aleargă! răcneau stâncile.

— Aleargă! repeta vulturul de stepă, care apăruse, planând, pe orbita ţintuită a cerului.

Vulturul? Iarăşi el?

Fără să prind de veste, cu ochii după pasărea atât de aproape, i-am depăşit pe cei şase războinici din K'in şi am intrat din plin în Cheng Du care se ghemuise în spatele unei stânci. M-a reţinut să nu cad, scrâşni de mânie şi ochii săi lansară fulgere.

Mi-am revenit, deodată, în fire. Aş fi vrut să întreb:

— Da... da, ce naiba fac eu aici? Cât înseamnă cursa asta în plină noapte?

Ar fi trebuit să strig:

— Zgâlţâie-mă, Cheng Du! Trebuie să-mi adun minţile! Repede! Ca să te previn!

Dar am rămas ca o momâie, cu genunchii tremurând şi cu buzele mestecând sunete fără noimă. Cheng Du îmi suflă ceva la ureche, ceva ce nu aud. Mă răsucesc încet, mecanic, îi văd pe cei şase ostaşi care încearcă să se topească în umbră, îl văd pe Lobsang care-mi adresează nişte semne neînţelese, îl văd şi pe Împătimit cum vine ţopăind către noi, cum surâsul lui tâmp umple tot defileul.

În acea clipă, un urlet mi-a explodat în cap:

— Cretinule!

M-am clătinat, ca izbit de-un pumn. Silabele nu apucaseră încă să se stângă, ricoşând din parietal în parietal, că altele ţâşneau într-o rafală de foc:

— Fugi, triplă căcărează! Înapoi la caravană! Galop!

M-am prăvălit în genunchi.

— Şamanii te-au adormit, te-au momit şi te-au adus până aici.

În capul meu însă răsună un alt glas:

— E prea târziu, Yeshe-O. Acum e al nostru.

Lumina Cunoaşterii se răsti:

— Al vostru, ziceţi? Mare scofală! Ce-o să faceţi cu el? Ce-o să facă Attila?

— Du-te, Yeshe-O, du-te.

Subit vocea bătrânului bonz descrescu, cu ţipătul cuiva care se prăbuşeşte în adâncul unui puţ făr’ de fund.

Am urlat şi eu, la rându-mi:

— Destul! încetaţi cu hărmălaia asta în capul meu!

O mână de oţel mă înşfăcă de gât şi mă săltă de jos.

Faţa mea se întâlni cu cea a lui Cheng Du, schimonosită de furie. Îi auzii scrâşnind:

— Mai zbiară şi mai geme şi-ţi tai gâtul! Vrei să ne repereze?

Vârful unui stilet era proptit de beregata mea. Apoi, Cheng Du îmi dădu drumul. Tocmai atunci apăru şi împătimitul, hlizindu-se cu toţi dinţii printre firele zbârlite ale bărbii. Un moment, am crezut că locotenentul avea să-l sfâşie, dar acesta se stăpâni şi ordonă:

— Înainte!

Ocoli stânca după care se ghemuise, străbătu o largă pată de fosforescenţă lunară, pieri într-o grotă din flancul falezei. În urma lui, ostaşii ţâşniră şi ei, dispersându-se în toate direcţiile pentru a putea supraveghea cât mai bine toate cotloanele defileului. Am rămas pe loc, bălăbănindu-mă, total imbecilizat. Lobsang îmi dădu o palmă peste spate şi murmură:

— Trebuie să ne hotăram. Ne luăm după ei său nu?

A fost o hotărâre pe care n-am avut timp s-o iau. Era, de acum, prea târziu.

În clipa în care răsună plesnetul sec al corzilor de arc şi şuierară primele săgeţi, Lobsang plonjă peste mine, mă trânti la pământ, cu trupul strâns lipit de al meu. Năucit de căzătură, n-am perceput decât confuz zgomotele unei lupte, zăngănitul armelor, răcnete de furie şi urlete de durere.

Lobsang mă zgâlţâi fără milă, apoi sări brusc în picioare cu o supleţe de felină. Cu sabia ridicată, un mongol se năpustea spre noi. Lăsându-se să cadă pe o parte, Lobsang îl izbi năprasnic cu muchia palmei peste piept. Corpul mongolului se prăbuşi alături de mine, sabia clinchenii căzând peste pietre. Între timp însă, apăru şi un al doilea mongol. Lobsang îl înşfăcă, se răsturnă pe spate, şi duşmanul, după ce descrise o curbă prin aer, veni să se zdrobească de o stâncă.

Tocmai puneam mâna pe arma primului atacant şi mă pregăteam s-o iau la goană, când am primit o lovitură năpraznică în ceafă. Cea de a doua, aplicată cu aceeaşi violenţă, mă făcu să-mi pierd complet cunoştinţa.

Mi-am revenit cu încetişorul. Cu capul spânzurând în jos. În urechile mele, un tropot, la început îndepărtat, devenea, din ce în ce, mai apropiat. Ceva izbea ritmic pântecul meu contractat. Frânt de mijloc, mă bălăbăneam, cu mâinile şi picioarele legate. Prin faţa ochilor, treceau în goană pietre strălucitoare, aidoma unor stele imposibile.

Un nou leşin.

Când mi-am revenit pentru a doua oară, a fost ca să constat, în sfârşit întreaga grozăvie a situaţiei: eram prins, culcat peste greabănul unui cal. Lobsang? Cheng Du? Împătimitul? Am vrut să vomit, dar nimic n-a trecut de bariera dinţilor mei, nici cel mai neînsemnat firicel de bilă. Am apucat, doar, să remarc că se crăpase de ziuă şi, din nou, mi-am pierdut cunoştinţa.

O împroşcătură de apă rece m-a readus la realitate.

Tristă realitate!

La intrarea unui cort, cu hârdăul în mână, un colos rânjea la mine, Uitându-se cum mă zbat – atât cât îmi îngăduiau mâinile şi picioarele legate – ca să mă scutur de apă. Am spus un cort? ba, mai curând, un bordei. Nu, am găsit, termenul exact era: o iurtă.

— Bucuros să vă văd revenind printre noi.

Aşezat la dreapta mea, cu mâinile legate la spate, Lobsang urmărea strădaniile mele de a-mi limpezi ideile.

— Cum vă simţiţi?

— Îmi... îmi vine să borăsc.

— O să treacă.

La stânga mea, aparent nesimţitor la poziţia chinuită în care şedea, Împătimitul surâdea ca de o mare fericire. Constatând şi el revenirea mea la realitate, proclamă:

— Luna cea vicleană face cucuie în cap. Accident fără gravitate.

Colosul de la intrare, azvârli găleata şi se îndreptă spre noi. Întâi îl înhăţă pe Lobsang de picioare şi-l târî afară. După aceea, procedă la fel cu mine şi cu Împătimitul. Acesta din urmă, în timp ce fundul lui ara pământul, lansă o nouă sentinţă:

— De-ţi ard bucile ca focul, încă nu te-a părăsit norocul.

Mongolul ne-a abandonat la intrare, în plin soare.

Tabăra comporta vreo douăzeci de iurte, puse la întâmplare pe lângă câţiva arbuşti pipernici̧ţi. Cai în libertate păşteau rarele smocuri de iarbă ţepoasă. Câteva femei în rochii viu colorate îşi făceau de lucru pe lângă nişte pirostrii aşezate între două căruţe. Bărbaţi înarmaţi circulau de colo, până colo, ori jucau zaruri la umbra zgârcită a tufelor. Soarta noastră nu părea să intereseze pe nimeni.

Am întrebat, forţându-mi gâtlejul uscat şi dureros:

— Cheng Du? Ostaşii care-l însoţeau?

Lobsang îmi răspunse pe un ton egal:

— Cheng Du? Nu ştiu. În ori ce caz, nu i-am văzut cadavrul. Ostaşii însă au fost măcelăriţi cu toţii. De aici încolo, sufletele lor plutesc între două reîncarnări, rătăcesc plângându-şi *karma*[29] în

[29] Forţă impersonală care, în credinţa hinduşilor, face automat bilanţul tuturor friptelor, bune şi rele, ale omului şi ale altor fiinţe; doctrina brahmanică socoteşte totodată şi forţa implacabilă care leagă sufletul

cercurile rotitoare ale metempsihozei.

— Le-ai văzut trupurile?

— Le-am văzut. N-am avut norocul dumneavoastră, mesire Peyr: nu mi-am pierdut nicio clipă cunoştinţa în timpul luptei şi a fost nevoie de mai bine de zece oameni ca să mă imobilizeze şi să mă lege. Dar, Buddha mi-e martor, cavalcada până aici mi-a scos sufletul!

Mă pregăteam să-i pun şi alte întrebări, când, deodată, răsună un zgomot ciudat, care crescu apoi în intensitate. Din spatele unei iurte îşi făcu apariţia un personaj dintre cele mai bizare. Fruntea îi era încinsă cu un bandou în care fuseseră înfipte pene multicolore care-şi agitau vârfurile. Tot pene erau prinse şi de inelele pe care le purta la glezne. De gât îi atârnau şiraguri de mărgele, colţi lungi de fiară, diverse amulete şi alte talismane care zornăiau peste o haină lungă din blană jegoasă. Învârtindu-se ca un titirez şi izbind pământul cu picioarele, sale goale, el bătea ritmic cu un soi de toiag într-o tobă pe care o ţinea sus, deasupra capului. Tot făcând la piruete şi psalmodiind ceva de neînţeles, personajul se îndreptă spre noi.

— Şamanul, îmi suflă la ureche Lobsang. Unul dintre cei care s-au strecurat în mintea dumneavoastră ca să vă convingă să vă alăturaţi expediţiei lui Cheng Du.

Ochii revulsaţi ai şamanului, complet absorbit de dansul lui extatic, erau doar două globuri lăptoase. Am fost înspăimântat de slăbiciunea membrelor sale, de pieptul supt, de nenumăratele zbârcituri ţesute pe oasele feţii. În gura cu buze subţiri şi lăbărţate, o limbă neagră se zvârcolea printre cioturi putred-verzui. Notele ascuţite ale incantaţiei erau, din când în când, întrerupte de căderi bruşte de ton, ajungându-se la registrul de jos, Am încercat să prind cuvintele care reveneau mai des; n-am izbutit să pricep nimic, mi s-a părut doar că se repetă ceva care semăna cu: Şuia Barka Bezef Bono.

Ritmul dansului se acceleră, vocea deveni şi mai ascuţită, sfredelitoare, bătăile în pielea tobei se îndesiră până se amestecară între ele devenind un uruit continuu. Şamanul sughiţă, piruetele sale, tot mai sacadate, păreau acum imagini stroboscopice.

---

de la lanţul reîncarnărilor necesare (avatare), întrucât ea determină următoarea formă de existenţă a fiecărei făpturi, în raport cu bilanţul faptelor săvârşite în existenţa precedentă. (n. tr.).

Brusc, se imobiliză şi, ridicând faţa spre cer, dădu drumul unui ultim chiot, unei tânguiri şi unui urlet care se frânse net.

Abia atunci, extirpându-se din extazul său, revenind pe pământ, întoarse spre noi faţa sa descărnată. În ochi i se aprinseră flăcări. Furia îi cutremură mădularele sfrijite. Trânti pe jos toba, toiagul, sări în sus şi le zdrobi sub picioare, mugind:

— Blestem! Blestem! Blestem!

Treptat, se potoli, îşi scutură zăbunul plesnindu-l cu palma şi stârnind cu ocazia asta un nor de praf auriu care-l înconjură, după care mormăi:

— Ratat şi de data asta. Repetă, sumbru şi dezabuzat: Ratat, iarăşi şi iarăşi. E clar. Trebuia să-mi închipui. Se apropie, se lăsă pe vine în faţa mea şi mă privi drept în ochi: Tu eşti peyr de La Fièretaillade. Porţi dubla *vajra* dăruită de Yeshe-O, talisman de temut de nici săgeţile noastre nu te-au putut atinge. Zici că vii din Gandhara, trimis în misiune de explorare de regele Mohenjo. Bazaconii! Ai coborât din firmament într-un meteor de oţel.

„Secretele mele, mi-a trecut atunci prin minte, sunt secretele lui Polichinelle. Nu l-am păcălit nici pe Yeshe-O, nici pe Li Po şi nici pe şamanul ăsta. De unde, însă, or fi ştiind?…"

— Acolo, în inima munţilor, prin ochii condorului am asistat la coborârea ta din înaltul cerului.

Am articulat cu dificultate:

— La fel cum ai urmărit şi mersul caravanei.

Se oţărî:

— În cazul caravanei, n-am fost singur. M-am întovărăşit cu şamanii triburilor djurtseţilor, uigurilor şi tanguţilor. Împreună cu ei ţi-am adormit spiritul şi te-am atras în ambuscadă.

— Şi acum, unde ne aflăm?

— În tabăra unei fracţiuni a tribului keraiţilor care formează avangarda armatei lui Attila. La singurul puţ cu apă pe care nu l-am otrăvit. Karakorum al Nisipurilor se află la numai vreo cincisprezece kilometri spre est. Mâine, ne va ajunge din urmă şi imensa cavalerie a hunilor. Atunci, vom împresura cetatea copiilor şi vom împiedica sosirea caravanei la destinaţie. Legănându-se, în mers, ca o raţă, şamanul se plasă în faţa nebunului. Tu eşti Împătimitul. Porţi un nume de împrumut. Şi mă intrigi. Nu pot citi în sufletul tău, tu îmi bruiezi puterile magice, le faci ineficace. Am greşit, pe când eram condor, că m-am interesat doar de Peyr de La Fièretaillade. Trebuia să mă

ocup şi de tine. Te-am localizat, dar din întâmplare, când ai sosit, sleit, la Tsongpoe. Eşti oare pe atât de nebun precum pretinzi c-ai fi, atât de dement cât vrei să se creadă după atitudinea şi reacţiile tale?

Împătimitul pufni înainte de a replica:

— Nu le răspund decât celor care s-au prezentat.

— Fie. Fie şi aşa! cedă şamanul. Mă numesc Koerguz. Sunt şamanul tribului keraiţilor. Mulţumit? Deci, de unde vii? Din Gandhara? Din firmament?

— Ce importanţă are de unde vin şi încotro mă duc. Nu fac decât să trec. Atâta tot. Veşmântul meu e spaţiul, vântul mi-e cingătoare, cântul păsărilor e hrana mea.

Şamanul Koerguz scutură din cap şi penele prinse în părul său unsuros foşniră.

— Haide, hai, Împătimitule, lasă-te, cu mine, de astfel de vorbe. Pe mine n-ai să mă duci cu năzdrăvănii mistice şi cu aiureli poetice. Odată cu vârsta am dobândit perspicacitatea celor mai isteţe maimuţe. De fapt, ce cauţi tu în mod exact? Pe cine vrei să întâlneşti?

— Până una alta, ţie îţi răspund. Când le va fi sorocul, vor veni şi alţii. Voi şti să-i recunosc. Voi şti ce să le spun. Şi voi şti cum să mă port cu ei.

— Dar care-i numele tău secret?

— Acest nume nu-l interesează decât pe Attila.

— Bucură-te, atunci! Mâine va ajunge din urmă avan garda keraiţilor. Poate chiar şi-n seara asta. Deplasându-se lin pic, şamanul se opri în dreptul lui Lobsang şi-i spuse: Omule din văile platourilor înalte, închină-te lui Yeshe-O, Lumina Cunoaşterii, pentru faptul că încă mai eşti în viaţă. Stareţul lamaseriei din Tsongpoe este o personalitate remarcabilă şi eminentă, pentru care nutresc cea mai mare stimă. Eşti prietenul său şi, deci, ai fost cruţat. Dar, vai! momentan intenţiile şamanilor nu corespund cu proiectele lui Yeshe-O. O discordanţă trecătoare. Între discipolul lui Buddha şi vracii stepelor, situaţia se va limpezi, opiniile se vor armoniza. Iar tu vei putea relata tot Ce-ai văzut şi tot ce-ai auzit de când ai plecat din Tsongpoe.

Se ridică, se îndreptă spre instrumentele aruncate pe jos, le culese din nisip şi verifică, prin câteva lovituri seci sunetul tobei. Mărturisi:

— Am greşit înfuriindu-mă când puterea mea magică m-a lăsat. Sigur, n-am reuşit să intru în rezonanţă cu spiritul Împătimitului. Era însă un motiv să mă apuce o asemenea mânie? La vârsta mea? Pfui!… Dealtminteri, nici Yeshe-O n-a ajuns la niciun rezultat când a vrut să-l sondeze pe nebun.

Apoi, se îndepărtă.

N-am apucat însă să schimb nicio impresie cu Lobsang, pentru că trei femei se şi apropiară de noi, două purtând un ceaun cât toate zilele, cea de a treia un linguroi de lemn. Primul servit am fost eu. Am lincăit direct din polonic un terci gros, condimentat şi fierbinte. Dâre de grăsime mi-au rămas pe bărbie. Am spus:

— Sete!

S-a ivit atunci şi un burduf din piele şi, în timp ce încercam să prind cu gura jetul de apă proaspătă, râsul femeilor ţâşni, limpede şi sonor. Le-am studiat cu de-amănuntul în timp ce-i hrăneau pe Lobsang şi pe Împătimit. Purtau rochii dintr-o ţesătură scumpă, ale căror motive geometrice puneau în valoare coloritul nuanţat şi luminos. Cozi lungi încadrau chipurile lor surâzătoare, în colţurile obrajilor plinuţi se săpau gropite, ochii migdalaţi scăpărau de o ghiduşie pe care nici nu încercau s-o ascundă. Când veni rândul Împătimitului, atenţiile lor sporiră; îi sprijiniră bărbia, îi şterseră ce-i cursese în barbă, îl înveseliră cu un ciripit de pasăruici. Cinci plecară, după ce-i făcură nebunului, câteva temenele adânci, Lobsang constată cu o notă de uimire în glas:

— N-aş fi crezut niciodată că femeile din stepe s-ar putea măsura cu muntencele noastre. Dar, uite că nevestele astea de keraiţi sunt aproape la fel de frumoase ca şi cele care trăiesc la Tsongpoe, par tot atât de vrednice şi de robuste. De ce însă l-au corcolit atâta pe Împătimit?

— Nebunii, când stârnesc curiozitatea, declanşează întotdeauna mila.

Împătimitul se uită chiorâş la mine. Ziceam c-o să-mi arunce un „Invidiosule!” sonor, dar omul tăcu.

În amurg, când o nouă noapte se pregătea să cuprindă deşertul, şamanul Koerguz reveni la iurta noastră. Lepădase ciudata lui pălărie şi nu mai avea la glezne inelele cu pene foşnitoare. Se aşeză în faţa mea, direct pe nisip, şi declară:

— Îmi pare rău că n-aţi fost sloboziţi din legături, dar aşa a

hotărât Subotei, hanul keraiţilor. Ţine să vă predea în acest fel suzeranului său, Attila.

Scoase de sub zăbunul pe care-l purta o pipă cu muştiucul lung şi o vatră mică din lut, o îndesă şi o aprinse cu amnarul. După ce trase de câteva ori din ea, aspirând adânc şi învăluindu-se într-un norişor de fum albăstrui, continuă cu gravitate:

— E bine să ştiţi: planurile şefilor de clan nu-i privesc pe şamani. Noi, vracii, n-avem treabă cu dorinţele marelui han Attila. Vor războinicii să cucerească Karakorumul? Să le fie de bine!

Supse din muştiucul pipei provocând în ţeava uşor curbată un gâlgâit sonor; am profitat de pauză ca să-l întreb:

— De ce ne destăinui care-s raporturile între hani şi şamani? Unde vrei să ajungi?

Extrase muştiucul îmbăloşat din gura sa pe jumătate văduvită de dinţi.

— Câtă nerăbdare, tinere. Îţi spun îndată. Acum opt primăveri, un meteor cu oameni în el, a căzut din cer în apropiere de Karakorum. Şamanii au aflat acest lucru. Şi, dacă de atunci, situaţia din stepe s-a modificat aşa cum s-a modificat, noi, vracii, nu vedem în asta doar efectul unei pure întâmplări. Într-o bună zi, asta o ştim cu toţii, un alt „celest” va ajunge în Dezesperanţa. Şi, iată-te pe tine care te numeşti Peyr de La Fièretaillade. Îl vei întâlni pe Attila. Vreau să ştii că nu-s un om rău. N-am dorit niciodată nenorocirea cuiva. Cu toate acestea, după ce Attila va sta de vorbă cu tine, aş dori să te ucidă.

Un fior de groază îmi trecu prin şira spinării. Mi-am forţat gâtlejul sugrumat:

— De ce ar trebui să mă omoare?

— Tu, te interesezi de ceea ce se petrece la Karakorum. La fel şi el, Attila. În fond, cetatea copiilor e o afacere între voi doi. Aş zice, chiar, că-i o afacere strict personală. Ea nu priveşte deloc triburile din stepe.

— Şi dacă marele han va refuza să mă ucidă?

— M-am gândit şi la asta. E una din eventualităţile pe care le oferă viitorul. Şi dacă va fi aşa, ştiu şi ce decizie voi lua.

— Vei îndrăzni să săvârşeşti ceea ce marele han n-a vrut să facă?

Koerguz izbucni în râs. Înainte de a-mi răspunde, se

îndeletnici, tacticos, să-şi reaprindă pipa.

— Nu, nu te voi ucide.

— De ce?

— Pentru că, dacă Attila te cruţă, rolurile se vor inversa. Tu îl vei ucide pe marele han. Unul din voi doi trebuie să dispară. Obligatoriu.

Lobsang interveni:

— Eşti nebun, şamanule, dacă ne spui asemenea vorbe! Ce se va întâmpla dacă o să le repetăm hanului keraiţilor şi-l vom preveni pe Attila?

— Niciun pericol, munteanule. Ţii să rămâi în viaţă? Atunci, doreşte ca prietenul tău să fie cruţat de Attila. Doreşte ca mesire Peyr să găsească rapid ocazia de a-l curăţa pe marele han al Hunilor.

Trase adânc din pipă. Zadarnic. Mutra i se posomorî. Considerând cu o mină dezabuzată vatra stinsă, declară:

— Uite că s-a şi consumat! Gata! Trag nădejdea că keraiţii vor părăsi cât mai grabnic deşertul ăsta. Nu m-am îngrijit să iau cu mine destul tutun. Oi fi eu tare când e vorba să descifrez toată urzeala unor destine posibile, dar când e vorba de mine, o cam scrântesc. Ca şaman, nu-i mare lucru de capul meu! Se ridică de jos, dar, înainte de a ne părăsi, se adresă încă odată Împătimitului: În ceea ce te priveşte, nebunule, mă pierd în presupuneri şi ipoteze.

Se răsuci şi plecă, păşind fără grabă şi afurisind propria-i lipsă de prevedere care, acum, risca să-l lase fără tutun.

Pe măsură ce umbrele înserării se alungeau şi se aprindeau focurile între iurte, o anumită frământare puse stăpânire pe tabără. Bărbaţii se agitau, femeile alergau de colo până colo. Erau săpate şanţuri înguste, se înjghebau mormane uriaşe de uscături, behăieturi jalnice vesteau înjunghieri de oi.

Lobsang ghici imediat:

— În noaptea asta va fi ospăţ mare. Frigări cu carne şi valuri de kumâş.

— Kumâș?

— E băutura preferată a hunilor. Lapte de iapă fermentat.

Numeroşi războinici cărau şei şi valtrapuri. Erau, cu toţii, în ţinută de luptă: armuri negre cu împletituri din piele lăcuită, coifuri de fier, buzdugan o şi securi atârnând de largi centiroane; suprafeţele metalice captau flăcările focurilor,

aruncând în toate direcţiile reflexe scăpărătoare.

Trosniră, aprinzându-se, torţe. Călăreţii le ridicară cât mai sus, deasupra capetelor şi, după lungi chiote şi urale, porniră în galop către vest, înfruntându-se în noapte, ca să-l întâmpine pe hanul lor suprem.

Frigul, apărut odată cu lăsarea serii, mă făcea să tremur. Spinarea îmi era străbătută t®t timpul de fiori şi aveam impresia că sângele încetase să mai circule prin, membrele mele imobilizate şi anchilozate, că se coagulase şi îngheţase.

Lobsang îşi adunase genunchii la piept şi-şi lăsase capul pe ei. În pofida hărmălaiei din jur, părea că adormise, ba aş fi jurat că mai şi sforăia. Împătimitul îşi bălăbănea capul şi se legăna înainte şi înapoi, de parcă se autoreglase pe ritmul unei muzici interioare.

Vacarmul deveni şi mai mare când femeile şi războinicii rămaşi în tabără se adunară laolaltă în mijlocul maidanului lăsat liber între corturile din pâslă. Călăreţii care se năpustiseră în noapte reveneau, formând un cortegiu urlător. Pe deasupra capetelor se vânturau lănci, arcuri, iatagane. Mulţimea undui, se despică, se desfăcu, străbătută de escorta keraită care se alinie formând o gardă de onoare. Iurta la intrarea căreia mă aflam se găsea exact pe axul coridorului astfel alcătuit din purtătorii de torţe.

Marele han îşi făcu apariţia.

În urma sa, o imensă trupă şerpuia, desprinzându-se încetul cu încetul, din beznă.

În piept, inima mea dădu câteva rateuri, păru că se opreşte, apoi, pulsaţiile ei regăsite îmi ciocăniră dureros timpanele: îl recunoscusem pe marele han.

Adevărate salve de urale şi răcnete de triumf salutară sosirea şefului suprem al hunilor. Acesta sări jos din şa, imitat imediat de purtătorii de facle şi de călăreţii clanului. Attila domina întreaga mulţime cu statura lui de colos; până şi caii de lângă el parcă se împuţinară la trup, devenind ca nişte poney pentru copii. Şeful keraiţilor se apropie de el şi marele han trebui să se aplece ca să înţeleagă ce-i târlă în ureche Subotei. Când se îndreptă, întoarse capul în direcţia noastră, a prizonierilor, şi fără să mai stea pe gânduri porni către noi eu paşi largi. Koerguz se luă imediat după el, depănând din picioare precum

un şoricel, alături de Subotei.

Marele han purta pe cap ceva formidabil: o amplă calotă metalică cu creastă dinţată, totul încins cu un rulou de zibelină, de sub care o bandă lată de piele cădea protejând ceafa. Un caftan de blană, lung până la călcâie făcea mai imensă statura şi aşa colosală. În spatele cizmelor din piele roşie, caftanul se despica aidoma unei perechi de aripi sinistre, în faţă lăsa să se vadă o tunică de culoarea sângelui.

Attila se opri atât de brusc înaintea mea încât praful stârnit de cizmele lui mă orbi. O mână de fier mă înşfăcă de guler şi dintr-o singură smucitură, uriaşul mă săltă de jos, apropiind faţa mea de a lui. Un bandou negru şi lat acoperea orbita stângă a marelui han, dar văpaia unicului său ochi îmi sfredeli creierii.

Da, îl recunoscusem pe cel care îşi zicea în prezent Attila, cel care reunise toate triburile nomade din stepele acestui continent, cel care se pregătea să se abată, asupra Karakorumului, cetatea uitată dintre nisipurile Dezesperanţei.

Kardak-Chiorul, râgâi, şi-mi suflă în obraz:

— Peyr de La Fièretaillade! Ia te uită ce s-a găsit Palatul să-mi trimită! Un puţoi! Un fleac de puţoi! Să facă oare Palatul atât de puţin caz de persoana mea, să aibă o părere atât de proastă despre mine?

Îmi dădu drumul, brutal, şi mă prăvălii la picioarele sale. Răcni apoi un ordin din care n-am înţeles nimic şi, cocoşându-se, Kardak-Attila pătrunse în iurtă.

Inima-mi încetă pentru a doua oară să bată când l-am văzut pe Subotei trăgând de la centură, un ditamai junghier şi aplecându-se peste mine. Dar nu, mă rostogoli doar pe-o parte şi tăie frânghiile care-mi ţineau legate mâinile şi gleznele. Aşezat în fund, mi-am masat îndelung încheieturile dureroase şi mi-am fricţionat membrele anchilozate şi îngheţate. Subotei aştepta, răbdător. Ceva mai încolo, Koerguz încrunta din sprâncene. Să fi auzit ce-mi suflase în faţă marele han? Pe lângă mine treceau zorite femei care duceau o sofa joasă, chilimuri brodate, diverse ustensile. După ce dispărură cu toatele, Subotei îmi spuse:

— Intră acum. Attila doreşte să stea de vorbă cu tine între patru ochi.

M-am ridicat, cu junghiuri în tot corpul şi am făcut un semn în direcţia celor doi tovarăşi ai mei. Înainte să fi apucat să întreb

care le va fi soarta, Subotei mă asigură:

— Vor fi şi ei dezlegaţi, dar duşi ceva mai încolo de cortul în care vei sta de vorbă cu hanul nostru suprem.

Şi, dându-mi un brânci violent în spate, Subotei mă propulsă în interiorul iurtei. Îl auzii izbucnind în râs:

— Pasul nu ţi s-a împletecit şi nici echilibrul n-a pierit. Ai păşit cu dreptul pragul cortului. Sunt semne bune pentru tine, băiete! S-ar putea ca Attila să accepte să te mai ţină în viaţă câteva zile.

În fundul cortului, rezemat într-un cot, Kardak sta lungit pe sofaua adusă de femei. În faţa lui, aşezat direct pe covor, se găsea un ulcior pântecos, plin cu o spumă lăptoasă şi două cupe din fier. Flăcările focului aprins în mijlocul unei vetre alcătuite din pietre dispuse circular proiecta pe pâsla boltită a iurtei, gigantica umbră a marelui han.

— Eşti cam palid, micuţul meu investigator.

Kardak îşi mângâia mustăţile groase care-i încadrau zâmbetul batjocoritor.

— E pentru prima oară, nu-i aşa, că faci o anchetă într-o lume barbară? Asta te mai scoate din universul atât de ordonat şi chiar prea tehnologizat pe care l-ai cunoscut dintotdeauna. Iată, sunt cincisprezece zile de când ai debarcat pe Ecou. Nu te-ai obişnuit încă? E adevărat, eu unul, trăiesc aici de opt ani. Hai, nu te mai bâţâi ca un caraghios şi nu te mai sclifosi atât! Aşează-te aici, în faţa mea.

Apucă ulciorul şi umplu ochi cele două cupe cu un lichid brun-auriu ce nu putea fi decât kumâş. Îmi întinse una din ele.

— Bea! O să-ţi mai încălzească maţele şi o să-ţi mai limpezească ideile.

Am luat ce-mi oferea. El o dădu duşcă pe a sa, plescăi din limbă de plăcere, iar de pe mustăţi i se scurseră câteva picături lipicioase.

— Chiar dacă nu ne-am întâlnit, personal niciodată, am avut totuşi, de a face unul cu altul, vechile mele, îndeletniciri solicitând iscusinţa ta: contrabandă cu droguri interzise şi obiecte de artă, trafic de arme, furturi, escrocherii, deturnări de toate genurile, lista fărădelegilor mele ar ţine ani în şir ocupat un întreg tribunal, ar necesita o mulţime de experţi şi ar presupune o armată de avocaţi şi de procurori. Îşi reumplu pocalul. Îmi dau însă seama, că tot ce mi se poate imputa sunt,

de fapt, nişte fleacuri, o nimica toată. Operaţii mărunte, meschine, sordide. Abia debarcând, din întâmplare, pe Ecou am tras, fără să vreau, lozul cel mare. Dar lozul ăsta e bine apărat, el a costat viaţa echipajului meu şi că să poată fi încasat cere şi acum răbdare şi viclenie.

Până acum nu scosesem o vorbă, sorbisem cu înghiţituri timide lichidul gros din cupă şi-l lăsasem pe ex-piratul reconvertit în mare han al stepelor, să monologheze după pofta inimii.

— Cât timp ţi-a lăsat Sanctuarul înaintea primului contact?

Am fost nevoit să răspund:

— Patru luni.

— Nu s-a calicit. Nu s-a calicit deloc. Şi, dacă după patru luni nu dai niciun semn de viaţă?

— O escadră se va plasa deasupra planetei şi un comandou va debarca direct la Karakorum. Şi vai de samuraii sau mongolii care vor încerca să se opună!

— Deci, am tot interesul să te păstrez în viaţă. Îmi rămân mai bine de trei luni ca să descopăr taina Karakorumului şi apoi să găsesc pentru tine un răspuns care să fie transmis, raportul cel mai adecvat şi cel mai liniştitor pe care să-l comunici Consiliului Suprem al Palatului Walburgis.

Am lăsat cupa din mână. Băutura, dulceagă, îmi căzuse greu la stomac. Nu mâncasem mai nimic de douăzeci şi patru de ore şi alcoolul începuse să mi se suie la cap.

— Nu mă întrebi, micuţule anchetator, cum am izbutit să preiau comanda tuturor triburilor din stepe?

— Dar tu, nu mă întrebi numele celor care au reuşit să scape din cursa întinsă de samurai? în e stare se afla *Surcouf* în momentul interceptării sale? Ce comori a descoperit Sanctuarul la bordul lui?

— Prin ochii vietăţilor deşertului, şamanii au urmărit lupta ce s-a dat în apropiere de Karakorum. Mi-au şoptit şi câteva amănunte. De supravieţuit, au supravieţuit trei „celeşti” cum îi numesc ei: eu, Gandalf şi, poate, Falkenberg, astronavigatorul.

— Gandalf a fost singurul descoperit. Foarte grav rănit şi congelat într-o cuvă criogenică.

— „Comori” e un termen prea pompos pentru un pectoral egiptean şi două sticle de vin, recolta 1975. Dacă a fost nevoie de opt ani înainte ea primul anchetator să debarce pe Ecou,

înseamnă că *Surcouf* a fost atât de avariat încât n-a putut plonja în hiperspaţiu şi a fost nevoit să se deplaseze cu viteze infrafotonice. Nu-i aşa, domnule de La Fièretaillade? A fost reperat după opt ani, dar călătoria lui putea dura, tot atât de bine, secole, dacă nu chiar milenii.

Irealul situaţiei mă ameţea mai ceva decât vaporii alcoolului: pe o planetă interzisă, prizonier al unei hoarde de mongoli, în plin deşert, discutam cu un mare han care-mi vorbea de hiperspaţiu şi viteze infrafotonice.

— Sanctuarul a acţionat întotdeauna cu iscusinţă şi circumspecţie. Dar tocmai această prudenţă excesivă îl va pierde. Peste două zile voi cuceri Karakorumul. Ghicesc de pe acum ce voi descoperi. După cum şi tu, micuţule anchetator, ai ghicit-o demult. Întrevezi, nu-i aşa, căile pe care le urmează copiii „Celor-ce-şi-amintesc”, copiii aceştia cărora li se spune Peregrini? Peste două zile, puterea mea va fi nelimitată. Atunci, n-o să mă mai tem de armadele trimise de pe sistemul Sol. Sper. Doar că Moş-Crăciun se va arăta conciliant şi cooperativ. Dacă nu… Lăsă fraza în suspensie, goli dintr-o suflare şi cel de al doilea pocal de kumâş şi urmă: Ce formidabilă coincidenţă! Te întâlnesc exact în momentul în care sunt pe punctul de a-mi atinge ţelul. Apreciez simţul umorului pe care-l manifestă demonii Hazardului. Când am izbutit să scap din cursa întinsă de samurai, eram la fel de ciopârţit ca şi prinţul Gandalf. Am izbutit să sar în şaua unui cal şi să gonesc în neştire, eu o săgeată înfiptă în umăr. Am galopat ore în şir, până ce calul s-a prăbuşit sub mine. Apoi am mărşăluit, ore întregi, golit pe jumătate de sânge, cu ţeasta în foc. M-au lăsat însă puterile şi am căzut la pământ. Doar un miracol mă mai putea salva. Şi miracolul s-a produs. În stare de inconştienţă, aproape răscopt de soare, am fost cules de o caravană care trecea pe acolo, la o distanţă bunicică de cetatea interzisă, dar în imediata vecinătate a acestui izvor lângă care tribul keraiţilor şi-a stabilit acum tabăra. Recunoaşte şi tu: norocul nu-i putea zâmbi astfel decât unui ticălos de teapa mea! Dar nici n-am crezut vreodată că voi fi nevoit să aştept atâţia ani ca să revin, în forţă, la acest Karakorum al Nisipurilor.

Unicul său ochi se împâcli. Pesemne, îşi amintea lunga şi dificila s-a ascensiune în mijlocul stepelor, retrăia acele evenimente cumplite şi aberante care i-au condus până la

rangul suprem pe care-l deţinea acum.

Afară, gălăgia nu numai că nu se domolea, dar, dimpotrivă, sporea. Zaiafetul n-avea să se termine aşa curând, devenind tot mai aprig, tot mai asurzitor şi mai generos stropit pe măsură ce, în jurul minusculului izvoraş, se strângeau noi etnii, noi clanuri, noi triburi.

Kardak-Attila reluă cu o voce gravă şi joasă:

— Ţi-am mai spus: apreciez umorul demonilor Hazardului. Chiar şi atunci când acest umor îşi rânjeşte, uneori, colţii. Căci caravana care m-a cules, m-a îngrijit şi m-a pus pe picioare, m-a vândut apoi la un târg de robi ţinut la unul din iarmaroacele ce se organizează în părţile din vest. Am fost cumpărat de un grupuscul obscur afiliat tribului Tangut, care după ce m-a pus la cele mai grele munci, m-a izgonit. Am devenit sclavul unui alt trib: cărăuş cu spatele, păstor de turme, culegător de baligă, am ţesălat herghelii întregi, am scos apa cu roata. Am învăţat, pe propria-mi piele, că nu-i bine să-ţi dezvălui puterile prea repede. Dacă astăzi, unii îmi zic, cu respect, „Ochiul-care-fulgeră”, altădată am fost socotit drept un saltimbanc oarecare, un fachir de mâna a doua, aliatul celor mai dispreţuiţi demoni.

Nu pricepeam deloc la ce face aluzie. Atunci, a desfăcut, cu mişcări lente, bandoul care-i acoperea aproape jumătate din faţă. În fundul orbitei goale, oribil calcinate, se rotunjea minusculul orificiu al unei ţevi metalice, Kardak ricana:

— În locul unui ochi fals, am preferat o armă eficace. Fireşte, m-am servit de ea încă de la începutul sclaviei mele. Un mongol a cutezat să mă biciuiască. L-am prefăcut în cenuşă. Dar asta n-a impresionat pe nimeni. E drept, ceilalţi au şters-o care încotro, lăsându-mă singur în mijlocul taberei, însă de izgonit, tot m-au izgonit, fiindcă, noapte de noapte, incendiau cortul în care dormeam, iar ziua mă hărţuiau întruna, apărând pe neaşteptate, bombardându-mă cu pietre şi dispărând la fel de rapid, înainte de a fi apucat eu să reacţionez. Nu aparţineam* rasei lor, nu eram decât un amărât de vagabond care pactizase cu un demon dintre cei mizerabili şi care, în schimbul a cine ştie ce servicii abjecte, conferise ochiului meu scos puterea momentană a fulgerului. Un timp, am hălăduit de capul meu prin stepă, am fost capturat ca o pradă oarecare de un alt trib, am devenit robul unei alte etnii care a crezut că ceea ce se vede în fundul orbitei mele goale e o bucăţică de metal, o ţandără din arma

care mă chiorâse.

Atunci am deprins arta răbdării. Observam, calculam, eşafodam planuri, învăţam obiceiurile şi moravurile din stepă. Triburilor mongole le place harţa şi gâlceava; cea mai mare parte din existenţă şi-o petrec în furtişaguri, scurte atacuri, apoi întâlniri de împăcăciune. Îşi fură, unii altora, muierile şi vitele, ripostează unui atac printr-o incursiune, apoi se apelează la bunele oficii a unui şaman, e plătit preţul cerut de cei păgubiţi, se fac sacrificii pentru a mulţumi cerului, după care se reia trasul cu coada ochiului la bunurile vecinului. Şi mai către apus, mici bande înarmate bântuie stepele şi pădurile, oferindu-şi serviciile pentru diverse acţiuni de brigandaj, îşi încasează comisionul, dispar, după aceea reapar ca să se vândă altora, adesea chiar celor pe care tot ei îi furaseră. Căpeteniile acestor bande nu fac niciun fel de nazuri în legătură cu apartenenţa etnică a celor care le compun, adunătură de cele mai diverse rase.

Am evadat din tabăra în care nimerisem rob pentru a doua oară şi am fost primit într-una din aceste găşti. Forţa mea fizică a făcut impresie, cunoştinţele mele tactice şi-au spus cuvântul. Am devenit şeful bandei, ceea ce nu schimba prea mult lucrurile. Atunci am încercat o lovitură în stil mare: în cursul peregrinărilor mele am remarcat o prinţesă tangută, m-am priceput s-o seduc şi am răpit-o în plină noapte. Întrucât, n-o făcusem împotriva voinţei ei, nu i-a fost greu să-şi convingă tatăl, aşa că m-am însurat cu ea potrivit legilor ei, căsătoria fiind consfinţită, iar eu admis ca membru cu drepturi egale al clanului.

Robul devenit căpetenie de bandă s-a transformat în prinţ, după care a ştiut să facă ce trebuia ca să dobândească prestigiul unui şef de trib, al unui han. Dând peste cap vechile tradiţii, am reuşit să federalizez popoarele vecine. Abia atunci, am cutezat din nou să folosesc arma implantată în orbită. Mi s-a spus „Ochiul-care-fulgeră”. Fusesem izgonit cu pietre pe vremea sclaviei mele; acum, puterea ochiului meu devenise darul de preţ al celui mai mare dintre zei, al lui Tengeri[30], stăpânul cerului, fiul lui recunoscut.

---

[30] Zeul suprem al Panteonului mongol, venerat sub diverse denumiri: *Tengeri* la buriaţi, *Tingir* la beltini, *Tangara* la iacuţi, *Tura* la ciuvași. (n. tr.).

L-am întrerupt, în sfârşit:

— Şamanii n-au avut nimic de zis?

— Şamanii sunt nişte personaje mai speciale: ei intră în comunicaţie cu forţele vii ale naturii, cunosc toate leacurile, pot citi în rărunchii animalelor şi în inimile oamenilor. Când sunt solicitaţi să vindece, să împace ori să forţeze soarta cuiva, pregetă să înfrunte dorinţele războinicilor şi ale căpeteniilor, să se amestece în discuţiile dintre hani.

— Chiar dacă nu ştiu exact cine eşti, ştiu însă bine de unde vii. Din cer. La fel ca şi mine. Ca şi cei care au pierit, cândva, la Karakorum.

— Războinicii mă numesc fiul cerului. În linii mari, această denumire corespunde cu ceea ce bănuie şi şamanii, care, până una alta, aşteaptă şi fac diverse presupuneri. Chiar dacă astăzi reprezint pentru ei o problemă, ei rămân convinşi că într-o zi voi dispare, că mă voi întoarce în neantul din care am venit. Atunci, triburile se vor despărţi şi-şi vor regăsi vechile obiceiuri. Iar expediţia asta care-i uneşte pe toţi nomazii din stepe nu va mai fi decât o amintire, o paranteză a memoriei, o epopee confuză, ca un accident al istoriei, o fractură bizară care i-a amuzat pe zei. Zâmbeşti? Te-a. Înveselit într-atâta povestea irezistibilei mele ascensiuni în sânul triburilor barbare?

M-am explicat:

— Cred că te-ai înşelat uzurpând numele lui Attila. Istoria ta seamănă în chip ciudat cu aceea a unui oarecare Temugin care a vieţuit odinioară pe Terra şi care, din sclav a devenit un împărat al împăraţilor sub numele lui Gengis-Han. Şi el a strâns o armată formidabilă, numai că dânsul dorea să cucerească lumea toată, pe când tu nu cauţi decât să supui o cetate în ruină, populată de copii.

— Îţi râzi de mine? Greşeşti. Eu unul, n-am uitat. I-am văzut pe samurai la treabă. Nu voi săvârşi eroarea de a-i subestima. Sunt două sute cincizeci la număr. Lor li se adaugă forţa trimisă de imperiul K’in, vreo sută de oameni. Mâine în zori voi dispune de douăzeci şi cinci de mii de călăreţi.

— Nu văd cum ai putea eşua, când vor fi aproape o sută contra unu.

— Voi copleşi cetatea şi, mai ales, nu voi îngădui nicio şmecherie magică de-a samurailor.

— Ce înţelegi prin „şmecherie magică”?

— Se zvoneşte că samuraii ar fi nemuritori. Trăiesc de secole în deşertul ăsta fără să îmbătrânească. Mi-au afirmat-o şamanii. Dar mai e ceva, şi mai şi: înainte ca *Surcouf* să fi aterizat, numărul samurailor era de două sute cincizeci. Sunt sigur că zeci şi zeci dintre ei au pierit în înfruntarea cu oamenii mei. Or, în prezent, apărătorii cetăţii sunt tot două sute cincizeci. Şamanii vorbesc de resurecţie, de o metempsihoză aberantă: sufletul a revenit în corpul pe care-l părăsise, l-a tămăduit, l-a redeşteptat. Explicaţiile metafizice nu mă satisfac. Mi-e sete de nemurire! Ţie nu, micuţule anchetator?

— Păi, ca să zic aşa…

— Dacă samuraii posedă efectiv secretul veşnicei reînvieri, refuz să văd în asta efectul vreunei magii, ci, mai degrabă, rezultatul unei ştiinţe rafinate, a unei tehnologii desăvârşite. Înţelegi la ce fac aluzie?

— Întru totul.

— E de prisos să-ţi spun că, în momentul intrării mele ca învingător în Karakorum, tu te vei afla, afară din oraş, sub pază bună.

— Nici nu mă îndoiam.

Se ridică, dădu ocol vetrei, şi umbra sa gigantică dansă pe pâsla boltită a iurtei.

— Mi-ar place să fac o cunoştinţă mai amplă cu cei doi tovarăşi ai tăi, Lobsang, munteanul şi Împătimitul, nebunul.

Dădu la o parte draperia groasă care închidea intrarea iurtei, răcni nişte ordine, reveni fără grabă la sofa şi se întinse din nou.

Primul intră şamanul Koerguz; după el, Lobsang şi Împătimitul încadraţi de doi paznici mongoli.

Kardak-Attila îl ignoră pe Lobsang, ocupându-se numai de scrântit.

— Împătimitule, îi pui în încurcătură pe şamani. Niciunul dintre ei n-a izbutit să străpungă barierele sufletului tău. Mi-au vorbit ca de un zid de netrecut de care s-au izbit gândurile lor hoinare. Zâmbi. De asemenea, se pare că ardeai de dorinţa de a mă întâlni. Că ai un nume secret. Şi că acest nume nu-l vei dezvălui decât lui Attila.

Împătimitul înţepenise ca tetanizat. În ochii săi, larg deschişi, jucau flăcări care nu proveneau doar din reflexele focului. Am început să tremur ca o frunză-n vânt.

— Hai, Împătimitule, vorbeşte. Afară doar dacă eziţi să-ţi spui

adevăratul nume de faţă cu Koerguz, paznicii şi cei doi prieteni ai tăi. În cazul acesta, te poţi apropia şi să mi-l şopteşti la ureche.

Dârdâiam din ce în ce mai tare, presimţind, obscur, o catastrofă. Să nu fi remarcat Kardak chiar nimic? Să fi fost atât de opac unicul său ochi? Încă de când debarcasem pe Ecou mă temusem de această confruntare. Naiv, îmi închipuisem că Împătimitul mă va urma fără probleme de la spaţiodrom până la cetatea copiilor, că în timpul călătoriei, mintea sa se va desfereca, aducându-mi câteva dezvăluiri relevante şi că, odată ajunşi la destinaţie, vindecarea sa va fi completă.

Nebunul vorbi, în sfârşit, cu glas ca de gheaţă:

— Într-adevăr, port mai multe nume. În momentul de faţă, cel mai potrivit e Împătimitul.

Porni înspre sofa cu pas mecanic, ocoli vatra. Unul din paznici se ţinea lângă el. Attila îl observa, la început amuzat. Brusc însă, chipul hanului se preschimbă, deveni perplex, se schimonosi.

— Stai aşa! strigă el. Rămâi în plină lumină, cu faţa la foc. Vreau să te văd ca lumea.

Împătimitul însă, continua să înainteze. M-am tras grăbit într-o parte ca să-i fac loc.

— Mă numesc Împătimitul. Dar mă numesc şi… aici vorba deveni urlet, mă numesc Răzbunarea!

Se destinse aidoma unui arc, ţâşni. Mâna sa ridicată ţinea strâns pumnalul pe care, cu o mişcare fulgerătoare, îl smulsese de la centura sentinelei. Lovi.

Attila se aruncă îndărăt. Trupul său se izbi violent de subţirele schelet de lemn care susţinea – pâsla şi întreaga iurtă se cutremură. Dar nu putuse eschiva, pe de-a-ntregul, lovitura. Pumnul său, în schimb, percută bărbia Împătimitului cu violenţa unui ciocan pneumatic. Corpul nebunului săltă sub impactul cumplitei lovituri, zbură şi se prăvăli peste vatră. Lobsang se repezi şi-l trase afară, înainte ca flăcările să-i cuprindă veşmintele.

Paznicul căruia îi fusese smuls pumnalul, trase iataganul din teacă şi-l ridică deasupra corpului ce zăcea inert. Un răcnet al lui Attila îl opri însă. Mâna dreaptă a hanului se crispase pe obraz, sângele îi şiroia printre degete. O tăietură lungă se întindea de la tâmplă la bărbie, dezgolind osul pometului şi secţionând ambele buze. Sângele ţâşnea într-una, pârâu

gâlgâitor, mânjind pieptul colosului, sofaua, covorul.

Kardak-Attila ştiu să-şi stăpânească furia:

— Koerguz! Te pricepi să coşi răni. Dă fuga după aţă şi acul tău de os!

Împătimitul continua să zacă, nemişcat, cu falca de jos atârnând, dislocată de pumnul uriaşului.

— Paznic, lasă sabia de-o parte! Şi drege-i mutra viezurelui ăsta!

Sentinela se execută şi articulaţia mandibulei îşi redobândi locul.

— Iar acum, cu tăişul sabiei tale n-o să despici burta scrântitului ăsta, ci o să-i tai doar barba.

Ghemuit pe vine lângă trupul inanimat, paznicul se uită, uluit, câteva clipe la stăpânul său. Dar nu-i stătea în fire să discute ordinele. Tăişul iataganului prinse să răspăluiască, scrâşnind sinistru, obrajii Împătimitului şi smocuri de păr căzură pe covor sau arseră, pârâind, în flăcările din vatră.

Koerguz reveni la fel de repede precum plecase. Afară, hărmălaia petrecerii încetase. O tăcere grea se lăsă peste tabără. Izbucniră apoi strigăte, strigăte furioase, turbate, vibrând de mânie. Mongolii aflaseră că împotriva persoanei sacre a marelui han fusese săvârşit un atentat. Isterizate, câteva căpetenii de clan dădură buzna în iurtă. Kardak-Attila îi izgoni însă, zbierând la ei. Zbierete liniştitoare, care dovedeau că hanul e cum nu se poate mai viu.

N-am îndrăznit să mă uit, gata, gata să vomit, cum Koerguz cosea, grosolan, sinistra plagă. Dar, în tot acest timp, hanul n-a scos nici cel mai mic geamăt de durere, tăcerea lui devenind chiar impresionantă.

Împătimitul dădu, în sfârşit, semne de viaţă. Ostaşul care-şi mânuia sabia precum bărbierul priciul, îl imobiliză însă imediat. Aşezat pe pieptul nebunului, fixându-i cu genunchii umerii de pământ, îşi vedea mai departe de treabă ea şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Scurtează-i şi claia aia din cap! porunci hanul. Degajează-i urechile!

Cu mult respect, Koerguz îl invită pe pacient să stea potolit în timp ce-l coase.

Attila se sculă, în sfârşit. De-a curmezişul feţei, şerpuia o cusătură oribilă, mustind de sânge. Improvizatul bărbier,

terminase şi el. Se ridică în picioare şi se dădu de o parte. Hanul expedie în coastele celui întins pe jos o lovitură zdravănă de cizmă.

— Sus cu tine, Gandalf! urlă Kardak. Trezeşte-te, revino printre noi, scârnăvie mică!

Prinţul deschise ochii, încercă să se salte. Kardak îl înşfăcă de păr, îl aşeză în fund, smuci de ceafă şi împroşcă mărunte stropituri de salivă peste obrajii înălbăstriţi:

— Aşadar, tu erai! îmi vine să crăp de ciudă că nu te-am recunoscut din primul foc!

Îi dădu drumul şi se reinstală pe sofa.

Cu mâinile crăpate pe genunchi, cu ochiul fulminant, întoarse spre mine faţa lui zebrată şi mânioasă. N-aş zice că, în acel moment, mă simţeam prea în largul meu.

— Deci, jigodia asta de Gandalf, a revenit odată cu tine! Pe aceeaşi navă. Cu binecuvântarea, presupun, a Palatului Walburgis. S-a ţinut după tine prin munţi. La interval de două zile. Apoi, l-ai reîntâlnit la Kutcha. De ce?

Kardak fremăta de o furie pe care şi-o stăpânea cu greu. Mi-era teamă, de o reacţie cu consecinţe funeste. Finalmente, am izbutit să articulez:

— Terapie de şoc.

— Explică!

— Da, creierul lui Gandalf e ferecat. A rezistat la toate investigaţiile Sanctuarului. A respins penetraţiile şamanilor. Întrebare: prinţul Gandalf este nebun? Realmente, dement? Nu ştiu, şi nu mă pot pronunţa. Dacă se poate vindeca, e numai pe planeta asta. În ori ce caz, el a fost cel care şi-a ales noul său nume: Împătimitul. Ca şi numele său secret: Răzbunarea.

Koerguz se încruntă. Cei doi paznici rămaseră indiferenţi. Gandalf gemea încetişor, ghemuit pe covor. Ce înţeleseseră oare Koerguz şi ceilalţi doi mongoli? Ce puteau însemna pentru ei anumite expresii ca, de pildă, „Palatul Walburgis” sau „pe aceeaşi navă”? Şamanul, nu încăpea îndoiala sesizase că Împătimitul se numea, de fapt, Gandalf, că era prinţ şi „celest”. Kardak fierbea în continuare.

— Cine a zăvorât spiritul lui Gandalf?

— Răspunsul se află la Karakorum.

— Copiii, cei cărora li se spune Peregrini?

— Cu siguranţă.

— Şi atunci, de ce a fost nevoie de partida asta stupidă de-a v-aţi ascunselea?

— Teoretic, eu veneam din Gandhara, trimis în misiune de explorare de către regele Mohenjo. Nimeni nu trebuia să ştie că sunt un „celest”. În plus, cine şi-ar putea imagina un explorator gandharian însoţit de un nebun vorbind în bobote?

— Ar fi putut să te trădeze şi să se trădeze pe sine însuşi.

— Era un risc. Un risc suplimentar. Dar spusele lui Gandalf n-au fost niciodată pe deplin necontrolate.

— Spusele lui, poate. Dar nu şi faptele. Va plăti scump atentatul său. Acum opt ani, a făcut să piară toţi oamenii mei călăuzindu-i spre o ambuscadă sângeroasă. Astăzi, a vrut să-şi desăvârşească opera, asasinându-mă.

— Ce-ai să hotărăşti acum? Ce soartă ne rezervi?

Schiţă primul său zâmbet de la agresiunea eşuată.

— În ceea ce te priveşte, poţi fi liniştit. Te voi păstra, încă, în viaţă. Gandalf, poate dispare, nu-i nicio nenorocire. Îţi, voi furniza o explicaţie plauzibilă ca s-o transmiţi Sanctuarului. Iar Sanctuarul n-o să se agite. *Statu quo*-ul dintre rebeli şi legitimişti se va menţine în cadrul Ligii regale, pe măsura scurgerii anilor, a deceniilor, partidul legitimist va pierde ori ce speranţă.

Se ridică. Se forţă să stăpânească tremurul genunchilor. Flăcările muribunde din vatră năşteau reflexe oribile în serozităţile care se scurgeau din plaga grosolan cusută.

— O să fiţi conduşi într-un cort în afara taberei. Oameni în care am toată încrederea vă vor păzi cu străşnicie. Vreau să evit represaliile intempestive ale vreunor huni mai înfierbântaţi: Acum, e de datoria mea să iau parte la ospăţ. Rana se va cicatriza şi va constitui încă un semn evident al norocului meu şi permanentei protecţii pe care mi-o acordă cerul. Mâine, peste douăzeci de mii de călăreţi vor porni către Karakorum. Îi veţi urma de departe, cu picioarele priponite, înghiţind praful stârnit de armata mea. Veţi asista la triumful meu.

Acestea fiind zise, ieşi afară ca o furtună. Hunii îi salutară apariţia printr-o explozie de bucurie, cu tunete de urale în salve continui.

Când, mai târziu, sub o escortă puternică, am străbătut, ca să ajungem la cortul nostru, o tabără în plină efervescenţă ce sporea întruna, am fost nevoiţi să ne cocârjăm spinările sub

ploaia de scuipături, înjurături şi pietre.

Odată azvârliţi în noua noastră temniţă, am remarcat că Gandalf plângea pe tăcute, cu lacrimi care curgeau mai abundente decât sângele ce ţâşnise din obrazul despicat al marelui han, două pârâiaşe de lacrimi ce luceau în penumbră.

Lobsang se întinse lângă mine. I-am ghicit, mai mult decât văzut, zâmbetul liniştitor. Voi să-mi spună ceva, se răzgândi, se închise în el pentru un lung moment.

— Ce se întâmplă, Lobsang?

Munteanul bâţâi de câteva ori din cap şi chicoti de plăcere.

— Găseşti situaţia noastră într-atât de plăcută încât te distrează?

Chicoti din nou, apoi declară:

— Totul merge bine. Am şi confirmarea. Da, totul merge bine.

— Să mă previi şi când va merge rău!

Dădu din umeri, insensibil la tonul meu sarcastic.

— Vin.

— Cine?

— Doi: şamanul Koerguz şi Cheng Du din escorta imperială.

— Cheng Du?

— N-a murit în ambuscadă. N-are pereche în arta de a se ascunde. Ştie să dispară în decor, să devină stâncă sau umbra unei stânci. I-a urmărit pe hunii care ne-au luat prizonieri până la conovăţul unde-şi lăsaseră caii şi a reţinut direcţia în care s-au îndreptat. A revenit, apoi, la caravană şi l-a prevenit pe Li Po. Comandantul i-a îngăduit să facă tot ce e cu putinţă ca să ne salveze. Cheng Du a pornit-o călare şi a călărit îndelung. A descoperit şi locul de adunare al tuturor hunilor.

— De unde le ştii pe toate astea? Baţi câmpii? Povesteşti numai ca să te afli în treabă?

— Yeshe-O preferă să comunice cu mine deoarece găseşte că inima ta se înfierbântă prea tare. Nu ştii să te detaşezi de evenimente, să fii prezent la ele, de fapt, nefiind. Lumina Cunoaşterii l-a călăuzit pe Cheng Du în chip infailibil, fără ca acesta să-şi dea seama de ajutorul pe care-l primea.

— Fie şi aşa! Dar şamanul?

Vorbeam în şoaptă deşi, cu vacarmul de afară sentinelele postate în exterior n-ar fi putut surprinde discuţia noastră chiar dacă ţipam.

Lobsang se distra de minune.

— Şamanul? Se apropie. Vine şi el să ne elibereze. Pe Buddha cel sfânt, unul singur ar fi fost de-ajuns!

Şi râse pe-nfundate.

Tocmai eram pe punctul de a-mi exprima neîncrederea, când pătura care astupa intrarea fu dată la o parte. Koerguz adresă câteva cuvinte seci sentinelelor, apoi pătrunse în interiorul iurtei.

Se aşeză pe vine şi declară:

— Deci, pe domnia-ta, mesire Peyr, slăvitul han ţine să te păstreze în viaţă. Iar Împătimitul a eşuat în tentativa sa de asasinat. Păcat, asta ar fi rezolvat multe probleme. Îmi spuneam că am de a face doar cu doi „celeşti”, Attila şi cu tine. Dar uită că şi Împătimitul… sau, mai exact, Gandalf, vine tot de acolo. Îi interesăm oare atât de mult pe stăpânii stelelor? Voi, trebuie să fugiţi. Să ajungeţi la Karakorum. Acolo veţi găsi, cel puţin aşa sper, modalitatea de a-l elimina pe marele han şi de a evita un cataclism.

L-am întrebat pe şoptite:

— Să fugim! Simplu de zis! Cum însă?

— La intrarea în iurtă sunt postate două sentinele, alte două sunt în spatele ei. Voi intra în acţiune peste câteva ore, când beţia îi va doborî pe mai toţi hunii. La nevoie, voi ucide. Voi spinteca pâsla. Vă voi conduce la cai. Vă vor indica încotro s-o apucaţi ca să ajungeţi la Karakorum.

— Ura faţă de marele han te împinge să-ţi asumi asemenea riscuri?

— Da, îl urăsc pe marele han. Îl urăsc pentru că urmăreşte un scop personal şi puţin îi pasă că vor pieri sute de oameni. Îl urăsc şi pentru că e un „celest”. La fel ca şi tine, mesire Peyr.

Pupilele îi dogorau. Cum să-i explic că şi eu nu doream altceva decât să îngădui planetei Ecou să existe ferită de lumile roase de ambiţii, să dăinuie cât mai departe de poftele feroce, ale Palatului Walburgis?

Neaşteptata apariţie a lui Cheng Du mă împietri. Cu o mişcare fulgerătoare, plasă un genunchi în şalele şamanului, îi astupă gura cu o mână, iar cu cealaltă se pregăti să împlânte în pieptul scofâlcit un pumnal deja însângerat.

Lobsang însă reacţionă la fel de prompt, oprind mâna ucigaşă.

— Nu-l omorî! Şi el vrea să ne elibereze!

Braţul războinicului cedă şi Lobsang îi dădu drumul. Cheng Du îşi dezlipi, încet, palma cu care astupase gura şamanului. Acesta nu scoase un strigăt, dar căzu cu faţa-n jos şi dârdâi îndelung de spaimă retrospectivă. Atunci am văzut şi despicătură din fundul iurtei. Am şoptit:

— Sentinelele?

Cheng Du răspunse cu răceală:

— Le-am înjunghiat pe cele postate în spate. Cu cele din faţă însă, nu-i nimic de făcut. Stau în plină lumină. Şi cu ăsta, ce facem?

Cu un gest, îl arătă pe şamanul căzut.

— Dă-i una-n cap ca să leşine! Nu de alta, dar să-i creăm un alibi.

Cheng Du aplică o lovitură seacă şi trupul întins pe jos încetă să mai tremure.

Unul după altul, ne strecurarăm prin tăietura făcută de Cheng Du. Am închis ochii ca să nu văd gâtlejurile spintecate ale celor două sentinele. N-am scăpat, însă fără să-mi mânjesc una din mâini într-o băltoacă de sânge.

A fost nevoie să ne târâm, să înaintăm pe coate, să ne furişăm pe sub mărăcinişuri, să evităm zonele luminate de focurile taberei, să ne rostogolim de-a lungul unei pante nisipoase. Într-un târziu, am putut să ne ridicăm şi s-o luăm la fugă, cât mai aplecaţi şi cu genunchii îndoiţi, Cheng Du în frunte, eu în coadă.

Îl urmăream, atent, pe Gandalf. Nici nu clintise când Cheng Du îşi făcuse brusca sa apariţie. Imitase la perfecţie mişcările lui Lobsang când acesta se strecurase afară din iurtă, după cum tot perfect copiase felul în care se târa.

Gălăgia ospăţului mongolilor descreştea.

După o cursă prelungită printre stânci şi dune, auzirăm un nechezat voios şi dădurăm peste caii, gata înşeuaţi, pe care-i adusese Cheng Du. În timp ce încălecam, Lobsang nu se abţinu să nu-mi spună:

— V-am spus, doar: totul merge bine, totul merge bine!

În aceeaşi clipă, de parcă ar fi fost o dezminţire, răsunară primele urlete de furie. Făclii îndepărtate dansară printre dune.

— Fuga noastră a şi fost descoperită! scrâşni Cheng Du.

Eram pe punctul de a porni în galop, când Lobsang apucă dârlogii calului călărit de locotenentul din K’in. Ridicând mâna,

aţinti arătătorul desenându-ne un vultur de stepă care plana deasupra noastră.

— Şamanul, poate, mai zace leşinat, dar o parte din spiritul său a scăpat şi a pătruns în această pasăre de pradă. Koerguz se află acum în văzduh şi el ne va arăta drumul spre Karakorum.

— Reţinându-şi cu greu calul, Cheng Du întrebă, tăios:

— Karakorum?

Calm, Lobsang explică:

— Caravana e mult prea departe. Ar fi nevoie să gonim ore şi ore. Iar hunii ne-ar ajunge, indiscutabil, din urmă.

— Fie! acceptă Cheng Du. Să ne luăm după vultur. Galop spre Karakorum!

Sigur, locotenentul alesese cei mai buni cai ai escortei imperiale, pe cei mai iuţi, pe cei mai rezistenţi. Dar ei parcurseseră o lungă distanţă, de acolo de unde rămăsese caravana, până la tabăra hunilor. E adevărat, după aprecierea lui Koerguz, Karakorumul nu se afla la mai mult de cincisprezece kilometri depărtare, dar tot atât de adevărat era şi faptul că urmăritorii noştri vor ghici lesne încotro o vom apuca, iar caii lor vor fi odihniţi.

Vulturul se lăsase mai jos şi umbra lui ne preceda, decupându-se net pe sol, în clarul de lună.

Călărind alături de mine, Lobsang râdea în gura mare, dând la iveală toate cioturile sale, ba mai şi urla din când în când:

— Nu-i momentul să rămâi de căruţă, mesire Peyr! Vom ajunge?

Auzi, să rămân de căruţă! Vântul glacial al cursei mă pătrundea pân’ la oase, gâtlejul şi limba din gură înţepeniseră, prefăcându-se în bucăţi de piele scorojită. De cât timp nu mai băusem nimic, exceptând kumâşul acela leşios pe care mi-l servise Kardak-Attila? În ultimele douăzeci şi patru de ore, evenimentele se precipitaseră, mă aruncaseră de colo până colo, mă zdrobiseră. Strângeam din dinţi, concentrându-mă exclusiv asupra cursei noastre nebuneşti.

Cheng Du se întorcea adesea în şa. Multiplele denivelări ale terenului îl împiedicau să-şi dea seama de apropierea eventualilor noştri urmăritori.

Galopam direct spre răsărit. În faţă, orizontul se decolora progresiv, apoi începu să se-nroşească. Decorul se modifica: în stânga, tălăzuirea valurilor succesive de dune, palide în lumina

descrescândă a lunii; la dreapta, cât vedeai cu ochii, un şes trist, numai pietriş.

Tocmai când mă apucase disperarea – pe măsura deşertului – şi turbam la gândul că, poate, vulturul ăsta nu ne va conduce nicăieri, se profilă o linie ce nu putea aparţine decât unor ziduri continui, chiar dacă păreau dărăpănate. Eram pe punctul de a-mi striga bucuria şi uşurarea când, ridicat în scări, cu pieptul aproape lipit de gâtul clăbucit al calului, Gandalf mă depăşi, cu chipul transfigurat, cu gura deschisă într-un urlet tăcut, cu ochii larg căscaţi, halucinaţi. Regăsea acea cetate în preajma căreia îşi pierduse raţiunea, cetate pe care unii o numeau Dezesperanţa, alţii Karakorum, şi alţii, în sfârşit, Pompei. Îi transmisese şi calului entuziasmul său; acum parcă zbura…

O primă săgeată şuieră pe lângă urechea mea, împlântându-se în pământ. Încă mai vibra când o zdrobi copita calului meu. Apoi, ratând ţinta, fluierară şi altele.

Nu îndrăzneam să mă întorc, dar blestemam, înjuram şi aproape plângeam la gândul că am putea eşua atât de aproape de ţel.

Distanţându-se de noi, Gandalf galopa, aparent în afara bătăii penatelor vergele ucigaşe. Am închis ochii, aşteptând, din clipă-n clipă, cumplita sfârtecare a cărnii şi vârful oţelit pătrunzând în mine.

Deodată, cu groază, am simţit cum calul meu îşi încetineşte galopul şi am auzit un Lobsang vesel nevoie mare, zbierând:

— Deschideţi ochii, mesire Peyr! Deschideţi-i şi priviţi îndărăt!

Lobsang, care galopa alături, apucase zăbala înspumată a calului meu, reţinându-l. M-am răsucit în şa.

Departe, în urma noastră, stopaseră vreo sută de călăreţi. Urletele lor de furie – dacă urlau – nu le auzeam însă.

Am bâiguit:

— Prin ce… prin ce… minune?

— Ei, şi acum, priviţi şi-n faţă!

Între timp, ne apropiasem considerabil de zidurile cetăţii.

Între metereze şi noi, samurai călări se aliniaseră pe două rânduri.

Lamele halebardelor, platoşele de oţel, coifurile monumentale scăpărau sub primele raze ale soarelui ce răsărea.

Soarele care răsare?

Ce putea fi mai firesc pentru a lumina această viziune a

samurailor în ţinută de luptă?

6
Pompeiul nisipurilor

Samuraii au ochii oblici şi ideile rectangulare; de acest adevăr aveam să-mi dau seama foarte curând.

Statură mică şi o plecăciune mecanică, cu frânt din şale: Saigo Takamori, şeful samurailor din Karakorum. Karakorum al Nisipurilor, sau Dezesperanţa, de fapt, exacta reproducere a anticului Pompei de pe Terra.

Locul în care Saigo Takamori, acceptase să ne primească şi unde-şi stabilise cartierul general, era Casa Faunului.

În vasta încăpere care desparte marele atrium de prima grădină cu peri stil, actuala noastră gazdă aşternuse pe jos mici rogojini din pai de orez – *tatami* – şi dispusese o masă lungă şi joasă pe care erau înşirate boluri, cupe, beţişoare. Aşezat cu picioarele sub el, arbora veşmintele tradiţionale ale samurailor: *kamishimo,* o jachetă ai cărei umeri se evazau precum nişte aripi desfăcute şi *hakama,* un pantalon larg şi bufant. Partea din faţă a craniului fusese rasă, iar restul părului, adunat într-un conci dat abundent cu ulei, se bulbuca pe creştet.

În vreme ce, instalat la celălalt capăt al mesei, devoram orezul călduţ, legumele marinate în oţet, felii subţiri de carne de vită la cuptor, cu un sos foarte picant, sorbind concomitent nenumărate ceşti de ceai de iasomie, Saigo Takamori nu înceta să mă observe cu susţinută atenţie, căutând să descifreze cam ce-ar putea trăda gămănia[31] mea.

Lobsang şi cu Gandalf dormeau altundeva, în apartamentul rezervat oaspeţilor, lângă vestibulul de la intrare. Preferaseră să se culce, fiindu-le mai curând somn decât foame. Sigur, a fost mai întâi nevoie să-l potolim pe Gandalf care ar fi vrut s-o ia la goană pe străzile oraşului în căutarea unei fete numite Marie-Rose. Până la urmă, Lobsang a izbutit să-l facă să renunţe şi acum dormeau duşi în timp ce eu mă îndopam sub privirea de jeratec a comandantului militar – *daimyo* – a Karakorumului-Pompei. Despre Cheng Du, nu ştiam nimic.

Când, în sfârşit, bulimia mea a fost pe isprăvite, Saigo m-a supus unui lung interogatoriu. N-aveam niciun motiv să-i ascund

---

[31] Înclinare a cuiva spre a mânca cu lăcomie.

ceva. I-am vorbit de meseria mea de anchetator, despre Palatul Walburgis şi despre Sanctuar, de cele zece mii de planete locuite ale întregii Galaxii, de navele spaţiale, călătoriile cu viteze superfotonice şi despre hiperspaţiu. De asemenea, i-am făcut o expunere în legătură cu Liga Regală, prinţul Gandalf şi darurile primite de el cândva din mâinile unei fetiţe pe nume Marie-Rose. Cât înţelegea el oare din tot ce-i spuneam? În orice caz, de câteva ori, l-am văzut dând din cap cu gravitate. Când am terminat, mi-a declarat pe un ton aproape solemn:

— Am primit ordine în ceea ce vă priveşte. Ca atare, sumbrele intenţii ale hunilor nu sunt şi ale mele. Dar, s-ar putea ca execuţia voastră să fi fost, doar, amânată. Să ştiţi: sunteţi primii străini care pătrund în această cetate.

— Ordine? De la cine?

— De la Moş-Crăciun, fireşte.

— Direct?

— Nu, prin intermediul copiilor.

O ordonanţă, care după ce strânse o bună parte din bolurile de pe masă, îngenunchease în spatele lui *daimyo,* îi întinse stăpânului său un sul subţirel de hârtie. Saigo Takamori dezlegă sforicică aurie şi întinse pe masă un pergament acoperit cu coloane de ideograme scrise cu pensula.

— Iată ce mi-au transmis copiii din partea lui Moş-Crăciun.

Remarcând expresia mea neputincioasă, *daimyo* ridică palma şi pergamentul se strânse la loc în sul, iar sforicica fu legată la loc.

— Evident! Nu cunoaşteţi scrierea niponă. Practicaţi vorbirea koine. În mare, mesajul stăpânului meu îmi porunceşte să vă primesc cu toată cinstirea cuvenită şi să vă protejez prin toate mijloacele. Întinse sulul ordonanţei. De asemenea, Moş-Crăciun îmi cere să vă furnizez toate informaţiile pe care le veţi dori. Bănui o parte din întrebările care clocotesc în mintea dumneavoastră. Ca atare, vă voi spune cine sunt, ce fac aici şi de ce o fac.

N-am îndrăznit să-l întrerup nicio clipă. Calmul şi autoritatea lui îmi impuneau. Dar realiza el oare că, în curând, douăzeci de mii de războinici vor împresura cetatea? De altfel, nici mie nu-mi era uşor să mă integrez situaţiei, să suprapun cele două realităţi. Mă străduiam să refulez în mine această senzaţie de straniu, de ireal, de parcă tot ce mă înconjura nu era decât

butaforie, decor pompos, o asamblare delirantă de elemente disparate. Cum poţi crede într-un samurai instalat într-o vilă romană din mijlocul unui deşert al unei planete interzise? În dosul ţestei pe jumătate rasă, deasupra conciului lucind de ulei, se deschidea perspectiva neverosimil de regulată, de bine îngrijită, a unei succesiuni de coloane ionice printre care jucau pete de soare şi se învolburau plante verzi. În centrul atriumului, pe un soclu cubic, un faun din bronz, cu braţele graţios ridicate, dansa reflectându-şi imaginea într-o apă limpede de tot în care se oglindeau şi nişte măşti *nô,* cu expresii impasibile, atârnate de pilaştri cu caneluri. Pe mozaicurile şi marmura policromă a pardoselii, erau întinse *tatami*-uri. De pereţii romani, între fresce niţel cam deşucheate, se rezemau rasteluri pentru arme japoneze. Ca să nu mai spun că ceea ce-mi povestea Saigo Takamori era atât de năucitor, atât de incredibil, încât nu-mi puteam stăpâni un uşor zâmbet sceptic.

— Pe vremurile acelea, foarte îndepărtate, spunea comandantul samurailor, eu, Saigo Takamori, *daimyo* al provinciei Satsuma, în vestul arhipelagului nipon, am fost instigatorul şi promotorul unei formidabile revoluţii, aceea menită să deschidă ţara mea spre lumea dinafară. Proclamam sus şi tare că, pentru a ne putea apăra cât mai bine de intrusiunea barbarilor, englezii, americanii, olandezii, portughezii sau francezii, e nevoie să învăţăm de la ei, să le deprindem tehnicile, să le adoptăm armamentele şi invenţiile. Atunci am conceput cumplitul plan de a-l răsturna pe *shogunul* Tokugava Keiki, personaj fricos şi şovăielnic, şi să-l restabilesc în toate drepturile şi prerogativele sale sacre, pe tânărul împărat Mutsu-Hito. Proiectul a izbândit şi o eră nouă a început pentru Japonia, aceea a restauraţiei, era Meiji.

S-a întrerupt ca să ducă la buze, cu un gest delicat, o ceaşcă de porţelan atât de fin încât era translucid, răspândind mireasma subtilă a iasomiei. Surâse, în timp ce punea ceaşca la loc:

— Când m-am prezentat cu numele de Saigo Takamori, n-aţi reacţionat în niciun fel, mesire Peyr. Istoria, să mă fi dat oare uitării? Totuşi, forţând destinul Japoniei, am forţat, într-un fel, destinele unei lumi întregi. Acţionând în favoarea dinastiei Meiji, obligându-i pe compatrioţii mei să deschidă porţile ferecate ale imperiului şi să-l transforme într-o putere internaţională, am dus

la metamorfoza unui univers, am bulversat viitorul planetei. De ce judecata Istoriei se dovedeşte atât de ingrată prin însăşi tăcerea ei? O undă de tristeţe pluti o clipă în privirea lui, dar dispăru imediat. Silindu-l pe *shogun* să renunţe la putere, resuscitând atotputernicia împăratului, credeam, în mod naiv, că vârful de lance al revoluţiei care avea loc în arhipelagul nostru, va fi tocmai casta samurailor. Dar miniştrii care-l înconjurau pe Mutsu-Hito, n-aveau nevoie de concursul nostru. Ba, dimpotrivă chiar.

Ei au impus serviciul militar general şi obligatoriu şi au creat o armată nouă care nu se putea dezvolta decât prin lenta stingere şi ineluctabila dispariţie a tocmai acelora care reprezentaseră şi fuseseră însăşi onoarea Japoniei. Când samurailor li s-a interzis portul sabiei, m-am răsculat. La începutul anului 1877, după cronologia creştină, în fruntea unei armate de nouă mii de oameni, toţi samurai, am părăsit Kakoshima, capitala provinciei mele Satsuma. Am încercuit castelul din Kumamoto, fortăreaţă considerată inexpugnabilă, apărată de patruzeci de mii de soldaţi din armata regulată a generalului trădător Tani.

Asediul a durat aproape două luni. Trupe proaspete, trimise în ajutorul împresuraţilor m-au obligat la dezangajare tocmai în momentul când izbânda ar fi fost a mea.

M-am retras şi am fost încercuit, la rându-mi, în preajma capitalei mele, la Shiroyama. Situaţie disperată, bătălie lipsită de glorie. Am fost atins, între picioare, de o ghiulea şi Beppu Shinsuke, cel mai credincios dintre toţi ce-mi purtau credinţă, m-a transportat într-o grotă ca să pot proceda la *seppuku,* sinuciderea samurailor.

S-a întrerupt din nou ca să soarbă ultimele picături din ceaşcă. Încerca tehnica suspansului?

— Noroc sau nenoroc? Ritualul n-a fost îndeplinit. În peştera de lângă Shiroyama *seppuku* a fost întrerupt.

„Hopa! am exclamat în gând. În obscuritatea propice a grotei, se va petrece incredibilul, nemaipomenitul: se va ivi un moşneag cu barba colilie, înfăşurat într-o mantie roşie tivită cu alb. Moş-Crăciun în persoană. În nemărginita-i bunătate, se materializează într-un flash orbitor şi teatral ca să împiedice inutila revărsare a unor intestine fumegânde”.

Dar nu Moş-Crăciun s-a ivit în acel moment în atrium-ul Casei Faunului. Saigo Takamori a încruntat din sprâncene şi nu şi-a

continuat istorisirea. În spatele său, ordonanţa s-a ridicat brusc şi s-a îndreptat vijelios spre intrare, împiedicându-se în pantalonii săi bufanţi.

Obraji de piersică şi chimonou negru, o fată străbătuse vestibulul şi se îndrepta spre noi, cu paşi mărunţi şi repezi, neluând în seamă ordonanţa, care, bâlbâindu-se, încerca să afle motivul unei atari intruziuni.

Toculeţele de lemn ale saboţilor ei scoteau zgomot de castagnete acolo unde marmura pardoselii nu era acoperită de *tatami;* moarul brodat foşnea.

Se opri şi se înclină pe cât îi îngăduia veşmântul strâmt.

— Vorbeşte, Marie-Rose! Explică-mi motivul vizitei tale! porunci *daimyo.*

Marie-Rose? Văzând-o intrând, aş fi pariat că ea este. Apucasem să admir, pe ecranul îndepărtatului Palat Walburgis, acest chip delicios, francheţa trăsăturilor regulate, desenul rafinat al buzelor pofticioase, graţiosul gât, parcă sculptat din fildeş, deasa răsucitură a genelor care ascundeau, pudic, doi irişi de un verde stupefiant. Chipul acesta rămăsese gravat mult mai adânc în memoria prinţului Gandalf pentru ca vreun blocaj să-l poată sustrage investigaţiilor Sanctuarului. Sigur, în aceşti opt ani, fetiţa crescuse şi se transformase: drăgălăşenia devenise splendoare, graţia copilărească – o adevărată desfătare. Iar când Marie-Rose răspunse lui *daimyo,* glasul ei sună precum un clopoţel de argint:

— Am venit să văd ce-i cu prinţul Gandalf.

Gulerul răsfrânt al chimonoului lăsa să se ghicească dulcea curbură a două emisfere ce palpitau, între degetele care frământau abanosul fluid al stofei mustea o lumină caldă şi aurie.

— Prinţul se odihneşte.

Marie-Rose nu părea însă defel intimidată de atitudinea arogantă şi tonul glacial ale căpeteniei samurailor. Dimpotrivă, ea îl privea cu o surprinzătoare nepăsare pe care ţi-o dă numai curajul unei perfecte inocenţe. Reluă, cât se poate de liniştită:

— A suferit atât de mult din pricină că nu-şi mai putea aduce aminte. A sosit timpul să ia sfârşit chinurile sale.

Mi-am îngăduit să intervin, declarând păpuşii din porţelan sertizate într-un somptuos ambalaj ca pentru cadourile de lux:

— Amnezia lui n-a fost chiar atât de totală precum îţi

imaginezi tu, Marie-Rose. Altminteri, n-ar fi revenit Există chipuri care nu se uită, ori ce ar face alţii.

— Da, dar a fost atât de şocat, atât de impresionat, la prima sa venire în deşert, de tot acest sânge, de toţi aceşti morţi, piraţi sau samurai.

— Ştii, Marie-Rose, în lumea în care trăiesc, în universul din care vin, oamenii s-au obişnuit, din nefericire, cu oroarea, cu sângele şi cu morţii. Acest aspect, nu-i mai mişcă. Ceea ce îi poate impresiona, e ceea ce nu cunosc, ceea ce au uitat: de pildă, zâmbetul dezarmant al unui copil. Zâmbetul tău când aveai şapte ani. Gandalf a avut norocul să-l cunoască şi să-l admire. Morţii, sângele, toate astea el le-a şters din memorie. Dar nu şi surâsul tău, pe acesta nu-l putea da uitării. Nimeni nu era capabil să i-l şteargă din suflet. Acest zâmbet nu-l va uita niciodată.

— Vă mulţumesc, mesire Peyr pentru vorbele dumneavoastră bune. Vă mulţumesc, mai ales, că l-aţi vegheat cu atâta grijă, că aţi acceptat să vină până aici.

Tocmai mă pregăteam să-i răspund că l-am adus pe prinţ cu unicul scop ca, prin el, să-mi pot face treaba, că nu cred să-l fi vegheat cine ştie ce, că… Dar în timp ce-mi căutam cuvintele, zâmbetul lui Marie-Rose deveni mai angelic decât acela al unui serafim, mai strălucitor decât lumina zorilor. Obrajii de piersică se îmbujorară, gropiţele din ei se adânciră, parcă spre a aduna în ele stropi mari de bucurie. Mi-am închipuit lesne că nu eu eram cauza unei asemenea emoţii, unei asemenea transfigurări. N-am avut nici măcar nevoia să mă întorc ca să pricep că prinţul Gandalf îşi făcuse apariţia.

Chiar adâncit în somn, acesta simţise, într-un fel sau într-altul, imediata prezenţă a lui Marie-Rose, se trezise şi acum se apropia, intimidat; zâmbetul şovăitor cu care răspundea surâsului fetei, nu mai avea nimic din acela al unui idiot.

— Sunt fericită să te revăd, prinţe. Dar dacă trupul domniei-tale nu pare să sufere, spiritul e, în continuare, prizonierul beznelor adânci. Am venit aici ca să risipesc pâclele ce întunecă mintea domniei-tale. Şi, desprinzându-şi privirea de cea a prinţului, fata se întoarse spre Saigo Takamori: Voi avea nevoie de ajutorul celorlalţi copii pentru a reda prinţului întreaga sa conştiinţă.

— Ia-l, atunci, cu tine, răspunse *daimyo.* De ce m-aş împotrivi

dorinţelor tale?

Marie-Rose făcu o mică reverenţă şi, tandru, apucă mâna lui Gandalf. Şi-n timp ce fata şi Făt-Frumosul ei se îndepărtau, urmând bordura bazinului în care jucau reflexe de lumină, *daimyo* îmi suflă la ureche:

— Uitaţi-vă cât de perfect li s-au armonizat paşii. Nu-i nevoie să fii un mare ghicitor ca să prevesteşti ce le rezervă viitorul.

Viitorul? Mie unuia, el nu-mi apărea în culorile roz-bonbon ale unei logodne numai drăgălăşenie şi tandreţe. Dimpotrivă, îl proiectam pe fundamentul zăngănitului de arme, al urletelor muribunzilor, al turbării mongole dezlănţuite împotriva rezistenţei japoneze. Aşa îl vedeam eu!

L-am readus, cu bruscheţe, pe *daimyo* la povestirea lui:

— Eram, deci, la capitolul Moş-Crăciun.

— Moş-Crăciun, da, sigur! Cel care a împiedicat sinuciderea colectivă. Căci nimeni, după bătălia de la Shiroyama care a pus capăt rebeliunii samurailor, n-a găsit vreodată cadavrul decapitat, conform ritualului, al lui Saigo Takamori şi nici trupul credinciosului Beppu Shinsuke.

Pe chipul războinicului tăcut, îngenunchiat în spatele lui *daimyo* jucă un surâs complice; acum ştiam cine este Beppu Shinsuke.

— Tot atunci s-a pierdut şi urma a peste două sute de samurai ale căror cadavre n-au fost găsite niciodată. Într-un loc necunoscut, foarte îndepărtat de arhipelagul nipon, Moş-Crăciun mi-a propus un târg ciudat. Pe care l-am acceptat. De altfel, nici nu exista cale de alegere.

— Cum a fost operat transferul din Japonia anului 1877 până la… acel loc necunoscut?

— Nu-mi aduc aminte de nimic. Vă asigur. M-am trezit într-o sală imensă, în mijlocul a două sute cincizeci de samurai de-ai mei, încă adormiţi. Aici, Moş-Crăciun mi-a explicat noua mea situaţie. Cu mult tact şi circumspecţie, fapt pentru care, mărturisesc, îi sunt recunoscător. Aflând adevărul, oricare alt om ar fi devenit nebun. Dar eu sunt samurai. Sunt *daimyo.* Şi nu mi-e teamă de nimeni şi de nimic, în afara unei morţi dezonorante.

Începusem să întrevăd termenii învoielii.

— Am primit să trăiesc în acest deşert, pe această planetă situată la distanţă de ani-lumină şi secole de lumea în care

trăisem dintotdeauna. M-au încercat unele păreri de rău, dar nu prea mari, fiindcă Moş-Crăciun m-a convins relatându-mi pe larg şi aducând dovezi, istoria poporului meu după ultima revoltă a samurailor.

M-am mirat:

— Şi chiar n-aţi regretat niciodată modificarea aceasta a destinului dumneavoastră, ratarea unei morţi glorioase?

— De ce am fi dorit, eu şi oamenii mei, revenirea pe Terra, în Japonia anilor 70? Meiji avea să triumfe, iar noi să dispărem fără a lăsa o urmă. Aşa o cerea ordinea lucrurilor. Aşa hotărâseră, în infinita lor înţelepciune, toţi *kami*[32]*,* precum şi zeiţa noastră tutelară Amaterasu[33].

Iar eu, mi-am zis: „Forţă, nu glumă, toţi aceşti *kami,* divina Amaterasu şi ordinea lucrurilor stabilită de ei!”

— Aici, am dobândit nemurirea, iar uneori am cunoscut fericirea de a lupta, aşa cum au luptat strămoşii noştri pe vremea marilor shoguni: Yoritomo, Hideyoshi ori Iyeyasu. Aici se conservă principalele valori care au constituit însăşi esenţa spiritului nipon. Nu suntem doar paznicii unei bande de copii ştrengari, ci continuatorii unei tradiţii sublime.

Un anume cuvânt percută în mintea mea:

— Nemurirea? De cât timp trăiţi aici în Pompeiul Nisipurilor.

— Două secole? Şi mai mult? Întrebare lipsită de interes. Ce importanţă au anii, cincinalele, deceniile!

— Nu îmbătrâniţi?

— Extrăgându-ne din dezastrul de la Shiroyama, Moş-Crăciun ne-a dăruit, fiecăruia, un trup de bărbat tânăr. Ne-a redat vitalitatea celor douăzeci şi cinci de ani ai noştri. Cu toate acestea, îmbătrânim. Dar când atingem dureroasa vârstă care încovoaie spinările şi înnoadă încheieturile, ingurgităm un narcotic puternic şi adormim. Copiii sunt cei care ne conduc până la sălaşul lui Moş-Crăciun. Iar când ne deşteptăm, regăsim un corp miraculos întinerit.

— Unde vă lăsaţi adormiţi?

— La intrarea unuia din templele Pompeiului. Cel mai

---

[32] Denumire generică a divinităţilor primordiale, anonime şi impersonale din mitologia japoneză. (n. tr.).

[33] Zeiţă japoneză a Soarelui, născută din ochiul stâng al zeului primordial Izanagi. În traducere, numele, ei înseamnă *Cerul strălucitor.* Divinitate supremă în cultul shintoist. (n. tr.).

maiestuos dintre toate, cel care se înalţă în capătul pieţei denumite Forum.

— Templul Triadei capitoline, sanctuarul lui Jupiter, Junonei şi Minervei?

— Întocmai. Cunoaşteţi, după cum văd, bine Pompeiul.

Schiţă primul său zâmbet. Un zâmbet dintre cele mai ironice.

— Credeţi în magie, Saigo?

— Magie? Nu. Devreme ce oamenii au ajuns să călătorească printre stele, de ce n-ar fi învăţat cum pot fi întinerite corpurile, pătrunzând în tainele naturii şi dând dovada unui minimum de imaginaţie ştiinţifică şi tehnologică? Să ştiţi însă că nu ţin deloc să-mi dezvăluiţi reţeta utilizată de Moş-Crăciun şi misterioasele ingrediente care intră în compoziţia acestei fântâni de „tinereţe fără bătrâneţe şi viaţa fără de moarte”.

Atunci, mi-am spus: „Finalmente, acest *daimyo* stă ţeapăn cu picioarele pe pământ şi nu-i deloc un naiv. A ştiut să se adapteze, şi încă bine, în tot acest răstimp de când vieţuieşte aici!”

— Vă spune ceva cuvântul „clonaj”? „Apomixie”?

— Absolut nimic.

— Este vorba de o metodă care permite crearea aproape *ex nihilo,* geamănul perfect, dublura exactă a unei fiinţe oarecare. Ca atare, este îndeajuns ca, dintr-un corp omenesc să fie extrasă o singură celulă, fie şi cea mai mică, apoi să…

— Scutiţi-mă de aceste explicaţii inutile.

— Dar dacă v-aş spune că reproducerea prin clonaj a fost interzisă de multă vreme? Şi asta în întregul Univers?

— V-aş răspunde că, dacă aşa stau lucrurile, Moş- Crăciun s-a situat deasupra legilor.

— Asta-i absolut clar de aceea mă şi îngrijorează. Copiii nu v-au povestit niciodată cum vă transportă până la reşedinţa lui Moş-Crăciun ca să puteţi preschimba trupurile voastre artritice în acelea ale unor cloni cu mădulare suple şi flexibile?

— Samuraii nu sunt însetaţi să afle asemenea lucruri. Ceea ce contează pentru ei – exclusiv – e să se descopere pe ei înşişi.

— Prin meditaţie, fără-ndoială?

— Întocmai.

— Foarte zen[34] toate acestea.

---

[34] Doctrină de sorginte buddhistă, pătrunsă masiv în Japonia în sec. XVI-XVII-lea, preconizând punerea ordinii în dezordinea lăuntrică a

— Aţi găsit exact cuvântul.

Reflectam cu maximum de rapiditate. Am eliminat implicaţiile metafizice ce-ar fi putut rezulta din cele spuse de *daimyo*: anume că, cineva „transferat” în corpul unui clon nu-şi modifică alter-ego-ul. Ceea ce mă tracasa cel mai tare erau performanţele realizate de Moş-Crăciun: realizarea unei polisinteze incredibile, aceea a creierului, posibilitatea transferului de memorie, individuală sau colectivă, obţinerea unei personalităţi integrale, conştiente sau inconştiente, în fiinţa care o dubla pe cea iniţială. Ce se întâmpla însă când creierul este iremediabil distrus? Aşa, de pildă, când a fost cu ambuscada în care a căzut banda condusă de Kardak-Chiorul, numeroşi samurai au pierit, complet carbonizaţi. Am întrebat:

— Ce s-a întâmplat după bătălia cu piraţii?

— Deoarece curiozitatea dumneavoastră vizează alte elemente decât cea a samurailor – şi diferenţa e mare – bănuiam că o să-mi puneţi această întrebare. Asta, desigur, ca să înţelegeţi mai bine cum poate Moş-Crăciun să treacă peste imposibilul ştiinţific. I-am îngropat deci, cu toate onorurile cuvenite, pe samuraii fulgeraţi, chiar şi pe aceia ale căror trupuri nu mai aveau formă omenească. Şi totuşi, şi cei îngropaţi, şi cei care s-au aflat şi au pierit în nava-pirat, au fost reînviaţi în faţa marelui templu din Forum. Corpurile erau tinere, admirabile, dar memoria celor resuscitaţi nu păstra nicio amintire a luptei purtate împotriva invadatorilor veniţi din stele.

„E limpede, mi-am spus. Sub o formă oarecare, Moş-Crăciun conservă fotosinteză „spiritului” fiecărui samurai. O fotosinteză adusă, permanent, la zi. Exceptând cazul unui accident ca acela care s-a produs atunci”. Mă încerca o dorinţă din ce în ce mai puternică de a-l întâlni pe acest vrăjitor care manipula astfel trupuri şi suflete, care se juca, dezinvolt, cu timpul şi veşnicia, cu acei copii deveniţi escorta unor corpuri îmbătrânite şi adormite. Asta, fireşte, cu îngăduinţa hunilor pentru că, pe moment, întâlnirea mea cu „celestul” bărbos părea foarte îndoielnică.

Saigo Takamori constată, ricanând:

— Sunteţi, într-adevăr, un anchetator, mesire Peyr! Un poliţist. Un… acum căuta un termen injurios, îl descoperi şi cuvântul răsună bizar în gura lui… un caraliu! După atâtea

---

individului. (n. tr.).

încercări, ar trebui să cădeţi de somn, ori iată-vă, mai sprinten ca un purice! Amicul dumneavoastră, fermierul acela din munţi, doarme ca un îngeraş.

— Da, şi-n plus, are prostul obicei de a sforăi ca un urs. Eu sunt cu ancheta, iar el e însărcinat să mă supravegheze de către un bonz cârcotaş înfundat într-o…

— Şi totuşi îl apreciaţi pe acel bonz cârcotaş.

— Eu… Hai să lăsăm asta.

— Vorbeaţi de anchetă. În cazul nostru însă, aş folosi, mai curând, cuvântul „chetă”.

— Depinde cum sunt privite lucrurile. Aş mai fi vrut să vă întreb, senior Saigo, cum izbutiţi să supravieţuiţi în mijlocul unui asemenea deşert, în acest infern supraîncălzit, printre nisipuri şi furtuni?

— Pompei poate adăposti peste douăzeci de mii de locuitori. Or, aici nu trăiesc decât două sute cincizeci de samurai şi vreo cincizeci de copii.

— Dar chiar şi aceste trei sute de persoane, tot trebuie hrănite. Mi-aţi oferit, de pildă, ceai de iasomie, orez, legume marinate, carne.

Saigo Takamori oftă:

— Legumele? Hidroponice.

— Ah?

— Deci, culturi hidroponice. Din partea lui Moş-Crăciun, nimic nu mă mai putea uimi. Îmi şi imaginam Pompeiul şi deşertul din jur ca pe o navă spaţială pierdută în imensitatea intersiderală.

— Am transformat o multitudine de vile în sere productive. Cazărmi, terme, edificii publice, totul a fost corectat, regândit. Uriaşe straturi freatice zac ascunse la mari adâncimi sub acest deşert. Am forat puţuri, iar Moş-Crăciun ne-a furnizat răsaduri de mare productivitate. Orezăriile noastre, instalate pe terenul marei palestre, produc câte trei recolte pe an. Sălile termelor centrale apără de vânturile fierbinţi splendide grădini de zarzavat.

— Au devenit samuraii grădinari?

— Grădinari şi zidari. Şi n-am avut niciodată sentimentul că am încălca codul nostru stropind răsadurile sau înălţând pereţi. Am construit ziduri interioare înalte de câte opt metri pentru a reduce perimetrul defensiv al cetăţii.

— Am constatat acest lucru pe când oamenii dumneavoastră

mă conduceau încoace.

— Mai aveţi şi alte întrebări, mesire Peyr? Sau preferaţi, în sfârşit, să vă odihniţi cât de cât?

Capul începuse să-mi vâjâie. Înaintea ochilor, decorul se contorsiona în chip bizar. Coloanele ionice se curbau, *tatami*-urile se dizolvau în pardoseala de marmură policromă şi conciul unsuros al lui *daimyo* flirta cu sânul dezgolit al unei frumoase dintr-o pictură murală ale cărei culori prea vii mă năuceau.

Într-adevăr, eram obosit, sleit, răpus.

Am cerut permisiunea să mă retrag, permisiune imediat acordată.

Ordonanţa, samuraiul cel credincios numit Beppu Shinsuke m-a condus, după o haltă la toaletă, în apartamentul rezervat oaspeţilor.

M-am prăbuşit pe o simplă rogojină întinsă pe jos.

Înainte însă de a pieri în neantul somnului, am avut totuşi timpul să constat că Lobsang, ca de obicei, sforăia de se cutremurau pereţii.

*

Nu ştiu cui aparţineau glasurile, care încrucişându-se între ele, mi-au tulburat somnul: şamanului Koerguz, stareţului Yeshe-O, Mariei-Rose, altora poate; cert e că, atunci când m-am trezit, persistau două vise, sau, mai exact, două imagini complexe, deopotrivă de răscolitoare.

Contemplasem îndelung o miniatură persană extrasă din *Cronica şahilor,* aceea reprezentând ambasada Indiilor sosind la curtea suveranului sasanid Nashirvan. Şi, în timp ce o admiram, Excelenţa Sa Gontran de Croix-de-Vie comentase, repetând cuvânt cu cuvânt, discursul pe care mi-l ţinuse în interiorul satelitului meu, Colombine:

— Da, spaţiul se desface şi se închide în acelaşi timp, claustru şi expandat. Privitorul percepe simultan şi ce-i înăuntru, şi ce-i în afară, omniprezent…

Iar eu, în visul de acum, dar altădată, într-un alt loc şi în alt timp, afirmasem:

— Evidenţa Eternităţii şi a Paradisului. Căci despre asta e vorba aici.

După miniatura persană, o altă viziune m-a zguduit până-n străfundul sufletului: aceea a unui copil costeliv, filiform, anorexie, cu feţişoara palidă, înghiţită aproape de doi ochi

imenşi şi cu inima arsă de dorinţa intensă, de nestăvilit, aceea de a pătrunde, în sfârşit, în Pompeiul Nisipurilor, de a deveni şi el un Peregrin. În ochii lui se aprinseseră milioane de aştri, se asamblaseră, alcătuind figuri simbolice, constelaţii, galaxiile îşi desfăcuseră spiralele ca să se poată roti în jurul lor mai bine, etern.

Miniatura persană şi copilul descărnat…

M-am trezit scoţând un strigăt înăbuşit, lac de transpiraţie.

Din acel moment, nu mai aveam nicio îndoială asupra adevărului. Dealtminteri, îl ştiusem dintotdeauna. Îl presimţise, chiar de la început, şi ambasadorul Gontran de Croix-de-Vie: poarta Paradisului era aici, la Pompei. Însă el, Edenul, era rezervat numai copiilor. „Dacă nu veţi fi precum copiii mici, nu veţi intra niciodată în împărăţia cerurilor”. Era ce afirmase Yeshe-O în în marea sa înţelepciune şi Gandalf din bezna nebuniei sale. Poarta Raiului nu putea să se găsească decât în marele Forum, în interiorul sanctuarului Triadei capitoline, templul resurecţiei samurailor lui *daimyo* Saigo Takamori. Nu-mi rămânea decât să verific, să alerg ca să… Hunii! Eram cât pe aici să uit de ei. Hunii care se pregăteau să cotropească oraşul. Şi, mai ales era să-l uit pe Kardak-Attila.

Abandonând rogojina şi odaia oaspeţilor, am pătruns în trombă în atriumul cu faunul dansând. Acolo, l-am găsit pe Lobsang care mânca liniştit, instalat înaintea unei mese pe care se şi îngrămădeau o puzderie de boluri goale.

Când m-a văzut năvălind ca un scos din minţi, mi-a adresat un zâmbet larg şi m-a întrebat între două clefăituri.

— Dormit bine?

Am îngăimat:

— Saigo… Saigo Takamori? Unde-i?

— Mi-a spus că, atunci când vă treziţi, să vă previn că şeful samurailor s-a dus la centura meterezelor exterioare şi că vă aşteaptă deasupra Porţii Stabia[35]. Saigo mi-a afirmat că o să găsiţi fără probleme poarta asta.

— M-am dus!

— Ho-ho! mai încet! I-am făgăduit lui Yeshe-O că voi veghea mereu asupra dumneavoastră.

Înainte de a ateriza pe planeta Ecou, mi-am oferit timpul

[35] Oraş din imediata vecinătate a Pompeiului, distrus complet de erupţia din anul 79 e.n. a Vezuviului. (n. tr.).

necesar pentru a mă deda unor observaţii atente. După ce am plasat naveta pe o orbită geostaţionară, am studiat cetatea nisipurilor, calculatorul meu de bord confirmându-mi perfecta similitudine a acesteia cu anticul Pompei de pe Terra. Samuraii nu erau îndeajuns de numeroşi ca să apere kilometrii de fortificaţii care le încingeau cetatea. Atunci, au construit ziduri interioare care urmau traseul celor două axe principale, proprii aşezărilor romane. Primul, pornind de la Poarta Stabia, urma magistrala centrală, cardio, orientată nord-sud. Un alt zid fusese înălţat de-a lungul celeilalte căi, decumanus, mergând de la est la vest. Cele două ziduri se întâlneau la intersecţia cea mare, lângă termele centrale. Dar chiar şi aşa redus, perimetrul defensiv rămânea considerabil, aproape doi kilometri. Asta însemna câte un samurai la fiecare opt metri ai unui interminabil culoar de patrulare. Zidul care urma decumanusul dinspre vest făcea o buclă serioasă ca să înglobeze, în cadrul acestui nou sistem defensiv, şi Casa Faunului. Alegerea lui Saigo Takamori dovedea bunul gust; după reşedinţele amplasate în afara Pompeiului, în faţa Porţii Herculanum, vila Misterelor şi vila lui Diomede, locuinţa Faunului era, fără discuţie, cea mai frumoasă clădire din toată cetatea.

Ca să nu mă rătăcesc încercând s-o iau pe vreo scurtătură şi nici să mă pierd prin străduţele din preajma Forumului sau ale cartierului străbătut de strada Abundenţei, am urcat direct pe pasarela construită de samurai. Nu m-am oprit, însă, ca să admir fantasticul spectacol oferit de acoperişurile oraşului, de termele, forumurile, templele şi arcurile de triumf; aproape alergam şi samuraii, aflaţi deja la posturi, nici măcar nu şi-au dat osteneala să se întoarcă la trecerea mea. Am ajuns foarte repede la unghiul format de zidurile interioare, acolo unde, altădată, se intersectau cardio şi decumanus şi am pornit, tot în goană, în direcţia Porţii Stabia. În urma mea, Lobsang sufla din greu, umflat de tot orezul cu care se îndopase peste măsură. Şi-n timp ce lungeam pasul, în cap mi se derula imaginea topografică studiată de la bordul navetei mele: termele Stabia, lipite acum de noul zid, apoi teatrul mare şi teatrul mic şi, în fine, Quadriporticul care-şi trasa pătratul de verdeaţă alături de forumul triunghiular. O succesiune de trepte m-a condus până în vârful turnului cel nou ridicat deasupra Porţii Stabia. Acolo am dat şi peste *daimyo* Saigo Takamori.

Acesta nu-şi pusese armura, păstrând mai departe veşmântul *kamishimo.* Deci, nu credea în iminenţa asaltului.

Abia acum mi-am dat seama cât de scund e *daimyo.* Doar ochii săi migdalaţi şi conciul lucind de ulei depăşeau crenelul. Saigo se răsuci către mine şi, fără să-mi ofere răgazul de a-mi trage sufletul ori de a-mi adresa vreun salut, îmi întinse un binoclu, declarând:

— Luaţi-l. Cu ajutorul lui, veţi putea aprecia mai bine situaţia. (Ia te uită, un binoclu!) Saigo adăugă: Acest gen de instrumente a început să fie răspândit în Japonia către sfârşitul secolului al XIX-lea. Moş-Crăciun ne-a autorizat să aducem câteva bucăţi pe Ecou.

Cu degetul, Saigo îmi desemnă sud-vestul. Nici n-a fost nevoie să mai învârt moleta de reglaj a distanţei. Lentilele îmi aduseră în prim plan o imagine netă. Netă şi înspăimântătoare.

De-a lungul acelei frontiere incerte care despărţea dunele de şesul cu grohotiş, înainta o formidabilă coloană de călăreţi mongoli. Razele crepusculului aprindeau reflexe sinistre pe coifurile de oţel, pe scuturile rotunde, pe ascuţişul suliţelor nemăsurat de lungi. Doi vulturi de stepă planau deasupra oştirii.

Tremurând, i-am restituit binoclul. Mă deconcertau calmul şi seninătatea lui. În ceea ce îl privea pe Lobsang, acesta se interesa mai mult de fascinanta panoramă oferită de oraş decât de inexorabila înaintare a inamicului.

— Fumaţi? mă întrebă *daimyo* şi îmi oferi, într-o tabacheră lăcuită, cu subtile incrustaţii de sidef, ţigarete impecabil răsucite.

— Nu… Nu.

Foarte bine, tinere domn! Ori ce formă de stăpânire de sine e demnă de toată lauda. Tutunul, e unica semănătură ne-necesară pe care am admis-o. Şi asta, pentru că e unicul viciu pe care mi-l îngădui… chiar dacă, uneori, el denaturează gustul ceaiului de iasomie.

Între buzele sale subţiri, plasă un lung cilindru cafeniu pe care-l aprinse folosind amnarul. Expiră fumul abia după ce stinse, meticulos, bobul de jeratic din capătul fitilului. Cu ţigara în gură, cu mâinile la spate, uşor cambrat din şale, cu binoclul atârnând pe pântecul său bombat şi cu privirea pierdută dincolo de orizont, el îmi expuse situaţia, fără să manifeste o clipă nici cea mai mică îndoială asupra succesiunii evenimentelor:

— Progresiv, hunii se vor amplasa pe marginile sudice şi vestice ale cetăţii. Sigur, dată fiind enorma lor superioritate numerică, ei ar putea încercui întregul oraş, dar li-e teamă să se angajeze în străduţele abandonate din afara noului perimetru defensiv, de samuraii ambuscaţi, de o crâncenă hecatombă în locuri neprielnice marilor desfăşurări de forţe. Hoardele se vor lansa la asaltul zidurilor abia mâine dimineaţa, cam la un ceas după răsăritul soarelui, concentrându-şi efortul asupra celor două porţi care sparg sistemul nostru de fortificaţii: Poarta Stabia, deasupra căreia ne aflăm în clipa de faţă şi Poarta Marina care deschide drumul spre marele Forum.

— De unde puteţi şti, cu certitudine, strategia pe care o vor adopta hunii?

— Copiii mi-au suflat răspunsurile.

— Ştiam că, într-o oarecare măsură, au darul telepatiei. Dar nu văd de ce Consiliul hanilor n-ar schimba, în ultimul moment, planurile. De ce Attila, n-ar brusca hotărârea lor, atacând, de pildă, noaptea?

— Şamanii nu vor permite niciodată un atac nocturn. Şi nici călăreţii nu s-ar supune unui asemenea ordin.

— Din pricina unor interdicţii de ordin religios?

— Exact.

— Cât timp speraţi să rezistaţi?

— *Kami* vor hotărî. Hunii însă or să fie nevoiţi să construiască berbece pentru spargerea porţilor şi scări pentru escaladarea zidurilor. Or, lemn nu se găseşte. Atunci, vor fi siliţi să-şi desfacă harabalele şi căruţele. În plus, samuraii sunt arcaşi teribili. Sute, mii de huni vor pieri înainte ca inamicul să ajungă pe metereze.

— După aceea însă…?

— Oamenii mei vor cunoaşte o soartă din cele mai glorioase.

— Să le fie de bine. Dar la copii, v-aţi gândit?

— Nu vă îngrijoraţi pentru ei. Ştiu unde să se refugieze. Cunosc un loc în care niciun războinic duşman nu-i poate urmări.

— Vor păşi pragul porţii Raiului, nu-i aşa? Poartă care se află în interiorul templului închinat Triadei capitoline.

Saigo Takamori nici măcar nu clipi. Trăgând din impecabilul cilindru al ţigării, expulză prin nări două fuioare prelungi, albăstrii. Declară:

— Fiecăruia, raiul ce i se cuvine. Pe al lor, samuraii îl vor

cunoaşte cât de curând.

Mă exaspera atâta impasibilitate. Saigo vorbi şi mişcarea lentă a buzelor făcu să se desprindă scrumul din vârful ţigării atunci când mă întrebă:

— Ce v-a determinat să veniţi ca să muriţi în acest pustiu? N-aveţi acces în paradisul copiilor, şi nu credeţi în cel al samurailor. Şi atunci, de ce v-aţi lăsat prins în capcana cetăţii Pompei de pe planeta Ecou?

Mi-am stăpânit furia şi am răspuns cât puteam de calm:

— Puneţi-i aceeaşi întrebare şi prietenului meu Lobsang!

Acesta din urmă urmărise discuţia cu o ureche complet distrată. Auzindu-şi numele, se smulse din contemplarea oraşului.

— Să mor? izbucni el, indignat. Să mor când, la Tsongpoe, pe valea mea, mă aşteaptă atâta treabă? Atâta muncă: să semăn, să împrăştii bălegarul, să dreg ce-a stricat o iarnă aspră fermei mele? Să mor? Pofta-n cui! N-am timp de aşa ceva. De altfel, şi dumneavoastră, domnule anchetator, şi dumneavoastră senior *daimyo* sunteţi cam orbiţi de vanitate. Nu ţineţi seama decât de adulţi, nu vă gândiţi decât la conflictele mărunte care-i macină pe cei ce-şi zic maturi. Eu unul învestesc întreaga mea încredere în copii, chiar şi-n cei mai mici. Ei posedă resurse mult mai mari decât puteţi, dumneavoastră, bănui. Deci, ei vor găsi soluţia cea mai bună pentru problemele lor, şi, ca atare, şi ale noastre.

Un „Na!” viguros, punctă tirada. Saigo Takamori nu se formaliză de această izbucnire şi conchise calm:

— Nu-mi pot permite să contez pe ipoteticele resurse ale celor pe care sunt însărcinat să-i protejez. Nu pot conta decât pe bravura samurailor mei.

Duse binoclul la ochi şi arătătorul său învârti îndelung, încolo şi încoace moleta de reglaj. Lobsang se uită şi el în aceeaşi direcţie, îşi miji ochii şi făcu, brusc uimit:

— Caravana! Soseşte caravana!

— Exact, confirmă *daimyo.* Remarcabilă, vederea lui Lobsang.

Eu unul, nu vedeam nimic la capătul regului, exceptând flăcările izvorâte de peste tot şi vibraţia unui orizont dogoritor.

— Caravana s-a oprit.

— Cercetaşii detaşamentului din K’in au observat în depărtare hoardele mongole. Chiar şi fără binoclu, Lobsang distingea mai mult decât *daimyo.* Caravana îşi organizează apărarea.

Am bâiguit:

— Or să fie masacraţi!

— O nu, domnule Peyr. În ori ce caz, nu imediat. Dacă-şi vor propune să distrugă caravana, hunii vor pierde sute de oameni… Oştenii din K'in sunt combatanţi redutabili. Credeţi-mă, faima lor nu-i câştigată la belciuge. Cei veniţi din stepe sunt, dimpotrivă, indisciplinaţi şi certăreţi. Nu văd de ce marele han ar căuta să-i masacreze, mai întâi, pe membrii caravanei. Îi e de-ajuns să-l ţină la o bună distanţă.

— Optimismul dumneavoastră mă bucură, senior Saigo.

Daimyo îmi împrumută, pentru a doua oară, binoclul, trecând cureluşa acestuia peste cap, dar având grijă să nu-şi strice conciul. În timp ce căutam să reperez caravana, Lobsang i se adresă:

— Deci, caravana nu şi-a oferit o zi de repaos. Şi-a reluat mersul de îndată ce a aflat de ambuscada în care am căzut. Înseamnă că a înaintat în marş forţat devreme ce nu i-au trebuit decât două zile pentru a parcurge restul traseului.

În sfârşit, am reuşit şi eu să disting cele două cvadrige şi cârdul de cămile, puncte tremurătoare, aproape părelnice. Într-adevăr, văzul lui Lobsang se dovedise fenomenal. Două cvadrige? Am exclamat, înjurându-mă:

— Cheng Du!

Îl uitasem cu desăvârşire. Iar el îşi riscase viaţa ca să ne salveze.

— Cheng Du? repetă Lobsang. Era şi timpul să vă gândiţi la el. Conducătorul carului de luptă din K'in a refuzat să rămână cu noi. În vreme ce dumneavoastră luaţi masa împreună cu *daimyo,* iar eu şi prinţul Gandalf ne pregăteam de culcare în camera de oaspeţi, Cheng Du şi-a luat rămas bun de la noi, declarând că se întoarce imediat la caravană, fără să se mai odihnească. O adevărată forţă a naturii acest Cheng Du. Ştia că urmăritorii noştri au revenit la tabăra lor şi că nu mai riscă nicio surpriză neplăcută. „Voi fi mult mai folositor în carul meu de luptă decât pe meterezele cetăţii” ne-a mai spus el înaintea plecării.

Fusesem într-atât de răvăşit de multitudinea evenimentelor produse, încât mi se ştersese din minte şi Cheng Du, şi tot ce-i datoram.

— Nu trebuie să vă ruşinaţi, a intervenit Saigo. Hai să ne

întoarcem la Casa Faunului. Se lasă seara. Dacă să va petrece ceva deosebit, voi fi imediat prevenit. Acum, să mergem!

Îşi abandonă observatorul şi, luând-o înaintea noastră, coborî treptele care duceau la coridorul de supraveghere a zidului interior. Lăţimea acestuia nu îngăduia decât trecerea a doi oameni alături, aşa că eu şi *daimyo* păşeam unul lângă celălalt, în timp ce Lobsang rămăsese undeva, departe, în urmă. Intuiam cum cască ochii, fotografiind literalmente toate amănuntele oraşului. Îl înţelegeam, ce naiba! nu cunoscuse decât Tsongpoe şi Kutcha. Şi chiar dacă cea mai mare parte a cetăţii deşertului fusese abandonată, dacă numeroase portice se prăbuşiseră, dacă faţadele se împăienjeniseră de crăpături şi nisipul invadase nenumărate stradele, Pompeiul rămânea, totuşi, un spectacol prodigios, o fantastică tălăzuire de arcade, frontispicii şi cupele.

Constatând că ţigara i se stinsese, Saigo o aruncă peste meterez, acolo unde fusese vechea răspântie între cradio şi strada Abundenţei.

Cam pe nepusă masă, dar pe un ton egal, l-am întrebat:

— De ce vă simţiţi obligat să vă supuneţi lui Moş-Crăciun? Nu v-a trecut niciodată prin minte să vă revoltaţi? N-aţi plănuit niciodată să părăsiţi Pompeiul, să traversaţi deşertul şi să vă contopiţi cu diversele etnii care populează această planetă?

— Ori ce decizie de-a noastră care n-ar corespunde dorinţelor lui Moş-Crăciun ar echivala cu o condamnare la moarte.

Răspuns net şi direct.

— Dar v-ar putea găsi? Oriunde aţi fi pe acest pământ?

— Să ne găsească? N-ar avea nevoie să-şi dea atâta osteneală. Şi-n capul meu, şi-n cel al tuturor samurailor a fost plasat un implant distrugător. O maşină infernală miniaturizată e gata să explodeze oricând, ascunsă undeva printre lobii cerebrali.

M-a trecut un fior gândindu-mă că păşesc alături de o bombă ambulantă. Saigo însă, nu părea câtuşi de puţin stânjenit de această situaţie.

— Aţi asistat vreodată la efectul produs de explozia unui asemenea implant?

— Moş-Crăciun mi-a oferit odată o demonstraţie: ţeasta unuia dintre samuraii mei s-a volatilizat pur şi simplu într-o străfulgerare albă.

— Avertisment fără daune ulterioare, de vreme ce Moş-

Crăciun o face şi pe taumaturgul care resuscită după cum îi vine. Într-un cuvânt, samuraii din Pompei nu sunt, nici mai mult, nici mai puţin, decât nişte sclavi.

— Termenul nipon de „samurai”, în traducere literală, înseamnă „Cei-care-slujesc”. Aşa ne spun şi copiii.

— Apelativ care se justifică, de vreme ce sunteţi mai curând grădinari sau zidari decât războinici.

— Grădinari, zidari, dar şi bucătari. Prin rotaţie, cinci din oamenii mei sunt desemnaţi pentru pregătirea mesei. Înăuntrul basilicii care închide una din laturile Forumului, am instalat nişte mese lungi, pe căpriori, pe care servim, zilnic, hrana copiilor.

Zâmbind în sinea mea, îmi şi imaginam cam cum arată fioroşii samurai, încinşi cu şorţuri şi cu tichii de bucătari pe cap.

Mai rămăsese în suspensie o ultimă întrebare.

— Când l-aţi văzut pe Moş-Crăciun pentru ultima cară?

— Sunt şase ani de atunci. Altădată, măcar odată pe an, Moş-Crăciun apărea pe cerul Pompeiului în sania sa trasă de patru cerbi ca să le arunce copiilor daruri, agăţate fie de paraşute, fie de baloane colorate.

— Şi de ce a întrerupt aceste vizite?

— E o întrebare care trebuie pusă lui, nu mie.

O cumplită îndoială se strecură în mine, mi se înfipse în creier.

— Măcar, sunteţi convins că Moş-Crăciun continuă să existe?

— Copiii pretind că da. Nu văd de ce m-aş îndoi de spusele lor. De altfel, primesc prin ei mesaje a căror autenticitate n-o pot contesta. Dacă Moş-Crăciun e capabil să-i învie pe luptătorii mei, să le confere nemurirea, nu văd de ce nu şi-ar fi oferit şi sieşi veşnicia?

Întorşi la Casa Faunului, Beppu Shinskue ne anunţă că prinţul Gandalf încă nu se reîntorsese.

— Pentru ce am tulbură duioasa conversaţie pe care o poartă cu fermecătoarea Marie-Rose? susură Lobsang.

Făcându-mă că nu pricep aluzia, am profitat să înşfac prilejul oferit şi am exclamat:

— Mă duc să-l caut!

— Îl veţi găsi, fără îndoială, într-unul din edificiile care mărginesc Forumul. Dar – şi aici, zâmbetul şi aşa şui al lui Saigo deveni de-a dreptul grimasă – evitaţi să pătrundeţi în templul Triadei capitoline. Respectaţi consemnul pe care samuraii l-au

respectat întotdeauna. Şi încheie cu o frază cu dublu sens: Dumneavoastră, mesire Peyr, nu mai sunteţi un copil.

Ceva mai târziu, pe când treceam prin faţa elegantei faţade străjite de patru coloane corintice susţinând frontonul sculptat ale templului Augustei Fortuna şi grăbeam pasul în direcţia Arcului lui Germanicus, nu încetam să blestem în sinea mea auzind cum clămpăne pe caldarâm tălpile lui Lobsang şi imaginându-mi mutra lui sarcastică şi chicotelile lui lăuntrice; Yeshe-O alesese cum nu se poate mai bine câinele meu de pază.

Forumul era partea cea mai bine conservată şi întreţinută din întreaga aşezare. Marmura dalajului strălucea în ultimele raze ale crepusculului. Nu fremăta niciun fir de iarbă, scăpat printre îngustele rosturi dintre plăci, niciun grăuncior de nisip nu se zbenguia sub suflarea jucăuşă a vântului. Să fi fost samuraii cei care se ocupau de „domeniul public” şi măturau zilnic cei vreo opt mii de metri pătraţi pe care-i reprezenta vasta piaţă? De jur-împrejur se eşalonau solidele coloane dorice ale unui portic cu două nivele în spatele căruia se rânduiau edificiile municipale, bazilici, pieţe cu copertină, temple de mai mică importanţă sau vespasiene.

În mijlocul pieţii, copii săreau într-un picior urmând traseul complicat al unui şotron desenat cu cărbune direct pe plăcile de marmură, alţii se jucau de-a v-aţi ascunselea printre stâlpii de piatră ai galeriei circulare, alţii, în sfârşit, se alergau ţipând ori se lăsau să lunece, ţinându-se pe vine, pe suprafeţele înclinate ale podiumurilor.

Cei mai mici purtau un soi de tunici largi şi colorate, croite simplu ca nişte djelabale. Cei mari, erau în chimonouri brodate sau somptuoase *kamishimo.* Toate veşmintele lor erau de o impecabilă curăţenie, de unde am dedus că samuraii o făceau, de asemenea, pe croitorii şi spălătoresele.

Abia am apărut lângă templul trinităţii romane că vreo zece ţânci gălăgioşi s-au şi repezit spre mine, m-au înconjurat, au început să tragă de mine, să mă pipăie, să mă bombardeze cu întrebări: da, sosisem din stele. Care stea? Callimaque. Dar Lobsang? Din Tsongpoe. Sigur, eram prietenii prinţului Gandalf. Unde l-am întâlnit? La Palatul Walburgis. Dar copii, cunoaşteţi? Ah, bine! Da, sigur, am sosit, azi dimineaţă. Evadaţi din tabăra hunilor? Eliberaţi de Cheng Du, războinicul din K’in? Întocmai.

Cât timp o să rămânem? Depinde. Depinde de cine sau de ce? De huni sau de Moş-Crăciun.

Când, în sfârşit, le-am satisfăcut curiozitatea şi, mai degrabă, am confirmat ceea ce ştiau de acum decât să le fi dezvăluit nişte noutăţi, ne-au părăsit râzând şi chiuind, ca să revină la joaca şi zbenguiala lor, atât de importantă, atât de absorbantă.

Am remarcat că doar cei mai mici se îngrămădiseră în jurul nostru, ceilalţi, adolescenţii rămânând la distanţă şi prefăcându-se că ne ignoră, deşi ne observaseră tot timpul cu coada ochiului.

Mă hotărâsem, cu atât mai mult, cu cât niciun samurai nu binevoise să se arate.

Arborând un aer detaşat, cu mâinile adânc înfundate în buzunarele pantalonilor şi fluierând un vechi şlagăr, am urcat dubla serie de trepte ce duceau la pronaosul lui Jupiter.

Lobsang mârâi:

— Nu sunteţi deloc ascultător, mesire Peyr! dar se luă totuşi după mine, vizibil nemulţumit.

Ajuns în pronaos, m-am oprit în faţa monumentalei uşi de bronz ai cărei batanţi erau întredeschişi şi am întors, discret, capul. În afară de Lobsang, nu mă urmărea nimeni. Am pătruns, hotărât, în cella. Instinctiv, mi-am ridicat braţele, tatonând cu mâinile vidul. În principiu, ar fi trebuit să dau, săpată în zid, peste tripla nişă conţinând statuile uriaşe ale lui Jupiter, Junonei şi Minervei. De fapt, naosul nu era chiar atât de vast pe cât crezusem, pentru că, obişnuindu-mi-se ochii, distingeam acum o imensă suprafaţă opacă tăind, pe mijloc, sala. Opacă şi neagră. Complet neagră? Nu, începusem să disting o fantastică sarabandă de minuscule punctişoare albe, ca acelea care se agită, parcă înnebunite, pe ecranul unui ordinator ce-şi face de cap. Urechile captau un bâzâit infim, un ţiuit prelung emanat de acel perete. Perete? O, nu! Dimpotrivă. Îl percepeam cu fiecare celulă a corpului, evidenţa urla de-a lungul nervilor mei, în măduva coloanei vertebrale, exploda în fiecare din neuroni. Giganticul pasaj, formidabila uşă exersa un magnetism dublu şi contradictoriu: în pofida voinţei mele, mă simţeam atras şi, totodată, respins.

Gâtlejul mi se umfla, anticipând urletul de extaz şi teroare, inima bătea de parcă ar fi vrut să rupă gratiile de os ale cutiei toracice, comprimată la maximum, ca să se năpustească,

fremătând şi sângerând în acea vânzoleală de stropi albi, perdeaua dincolo de care era Edenul.

Fără să-mi dau seama, am mai făcut câţiva paşi, apoi m-am oprit. Şovăiam, cu spasme în tot trupul, pendulând între o retragere rapidă dar salvatoare şi saltul înainte, fie ce-o fi.

Tremurul de nestăpânit care-mi cuprinsese toate membrele, spori. În plină ebuliţie, rătăcit, sfâşiat, spiritul meu o luase complet razna, confundând totul, incapabil să mai facă diferenţa între „înainte” şi „înapoi”, între „aici” şi „dincolo”, între „real” şi „simbolic”, între „infern” şi „paradis”.

Eram gata… eram gata…

— NU!

Venit din senin, strigătul mă smulse din mine însumi, căzui pe spate, izbindu-mă cu noada de pardosea.

— Înapoi! Repede!

Lunecând cu şezutul pe marmoră, împingându-mă precipitat cu picioarele prin zvâcnituri de om apucat, mă repliam în grabă, cu ochiul meu premonitoriu îngrozit de ceea ce ar fi putut vedea de cealaltă parte a perdelei de scântei.

O mână fermă mă înşfăcă de guler, apoi mă puse pe picioare. Lobsang mă privea cu un aer nefericit, repetând. Fatalist şi resemnat ceea ce-mi mârâise tot el într-un trecut, acum imposibil de definit:

— Nu sunteţi deloc ascultător, mesire Peyr!

În dosul lui, vag conturat de puţina lumină care filtra printre batanţii de bronz rămași întredeschişi, se legăna un adolescent înăltuţ şi subţire, cu o faţă destul de ingrată şi plină de coşuri. El fusese cel care uriaşe, smulgându-mă din incredibila atracţie magnetică. Constatând că-mi vin în fire, băiatul lansă:

— V-aţi fi putut pierde sufletul, sucombând atracţiei care duce spre…

— Care duce unde?

— Spre altundeva, spre n-are importanţă încotro. Ce vă priveşte? Hai, să ieşim de aici.

Lobsang mă târî după el.

Odată ajunşi pe podiumul prostilului, l-am întrebat pe adolescent:

— Cum te cheamă?

— Tobi.

— Câţi ani ai?

— Şaisprezece. Sunt cel mai mare de aici.

— Da, adică dintre copii. Iar după tine, urmează Marie-Rose.

Confirmă, dând din cap.

— Mă aşteptai în interiorul templului, nu-i aşa? Ascuns în spatele uşii de la intrare.

Din nou, aprobă, dând din bărbia lui ascuţită şi puţin adusă în sus.

— Bănuiam că o să intraţi în templu. Încă mai pot să descifrez intenţiile altora. Dar am fost cât pe-aici să mă las surprins, pentru că aţi avansat prea repede. Şi v-aţi apropiat prea mult.

Traversând Forumul, venind probabil din bazilică, Marie-Rose şi Gandalf se grăbeau către noi. Săltându-şi poalele chimonoului, fata urca de acum dubla serie de trepte şi, înainte chiar de a ajunge în dreptul meu, îmi striga, cu respiraţia întretăiată şi obrajii îmbujoraţi.

— Pentru ce aţi intrat în templu? Nu ştiaţi că e periculos?

Sigur pe ce spun, i-am replicat:

— Ca să fac ce a făcut Gandalf. Ca să văd ce el a apucat să vadă.

Sprijinind-o pe Marie-Rose în urcuşul ei, Gandalf roşi brusc până la urechi şi bâigui, oarecum jignit:

— Da… e adevărat! Am… am intrat în templu. Dar fără s-o fac pe grozavul. Ba eram şi însoţit. De un copil. Şi-n plus, m-am ţinut departe de… de Poarta Neagră. Nu riscam nimic.

Şi, furios, îmi întoarse spatele.

— Ce intenţii aveţi acum, domnule? mă chestionă Tobi.

— Eu? Nimic altceva decât să revin la Casa Faunului. Să mănânc şi să mă culc. Mâine va fi o zi grea.

— Hunii?

— Da, hunii. Voi însă, copiii, nu riscaţi nimic. Cel puţin, aşa se pare.

Cu un gest comic, Lobsang îi salută pe Marie-Rose şi pe Tobi, urându-le o seară bună şi trâmbiţă, în timp ce se zorea să coboare treptele:

— Sigur, nu-i mult timp de când am mâncat, dar aş vrea să verific încă odată dacă arta culinară a samurailor e tot atât de magistrală precum aceea a hangiului din Kutcha.

Înainte de a-l urma, i-am pus o ultimă întrebare lui Tobi:

— Înţeleg că doar copiii pot trece, fără vreun risc, Poarta Neagră. Până la ce vârstă însă? Tu, de pildă, când ai început să

întâmpini dificultăţi?

Tobi tăcu, închis în el. În locul lui, răspunse Marie-Rose.

— Depinde, domnule Peyr. Pentru unii, primele probleme apar pe la unsprezece ani. Pentru alţii, la doisprezece. În cazul altora, la treisprezece.

— În momentul de faţă, tu şi Tobi sunteţi, de acum, prea mari.

— Într-adevăr, nu mai putem ajunge la fel de lesne acolo unde dorim să mergem. Iar itinerariile pe care nu le-am parcurs niciodată ne sunt, practic, interzise.

— Îţi mulţumesc, Marie-Rose, pentru sinceritatea ta.

E tot ce voiam să ştiu.

Gandalf mă ajunse din urmă şi mă opri pe când treceam pe sub Arcul lui Germanicus.

— Peyr! Ce însemna, exact, ultima ta întrebare? Ce voiai să afli? Sau să verifici?

— Copiii Celor-ce-şi-amintesc dobândesc, *grosso modo*, anumite puteri cam de pe la trei ani. Puterile acestea încep să se estompeze odată cu pubertatea. Ei da, Marie-Rose a ajuns la vârsta măritişului. Doar ţi-ai dat şi tu seama! Iar Tobi e în plină criză de acnee juvenilă. Demult ar fi trebuit să fi fost repatriaţi la Kutcha.

— De ce doar până la pubertate?

— Asta ar trebui să-l întrebăm pe Moş-Crăciun. Dacă el e autorul porţii spre Dincolo.

— Şi am adăugat: Constat cu plăcere, Gandalf, că ţi-ai recăpătat întreaga-ţi raţiune. Sub supravegherea lui Marie-Rose, micuţii Peregrini au lucrat bine.

— Apoi, am conchis: Dacă, ghidat de un copil, vei face o călătorie în Dincolo, sper că-mi vei împărtăşi experienţa ta. Contez pe tine.

Şi l-am lăsat acolo unde era.

*

— Pe preafericitul Buddha! E din ce în ce mai incomod să iau legătura cu tine!

— Yeshe-O!

— Da’ cine vrei să fie? Da, sunt eu, Lumina Cunoaşterii. Ce vacarm de gânduri, ce tumult de pasiuni, ce vălmăşag de dorinţi, şi totul în jurul Cetăţii Nisipurilor! Douăzeci şi cinci de mii de călăreţi e un fleac! Dar ca să-mi croiesc drum până la tine, e muncă nu glumă.

— De ce îmi vizitezi din nou somnul?

— Ca să-ţi urez noroc când vei ajunge Dincolo. Ai pornit-o bine. Nu-ţi mai rămâne decât să treci pragul Marii Porţi. Fireşte, însoţit de un copil binevoitor.

— Dar hunii?

— Aia? Un incident vulgar! O întâmplare de doi bani! De asta se vor ocupa copiii. Singurul care s-ar putea dovedi primejdios e Attila. Nu pot străpunge carapacea spiritului său. Şamanii însă îl supraveghează îndeaproape, iar Koerguz al keraiţilor nu-şi va trăda poporul. Cu toate păcatele sale.

— Yeshe-O, ţi-e cunoscut acel Dincolo care se deschide în spatele Marii Porţi?

— Cel care te aşteaptă pe tine, nu mă interesează defel. Nu doresc să scotocesc prin el, e prea meschin, prea strâmt.

— Poftim?

— Multiple sunt aceste „Dincolo”. Şi infinite diversele stări ale Fiinţei.

— Limbajul tău, Lumină a Cunoaşterii, e prea abscons pentru mine. Sau, prea simbolic.

— Ta-ta-ta-ta, tinere! Mărturiseşte, mai curând, că nu vrei să înţelegi.

— Dorm.

— Ei, poftim scuză! Să fie oare cu adevărat necesar să-ţi citez un alt text creştin: *„Deşteaptă-te, o tu care dormi, deşteaptă-te, dintre morţi!”?* E din sfântul Pavel, citindu-l pe Isaia. Mă rog, cel puţin aşa cred... Buddha, stăpânul meu, poartă un nume care înseamnă, foarte precis, „Cel care s-a deşteptat”.

— Iartă-mă, Yeshe-O, dar nu doresc nimic mai mult decât un neant fără vise.

— Neant? Un concept absurd! O idioţenie modernă! Fie, însă, şi aşa! O să te las. Promite-mi însă că vei fi înţelept. Cumpănit.

— Înţelept? Cumpănit?

— Nu te ispiteşte deloc să dobândeşti puterea supremă, să devii stăpânul universului?

— Nu ştiu. Nu m-am gândit niciodată la asta.

— Este exact ce mă şi deranjează. E şi motivul pentru care îţi cer să fii înţelept. Şi am şi o dorinţă.

— Care?

— Dorinţa e ca, într-o bună zi, să vii să mă vezi în mănăstirea mea, cea de pe coasta muntelui, cocoţată deasupra fermelor din

Tsongpoe.

— Aşa voi face, Yeshe-O.

— Şi atunci vom sta de vorbă, liniştiţi, senini, departe de rumoarea lumii, sorbind un ceai sărat, cu unt topit în el.

— Încrede-te-n mine, Yeshe-O.

— Fie ca Buddha cel Deşteptat să te aibe în paza lui, tinere care dormi!

M-am cufundat în somn, fără a bănui că evenimentele trăite până acum se vor dovedi un fleac în comparaţie cu cele ce vor urma, fără să ştiu că ziua de mâine va fi cea mai încercată şi cea mai zbuciumată din toată existenţa mea.

*

Saigo Takamori îşi pusese fantastica sa ţinută de luptă. Panglici de mătase violetă prindeau între ele lamelele de oţel ale armurii. Apărătoarele metalice ale umerilor, fustanela din zale şi cea din piele de sub ea, lăţeau silueta lui şi aşa îndesată, făcând-o aproape greoaie. Deasupra coifului său monumental, de-a dreptul impresionant, se arcuia un delfin care căsca un bot rânjitor şi a cărui înotătoare caudală se desfăcea în evantai între doi ochi din aramă şlefuită. Aspectul fioros al vieţuitoarei marine era sporit de contrastul culorilor frapante, lac roşu pentru gură, negru pentru solzi, auriu pentru înotătoare.

Pe sub un centiron larg erau petrecute cele două săbii tradiţionale ale samuraiului, sabia lungă, *katana,* şi cea scurtă, *wakizashi.* Partea de jos a feţii era şi ea protejată de semi-mască.

Mâinile, ţinute la spate, agitau însemnul comandantului, *saihai,* un fascicol format din vreo sută de benzi de hârtie pergamentoasă, cu care Saigo se bătea, ritmic, între omoplaţi. Obiect insolit, aparţinând unei alte epoci, binoclul atârna peste platoşa de oţel.

Erau destui în acea dimineaţă pe platforma ridicată deasupra Porţii Stabia: alături de Saigo stătea Beppu Shinsuke, al cărui coif era împodobit cu două fantastice coarne de bivol din aur, precum şi doi arcaşi, fiecare cu câte un fanion prins la spate. Marie-Rose era şi ea de faţă, în chimono cu ibişi albi pe fond azuriu, precum şi Tobi, într-o gandura imaculată. Tânăra ţinea de mână doi copii, un băieţel şi o fetiţă, ambii în vârstă de cel mult opt ani şi care nu păreau câtuşi de puţin speriaţi de aspectul înfricoşător al panopliilor samurailor. Gandalf, tot acolo

şi el, se legăna de pe un picior pe altul, nerăbdător să vadă cum se vor desfăşura evenimentele.

Talonat de Lobsang, am urcat, din patru-n patru, treptele care duceau la platforma de observaţie. *Daimyo* îmi aruncă o privire reprobatoare pe sub viziera căştii.

— Au trecut trei sferturi de oră de când s-a făcut de ziuă. Armata mongolă s-a. Şi desfăşurat în ordine de bătaie.

M-am repezit la meterez. Rândurile strânse ale inamicului se întindeau cât puteai cuprinde cu ochiul. Între călăreţii primei şi a celei de a doua linii de atac se putea distinge, ţinute la orizontală, o mulţime de scări improvizate.

— Au şi nişte căngi cu trei dinţi legate de frânghii lungi, mă informă *daimyo.*

Asaltul era iminent iar eu dormisem ca un bursuc în vizuină, nesimţitor la toate rumorile care preced bătăliile, rumori care, în tot timpul nopţii, nu-şi încetaseră o clipă freamătul de-a lungul zidurilor cetăţii. Dacă Lobsang nu m-ar fi trezit, cine ştie cât mai dormeam.

— Ce caută copiii? Locul lor nu-i aici! Să se ducă undeva, la adăpost!

Marie-Rose mă lămuri:

— Samuraii vor avea nevoie de noi. Îmi prezentă pe cei doi micuţi: Gaspard, băiatul şi Consuela, fetiţa. Apoi adăugă: Copiii s-au trezit cu mult înaintea dumneavoastră, mesire Peyr. Unii au şi plecat în călătorie. Alţii, s-au postat la fiecare intersecţie a cetăţii. De altfel, veţi putea aprecia şi singur puterile lui Gaspard şi ale Consuelei.

— În călătorie? Cum aşa? Unii copii au trecut prin Marea Poartă a templului lui Jupiter? Atunci, de ce n-au fugit cu toţii?

— Cine vorbeşte de fugă?

— Nu pricep.

— Cei care au trecut pragul Marii Porţi sunt în căutare de ajutoare.

— Ajutoare?

— O să vedeţi cu proprii ochi, mesire Peyr.

Surescitaţi de iminenţa atacului, cu privirea aprinsă, Gaspard şi Consuela nu-şi mai găseau locul.

Mi-am aruncat şi eu privirea asupra fortificaţiilor: samurai în armură se eşalonaseră, din trei în trei metri, de-a lungul întregii pasarele care urma linia meterezelor. Giganticele lor arcuri, de

aproape doi metri, depăşeau crenelurile. Asta însemna însă că centura interioară de ziduri, cea de pe cradio şi decumanus, era destul de slab apărată.

— Să nu vă închipuiţi că toţi hunii s-au grupat în câmpie. Patru sau cinci mii dintre ei sunt ascunşi printre dune, în faţa Porţii Marina.

Glasul lui Saigo suna egal, nu trăda pic de emoţie.

— Şi caravana?

— Nu s-a clintit. Războinicii din K'in sunt însă pregătiţi să intervină. Caii cvadrigelor scurmă pământul de nerăbdare.

— Care ar fi utilitatea unei diversiuni în spatele frontului mongol?

— Intervenţia lor ar întârzia ineluctabilul sfârşit.

— Dar caravana, de ce nu face cale întoarsă?

— Au nevoie de apă. Pompeiul posedă numeroase puţuri. Nici oamenii caravanei, nici războinicii din K'in n-au de ales. Nu contează! Azi e o zi splendidă pentru ca samuraii mei să-şi manifeste *ki*-ul, care reprezintă însăşi forţa cosmică. O zi splendidă pentru a muri.

— Vă rog, referiţi-vă numai la dumneavoastră!

Un soi de freamăt trecu prin primele rânduri ale mongolilor.

— Cât a mai rămas?

— Şamanii au consultat augurii. S-a hotărât: zece minute.

Îmi simţeam stomacul încleştat. Aşteptarea, tăcerea apăsătoare care se lăsase peste liniile inamice, imobilitatea arcaşilor prefăcuţi parcă în statui, zâmbetul candid al copiilor, indiferenţa lui Lobsang, toate acestea deveniseră insuportabile. Mă aflam, ca să zic aşa, în primele rânduri, dar n-aveam nici cel mai mic chef să mor în limpezimea acestui inocent început de zi.

— E bine, făcu, pe neaşteptate, Lobsang. Totul e bine. Soseşte.

— Cine soseşte? am izbucnit. Sau ce?

În acelaşi moment, venit de pretutindeni şi de nicăieri, răsună un muget, un răget, un...

— Ce-i asta? Semnalul atacului?

Inamicul însă nu se clintise.

Îngrozitorul răget izbucni din nou, mai limpede, mai net. Nu provenea însă dinspre câmpie, de asta eram sigur. Părea că izvorăşte de undeva din dosul nostru, din... din noaptea

timpurilor.
— Uitaţi-vă în spatele dumneavoastră, îmi spuse Marie-Rose cu un glas impersonal. Uitaţi-vă spre Forum, spre templul lui Jupiter.
N-am schiţat niciun gest.
Acum, şirul de arcaşi samurai fremăta, Saigo şi Beppu Shinsuke se agitau şi ei în armurile lor zăngănitoare, doar cei doi copii împietriseră, cu privirea fixă, halucinată. Marie-Rose şi Tobi păreau şi ei concentraţi, cufundaţi în ei înşişi.
O pârâitură seacă, zgomotul a ceva ce se năruie precedară un nou muget de furie.
M-am răsucit încetişor şi am văzut: acolo, la cinci sute de metri de turnul nostru, în capătul Forumului, uşile din bronz ale templului lui Jupiter fuseseră smulse din ţâţâni şi trântite pe jos, între coloanele ionice ale peristilului.
Izvorând din templu, un bogat gigantic ocupase pronaosul, un bot de monstru ce numai un coşmar îl putuse zămisli.
— Imposibil… Imposibil… Visez… încă mai visez…
Umerii fiarei făcură să trosnească arcada intrării, o bucată de perete se prăbuşi, ei îşi croiră drum cu mişcări furibunde, convulsive, după care apăru şi torsul agitând în faţa lui două labe mici, cu gheare. Monstrul se propti în cele două coloane centrale ale faţadei, coloanele se năruiră pe loc, blocurile circulare de piatră din care fuseseră construite se rostogoliră pe trepte. Cea mai mare parte a antablamentului se prăvăli chiar peste botul larg căscat, jumătate din pietrele frontonului sculptat căzură peste giganticul trunchi al fiarei. Creatura se lăsă să lunece domol, lenevos, pe treptele podiumului, capul îi ajunsese de acum pe dalajul de marmoră în timp ce coada mai izbea cu lovituri furioase pereţii cellei.
— Ah, nu! izbucni Saigo. Samuraii mei n-aveau nevoie de aşa ceva! Am fi putut respinge şi singuri primul asalt!
Am îngăimat:
— Tyra… Tyra…
— Recunoaşteţi monstrul?
— Tyrannosaurus Rex.
— Izvorât din preistoria Terrei? Venit din altă lume?
— Întocmai, senior Saigo, întocmai!
Ajunsă la piciorul templului capitolin, creatura se ridică pe labele de dindărăt, botul ei dominând acum vălătucii de praf şi

moloz ce se învârtejeau deasupra pronaosului distrus. Tyronnosaurusul izbi furibund dalajul cu coada, izbituri dese şi repetate stârnind adevărate unde seismice ce zguduiră întreaga cetate.

Printre norii de praf care se buluceau deasupra ruinelor apărură şi trei copilaşi fantomatici, scăpând ca prin minune de ultimele cărămizi care se mai desprindeau.

În acel moment Tyronnosaurusul se hotărî şi porni cu un mers greoi şi şovăitor, legănându-se grotesc, spre centrul Forumului. În urma lui, cei trei copii coborâră în fugă treptele pline de sfărâmături, după care încetiniră. Aidoma unui val deferlant, coada monstrului se rostogolea, plesnea ca un harapnic, se răsucea precum un gigantic şarpe boa.

Eram incapabil să scot un sunet. Cu sprâncenele încruntate sub viziera coifului, Saigo se hazardă în câteva estimări:

— Cinci metri înălţime? Mai mult chiar? Şaptesprezece metri din vârful botului până la capătul cozii? Poate mai puţin? Sper doar ca această creatură să nu provoace prea multe demolări. Numai refacerea marelui templu va cere luni şi luni de muncă înverşunată.

Urmat în continuare de cei trei copii, monstrul ajunse la marginea Forumului. Se opri, pivotă pe laba sa posterioară stângă în unghi drept, după care se năpusti spre porticul care, în acel loc, închidea strada ce ducea spre Poarta Marina.

— Au! Au! Au! exclamă Beppu Shinsuke.

Tyrannosaurului nu-i fu deloc greu să-şi facă loc de trecere, prăvălind coloanele şi antablamentul galeriei; apoi, ridicând labele pe deasupra dărâmăturilor, se angajă între bazilica cea mare şi incinta templului lui Apollo. Acum, botul plin de clăbuci din care răzbăteau mugete furioase nu se mai zărea decât intermitent printre acoperişuri.

— Fiara e terorizată şi nu pricepe nimic din ce i se întâmplă. Imobilă, Marie-Rose vorbea cu o voce monocordă, înăbuşită ce părea că vine de la mari depărtări. Cei trei copii care s-au dus să caute monstrul nu întâmpină, până una alta, nicio greutate în a-l conduce spre exteriorul cetăţii.

Tyrannosaurusul înainta cu repeziciune, depăşi templul lui Venus, ajunse la metereze. Şi îl escaladă.

— Pasajul pe sub fortificaţii e prea lung şi prea îngust pentru fiara asta, comentă Saigo. Dar la nivelul zidului care leagă cele

două bastioane, există un rambleu de susţinere. Pe acolo va trece ea.

Într-adevăr, Tyrannosaurusul se căţără pe rambleu şi se opri o clipă, botul şi labele sale din faţă dominând meterezele de pe care samuraii, terorizaţi, fugeau cât îi ţineau picioarele. După care, pur şi simplu, se lăsă să cadă. Trenul său posterior se ridică încetişor, în timp ce căpăţâna şi pieptul basculau la ralanti, smulgând din zid pietroaie uriaşe. Când, în sfârşit, enorma masă a animalului se prăvăli de partea cealaltă, stârnind un adevărat tunet şi un nor de praf, turnul în care ne aflam se zgudui din temelii.

Tyrannosaurusul se redresă, înălţă botul şi scoase câteva urlete îngrozitor de ascuţite, în vreme ce labele sale anterioare vânturau un aer încărcat de nisip şi praf, iar coada, dezlănţuită, mai dărâma o parte din zid. Apoi se hotărî şi o porni în viteză, dar nu către dune, ci către şesul pietros, către primele linii ale oştirii duşmane, rămasă ca încremenită de la apariţia monstrului deasupra fortificaţiilor.

— Lobsang! Pişcă-mă! Ce văd, nu poate fi adevărat! E o fantasmagorie, un coşmar holografic, o…

— Mesire, vai, dar monstrul există!

Caii mongolilor se cabrau, zvârleau călăreţii din şa, nechezau de groază. Rândurile aliniate pentru bătălie unduiră ca nişte şerpi scoşi din minţi, se frânseră şi o imensă rumoare dădu semnalul debandadei generale.

Tyrannosaurusul îi şi ajunsese însă pe primii fugiţi. Labele sale uriaşe striveau tot ce întâlneau în cale, plesnitura giganticei cozi răsturna, dobora, botul se apleca şi se ridica, sfârtecând între fioroşii colţi trupuri ce se zvârcoleau ca, odată complet dezmembrate, să fie scuipate pe jos.

Hunii din liniile următoare reacţionară, un nor de săgeţi întunecă cerul, dar majoritatea lor ricoşară izbindu-se de solzii monstrului. E drept, câteva suliţe şi ţepuşe rămaseră înfipte şi acum se bălăbăneau în ritmul cărnurilor ciclopice, dar Tyrannosaurusul nu părea câtuşi de puţin incomodat de ele. Aidoma unei gigantice cloşti, monstrul ciugulea viermişorii înspăimântaţi care fugeau din calea sa. Reacţiile îi erau imprevizibile: ba se năpustea drept înainte, stâlcind arcaşi sau lăncieri, masacrând cai şi călăreţi, ba se răsucea şi se precipita spre stânga, mugind, ba se repezea spre dreapta, cu botul

mustind de sânge, cu privirea crudă, scormonitoare, hulpavă.

În fuga lor bezmetică, câteva mii de mongoli s-au îndreptat direct spre caravana Celor-ce-şi-amintesc. Imediat, escorta războinicilor din K'in intră în acţiune. Li Po şi Cheng Du îşi avântară cvadrigele. Cele două care de luptă străpunseră masa fugarilor, trăgând în urma lor două brazde sângerânde. Roţile cu obezi în tăiş de secerătoare sfârtecau tot ce întâlneau în cale; petrecându-şi hăţurile pe după şale, cei doi conducători slobozeau săgeată după săgeată, neratând niciodată ţinta. Două cvadrige şi o sută de călăreţi respinseră câteva mii de huni înspăimântaţi ce nu mai ştiau căror demoni ai stepei să se închine.

Cei trei copii care conduseseră Tyrannosaurusul din Forum până la fortificaţii, rămăseseră în inferiorul cetăţii, înaintea Porţii Marina. Acum, de pe platforma bastionului de pe Poarta Stabia, plăpândul Gaspard şi micuţa Consuela erau cei care îmboldeau monstrul la mişcări imprevizibile, îl sileau să facă zig-zaguri, îl lansau acolo unde duşmanul încerca să se regrupeze ca să provoace cât mai mult prăpăd.

Amprentele gigantice ale monstrului se răspândiseră pe întreaga câmpie, amprente sângerânde şi dezgustătoare în care se puteau ghici oase sfărâmate, cai stâlciţi, viscere ce mai palpitau.

— Ajunge!

Am vrut să mă reped la Marie-Rose şi Tobi, dar Beppu şi Saigo m-au reţinut ferm.

— Acum, e prea târziu! a şuierat *daimyo.* Fiara trebuie să străpungă toate liniile inamice ca, apoi, să fugă, să plece cât mai departe, în stepe, numai să nu revină în cetate.

Trasă de undeva din vălmăşagul îngrozitor, din haosul de urlete şi trupuri zdrobite, o săgeată se înfipse în ochiul bulbucat al monstrului. Tyrannosaurusul scoase un răget fioros şi un şuvoi de sânge porni să curgă de-a lungul excoriaţiilor de pe botul şi gâtul lui.

— Pot să-l şi orbească, tot nu slujeşte la nimic. Fiara n-are nevoie să vadă ca să ucidă şi să masacreze.

Atunci se manifestă Ochiul-care-fulgeră: din marginea extremă a regului ţâşni un jet orbitor de lumină, mai roşu decât sângele care împroşcase câmpia. Raza lovi umărul fiarei. Flăcările îi atinseră şi botul, pielea sfârâi. Tyrannosaurusul se

cabră sub violenţa impactului şi schimbă imediat direcţia. Nedumerit, îşi freca botul de plaga carbonizată, lingând marginile ei încă fumegânde.

— Ce-a fost asta? întrebă Saigo.

— Ochiul lui Attila. Marele han posedă o armă distrugătoare implantată în orbita sa goală. Imediat ce a considerat că monstrul e suficient de aproape, Attila a utilizat întreaga putere a „Ochiului-care-fulgeră”.

Un nou jet luminos împrăştie o jerbă de scântei între labele din faţă. Tyrannosaurusul se clătină, se dădu îndărăt mugind, apoi se prăbuşi pe spate cu un tunet apocaliptic. Între labele de dindărăt, coada se ridică şi, blestemând parcă, biciui cerul.

„Magia lui Kardak, m-am gândit atunci, nu valorează, poate, cât cea a copiilor, dar teamă-mi e că hunii o vor socoti pe prima mai eficace decât cea de a doua”.

Tyrannosaurusul se ridică, sforţându-se din greu şi revărsând puhoaie de sânge şi, clătinându-se, se năpusti direct spre îndepărtatul mamelon unde-şi făcuse postul de observaţie Kardak şi statul său major.

Lângă mine, cei doi copii se scuturară, ochii lor pierdură din strălucirea de adineaori şi Consuela şopti cu glăsciorul stins:

— Ce se întâmplă? Nu mai putem controla animalul.

Ţâşni şi un ultim fulger care se împlântă în pântecul monstrului. Sfârâitul cărnii arse şi duhoarea ei ajunseră până la noi. Monstrul se răsuci în jurul său, se prăbuşi pe o parte şi rămase aşa. Horcăi îndelung, cu trupul agitat de convulsii. Din pântecul despicat se revărsă o masă vâscoasă de viscere fumegânde şi o grămadă sângerândă de maţe.

Din mii de gâtlejuri izbucni atunci un urlet de triumf care se rostogoli peste câmpie şi se sparse de zidurile noastre.

Cei mai îndrăzneţi se şi apropiau de colosul doborât, ferindu-se de coada încă agitată de spasme reflexe. Lănci răzbunătoare se împlântară în botul căscat, săgeţi, inutile şi derizorii, străpunseră limba ce se mai zvârcolea.

De partea cealaltă a regului, războinicii K’in se repliaseră şi cele două care de luptă reveniră la caravană, trasând în urma lor patru linii paralele şi sângerânde.

— Hunii îşi vor reveni şi încă la iuţeală bombăni Saigo. Attila a învins monstrul iscat dintr-o altă epocă şi dintr-o altă lume. De aici încolo, şamanii nu-i vor mai putea refuza nimic. Mai ales,

victoria.

Consuela plângea cu lacrimi amare. Între două sughiţuri înăbuşite, repeta:

— Sărmanul animal! Sărmanul animal!

Gaspard dădu din umeri:

— Vina-i a noastră. Noi l-am trimis la abator.

Simţeam că mă sufoc: nu deplângeau decât moartea Tyrannosaurusului, uitând sutele de cadavre dezarticulate care zăceau pe câmp. M-am răţoit la Lobsang:

— Ce părere ai, munteanule? Spectacolul te-a încântat?

Răspunse, cu o expresie înciudată pe faţă:

— Dezgustător! Dar ce le poţi reproşa copiilor? Nu ei sunt răspunzători pentru declanşarea ostilităţilor, războiul ăsta dintre stepe şi Cetatea nisipurilor nu-i treaba lor. Au răspuns cu mijloacele lor. Se va vedea însă că nu-i de-ajuns pentru ca celor mari să le vină mintea la cap.

Saigo confirmă:

— Trupele inamice ascunse între dune n-au suferit de pe urma şarjelor monstrului. Peste puţin timp o să le vedem lansându-se la asaltul Porţii Marina.

În spatele cetăţii, soarele urcase sus pe cer, împroşcând primele sale raze cu adevărat arzătoare, înnegrind băltoacele de sânge şi chiseliţa omenească, fumegând încă, ce desena pe întinsul regului o geometrie absurdă şi obscenă. Monstrul prăbuşit nu mai mişca, suportând, indiferent, grămada de războinici urlători şi puşi pe răzbunare care ciopârţeau cu săbiile muşchii inerţi.

Un grup de călăreţi coborî panta mamelonului de pe care ţâşniseră fascicolele distructive. Reglând binoclul, *daimyo* le urmări galopul.

— Se îndreaptă spre dune. Attila va comanda personal atacul împotriva Porţii Marina.

De-a lungul meterezelor, samuraii care fugiseră la apropierea tyrannosaurusului, îşi reluaseră posturile. La picioarele lor, tolbele cu săgeţi stăteau pregătite, coarnele care împodobeau coifurile lor monumentale sclipea aruncând focuri încrucişate.

Mi-au venit în minte femeile stepelor, cele care ne hrăniseră în tabăra keraiţilor şi a căror vrednicie şi frumuseţe o lăudase Lobsang. Cate dintre ele urmau să plângă moartea unui soţ, a unui frate, a unui fiu?

Am scrâşnit din dinţi, iar modul în care am întrebat-o pe Marie-Rose semăna a lătrat de dog:

— Aţi mai prevăzut vreun alt monstru preistoric?

Fata părea extenuată, umerii îi erau lăsaţi, gâtul aplecat, cocul desfăcut.

— Nu ştiu, domnule Peyr. Îmi simt capul deopotrivă de gol şi de greu ca să mai pot comunica, retransmite sau informa. Deasupra Porţii Marina se află un băiat de vârsta lui Tobi împreună cu alţi doi copii, Lila şi Theo. Habar n-am ce-o să mai iasă din templul lui Jupiter.

— În ori ce caz, nimic nu poate fi mai oribil decât această oroare preistorică!

Departe, în dreapta noastră, undeva între dune, răsunară trâmbiţe şi răpăit de tobe. Saigo, care nu lăsase binoclul din mână, declară netulburat:

— Peste câteva minute, din diversele văi de nisip se vor năpusti la atac hoarde furioase. Monstrul nu ne-a acordat decât o mică pauză.

Hărmălaia provocată de instrumente încetă brusc. M-a înfiorat liniştea care s-a lăsat, teribilă, parcă încărcată de electricitate.

— Încă trei minute, anunţă Beppu.

— Vine, vine şi al doilea monstru, murmură Lobsang.

— Încă un Tyrannosaurus?

— Nu, nu, o făptură mai înspăimântătoare, mai distrugătoare şi mai bine protejată.

Simţeam cum încep să-mi tremure picioarele.

Mai întâi, am perceput un soi de şuierat, continuu, ciudat, un şuierat ce nu-şi avea rostul. Apoi, un scrâşnet strident, înspăimântător. Zgomotul provenea tot din templul lui Jupiter a cărui faţadă se prăbuşise pe jumătate sub teribilele lovituri ale tyrannosaurusului.

Vuietul spori, cutremură zidurile sanctuarului, făcu să se desprindă alte pietre. Vuietul acesta însă nu mai avea nimic omenesc sau animalic. Era mecanic. Duduit de motor. Scârţâit de şenile.

Prin larga spărtură a naosului, apăru gura neagră a unui tun. Apoi, întreaga masă metalică se oferi razelor solare, irizându-se în reflexe sinistre. Şenilele striviră bucăţile de moloz, carcasa de oţel tresări, turela se balansă, maşinăria îşi croi o trecere printre dărâmături ca după aceea, şuierând şi duduind, să execute un

derapaj la ralanti pe treptele podiumului.

— Nu-i adevărat… Nu, nu-i adevărat!

Recunoscusem tancul. În universul walburgisian, figura şi el la loc de cinste, printre diversele imagini tridimensionale ce prezentau o succintă trecere în revistă a feluritelor arme create de imaginaţia debordantă a oamenilor.

Saigo întrebă, incredul, holbând ochii pe sub viziera coifului:

— Ştiţi cumva, domnule Peyr, ce-i cu… cu acest vehicul?

— Întrebaţi-l mai curând pe Tobi!

Acesta se execută şi, transformându-se în releu, psalmodie pe un ton neutru:

— PZKW VI.

— Poftim?

— Panzerkampfwagen. Nummer sechs. Ja, ein Panzer. Der beste. Der Tiger[36].

Am urlat:

— Vorbeşte în koine, fir-ar să fie! Tradu ce descifrează copiii în minţile echipajului! Nu înţelegem o boabă din… germana veche!

Şi, în vreme ce Tobi recita prosteşte, cu glas monocord, ce i se transmitea, eu urmăream, cu gândurile încâlcite, evoluţiile acestui car de asalt, provenit din cine ştie ce aprigă bătălie a celui de al doilea Război Mondial.

— Blindat marca Henschel, botezat Tigru. Răspunde următoarelor caracteristici: lungime: 8,24 m; lăţime: 3,73 m; înălţime: 2,86 m; viteză pe câmpul de luptă: 38 km/h; autonomie: 100 km; armament: un tun calibru 88 m/m şi două mitraliere coaxiale, calibru 7,92 m/m; echipaj: 5 oameni. Comandantul echipajului acestui Tiger: Obersturmführer S.S.[37] Michael Wittmann. Performanţe: poate urca o pantă de 60°, trece peste un obstacol vertical de 0,79 m, străbate un curs de apă cu adâncimea 1 m.

---

[36] „Maşină blindată de luptă. Seria şase. Da, un tanc. Cel mai bun. Tiger." Într-adevăr carul de asalt *Tiger*, fabricat la sfârşitul anului 1943, a fost considerat cel mai redutabil tanc al celui de al doilea Război Mondial, surclasând net toate celelalte tipuri, germane sau aliate. (n. tr.).

[37] Gradele trupelor S.S. Difereau, ca denumire de cele ale armatei terestre (Wehrmacht). Astfel Obersturmführer corespunde gradului de locotenent. (n. tr.).

N-am stat să mai ascult.

Duduind şi scrâşnind, blindatul traversase Forumul, lăsând în urma sa o pârtie dublă de dale sfărâmate. Pivotând pe şenilele sale clămpănitoare, el spulberă îngrămădirea de pietre şi grinzi provocată de prăbuşirea galeriei circulare. Fumegând şi legănându-se, dispăru apoi pe Via Marina, între bazilică şi templul lui Apollo.

Brusc, un strigăt prelung, acoperi mugetul motorului şi zăngănitul şenilelor.

— Hunii! Atacă!

De acolo unde ne aflam, nu puteam vedea şarja mongolă, deoarece Poarta Marina se situa la vreo treizeci de metri de unghiul drept pe care-l forma zidul. Am văzut însă cum, pe bastionul ce domina intrarea şi de-a lungul meterezelor, samuraii potriviseră săgeţile şi încordaseră arcurile. Primii soli ai morţii ţâşniră şi dispărură undeva, la baza zidului.

Muget de motor ambalat, răcnetele atacatorilor, urlete de moarte, parcă însuşi cerul, atât de albastru, atât de profund, se transformase într-o cutie de rezonanţă ca să redea şi mai bine tumultul descreierării omeneşti.

Prin vacarmul general, insolită, abia perceptibilă, filtra vocea lui Tobi care-şi continua recitarea:

— PZKW-VI sau *Tiger,* derivat din PZKW-V, sau *Panther,* blindat construit de firma Daimler-Benz: Dacă *Panther* e echipat cu un tun de 75 m/m., dotat cu 79 de proiectile şi are doar o singură mitralieră de…

Steguleţe colorate erau agitate în dosul parapetului, semnalizându-i ceva anume lui *daimyo.*

— Ce fac paznicii de la intrare? gemu acesta. Uite, cei doi batanţi de bronz ai porţii se deschid treptat, inamicul va da năvală!

Sarcastic, l-am liniştit pe loc:

— Nu cunoaşteţi performanţele ucigaşe ale tancului *Tiger!*

Blindatul, fiară cumplită, perfidă şi răbdătoare, aştepta, ascuns la pândă, chiar pe axul Porţii Marina.

— Dar… dar uite-i că pătrund! E o catastrofă, un dezastru, sfârşitul!

— Da, însă e sfârşitul pentru duşman şi victorie pentru samurai… şi copii.

În aceeaşi clipă, se dezlănţuiră mitralierele.

Îmi imaginam rândurile dense ale mongolilor secerate de jeturile neîntrerupte ale gloanţelor trasoare, valurile inamice care se spărgeau, trupurile care tresăltau sub impactele ucigaşe, membre secţionate, capete explodând, pântece spintecate.

Mi-am astupat urechile ca să nu mai aud.

Gandalf, care până atunci se ţinuse de o parte, se apropie de mine şi strigă:

— Ce se întâmplă acolo?

— Un măcel! Un măcel oribil şi inutil!

N-aş putea spune cât timp a durat staccato-ul infernal al celor două arme automate. Când rarii supravieţuitori izbutiră să fugă prin pasajul strâmt săpat sub ziduri, pârâitul furios încetă brusc, motorul se ambală tunător, şenilele scrâşniră, derapând, pe caldarâm şi porniră să prefacă în terci, sângerând, cadavrele celor căzuţi.

Beppu clocotea de surescitare.

— Va trece, va trece la un fir de păr, dar va trece prin tunel!

Nu mai putea de nerăbdare să vadă reapărând blindatul, să-i admire performanţele asasine.

Am apucat-o pe Marie-Rose de umeri şi am zgâlţâit-o violent:

— Ajunge! Mă auzi? Ajunge! Hunii au învăţat lecţia! Readuceţi tancul la templul lui Jupiter! Trimiteţi-l îndărăt, în epoca lui! Să înceteze odată carnajul ăsta!

Marie-Rose nu răspunse însă nimic, deveni moale şi căzu, leşinată, la picioarele mele. Gandalf se repezi s-o ridice în timp ce Tobi, rigid şi halucinat, continua imbecilul său expozeu:

— Comandantul carului de asalt, Michael Wittmann. Este considerat, incontestabil, ca unul dintre cei mai mari eroi ai epopei naziste: voluntar în divizia Leibstandarte S.S. Adolf Hitler: decorat cu Crucea de fier: urmează cursurile şcolii de ofiţeri ai Waffen S.S.[38] de la Bad-Tölz; Michael Wittmann numără două sute şaptezeci de victorii, distrugând o sută treizeci şi opt de tancuri şi tunuri autopropulsate şi o sută treizeci şi două de piese anticar. Führerul i-a acordat personal…

Am răcnit:

---

[38] Trupe S.S. Unităţi combatante de elită, formate numai din voluntari, neavând nici o contigenţă Einzatzkommando S.S. (unităţi cu destinaţie specială) din care erau recrutaţi paznicii lagărelor de exterminare, cei însărcinaţi cu represaliile, execuţiile, etc. (n. tr.).

— Mai termină odată! Nu mă interesează propaganda nazistă!

L-am mai auzit însă murmurând:

— Michael Wittmann, spiel mir das Lied von Tod![39]

Tăcu, se scutură, îşi răvăşi claia deasă de păr şi suspină:

— Ce frumoasă era câmpia aia de la Cintheaux…

— Care sfânt?[40]

— Cintheaux. Satul de lângă care am furat tancul *Tiger.* Normandia. În Franţa.

— Ai să-mi povesteşti mai târziu! mai întâi, trebuie să…

Am încremenit auzind tunul. Am perceput până şi cu măduva spinării ţiuitul prelung al obuzului. Explozia asurzitoare mi-a înfundat timpanele. Pe şesul presărat cu pietre, în mijlocul hoardelor care se retrăgeau bezmetic, se crăpă un crater înconjurat de leşuri sfârtecate.

Glasul tunului răsună din nou. Invizibil nouă, *panzer*-ul îşi trimitea proiectilele de 88 m/m. Peste dunele între care se angajase. Şi iarăşi, mitralierele intonară în cor refrenul lor ucigaş. În văioagele ce şerpuiau printre colinele de nisip, servanţii robotizaţi ai blindatului secerau tot ce fugea, se poticnea sau se căţăra gemând.

— Tobi! Trebuie oprit totul!

Îl scuturam de gulerul burnusului. Adolescentul îmi explică, precipitat:

— Patru copii sunt în urma tancului, privesc prin ochii nemţilor şi se servesc de picioarele lor ca să apese pe pedalele care comandă focul tunului şi-al mitralierelor. Nu pot interveni. Micuţii sunt atât de absorbiţi de ceea ce fac încât…

Deja îi dădusem drumul.

Deja coboram în goană treptele care duceau la pasarelă.

Deja fugeam cât puteam de-a lungul crenelurilor, pe lângă samuraii care, cu gurile căscate, contemplau exploziile obuzelor în mijlocul trupelor mongole.

Odată depăşit cotul format de fortificaţii, n-am mai auzit decât o vagă rumoare punctată de zgomotul înăbuşit al exploziilor.

Ajuns la Poarta Marina, n-am stat pe gânduri şi am sărit. Şase metri mai jos, nisipul a amortizat căderea. M-am rostogolit,

---

[39] M.W., cântă-mi cântecul despre moarte (în germană în text). (n. tr.).

[40] Joc de asonanţe; în fr. *Saint* (sfânt) se pronunţă la fel ca *Cinth*... (n. tr.).

învăluindu-mă cu un nor pulverulent, dar m-am ridicat imediat şi am luat-o iarăşi la goană, ferindu-mă să întorc capul de teamă să nu văd cine ştie ce tescuitură sângerândă lipită de pereţii tunelului.

Acum, fugeam urmând amprentele lăsate de şenile, nete şi adânci, în nisip şi pietriş. Curând, am dat şi peste primele cadavre. Pătrunsesem într-un defileu îngust pe coastele căruia, încremenite în poziţii groteşti, se prăbuşiseră nenumărate trupuri. Avid, nisipul sorbea pârâiaşele proaspete de hemoglobină.

Tunul bubuia pe undeva, pe aproape. La fiecare lovitură, simţeam cum se zguduie pământul.

38 km/h? Nu, tancul nu înaintează atât de repede. N-are de ce să se grăbească, trebuie curăţat terenul, cu grijă, meticulos, astfel ca gloanţele să nu uite pe nimeni, nici măcar pe cei de-acum răniţi. Da, voi ajunge din urmă blindatul!

Acum, mă aflam într-un veritabil labirint de dune şi văioage şi ochii mi se împăienjeniseră de lacrimi, ascunzându-mi trupurile strivite de şenile.

Canonada mi se păru mai puţin susţinută, mitralierele îşi întrerupeau frecvent staccato-ul, ca înecate de un sughiţ.

După colţul unei dune am văzut şi primul copil. Lunecase într-o baltă de sânge şi tocmai îşi reluase fuga lui măruntă, de şoricel. L-am ajuns din urmă, urlând ca un apucat:

— S-a terminat! S-a terminat! Întoarce-te! Salvează-te în cetate!

L-am depăşit şi, după un alt cot al defileului, am zărit masa enormă a tancului, urmată de alţi trei copii care mergeau cât se poate de liniştiţi. Fără să mai stau pe gânduri, am plonjat, antrenând în cădere pe doi dintre ei. S-au sculat mai repede decât mine, dar am izbutit să-i reţin, apucându-i de glezne şi le-am strigat, plângând aproape:

— Destul! Ajunge! Întoarceţi-vă acum!

Nu mai puteam, plămânii îmi ardeau, tâmplele zvâcneau, vederea se tulburase. Cei doi copii pe care-i înşfăcasem, păreau să iasă, cu greu, dintr-o stare de somnambulism. Cel de al treilea se oprise şi revenea, neînţelegând ce pofteşte acest adult care vrea să împiedice ca totul să fie masacrat. M-am ridicat şi eu, cu picioarele tremurând, dar apăsându-mi mâinile pe albele tunici şi obligând cele două corpuri mici şi firave să

îngenunche.

O nouă lovitură de tun mă năuci şi n-am putut înţelege ce-mi spunea cel de al patrulea copil, ajuns lângă mine. Am urlat:

— Fugiţi! Fugiţi cât mai iute!

Tancul se angajase într-o vale adiacentă şi numai una din mitralierele sale mai împroşca, intermitent, câte o rafală.

În sfârşit, am auzit şi ce scâncea unul din ţânci:

— Cei din tanc se vor trezi. Trebuie controlaţi!

— Mă… mă ocup eu de asta! Dar nu veniţi după mine!

I-am lăsat unde erau şi mi-am reluat cursa.

Un junghi în coastă nu mă lăsa să respir.

Nu mai auzeam nici canonadă, nici răpăitul mitralierelor, ci doar duduitul unui motor mergând la ralanti. Cotind în valea alăturată, am revăzut tancul, oprit la vreo treizeci de metri de mine, cu blindajul fumegând. Bănuiam că va executa un marşarier, deoarece bolovani uriaşi astupau trecerea, iar coastele nisipoase ale dunelor n-ar fi putut suporta greutatea celor patruzeci şi cinci de tone de oţel.

În stânga, departe de carul de asalt, un corp se rostogoli de-a lungul unei pante. Mitraliera reacţionă, dar nu îndeajuns de prompt, şi rafala se pierdu în nisip, stârnind o succesiune de gheizere minuscule, de mici panaşe.

L-am recunoscut pe cel care plonjase şi care, acum, se adăpostise în dosul unei grămezi de bolovani: Kardak-Attila.

Câteva gloanţe ţiuiră, ricoşând de pietre.

Brusc, motorul cală, blindajul încetă să vibreze.

Liniştea care se lăsase nu era tulburată decât de horcăituri îndepărtate.

Echipajul *Tiger*-ului îşi revenea lent din starea hipnotică în care se aflase, realizând, fără îndoială, incredibilul situaţiei. Chepengul turelei, deblocat, se săltă încetişor, scoţând un lung scârţâit. N-am putut vedea capul care apăruse. Am vrut, doar, să strig: „NU!” dar a fost prea târziu. Un jet de lumină ţâşni dintre stânci, izbind blindatul la baza turelei.

M-am azvârlit într-o parte, adăpostindu-mă după o ridicătură de teren. O jerbă de flăcări se desfăcu, alcătuind o corolă orbitoare. Turela decolă la verticală, se răsuci aproape graţios, în jurul proprie-i axe, rămase o clipă imobilă când atinse apogeul, apoi se prăbuşi, ricoşă de carcasa tancului, descrise o curbă elegantă şi ateriză ceva mai sus de locul unde mă aflam,

stârnind un adevărat ciclon de praf. Apoi, sub greutatea ţevii de tun, strâmbate de violenţa impactului, ea prinse să lunece pe pantă, direct spre găvanul în care mă adăpostisem.

Dintr-o clipă într-alta, urmam să fiu stâlcit.

Am sărit în sus, ca împins de un arc.

Dar chiar în momentul în care ţâşneam afară din groapa mea, primeam în ceafă o lovitură teribilă.

Am văzut pământul apropiindu-se vertiginos.

Apoi, m-am rostogolit în neştire, săltând pe salteaua moale a nisipului afânat.

*

— Ce nebunie! Desigur, o nebunie generoasă, dar totuşi o nebunie. Auzi dumneata, să vrei să întrerupi un carnaj! Să te interpui între un tanc *Tiger* şi nişte copii halucinaţi!

— Yeshe-O?

— Ba, iarăşi eu.

— Toţi aceşti morţi, toate aceste cadavre împânzind regul şi nisipul…

— Cunosc. Zac cu sutele, cu miile. Unele sunt de nerecunoscut. Viii îşi îngropară morţii… sau, mă rog, ce-a mai rămas din ei…

— Cuvintele tale răsună ciudat în capul meu, uneori apropiate, alteori îndepărtate, uneori abia şoptite, alteori tunătoare.

— Asta pentru că, tinere, ai încasat o lovitură zdravănă peste ceata. Ţeava strâmbată a tunului te-a pocnit ca o măciucă. Acum, te afli culcat într-una din odăile Casei Faunului. Capul îţi este înfăşurat într-un bandaj, dar n-ai păţit nimic grav.

— Kardak?

— Spre norocul tău, cel mai mare dintre copii nu ţi-a urmat sfatul şi a rămas prin apropiere. S-a priceput să preia controlul asupra unuia din servanţii Tiger-ului. Un servant mort. Un picior inert, pe jumătate secţionat, a reacţionat, a apăsat pe pedala de declanşare a focului şi una din mitralierele tancului a scuipat ultimele sale benzi de cartuşe, împiedicându-l pe Attila să se apropie şi săi te lichideze. Căci de văzut, te văzuse. Hanul a fost nevoit să dea îndărăt şi să se ascundă după stânci. Îi era cu neputinţă să se ridice ca să facă uz de un nou jet ucigaş al ochiului său mort; tirul mitralierei era mult prea precis şi dens. Apoi, venind din toate părţile, zeci de samurai s-au năpustit în

ajutorul tău. Kardak a fost nevoit s-o şteargă. Oamenii lui Saigo Takamori te-au readus la Pompei, iar Marie-Rose te-a bandajat.

— Şi acum?

— Hoardele s-au retras. S-au întrunit hanii. Şamanii îi consultă pe zei.

— Hunii, vor ataca din nou?

— Nu, nu! Chiar dacă puterile magice ale lui Attila le-au venit de hac monstrului şi tancului, prea au pierdut mulţi dintre ai lor.

— Ce vor decide hunii? Ce-i vor povăţui vracii?

— Şamanii vor spune, cu siguranţă, că aici e vorba de o chestiune personală între marele han şi samurai. Dar nu pot citi în minţile lor. Intențiile lor îmi rămân necunoscute.

— Dar caravana?

— E în siguranţă. Momentan, hunii s-au repliat. Convoiul a profitat şi a intrat în Pompei. Samuraii lui Moş-Crăciun şi-au permis o derogare de la obiceiurile lor şi de la ordinele primite, îngăduind, încă odată, ca nişte străini să se instaleze în cetatea nisipurilor, chiar dacă i-au consemnat pe războinicii K'in şi cămilari să nu depăşească un perimetru restrâns, cel care mărgineşte forumul triunghiular. Stau în cazărmile care, pe vremea Pompeiului terestru, erau destinate gladiatorilor şi fiarelor.

— Cine e Moş-Crăciun, Yeshe-O? Şi în ce vizuină se ascunde?

— Ţie-ţi revine să-l descoperi. Lăsându-te condus de către un copil prin Marea Poartă. Înainte de asta însă, trebuie să rezolvi problema lui Kardak-Attila.

— Cum pot s-o fac?

— Improvizând. Iar eu, te voi ajuta. Dacă pot. Şi să nu Uiţi de făgăduiala ta.

— Ce făgăduială?

— Aceea de a reveni, într-o zi, la schitul de la Tsongpoe, ca să deguşti împreună cu mine o ceaşcă de ceai sărat, cu unt topit înăuntru.

*

Când mi-am venit în fire, am constatat că, la căpătâiul meu, veghează un Lobsang îngrijorat.

— Ah! iată-vă din nou printre noi, mesire Peyr! Ce spaimă ne-aţi tras!

Făcându-şi genunchii să trosnească, se sculă de pe *tatami*-ul pe care şezuse până atunci, cu picioarele încrucişate sub el.

— Unde… unde te duci, Lobsang?

— Să-l previn pe Saigo. Şi pe Li Po. Şi pe Marie-Rose şi Gandalf.

— Aşteaptă! Vin cu tine!

M-am ridicat însă prea brusc de pe rogojina pe care zăcusem, şi tot ce mă înconjura porni să joace prin faţa ochilor. Munteanul se precipită şi mă susţinu de subţiori.

— Of, domnule, fiţi rezonabil!

— Rezonabil? Rezonabil! Da’ ştiu că ai nişte găselniţe! mai curând, recomandă-le asta hunilor şi copiilor. Nu de alta, dar ca să evităm un alt masacru!

Constatând însă că nu sunt dispus să mă întind la loc, Lobsang oftă:

— Bine, bine. O să vă ajut.

— Nu te îngrijora, Lobsang. O să meargă! Îmi redobândesc la repezeală toate facultăţile. Cât timp am rămas inconştient?

— Ca la vreo două ore. Dar după-amiaza e abia la începutul ei.

În atriumul cu faunul dansator, Li Po şi Cheng Du luau o gustare uşoară în compania lui Saigo Takamori. Comandantul K’in îmi adresă un zâmbet ironic. Aflase, cu siguranţă, că am încercat să opresc cataclismul care se abătuse asupra hoardelor mongole. Locotenentul său, Cheng Du, cel care mă smulsese din ghearele hunilor ca, apoi, să revină cât mai grabnic la caravană, era, ca întotdeauna, rigid şi impenetrabil. Saigo îşi scosese coiful şi masca, dar păstrase armura, ceea ce-l obliga să stea pe un mic scaun pliant.

După scurtele saluturi uzuale, politicoase dar glaciale, m-am instalat încrucişând sub mine picioarele, ca să sorb din bolul cu supă pe care mi-l servise Beppu Shinsuke.

Comandantul Li Po mă observa cu ochii săi mici şi vicleni. După ce am isprăvit cu conţinutul gros al bolului meu, nu fără înghiţituri zgomotoase şi clefăituri sonore, jenante în acel paţio tăcut, şeful escortei îmi adresă, în sfârşit, cuvântul:

— Seniorul Saigo mi-a confirmat ceea ce, de altfel, ghicisem. Aţi venit din stele, domnule. Sunteţi un spion. Sau un poliţist.

M-am grăbit să-l liniştesc:

— Voi pleca foarte curând. Şi, fără îndoială, nu voi reveni niciodată.

— Vă este cunoscut, desigur, că multe din popoarele de pe

Ecou au practicat amnezia voluntară străduindu-se să uite îndepărtatele lor origini. Nu-i deloc de dorit ca… extratereştri să debarce pe această planetă a noastră ca să redeştepte memorii adormite.

— Problema se punea aşa: ori eu, de unul singur, ori o escadră de nave de război. Trebuie să recunoaşteţi că am făcut tot posibilul ca să rămân discret, să călătoresc incognito, să trec neobservat.

— Nu vă contrazic. Când veţi pleca?

— De îndată ce isprăvesc cu Kardak.

— Kardak?

— Adevăratul nume al marelui han Attila.

— Un alt „celest”, nu-i aşa? Prima cauză a întregii aceste tevaturi.

— Exact.

Sprâncene lui Saigo Takamori se încruntaseră. Un tic nervos agita comisura buzelor sale strâns lipite. L-am întrebat pe Li Po:

— Aţi putut vizita, nestingherit, cetatea… Dezesperanţa?

— Feritu-m-a sfântul! Nu sunt tot atât de curios precum dumneavoastră, domnule Peyr. Şi apoi, seniorul Saigo nu mi-ar fi acordat această favoare pe care, oricum, nu i-aş fi solicitat-o. Puţin îmi pasă de misterele Dezesperanţei şi de modul în care copiii izbutesc să zămislească monştri gigantici, din carne ori din metal. Cu cât voi şti mai puţin, cu atât va fi mai bine. Şi pentru mine. Şi pentru imperiul K’in. Şi pentru întreaga noastră planetă. Fie ca Dezesperanţa să rămână veşnic subiect de legendă, iar samuraii să apere întotdeauna intrarea în ea!

— Copiii ştiu să se protejeze şi singuri.

— Este exact motivul pentru care n-aş vrea să le stârnesc mânia.

— Când vă reîntoarceţi la Kutcha?

— Îndată ce va dispare ameninţarea pe care o reprezintă hunii, voi readuce pe toţi adolescenţii care o doresc.

— Toţi cei care au depăşit dificila etapă a pubertăţii.

— Fie şi aşa. Dar asta nu mă priveşte. Apoi, mă voi întoarce la Chang Xian, capitala imperiului K’in. Îmi voi prezenta raportul, lămurind că, de aici încolo, nimeni şi nimic nu va mai împiedica libera circulaţie a caravanelor prin această zonă. Sigur, unele din puţuri vor trebui curăţite, altele săpate. Clar e că febra cuceririi care a stăpânit noroadele stepelor din Vest n-a fost

decât o febră trecătoare, stinsă acum.

— Elegantă minciună.

— Posibil ca ea să nu-l înşele pe împărat. Însă acesta din urmă, nici nu se va căzni s-o descâlcească. Totul e ca schimburile comerciale dintre K'in şi ţările îndepărtate, aflate dincolo de deşert şi stepe, să redevină paşnice şi, fructuoase.

M-am întors către *daimyo* al cărui chip continua să fie posomorât şi traversat de ticuri nervoase.

— Ce vă frământă, Seniore Saigo? Pricina să fie oare faptul că nu v-aţi putut lupta de-adevăratelea şi că puştimea v-a frustrat de o frumoasă bătălie şi de o moarte glorioasă? O moarte, oricum iluzorie, o simplă paranteză urmată de o resurecţie cvasi-imediată graţie bunelor oficii ale lui Moş-Crăciun?

— Scutiţi-mă de sarcasmele dumneavoastră. Ceea ce mă tracasează realmente se referă la intenţiile hunilor, la proiectele şamanilor şi cele ale marelui, han Attila sau… cum aţi zis că-l mai cheamă?

— Kardak. Kardak-Chiorul.

— Mă îngrijorează şi faptul că micuţii sunt incapabili să ghicească ce se urzeşte dincolo. Vrăjitorii din stepe posedă şi ei puteri foarte mari.

— Hunii vor trebui să se hotărască repede. Puţul de apă aflat la cincisprezece kilometri mai la vest de Pompei e, probabil, secătuit. Marele han e obligat să cucerească cetatea în orele imediat următoare. Altminteri, va fi silit să se retragă, să-şi replieze trupele cât mai rapid cu putinţă, înainte ca ele să crape de sete, cu toatele, în acest deşert.

— Aţi fi putut deveni un excelent strateg, mesire Peyr.

— Nu-i decât o dovadă de bun simţ.

— Oamenii mei au rămas la posturi, veghind de-a lungul meterezelor.

— Înţeleaptă precauţie.

Mă istoviseră toate discuţiile şi întrebările astea. Pe sub ţeastă îmi treceau întruna fulgerări dureroase. O să se mai scurgă ceva timp până să recuperez total.

Un ţăcănit uşor de tocuri de lemn răsună în urechile noastre. Foşnetul mătăsos al unui chimono şi efluviile unui parfum delicat, risipiră instantaneu tensiunea care domnea în jurul mesei cele scunde.

Marie-Rose îşi regăsise culorile şi vioiciunea. Nu mai semăna

deloc cu adolescenta firavă, palidă şi istovită care leşinase azi dimineaţă pe platforma bastionului ce domina Poarta Stabia.

— Seniore *daimyo,* vin să vă anunţ o sosire aşteptată cu ardoare şi speranţă şi nerăbdare.

Am tresărit, uitând durerea mea de cap: să se fi decis, oare, Moş-Crăciun să-şi facă, în sfârşit, apariţia? După atâta amar de ani? Să-şi fi părăsit el bârlogul ca să verifice, cu propriii săi ochi neclintita rezistenţă a cetăţii Pompei?

— M-au prevenit copiii. Peste câteva minute. Mămica Crăciunica va trece prin Poarta Neagră a templului lui Jupiter.

Auzit-am bine? Mămica Crăciunica?

— Cum ai spus, Marie-Rose?

— Soseşte Mămica Crăciunica.

— Mi-e că nu prea pricep. Sau că…

— Moş-Crăciun s-a căsătorit. Ce vedeţi rău în faptul că şi-a luat o soţie?

— Nu, nu, nu găsesc nimic de zis, e dreptul lui elementar. Dar această Mămică Crăciunică, cum e? Vreau să spun, din punct de vedere fizic?

— E cea mai frumoasă femeie ce mi-a fost dat să contemplu. Şi ştiu despre ce vorbesc.

— Pentru că…

— Pentru că eu, împreună cu toţi copiii din Pompei, am fost cei care am ales-o. Şi nu duceam lipsă de concurenţă!

— Ar fi prea fantastic ca Mămica Crăciunica să fie…

M-am ridicat atât de brusc, încât am fost cât pe aici să răstorn măsuţa cea joasă cu întreaga ei încărcătură de ceşti, boluri, farfurioare. Părăsind atriumul, am uitat chiar să-i salut pe cei doi ofiţeri K'in şi pe Saigo Takamori. Mă urmări un râs gâlgâit, şi râsul acela nu putea proveni decât din gâtlejul şefului samurailor.

Marie-Rose alerga cu paşi mărunţei în urma mea.

— Nu fugiţi atât de repede, domnule Peyr! Nu atât de repede! striga ea. O să ajungem la timp, credeţi-mă!

Nici măcar n-o auzeam. O furie teribilă clocotea în capul meu, izgonind orice urmă de migrenă. O sfântă mânie îmi umfla pieptul, îmi comprima stomacul. Scrâşneam printre dinţi:

— Ah! Paţachina! M-a dus de nas! Şi-a bătut joc de mine după cum i-a poftit inima! Ea e, sunt sigur, Mămica Crăciunica! Nimeni şi nimic nu mă va opri să-i trag câteva şuturi zdravene în

dulcele ei poponeţ!

Goneam, cu paşi largi şi pumnii strânşi pe strada care ducea la Forum. Iată şi Arcul lui Germanicus. Mă împiedicai de o piatră căzută odată cu distrugerea faţadei templului lui Jupiter şi pornii în zig-zag printre grămezile de moloz şi uriaşii tamburi de marmură care, azi dimineaţă încă, alcătuiau pilonii centrali ai sanctuarului.

Vreo treizeci de copii se strânseseră în faţa intrării, numai praf şi sfărâmături, ţipând cât îi ţinea gura:

— Mămica Crăciunica! Mămica Crăciunica!

I-am recunoscut pe Tobi, Consuela şi Gaspard, care zbierau la fel ca ceilalţi:

— Mămica Crăciunica! Mămica Crăciunica!

M-am pomenit răcnind şi eu în gura mare:

— Ce mascaradă! Ce mascaradă stupidă şi ridicolă!

— Aşteptaţi, mai întâi, s-o vedeţi, îmi răspunse Marie-Rose. Feriţi-vă de judecăţi pripite!

Venind din cella şi ţinând un copil de mână, ea apăru în plină lumină, superbă şi strălucitoare, zeiţă izvorâtă, în sfârşit, din templul său. O rochie din lame lucios se mula pe formele ei generoase.

Copiii se repeziră spre ea, o înconjurară, aclamară acolo, pe primele trepte ale podiumului.

Rămăsesem ţintuit pe loc, cu un aer tâmp, cu falca de jos căzută: mânia se spulberase, arţagul dispăruse.

— E într-adevăr frumoasă, nu-i aşa? îmi şopti Marie-Rose.

Leontine de Croix-de-Vie reuşi să domolească entuziasmul general. Atentă, ascultă relatarea lui Tobi: asaltul mongolilor, iruperea tyrannosaurusului, apoi cea a tancului *Tiger,* fuga inamicului, sosirea caravanei, după care îi mulţumi printr-o sărutare zgomotoasă, punctată de un: „Deci, totul merge bine!” Croindu-şi drum prin gloata copiilor şi mormanele de moloz, ea coborî treptele podiumului precum o vedetă care ar coborî o scară de onoare sub lumina proiectoarelor. Somptuoase, şoldurile i se balansau în ritmul paşilor, iar părul, în bătaia soarelui, se prefăcuse într-o cascadă de aur pur.

Pleoapele îmi încremeniseră, incapabile să mai clipească, prin pielea devenită pergament nu mai trecea nici cel mai mic fior.

— Dumnezeule! exclamă Leontine, zărindu-mă în sfârşit. Eşti rănit!

Se opri cu o treaptă deasupra mea şi-mi prinse faţa între palme. Cutele de pe frunte şi crisparea din colţul gurii însemnau, poate, un interes real pentru persoana mea. În clipa aceea, nu regretam nici caraghiosul meu turban.

— E grav? Suferi mult?

În locul meu, răspunse Marie-Rose cu un strop de tachinare perfidă în glas:

— Fiţi liniştită, nu-i vorba decât de un cucui. Un cucui zdravăn, ce-i drept, dar, totuşi, un simplu cucui. Atâta tot.

Leontine scoase un suspin de uşurare şi respiraţia ei cu iz de mentă îmi mângâie obrajii mai suavă decât zefirul cel mai blând.

— Haide! Răspunde-mi, dragul meu Peyr! Oh! Ştiam prea bine că misiunea asta va fi primejdioasă. Degeaba mă asigura Moş-Crăciun că nu-i aşa, mi-era frică să nu ţi se întâmple vreo nenorocire. Şi, iată-te, cu capul bandajat şi faţa atât de palidă, de lividă!

— Aş putea să vă sugerez un bun remediu pentru a-l readuce printre noi, susură Marie-Rose şi izbucni într-un râs şăgalnic.

— Am priceput! replică Leontine şi-mi administră un sărut care ar fi pus jos, grămadă, un titan şi ar fi decongelat şi pe cel mai îngheţat călător dintr-o cuvă criogenă Am izbutit să articulez cu greutate:

— Le-on-tine!

Ea pufni în râs:

— Să fie într-un ceas bun! Uite-l că mai reacţionează!

— Ura-a-a! urlară copiii. Trăiască Mămica Crăciunica!

Apucându-mă, hotărâtă, de un braţ, Leontine mă trase după ea.

— Să nu mai stăm în plin soare. Hai să luăm ceva bun. Chiar dacă samuraii din Pompei nu cunosc nimic din secretele detonante ale cocteilului cu şapte miresme, nu-i mai puţin adevărat că te servesc cu un *sake*[41] care te scoală şi din morţi.

M-am lăsat condus, învăluit în parfumul ei stăruitor. În timp ce ne îndreptam spre umbra porticului, îmi suflă, discret, la ureche:

— Încetează să-mi mai spui Leontine. Zi, mai curând, Marilyn. Copiii mă cunosc şi sub acest nume.

În mijlocul unei puştimi gălăgioase, ne-am strecurat sub copertina galeriei circulare.

— Vrei să-mi explici Leon… Marilyn?

---

[41] Băutură tradiţională japoneză, un rachiu din orez fermentat. (n. tr.).

— Te autorizez să-mi spui, deopotrivă, Norma, adevăratul meu prenume. Mi-a fost întotdeauna greu să mă acomodez cu pseudonimul acesta de actriţă, ales, demult, demult de Zanuck.

— Zanuck?

— Directorul companiei cinematografice Fox.

— Ah! Şi Monroe?

— E numele de fată al mamei. Cu el n-a fost nicio problemă să mă deprind.

Am pătruns în bazilică, edificiu pe drept cuvânt grandios, înconjurat de o colonadă ionică, peste care fusese întinsă o pânză imensă ce păstra răcoarea. Între pilonii canelaţi, fuseseră dispuse mese şi bănci pe care copiii le ocupară de îndată, râzând.

— Eu am un loc rezervat lângă statuia lui Augustus.

Se instală într-un fotoliu de răchită, lângă împăratul din bronz şi alungi, pe sub o măsuţă lăcuită, superbele sale picioare. M-am aşezat în faţa ei şi, fără să fi comandat ceva, un samurai pe post de chelner aduse două borcane goale de dulceaţă şi o frapieră plină cu bucăţele de gheaţă care zornăiau uşor ciocnindu-se de o butelie din sticlă groasă. Marilyn bătu, încântată, din palme.

— E chiar Dom Perignon![42] A mai rămas, deci? Adevărul e că o prefer *sake*-ului.

Samuraiul desfăcu, îndemânatic, împletitura de sârmă, făcu să sară dopul, şi o spumă de culoarea chihlimbarului se prelinse pe gâtul sticlei. Când cele două borcane fură umplute, chelnerul în *kamishimo* se retrase, mergând de-a-ndărătelea.

Marilyn ciocni. Bău, oftă de plăcere, şi suflă spuma parfumată care-i festonase buzele senzuale. Am întrebat-o:

— Ce-i cu borcanele astea de…

— O amintire din vremea debuturilor mele de manechin şi starletă de mâna a doua. Pe atunci, chiar dacă puteam să-mi ofer, uneori, o sticlă de Dom Perignon, n-aveam cu ce să cumpăr cupe sau pahare înguste, cu picior, din cristal. Foloseam borcanele de gem. Mai toarnă-mi!

Am scos sticla din frapieră şi i-am şters fundul cu un şervet imaculat. Spuma dădu pe dinafară, bule jucăuşe, scurgându-se pe marginile borcanului.

— Şi acum, scumpă „Mămică”, povesteşte-mi. După tot ce-am văzut şi trăit pe ziua de azi, sunt gata să aud orice şi să admit

---

[42] Celebră marcă de şampanie franţuzească. (n. tr.).

chiar inadmisibilul: Mămica Crăciunica în chip de Marilyn Monroe!

— De ce atât de inadmisibil? Găseşti atât de ciudat faptul că, la un moment dat, în înaltul cerului său, Moş-Crăciun s-a simţit prea singur şi l-a apucat dorul de căsnicie după ce a găsit o persoană seducătoare şi dezirabilă?

— Mai trebuia şi ca viitoarea lui soţie să placă ţâncilor.

— Evident. Şi atunci, Moş-Crăciun a venit în Pompeiul Nisipurilor şi s-a destăinuit celor în drept. Ca să le uşureze copiilor alegerea, le-a distribuit o mulţime de fotografii în relief înfăţişând, în atitudini languroase, cele mai mari vedete feminine din istoria cinematografiei. După o îndelungată reflexie şi deliberări prelungite, copiii au făcut alegerea. O alegere fără drept de apel. Delegatul lor i-a prezentat lui Moş Crăciun o singură fotografie, declarând: pe asta am vrea-o ca Mămica Crăciunica. Fotografia proslăvea formele apetisante, zâmbetul inocent şi privirea seducătoare a unei oarecare Marilyn Monroe. Inima lui Moş-Crăciun a prins atunci să bată mai repede, în timp ce jubila în sinea sa zicându-şi: „Măi, să fie! Şi eu aş fi ales-o tot pe asta!”

Ce-i drept, nu-i păcat! Ispititoare erau formele lui Marilyn Monroe, inocent surâsul, seducătoare privirea!

— Iar Moş-Crăciun te-a căutat acolo, la Hollywood, pentru că, oricum, posedă darul să călătorească, aşa cum îi vine, prin timp şi spaţiu?

— Da, Moş-Crăciun a venit la ultima mea adresă, 12305, Fifth Helena Drive, din Brentwood, în noaptea de 4 spre 5 august 1962.

Am tresărit:

— Noaptea morţii tale? Moarte care, în funcţie de presupuneri, a fost sinucidere, asasinat sau accident?

— Întocmai. În timp ce dormeam adânc, Moş-Crăciun a prelevat un minuscul fragment din epiderma mea. Odată revenit în cer, el a hipertrofiat această particulă, retransformând-o în… există un termen… ceva în genul clovn.

— *Clon.* Nu clovn, ci *clon.*

— Da, da. Când *clonul* s-a dezvoltat până a devenit dublura mea perfectă, proces care a avut loc într-o stare de totală letargie pentru sosia mea, Moş-Crăciun a replonjat în trecut, a revenit la domiciliul meu în faimoasa noapte de 4 spre 5 august

1961. El a depus în patul meu sora mea geamănă, inertă şi lipsită de viaţă, fără gânduri, fără amintiri şi a luat cu el modelul original, prelungind, în mod artificial, somnul. Când, după miezul nopţii, guvernanta a descoperit corpul inanimat al lui Marilyn Monroe, el nu mai era al meu, ci al unui alter-ego care, de fapt, nu existase niciodată.

Nu mi-am putut stăpâni un şuierat de uimire şi de încântare: moartea aceasta suspectă, care a făcut să curgă atâta cerneală, se descotorosea acum de întregul său mister, dobândea o explicaţie satisfăcătoare şi irefutabilă. Marilyn continuă:

— Substituirea a fost practicată cu toată prudenţa de rigoare. Era de evitat un incident neplăcut; având de străbătut, în aceeaşi noapte, acelaşi parcurs, Moş-Crăciun trebuia să evite o telescopare cu sine însuşi. Cu atât mai mult, cu cât era ghidat de un copil mai zburdalnic.

— Asta ca să fie evitat un paradox temporal.

— Cu toate acestea, Moş-Crăciun, moşneag generos, s-a dovedit a fi, uneori, cam nătâng: dorinţa lui a fost să fie acreditată ideea sinuciderii. Şi, dacă pe noptieră, a lăsat un tub de barbiturice, golit în prealabil, el a uitat că şi sosia mea ar fi trebuit să le înghită.

— Fapt pentru care, cu ocazia autopsiei, medicul legist n-a găsit urmă de somnifere, nici în stomacul, nici în intestinele moartei. De unde, şi prezumţiile de asasinat.

Ştiam, de la primele destăinuiri ale lui Saigo Takamori că Moş-Crăciun este deţinătorul unor puteri cu totul deosebite, capabil să realizeze nu numai *cloni* perfecţi, operaţiune categoric interzisă de legile universale, dar să şi reproducă o personalitate completă, cu toate idiosincraziile proprii individului respectiv; aşa stând lucrurile, pentru ce a fost nevoie să rişte venind la Hollywood numai de dragul de a avea modelul real? Am pus această problemă cât se poate mai clar.

— Moş-Crăciun n-ar fi acceptat niciodată un simplu duplicat. El îşi dorea şoldurile şi fesele care ondulaseră efectiv în 1953 în faţa camerelor de luat vederi ale lui Henri Hathaway atunci când a turnat *Niagara.* Să zicem că era o chestiune de fetişism.

O bănuială mi se insinuă în suflet, îngheţându-mă pentru o clipă: aveam, oare, realmente înaintea mea pe adevărata Marilyn Monroe, sau contemplam un *clon* burduşit de amintirile unei actriţe sinucigaşe ori asasinate? Zeiţa care-şi sorbea acum

şampania, ştia, oare, cu exactitate cine este ea cu adevărat? Dar, la urma urmei, ce importanţă avea acest lucru? Diferenţa, era ea atât de vitală?

— Ai suportat uşor transferul tău în viitor? Te-ai acomodat cu noua ta poziţie?

— De minune! Nu regret deloc gloata aceea meschină de impresari, psihanalişti, ziarişti, afacerişti, profesori şi alţi paraziţi care, profitând de gloria mea, mă storceau ca pe o lămâie. Nu mai sufăr din pricina venitului unor năpârci ca Hedda Hopper sau Louella Parson[43]. Nu mai tremur pentru viitorul meu, nu mai trebuie să mă întreb dacă ceea ce fac e bine sau rău, nu mai sufăr de complexele de culpabilitate care mi-au, otrăvit existenţa pe Terra.

— Într-un cuvânt, eşti fericită.

— Total. Sunt, în sfârşit, iubită pentru mine însămi şi nu pentru ceea ce reprezint. Nu mă îndoiesc de sinceritatea celui din faţă, de afecţiunea celor care mă înconjoară. Sunt fericită în mijlocul unor copii fericiţi.

Şi, într-adevăr, din ea se desprindea o fericire neumbrită de nimic, care-mi încălzi sufletul. Eram, deopotrivă, bucuros pentru ea şi copleşit de faptul că mă aflu sub dogoarea soarelui ei.

I-am servit o altă „cupă” de şampanie.

— Bine, Marilyn, ai devenit, deci, Mămica Crăciunica. Atunci, ce înseamnă mariajul tău brusc cu ambasadorul Cercului Callimaque, Gontran de Croix-de-Vie?

Cu ochii închişi, ea savura spumosul nectar şi picăturile care se, prelingeau pe marginile „pocalului” cădeau în decolteul adânc al rochiei sale, scurgându-se leneş între globii dătători de vertij ai unor sâni pe jumătate dezgoliţi. Marilyn trecu o limbă pofticioasă peste buzele sale umede şi catadicsi să-mi răspundă:

— Căsătoria mea cu Gontran? O idee de-a lui Moş-Crăciun. El m-a trimis pe Amarante, planeta plăcerilor.

— Deci, ai lucrat cu adevărat într-un… într-un…

— Într-un bordel. Da. Însă puţin. Gontran a fost primul şi ultimul meu client. Asta te-a mai liniştit? M-am măritat cu ambasadorul ştiind precis că va trebui desemnat un anchetator pentru o misiune importantă. Numele tău i l-am şoptit pe pernă.

---

[43] Binecunoscute ziariste americane, critici cinematografici, reputate pentru virulenţa şi causticitatea cronicilor lor. (n. tr.).

Am fost cât pe aici să scap borcanul din mână.

— Cum? Tu ai fost aceea care l-ai inspirat pe ambasador, l-ai împins să mă aleagă pentru această anchetă pe Ecou?

— M-ai înţeles de minune.

— Şi asta, în numele lui Moş-Crăciun, deoarece aşa hotărâse el?

— E nevoie să mă repet?

Eram năucit de toate câte aflasem. Fusesem mişcat, aidoma unui pion, chiar de la începutul acestei afaceri. Prin intermediul Normei Jean Baker, devenită, succesiv, Marilyn Monroe, Mămica Crăciunica, Léontine de Croix-de-Vie, slujisem, de fapt, planurile lui Moş-Crăciun.

— De ce? De ce Moş-Crăciun m-a ales tocmai pe mine?

Răspunsul întârzie un pic.

— Până acum, ţi-am povestit destule. A sosit însă momentul să afli ce-i mai important, să afli „cuiul” dacă mă pot exprima astfel.

— Nu te jena. Inutil să mă menajezi. De azi dimineaţă, am asistat la apariţia unui Tyrannosaurus Rex, extirpat preistoriei, a unui tanc *Tiger,* evadat dintr-o bătălie a celui de al doilea Război Mondial şi, în sfârşit, a Mămicăi Crăciunica în chip de Marilyn Monroe. Paharul s-a umplut, dă pe dinafară!

— Nu te-ai drogat niciodată, nu-i aşa? Nu ştii ce-s acelea halucinaţiile?

— Bun, bun, nu mă mai ţine pe jeratic.

— Chiar n-ai ghicit niciodată cine e Moş-Crăciun? Sau, mai exact, cine eşti tu faţă de el?

Unde voia să ajungă? Ce încerca să mă facă să înţeleg?

Pe un ton grav, Marilyn reluă:

— Tu nu eşti chiar fiul lui Felix şi-al Emmei de La Fièretaillade.

Am simţit că ameţesc.

— Sigur, Emma de La Fièretaillade te-a purtat, după vechiul obicei, nouă luni în pântecul ei. Dar nu eşti rodul întâlnirii întâmplătoare dintre ovulul Emmei şi un spermatozoid al lui Felix. Embrion de abia schiţat, ai fost plasat în corpul unei femei care, de fapt, nu te zămislise.

Raţiunea mi-o luase razna. Glasul lui Marilyn îmi parvenea îndepărtat, stins. Decorul din jur se clătina şi el, statuia împăratului se aplecase periculos, pânza copertinei făcea creţuri, coloanele ionice se dăduseră în lături, deschizând o

perspectivă imposibilă.

— În realitate, domnule Peyr de La Fièretaillade şi, oricât de bizar ţi s-ar părea, într-un oarecare fel, dar într-un fel sigur, eşti fiul lui Moş-Crăciun!

Noroc de spătarul înalt al scaunului, altminteri m-aş fi trezit, întins cât eram de lung, pe dalajul de marmoră.

*

Marilyn decise să se scalde. Chiar dacă stabilimentele de băi situate în afara perimetrului defensiv îi erau interzise, oricum, alegerea nu era lesnicioasă: rămăseseră nenumăratele terme ale Forumului sau cele de la Poarta Stabia. Marilyn alese complexul cel mai apropiat. Am însoţit-o până la calidariumul bărbaţilor, o sală spaţioasă transformată în piscină, sală ai cărei plafon curbat era străpuns de multiple orificii prin care pătrundeau razele oblice ale unui soare ce sta să apună.

Termele din Forum erau rezervate exclusiv pentru uzul copiilor şi al Marilynei, ceea ce făcea, într-un fel, inutilă vechea diviziune în secţie pentru bărbaţi şi secţie pentru femei. Păstrând tradiţia niponă a curăţeniei meticuloase şi a băilor regulate, cât a durat încercuirea mongolă, samuraii s-au mulţumit cu termele de la Poarta Stabia.

În timp ce, sub privirile mele admirative şi încântate, Marilyn înota, goală, într-o apă călduţă şi străvezie, eu îmi spuneam că, hotărât lucru, un atare spectacol depăşea – şi încă de departe – memorabila secvenţă în care aceeaşi naiadă se bălăcea, la fel de sumar îmbrăcată, în piscina unui miliardar.

— Mai ţii minte, îmi lansă ea, când pe nava *Bagatelle* ţi-am propus să compari anatomia numitei Léontine cu aceea a unei înotătoare de altădată? Atunci ai protestat vehement. Har Domnului, constat că acum ai dat pudibonderia la câini!

— La ce-aş mai avea scrupule? am replicat. L-ai părăsit pe ambasadorul tău de soţ şi ai mărturisit că mariajul cu Moş-Crăciun e un mariaj alb, neconsumat. Şi dacă în plus, într-un fel oarecare, dar sigur, după propriile-ţi spuse, sunt odrasla aceluiaşi Moș-Crăciun, intimitatea noastră se circumscrie în perimetrul tolerant al unei familii cu idei largi.

Marilyn a fost categorică: nu, nu semăn deloc cu Moş Crăciun, deşi el a fost cel care a aranjat ca în pântecul „mamei” mele să fie introdus un embrion aparţinând unei înalte personalităţi. Cine e personalitatea? Marilyn s-a tot căznit să-l tragă de limbă

pe cerescul ei soţ, dar acesta a păstrat discreţia. Deci, formula „într-un fel oarecare, dar într-un fel, sigur” îşi păstra, parţial, taina.

Am întrebat-o:

— A ce seamănă acest soţ pe care copiii ţi l-au ales?

Mi-a răspuns, candidă:

— A om bătrân cu barbă albă.

Am insistat:

— Nu are cumva şi un alt nume, un alt prenume decât Moş-Crăciun?

— Da, soţul meu îmi îngăduie să-i spun şi Nicolae.

— Nicolae?

— Eu nu sunt atât de şcolită ca tine, dar ştiu totuşi că sfântul Nicolae e asemuit cu Moş-Crăciun.

— Ah, da?

Marilyn revenea către bordura piscinei, lăsând în urma ei un lung siaj, scânteietoare jerbe de apă din miezul cărora râsul ei izbucnea mai limpede decât picăturile de apă împroşcate. Cu o mişcare suplă, sări pe mozaic. Marilyn, cea de altădată, fusese întotdeauna, mândră de sânii ei. Acum, am putut constata *de visu,* că această mândrie, era, pe deplin, justificată. S-a uscat cu un prosop care mirosea dumnezeieşte a levănţică, după care s-a lungit lângă mine. „Pielea de găină” care-i îmbrobonise fascinantele curbe ale şoldurilor, dispăru în câteva clipe.

— Ştii, cred, că am fost predestinată pentru rolul acesta de Mămică Crăciunică, rolul cel mai frumos din toată cariera mea. Îmi amintesc de un revelion de altădată, un revelion minunat, când încă nu eram celebră şi trăgeam mâţa de coadă. Trăiam, pe atunci, cu Bob Slatzer, un prieten care mi-a rămas credincios până la urmă şi, care, poate, a fost unicul meu confident adevărat. Cumpărasem, pe Hollywood-Bulevard o mulţime de cadouri – oh, cadouri ieftine – dulciuri, cărţi şi jucării. N-a mai rămas nimic din economiile noastre. Apoi, însoţiţi de un prieten comun, boxerul Noble Kid Chisel, ne-am dus la cel mai apropiat orfelinat, un orfelinat pe care-l ştiam de când eram copil. Acolo, am împărţit totul. Şi, tot atunci, deci demult, demult, odată întorşi, toţi trei, la mine acasă, am citit un poem dintr-un volum de poeme ale lui Clement Clarke Moore. Îmi amintesc, de parcă ar fi fost ieri. Poemul se intitula: „O vizită a Sfântului Nicolae”. Vezi bine că, încă de la începuturile mele de actriţă, o jucam pe

Mămica Crăciunica. Astăzi însă, nu mai e vorba de un rol. Cred că, realmente, am devenit o Mămică Crăciunică adevărată.

O trecu un fior şi pielea de pe picioare, fese, spate, se acoperi, din nou, de zgrăbunţi minusculi. Se ridică, culese de pe o măsuţă un amplu halat de baie care zăcea acolo, se înfăşură în el şi se fricţionă viguros cu ţesătura flauşată.

— Se înserează, am spus, ridicându-mă şi eu. Dumnezeule! Ce zi! Şi acum, încotro ne îndreptăm?

— Nu l-am salutat încă pe *daimyo* Saigo Takamori. Cred că vom cina numai în doi.

— Îmi pare rău.

— Şi mie.

Se ghemui în braţele mele, cu capul sprijinit de umărul meu. Emoţia mă sugrumă. Am auzit-o murmurând:

— Îi iubesc atât de mult pa copiii din Pompei şi mă simt o a doua mamă pentru ei. Dar, vai! n-am cunoscut niciodată fericirea să port în braţe unul care să fie cu adevărat al meu.

Am izbutit s-o întreb:

— Ai dori să aduci pe lume propriul tău copil?

— E dorinţa mea cea mai fierbinte. Mă privi drept în ochi. Ştii, Peyr, pentru a face un micuţ, e nevoie de doi. Contez, aşadar, pe tine.

A fost nevoie să mă agăţ de ea ca să nu leşin.

La ieşirea din terme, când să ne îndreptăm spre Casa Faunului, Marilyn se opri brusc, plesnindu-se cu palma peste frunte.

— Am uitat un detaliu care te-ar putea interesa.

— Un detaliu? în legătură cu cine? Sau cu ce?

— În legătură cu Moş-Crăciun. Ţi-am spus că se mai numeşte şi Nicolae. Ei bine, în locuinţa lui, am dat, de câteva ori, peste iniţialele lui, gravate fie pe o tabacheră, fie în chip de en-tête pe sulurile acelea lungi prin care comunică samurailor din Pompei instrucţiunile sale.

— Şi care sunt aceste iniţiale?

— N. Şi W. N., evident, de la Nicolae. Dar W.?

Încremenit în mijlocul străzii, am îngăimat:

— Nico… Nicolae Wal… Walburgis!

Marilyn se uită la mine, cuprinsă de îndoieli:

— Walburgis? Crezi asta? Walburgis ca palatul cu acelaşi nume?

— Ar fi, într-adevăr, extraordinar. Dar ar explica atât de multe lucruri.

— De pildă?

— Ecou a fost declarată planetă interzisă, când tocmai începuse construcţia palatului, de către primul simpozion al înţelepţilor, reprezentând toate confederaţiile. Iar acest simpozion era prezidat de Nicolae Walburgis.

Marilyn mă apucă de mână.

— Hai, să nu stăm aşa, înţepeniţi în mijlocul străzii.

Braţ la braţ, ne-am reluat colindatul nostru de îndrăgostiţi, apucând-o pe lângă zidul interior, cel care urma traseul anticului „decumanus superior”.

— Ţi-am descris, parcă, imensul apartament în care trăieşte Moş-Crăciun. Ţi-am spus că apartamentul nu are decât o unică ieşire, o uşă la fel de neagră ca şi cea din templul lui Jupiter.

— Da, şi?

— În apartament se află numeroase ecrane.

— Nimic mai normal.

— Unul dintre acestea e permanent deschis.

— Şi pe el apare…?

— Aproape întotdeauna, o adunare de bătrâni – involuntar, am încetinit pasul – te interesează cum îi spune Moş-Crăciun acestei adunări?

— Ba bine că nu!

— Îi spune Adunarea Sanctuarului.

Mi s-au blocat din nou picioarele, spre deosebire de creier care a intrat în turaţie maximă. Marilyn m-a scuturat:

— Haide, hai odată! Să nu-l mai facem pe Saigo să aştepte.

— Ştii ce cred? Cred că sălaşul lui Moş-Crăciun se află chiar în inima asteroridului Vesta, devenit palatul Walburgis. Şi mai cred că această ascunzătoare indetectabilă e situată chiar alături de Sanctuar. Astfel, graţie ecranelor sale, Moş-Crăciun supraveghează întregul Univers şi tot ce se petrece în el. Moş-Crăciun a devenit un nou doctor Mabuse[44]. Dar nu un doctor

[44] Film al regizorului Fritz Lang (1922) în care o întreagă societate, politicieni, oameni de afaceri, intelectuali declasaţi, şomeri, prostituate, criminali, etc. Este condusă, urmărită, terorizată de acest dr. Mabuse, simbol al despotismului, al unui sistem totalitar, atotştiutor, prezent chiar şi în cele mai intime momente din viaţa oamenilor! (n. tr.).

Mabuse care se mulţumeşte să supravegheze ce se petrece în camerele unui hotel prăpădit folosindu-se de oglinzi trucate. Nu, Moş-Crăciun e un doctor Mabuse la dimensiuni cosmice.

Râsul Marilynei se repercută între zidurile fortificaţiilor şi faţadele oarbe ale vilelor părăsite.

— Am văzut toate filmele lui Fritz Lang. Mi se pare de-a dreptul abuziv să-l compari pe doctorul Mabuse cu Moş-Crăciun.

— Şi de ce, mă rog?

— Mabuse era un personaj diabolic. Moş-Crăciun e un moşneag atât de ramolit încât, uneori, dă în copilărie.

În timpul cinei servite în atriumul cu faunul dansator, n-am prea participat la discuţie, de altfel animată, întrucât eram cu mintea într-altă parte.

Saigo Takamori ridica toast după toast, Marilyn, Lobsang şi comandantul Li Po, dădeau duşcă, unul după altul, ceşcuţele cu *sake.* Ştiam că ex-Léontine rezista perfect la alcool; mi-o dovedise pe *Bagatelle* înghiţind, fără să clipească, un număr impresionant de cocteiluri cu şapte arome. De altfel, bărbaţii „dădură în primire” mult înaintea Mămicii-Crăciunica.

Prinţul Gandalf era absent. Preferase să ia masa în cartierul rezervat copiilor. Poate, reuşise chiar să-şi aranjeze o cină doar cu dulcea Marie-Rose. Eu unul, mai aveam de aşteptat înainte de a cunoaşte o asemenea plăcere cu o vedetă care, cândva, fusese una din cele mai adulate şi mai invidiate femei de pe Terra.

Privirile, strălucind de pofte, ale lui Saigo sau Li Po, plonjau adesea în decolteul zeiţei. Vanitatea mea de egoist fără ruşine era flatată, triumfa, răcnea pe tăcute: „Admiraţi, domnilor! Da, admiraţi! Azi, Marilyn e a mea! De aici încolo, acest corp somptuos îmi aparţine!”

Doar Lobsang părea complet insensibil la farmecele divei.

Li Po descria cu talent minunăţiile Chang-Xian-ului, capitala imperiului K’in şi fastul unei curţi rafinate. Saigo reînvia, în chip strălucit, legendarele fapte de arme ale marilor căpetenii din ţara Soarelui-Răsare. Lobsang, vorbea despre bălegar şi muncile agricole. Marilyn, încerca să stabilească legături şi punţi între cele trei universuri, comenta, punea întrebări, cerea precizii, trăgea concluzii, râdea din toată inima.

Eu, eu eram departe de Pompei, la ani-lumină, rătăcit în imensul apartament al lui Moş-Crăciun, întrebându-mă: „Unde-i

logica? Nicolae Walburgis conferă unor samurai nemurirea, lăsându-se, în acelaşi timp, să lunece pe panta decăderii fizice până într-acolo încât să devină un moşneag ramolit, cârcotaş, bicisnic şi bolnăvicios? Stupid! Hotărât lucru, neştiute şi necuprinse sunt căile lui Moş-Crăciun!” M-am gândit şi la dispariţia lui Nicolae Walburgis: demult, demult, ilustrul fondator al Palatului Walburgis se volatilizase în hiperspaţiu în timp ce pilota naveta sa personală. Definitiv, oare? Nu pentru toată lumea! N. Walburgis efectuase o ieşire falsă, ca să reapară altundeva şi să devină Moş-Crăciunul copiilor abandonaţi într-o cetate uitată din mijlocul unui deşert nesfârşit.

— Revino printre noi! şi Marilyn îmi întinse ceşcuţă aburindă de care, chiar, uitasem. Hai, bea!

Am luat doar o înghiţitură din alcoolul de orez, tare şi fierbinte, ca imediat după aceea să revin la gândurile mele, eşafodând ipoteze şi cronologii.

Probabil, din pură întâmplare şi dintr-un noroc nemaipomenit, Nicolae Walburgis, moştenitorul unic al unei averi colosale, a descoperit pe asteroidul Vesta, pe atunci, practic, neexplorat, uşa care duce spre Dincolo, spre Ieri. O uşă tăiată, posibil, la capătul unei gigantice falii. Cu siguranţă, Walburgis a trecut pragul acestei uşi şi s-a pomenit, lucru de care iarăşi sunt sigur, fără să ştie nici cum, nici de ce, în templul Triadei capitoline, într-un Pompei reconstruit. Locurile mănoase care, cândva, împrejmuiau cetatea începuseră, de acum, să se prefacă într-un pustiu aride. Populaţia părăsea regiunea devenită ostilă. Walburgis reacţionă prompt, înţelegând importanţa capitală a descoperirii sale, arătându-se diplomat şi convingător în discuţiile purtate cu Cei-ce-şi-amintesc şi propunându-le un târg. Apoi, fie prin propriile-i puteri, fie călăuzit de un copil, a revenit pe Vesta. Aici, în imediata apropiere a Porţii Negre, a construit, un domeniu secret şi inviolabil. A avut şi ideea de a transforma întregul planetoid într-un gigantic palat, reunind nenumăratele concesii cedate multiplelor confederaţii interplanetare; acest palat urma să fie şi sediul unei adunări permanente, reprezentativă pentru întregul univers locuit. În foarte scurt timp, ideea lui s-a materializat şi Consiliul suprem a votat un decret definitiv prin care planeta Ecou devenea planetă interzisă, conform dorinţei exprimate de primii ei colonişti. Apoi, a dispărut fără urmă. Ferecat în refugiul său indetectabil,

supraveghind mereu întrunirile, în principiu secrete, ale Sanctuarului, Walburgis se consacra unor cercetări capitale: localizarea altor Porţi. Făcând-o pe Moş-Crăciun, îi era lesne să se folosească de copiii peregrini, singurii, pare-se, capabili să se mişte fără dificultate, ba călăuzind şi pe alţii, prin interlumile care existau dincolo de Porţi. Graţie ţâncilor din Pompei, Walburgis a descoperit o serie de căi de acces pentru Terra şi a repertoriat o mulţime de ieşiri: în Normandia, de pildă, exista o asemenea Poartă, prin care putea fi supt un tanc *Tiger; o* alta se găsea într-o peşteră din Japonia. Era una care dădea spre Hollywood, alta în Egipt. Exact, în Egipt; altminteri, cum poate fi explicată provenienţa pectoralului oferit de micuţa Marie-Rose prinţului-ostatec Gandalf, pectoral descoperit ulterior în nava-pirat, distrusă pe jumătate?

O ieşire în America, una în Europa, una în Extremul Orient, o ultimă în continentul african. Socoteala era exactă, nu?

Continentul african? Egiptul!

În aceeaşi clipă am simţit cum creierul meu se blochează şi cum o formidabilă descărcare electrică explodează în el, fulger orbitor, arzându-mi toţi neuronii.

Şi dacă… şi dacă…

Am înhăţat ceşcuţa rămasă pe trei sferturi plină şi am dat-o duşcă, fără să simt deloc arsura alcoolului.

Pe Terra, în Egipt, tatăl meu Felix de La Fièretaillade, arheolog amator dar pasionat, a fost găsit, cu şira spinării frântă, pe fundul unei *mastaba* din Saqqara. Moarte accidentală, aceasta a fost concluzia comisiei de anchetă. Acum, nu mai eram tot atât de sigur. E adevărat, tata se arătase, întotdeauna, avar cu informaţiile şi confidenţele; totuşi, cu puţin timp înainte de a părăsi pentru ultima oară, Cercul Callimaque, mi-a mărturisit că-l interesa deşertul libian şi că ar putea descoperi acolo piramide rămase neidentificate. Pe mine mă cam umflase râsul, dar el mi-a explicat: „Unele piramide s-au năruit foarte repede, iar după aceea au suferit asemenea eroziuni din pricina vântului şi ale furtunilor de nisip, încât acum par nişte mameloane ordinare, întru totul asemănătoare celor naturale, destul de turtite, care le înconjoară”. Ţine cumva de delir scenariul următor: Felix de La Fièretaillade descoperă, în sfârşit, în deşertul libian piramida mult visată, rămasă neviolată. Descoperă şi trecerea, pe jumătate astupată, care duce la camera mortuară. În această

cameră însă, există o incredibilă Poartă Neagră, misterioasă şi magnetică. Dar Walburgis veghează. El vrea să rămână unicul deţinător al tainei. Îl elimină, aşadar, pe tata, al cărui corp va fi găsit, mai târziu şi în altă parte, pe fundul unei *mastaba,* lipsite de interes, din apropierea vechiului Cairo.

Nu! Nu! Imaginaţia mă duce prea departe! Bat câmpii! E clar, alcoolul nu-mi prieşte. Cum poate fi conceput un Moş-Crăciun pitit în adâncurile unei piramide uitate, gata să elimine ori ce intrus indezirabil, astfel încât să se împlinească, pe de-a-ntregul, blestemul legendar al faraonilor?

— Nu te simţi bine? Eşti foarte palid.

Marilyn întorsese spre mine o faţă îngrijorată. Conversaţia animată din jurul mesei încetase. Saigo Takamori întrebă:

— Mai Suferiţi de pe urma acelei lovituri violente primite azi dimineaţa?

Li Po adăugă:

— Ziua a fost bogată în evenimente extraordinare. Tânărul nostru prieten pare dornic să decoleze dintr-o realitate care începe să devină, pentru el, cam prea frenetică. Iar voluminosul său cucui îl face să se simtă oarecum instabil printre noi.

— Nu, nu, am articulat. Nu mi-e foarte rău. Dar... dar îmi fugiseră gândurile...

Marilyn îşi regăsise zâmbetul:

— Discuţia noastră nu te interesează chiar deloc?

— Ba da, ba da! Cred însă că nu mi-am revenit, încă, în întregime. Lovitura primită în cap cu ţeava tunului.

M-am întrerupt, brusc.

— Ce s-a întâmplat, dragule?

— Tun! Tancul *Tiger!*

— Ce-i cu ele?

Îmi venea să urlu, dar m-am stăpânit.

— Carul acesta de luptă! Copiii l-au smuls trecutului!

— Şi ce-i cu asta?

— E o distorsiune! O întrerupere a temporalului continuu! Un paradox!

— Explică-te, dragule! Nu pricep nimic.

— „Panzer”-ul trebuie readus! Rapid!

Intrasem într-un soi de panică.

Daimyo, în schimb, se porni pe un râs interminabil. Lobsang şi Li Po căscaseră ochii mari. Când, în sfârşit, Saigo se potoli, îşi

justifică hilaritatea sa deplasată:

— În ce măsură timpul poate deveni presant, atâta vreme cât ştim să-l dominăm şi să-l supunem voinţei noastre? Ce diferenţă e dacă aceşti copii se vor întoarce în trecut azi sau peste un an, ce diferenţă reprezintă lucrul acesta chiar şi pentru trecut?

Am roşit şi am bâlbâit:

— Da… sigur… evident… privit din acest unghi…

Saigo continuă:

— Vă înţeleg scrupulele, mesire Peyr. Să-i smulgi lui Ieri o piesă atât de importantă ca acest… car de asalt, riscă să modifice considerabil evenimentele ulterioare. Trupul acelui comandant de tanc, pe nume… pe nume…

— Michael Wittmann.

— Exact, Michael Wittman; deci trupul acestui as al celui de al doilea război mondial, a fost, cu siguranţă, găsit carbonizat într-un *Tiger* distrus în cursul unei violente bătălii. Vom repara *Tiger*-ul. Avem tot timpul. Îi vom repune şi turela cu tunul, vom descoperi şi cum funcţionează motorul acestui vehicul. Bineînţeles, cu ajutorul dumneavoastră eficace. După care, copiii îl vor duce exact în locul şi în momentul precis de unde şi când l-au manglit. Şi cu asta, totul s-a încheiat.

— „Manglit”, Seniore *daimyo.* Ce expresii folosiţi! am chicotit eu.

— Deci, aceasta era cheia fantasticelor apariţii, interveni Li Po care urmărise, cu atenţie, discuţia. O cheie periculoasă. A se mânui cu atenţie. Dar care nu poate interesa imperiul K’in. Ca atare, rămân mut precum peştele!

Trecând peste intervenţia comandantului, l-am întrebat pe Saigo Takamori:

— Copiii din Pompei, au cumva acest obicei de a „mangli” din trecut şi de a aduce aici tot ce le cade sub mână?

— O să vă surprind, mesire Peyr: micuţii Peregrini au dat, întotdeauna, dovadă de reţinere şi circumspecţie şi s-au arătat a fi într-atât de înţelegători şi cuminţi, încât n-aş ezita să-i calific drept „înţelepţi”, în sensul cel mai strict al cuvântului. Dacă subtilizează un obiect, o fac cu un surprinzător discernământ, da şi cum, în prealabil, ar fi studiat, calculat şi cântărit toate consecinţele furtişagurilor lor. Ce repercusiuni supărătoare ar putea avea şterpelirea câtorva sticle dintr-o pivniţă bine garnisită a unei case franceze, o casă stil conac; superbă

reşedinţă de vacanţă, expusă oricum poftelor eventualilor vagabonzi?

— O reşedinţă din Normandia?

— Nu cunosc această regiune.

— Dar era vorba, nu, de nişte sticle de Château-Margaux, Château-Chalon şi de Dom Perignon?

— Printre altele. Le-am mai putea adăuga câteva bijuterii luate dintr-o comoară ascunsă în adâncurile unei piramide uitate şi neviolate.

Respiraţia mi se acceleră.

— O piramidă? Aceea a faraonului Sobkneferu din dinastia a douăsprezecea?

— Îmi cereţi prea multe. Nu sunt specialist în egiptologie.

Deci, nu delirasem din cale-afară închipuindu-mi-l pe Moş Crăciun pândind în fundul unui mormânt al Egiptului antic, gata să se năpustească asupra omului care venea încet pe coridorul ce ducea spre camera mortuară, ferm decis să-l asasineze pe cel ce-mi era tată, Felix de La Fièretaillade. Tată? În fond, ce credit puteam acorda spuselor lui Marilyn Monroe?

— Iată-te plonjând, din nou, în reveriile tale, îmi şopti ea, chiar în aceeaşi clipă. Zău aşa, eşti incorigibil!

Li Po, turnă gaz peste foc:

— Dacă în visările domniei-tale descoperi şi mijlocul de a face trupele hunilor s-o şteargă definitiv, nu şovăi să ni le împărtăşeşti!

Hoardele? Attila-Kardak? Nu era deloc momentul să fie date uitării. În ciuda tuturor pierderilor suferite azi dimineaţa, era clar că nu renunţaseră. Ce plan diabolic or fi urzind, acum, şamanii?

La sfârşitul cinei, după salata de fructe cu sirop, Saigo Takamori ne anunţă că e nevoit să ne părăsească deoarece trebuie să inspecteze gărzile aflate pe metereze. Marilyn ar fi vrut să-l însoţească, dar, odată cu căderea nopţii, aerul se răcorise considerabil şi rochia de gală, cu umerii şi spatele gol şi cu un decolteu vertiginos, nu se prea potrivea pentru plimbări nocturne. Marilyn hotărî atunci să se schimbe, să-şi pună nişte veşminte mai potrivite. Ne-am înţeles să ne reîntâlnim pe platforma bastionului construit deasupra Porţii Stabia.

Lobsang se luă după Li Po şi Saigo Takamori, care, după expresia Marilynei, plecau să facă „turul cârciumilor”. Eu, fireşte, n-aş fi părăsit-o pe frumoasa Marilyn pentru nimic în

lume, drept pentru care am şi însoţit-o până la locuinţa ei.

Când venea la Pompei, Marilyn stătea în vechiul templu al Larilor lângă Forum, transformat în apartament privat. Tot lângă templu erau şi dormitoarele copiilor, ocupând un edificiu lung, cu o cupolă deasupra, *macellum,* care, pe timpurile imperiale ale Terrei, slujise drept piaţă acoperită, specializată în negoţul eu peşti.

Mochetă groasă, nenumărate draperii, un pat imens, cu baldachin, nenumărate fotolii şi canapeluţe tapiţate cu catifea, un bar rulant supraîncărcat cu de toate, măsuţă de machiaj plină de cosmetice, baie ascunsă de un geam givrat, Marilyn metamorfozase austerul templu al Larilor într-un fastuos cuibuşor de dragoste, oferind toate comodităţile.

— Toarnă-ţi ceva de băut, iubitule! Simte-te ca acasă.

Rochia de lame sclipitor ateriză pe patul cu coloane în torsadă. Marilyn nu mai avea nimic pe ea. Se îndreptă spre un şifonier ale cărui oglinzi reflectară triumfătoarea splendoare a inocentei sale nudităţi. Deschise uşile – decorul intim al odăii păru că se clatină – îşi alese o pereche de blue-jeans decoloraţi, un tee-shirt colant, o jachetă tricotată larg şi pantofi cu toc plat.

— Detest rochiile astea de seară, atât de incomode. Prefer veşmintele practice, chiar dacă nu sunt tot atât de arătoase şi par grosolane.

Cu o mişcare rapidă, trase tee-shirt-ul pe ea şi sub tricoul fin apărură, în transparentă, areolele brune ale sânilor şi sfârcurile lor provocatoare. Mă cramponasem de rezemătorile pentru braţe ale fotoliului în care mă prăvălisem în timp ce în cap răsuna un glas, glasul conştiinţei, uzând însă de inflexiunile ironice ale unui Lobsang, parşiv dar, totodată, sever: „Disciplină, domnule Peyr, disciplină! mai întâi, datoria, îndeplinirea misiunii. Cât despre dulcile mângâieri sau, pur şi simplu, o bună tăvăleală, o să vedeţi dumneavoastră mai încolo, când veţi avea tot timpul la dispoziţie!”.

Marilyn îşi puse un slip, ascunzând sub al adorabilele bucliţe ale plantaţiei ei pubiene, după care făcu să dispară fuzelatele ei picioare în cracii unui pantalon dizgraţios.

Urmă vesta de lână, largă şi lălâie, care acoperi protuberanţele răscolitoare ale unor sâni perfecţi.

— Nu bei nimic?

— Prefer să-mi păstrez minţile treze.

— Înţeleaptă hotărâre.

Am constatat, ieşind în Forum, că o mulţime de copii se învârteau pe acolo sau se jucau în lumina palidă a lunii noi.

— Nu s-au culcat încă? m-am mirat.

— Tot ce s-a întâmplat astăzi, i-a tulburat. Şi, apoi, sunt liberi, totalmente liberi, aşa cum ţi-am mai spus. Se culcă, mănâncă, circulă după pofta inimii şi nimeni nu-i bate la cap sau nu-i ceartă. Ei modifică timpul după cum o doresc, prefăcând mâine în ieri, seara în dimineaţă, dar toanele astea ale lor nu sunt niciodată simple aiureli.

În jurul nostru, prinseră să ţopăie nişte copii.

— Bună-ziua, bună-seara! trâmbiţă Consuela.

— Pe curând şi pe ieri, adăugă Gaspard.

Păşeam domol, Marilyn sprijinindu-se, tandru, de braţul meu.

— Mămică-Crăciunică întrebă o zvârlugă de băieţel cu obrajii plini de pistrui, vrei să te măriţi cu domnu' Peyr?

Am simţit că roşesc până la urechi.

— Ar fi cazul să-l mai schimbăm pe Moş-Crăciun, interveni o fetiţă în chimono. Cel de acum s-a zaharisit de tot. Spune numai prostii şi nu mai îndrăzneşte să vină la Pompei, deşi i-am spus că-l vom călăuzi fără probleme. „Nu mă lasă inima şi arterele", uite ce ne-a răspuns:

Un băiat mai măricel a fost categoric:

— Trebuie să vă lăsaţi barbă, domnule Peyr, dacă vreţi să deveniţi noul Moş-Crăciun.

Am tăcut mâlc, neştiind ce să răspund.

După ce am părăsit Forumul, luând-o pe strada Abundenţei şi după ce şi ultimul copil ne-a abandonat, urându-ne „Bună-ziua, noapte bună", i-am pus, în sfârşit, lui Marilyn întrebarea care-mi ardea buzele:

— Dacă Peregrinii călătoresc în trecut, pot călători şi în viitor?

— Viitorul, dragule, e multiplu. Chiar dacă, uneori, copiii se opresc la începutul infinitelor drumuri care se desprind din prezent, ei n-ar putea să le bareze pe toate, astfel încât omenirea să meargă pe unul singur. Pe tine, ei te-au văzut în chip de Moş-Crăciun, dar asta nu înseamnă că acest viitor se va împlini. Deşi o doresc foarte tare, rămân la fel de neputincioasă ca şi copiii din Pompei. Viitorul va fi aşa cum şi-l vor face oamenii.

— Dacă înţeleg bine, totul depinde de mine?

— De dorinţele tale şi de voinţa de a le materializa.

— Ce destin, să devii Moş-Crăciun în locul lui Moş-Crăciun! Apoi, schimbând brusc subiectul conversaţiei: îmi place tricoul tău. Îmi aminteşte de o scenă celebră.

— Da, l-am purtat când am interpretat melodia *My heart belongs to Daddy* din Let's Make Love[45] unde am jucat împreună cu Yves Montand.

— Îmi place când te aud vorbind în limba ta maternă, americana. Chiar dacă nu pricep mare lucru. Ţi-a cerut mari eforturi învăţarea limbajului koine?

— Nici nu mi-am dat seama că-l învăţ. Am făcut-o dormind, sub efectul hipnozei.

Ne apropiam de metereze. Întrezăream deja reflexele mate de pe coifurile şi platoşele samurailor de sentinelă.

— Moş-Crăciun, alias Nicolae Walburgis, ţi-a vorbit vreodată de tatăl meu, Felix de La Fièretaillade?

— Niciodată.

— Crezi că Walburgis ar fi capabil să ucidă numai şi numai ca să-şi păstreze titlul de Moş-Crăciun?

— Ce întrebare! Te temi că o să-ţi facă vreun rău?

— Nu-i vorba de mine; dacă ar fi dorit să mă elimine, ar fi făcut-o demult.

— Ce te tracasează?

— O imagine obsedantă şi niţel delirantă: Moş-Crăciun, în chip de justiţiar al Infernului, pitit în străfundul unei piramide încă necercetate –, gata să înhaţe şi să-i facă de petrecanie primului arheolog care ar fi îndrăznit să profaneze grandiosul sepulcru.

— Unii ţi-ar sugera psihanaliza. Eu însă i-am cunoscut mult prea bine pe aceşti *headshrinkers*[46] ca să te îndemn să le încredinţezi fantasmele care te bântuie.

Ajunşi la zidul interior, am urcat scara abruptă şi îngustă care ducea la pasarela de patrulare. O aveam pe Marilyn înainte şi cât a durat urcuşul, prin faţa ochilor mi s-a balansat poponeţul adorabil al Mămicii-Crăciunica.

Pe platforma bastionului care domina Poarta Stabia, Lobsang, Li Po şi Saigo Takamori ne aşteptau.

— L-aţi mai văzut pe Gandalf de când s-a terminat bătălia?

---

[45] *Să ne iubim.* Film realizat în 1960, în regia lui G. Cukor. (n. tr.).

[46] Expresie argotică, însemnând, aproximativ: Storcători de creiere sau Scotocitori prin capete. (n. tr.).

am întrebat.

Răspunsul lui *daimyo* a fost cât se poate de clar:

— Gandalf? Nu mai prezintă niciun interes. Practic, rolul lui s-a isprăvit. Prinţului nu-i mai rămâne altceva de făcut decât să se însoare cu tandra şi pura sa păstoriţă. Asta ca totul să se încheie cu un… Nu găsi expresia şi exclamă: Pe toate zeităţile! Engleza mea a fost dintotdeauna deplorabilă:

Marilyn îi suflă termenul:

— Happy end.

— Happy end! aprobă, zgomotos, *daimyo.* Exact, *Happy end!*

— Marie-Rose e o Peregrină, nu o păstoriţă.

— E fiică de cămilar, deci cam tot aia. De altfel, l-aţi cunoscut pe tatăl ei, e Julien, civilul care-i staroste peste membrii caravanei. Pun pariu că, fiică bună, Marie-Rose s-a dus la taică-său ca să-i prezinte pe viitorul soţ.

Eu însă nu eram la fel de convins că toate aceste aventuri se vor isprăvi cu un banal *happy end.*

Li Po interveni:

— Marele Maestru Bernard va fi fericit să-i revadă pe fiul său Julien şi pe nepoţica sa Marie-Rose. Căci voi aduce caravana îndărăt, de asta puteţi fi siguri.

— Ah… pentru că Bernard este şi el…

— Sunteţi atât de preocupat de Moş-Crăciun, mesire Peyr, încât nu acordaţi atenţie nici unuia din personajele pe care le întâlniţi. Exceptând, fireşte pe fermecătoarea Mămică Crăciunică, dar pentru asta zău că nu v-aş putea blama.

Şi, încheind fraza pe acest ton uşor siropos, Li Po făcu o plecăciune adâncă în faţa Marilynei care-i răspunse cu un zâmbet radios, după care se îndreptă spre creneluri.

Razele lunii se reflectau pe bolovănişul câmpiei, exceptând nenumăratele locuri unde pete cafeniu închis mânjeau solul. Cadavrele dispăruseră cu toatele. Lumini săltăreţe punctau orizontul. Prudenţi, hunii se retrăseseră, fără a reveni însă la oaza unde le fusese tabăra. La jumătatea drumului între zidurile cetăţii şi orizontul cu salba lui de lumini, dormea pe veci masa flască a tyrannosaurusului, cu labele adunate peste revărsarea neagră a viscerelor sale.

— Sărmana jivină, îl căina, la rându-i, Marilyn.

Pe un ton egal, Saigo declară:

— N-am constatat niciun fel de activitate suspectă în imediata

apropiere a Pompeiului. Fireşte, asta nu înseamnă că trebuie să slăbim vigilenţa. Chiar dacă zidurile interioare nu reclamă o pază specială, cele care dau spre deşert vor avea sentinele duble.

— De ce să neglijăm jumătate din fortificaţii?

— Oamenii mei au nevoie de odihnă. Nu pot pune pândari absolut peste tot.

„Neplăcută chestia asta” mi-am spus în sinea mea.

Lobsang, care stătea alături, era în afara discuţiei; ca de obicei, îl interesa cu totul altceva. Întorsese, ostentativ, spatele deşertului şi, cu mâinile înfundate în buzunare, se legăna înainte şi înapoi ca regularitatea unui automat, contemplând o cetate pe care avusese timp din belşug s-o admire.

Li Po se adresă lui *daimyo:*

— Lipsa apei va sili duşmanul să ia o hotărâre: ori retragerea imediată şi definitivă, ori o ultimă tentativă disperată de a cuceri oraşul.

— În acest al doilea caz, Attila va trebui să se afle în fruntea hoardelor sale dacă vrea să pareze alte apariţii provocate de copii.

— Cu arma din ochiul său, el ar putea deschide câteva breşe în metereze, chit că-n acest fel îi va priva pe oamenii săi de posibilitatea de a-şi dovedi vitejia întreprinzând o escaladare periculoasă.

Mi-am îngăduit să intervin:

— Capacitatea distrugătoare a Ochiului-care-fulgeră s-ar putea să nu fie nelimitată sau veşnică. Attila îl va utiliza numai în situaţii extreme.

— Dacă hoardele se lansează la asalt şi vor un deznodământ rapid, nu va avea încotro şi va fi nevoit să folosească Ochiul pentru a provoca spărturi în ziduri – *daimyo* zâmbi feroce – or, dacă marele han se apropie prea mult, arcaşii mei nu-l vor rata.

Lobsang stătea mai departe cu spatele la deşert. Deodată, se opri din balansarea lui de metronom, şi spuse cu glas neutru:

— Domnule Peyr, pot solicita un pic atenţia dumneavoastră?

— Ce s-a întâmplat, Lobsang?

— Ia uitaţi-vă peste meterezele interioare, acolo unde fac unghi cu termele centrale.

Mijind ochii, am privit în direcţia indicată. Un vultur de stepă plana, în zbor razant şi tăcut.

— Nu-mi place deloc răpitorul acela, domnule Peyr.

— Nici mie… Dacă e adevărat că şamanii pot vedea prin ochii zburătoarelor, tare aş vrea să ştiu ce caută şi ce vor să spioneze. Numără cumva sentinelele? Încearcă să dezlege taina cumplitelor apariţii din dimineaţa asta?

— Nu cred să fie nimic din toate astea, domnule.

— Dar atunci, ce-i cu vulturul?

— Sunt absolut sigur că pasărea călăuzeşte pe cineva. Pe cineva care s-a strecurat în perimetrul abandonat de către samurai al oraşului. Cineva care, bazându-se pe zborul razant al vulturului, a şi trecut de meterezele centurii interioare printr-un loc propice, slab supravegheat de sentinele.

Am simţit, în tot corpul, un fior ca de gheaţă.

— Kar… Kardak?

— Da, domnule. E aici. Aproape, foarte aproape. Şamanii l-au călăuzit. Se pare că-i vorba de o afacere strict personală între dumneavoastră şi el.

Marilyn, Saigo şi Li Po se desprinseseră şi ei de creneluri. *Daimyo* înăbuşi o înjurătură observând lenta rotire a aripilor desfăcute.

— Attila! am urlat. A pătruns în cetate! Ştiu precis unde vrea să se ducă!

Cuprins de panică, m-am năpustit pe scări în jos. Sărind din două-n două trepte, am mai apucat să strig:

— Se îndreaptă spre Forum! Spre templul lui Jupiter! Trebuie oprit!

Saigo răcni:

— Aşteptaţi-ne!

Se auzi un gong şi vibraţiile bronzului se propagară peste arcade şi cupole. Alarma fusese dată.

Alergam cât mă ţineau picioarele, gata, gata să-mi frâng gâtul coborând scara abruptă ce duce la strada Abundenţei. Când am ajuns în Forum, după un sprint de peste patru sute de metri, mi se tăiase aproape complet respiraţia.

Majoritatea copiilor dispăruse. Unii însă mai stăteau în faţa templului lui Jupiter, acolo de unde începea dubla brazdă de marmură sfărâmată pe care o trasase, pe dalajul pieţii, *Tiger*-ul. Pe uliţi şi ulicioare răsunau strigăte şi se încrucişau apeluri: samuraii reacţionaseră prompt, blocând toate ieşirile şi postându-se pe la răspântii.

Era însă prea târziu. O umbră gigantică se strecura, venind dinspre Arcul lui Germanicus, către templul lui Jupiter.

Două siluete rămăseseră încremenite pe podiumul care preceda intrarea în sanctuar: Marie-Rose şi Gandalf, surprinşi de brusca alarmă. Se uitau în direcţia mea, nebănuind prezenţa, în spatele lor, a marelui han. Mi-am reluat goana, urlând la adresa lor:

— Fugiţi de acolo! Repede! Kardak e în dosul vostru!

Avertisment inutil: Gandalf se răsuci exact în momentul în care colosul sărea pe ei. O formidabilă lovitură de pumn şi prinţul se prăbuşea, ca o păpuşă dezarticulată, pe prima treaptă a templului. Marie-Rose scoase un ţipăt ascuţit, dar Kardak o înşfăcă, îi suci mâna la spate şi lama ascuţită a unui pumnal ţâşni spre graţiosul gât al fetei.

Eram la numai câţiva paşi:

— Nu! Kardak!

— Încă un pas, anchetatorule, şi am retezat gâtul porumbiţei ăsteia.

Stopând brusc, am lunecat pe dalajul de marmură şi m-am întins pe jos. Din urmă, veneau în fugă Lobsang, Li Po şi *daimyo.*

— Staţi pe loc!

Cei trei se opriră, nehotărâţi, lângă mine. Gâfâind, Lobsang mă ajută să mă ridic. Înspăimântaţi copiii care se mai aflau în faţa templului, veniră în fugă spre noi. Plângând convulsiv, Consuela se lipi de picioarele mele.

Captivă a strânsorii colosului, Marie-Rose tremura din toate mădularele. Unicul ochi lansa fulgere.

— Nu vă speriaţi, n-am să omor aici pe nimeni! tună banditul. Mai ales, pe această domnişorică. Am nevoie de ea ca să mă conducă.

Am îngăimat:

— Un… unde ai de gând să te duci, Kardak?

Îmi răspunse, râzând cu răutate:

— Păi, la Moş-Crăciun, de bună seamă! M-am jurat să-l descopăr înaintea ta, iar după aceea să pregătesc ce e de pregătit ca să te întâmpin şi pe tine.

— Eşti nebun!

Corul copiilor mă aprobă:

— Da, domnule, e nebun! Vrea să-l izgonească pe Moş-Crăciun! Să-i ia locul! Iar după aia, să devină stăpânul lumii!

Kardak rânji:

— Să ştii că au dreptate, telepaticii ăştia mititei. Din. Fericire, n-au izbutit să simtă apropierea mea. Ştiinţa şamanilor m-a apărat de spiritele lor iscoditoare.

Eram gata să risc totul pe o carte. Dacă Moş-Crăciun putea învia samuraii, de ce n-ar putea face acelaşi lucru şi în cazul copiilor? Deci, dacă Marie-Rose ar muri cu beregata tăiată… Nu; nimic nu-mi garanta că Walburgis poseda o fotosinteză, ţinută permanent la zi, a creierelor copiilor în general, şi al fetei în particular. Dacă aceasta din urmă ar muri, Moş Crăciun ar crea o altă Marie-Rose, nu cea iubită de Gandalf, el ar zămisli doar un înveliş.

de carne, frumos cu siguranţă, dar gol, fără memorie, fără personalitate.

Kardak începu să urce de-a-ndărătelea scara ce ducea la naos, trăgând-o după sine pe Marie-Rose, care-şi pierduse saboţii şi ale cărei călcâie, abia atingând solul, se izbeau de buza treptelor.

Am schiţat un pas.

— Să nu clintească nimeni! mugi Kardak.

Hanul progresa încet, evitând sfărâmăturile de piatră şi ocolind grămezile de moloz. „Leşină, imploram în forul meu interior, leşină, Marie-Rose, dă ochii peste cap cum ştii să-i dai, prăbuşeşte-te aşa cum ai făcut-o azi dimineaţă, când monstrul a fost fulgerat! Atunci, Kardak n-o să mai poată călători, n-o să mai poată pătrunde în ascunzătoarea lui Moş-Crăciun”.

— Marie-Rose însă, refuza să-şi piardă cunoştinţa. Îngrozitoarea tăcere care se lăsase după ce încetase vacarmul provocat de alarmă, era acum tulburată doar de gemetele fetei şi icniturile piratului. Când cei doi atinseră intrarea, i-am şoptit Consuelei, lipite mai departe de picioarele mele:

— Ai şti să mă conduci până la Moş-Crăciun?

— Da… da, sughiţă ea.

Kardak şi Marie-Rose dispărură, înghiţiţi de hăul negru al cellei. În momentul în care mă pregăteam să mă năpustesc după ei, ţinând ferm mânuţa Consuelei, cineva mă apucă de braţ. Sosise Marilyn, lividă şi descompusă la faţă.

— Ce ai de gând să faci? mă întrebă ea cu voce fără timbru.

— Să mă iau după ei împreună cu Consuela.

— O să vă ucidă.

— Nu cred. În ori ce caz, nu imediat. Kardak mai are nevoie de mine din pricina raportului pe care urmează să-l trimit Sanctuarului. În acest răstimp, găsesc eu mijlocul să-i contracarez planurile.

— Ai grijă de tine. Şi de Marie-Rose, şi de Consuela. Pe punctul de a izbucni în plâns, adăugă: Ştii, Marie-Rose a crescut.

— Da, şi?

— Acum îi este mai greu să călătorească dincolo de Poarta Neagră. Condusul unui monstru ca acest Attila riscă s-o zăpăcească, s-o dezorienteze complet.

— Ori unde ar ajunge, la Moş-Crăciun sau aiurea, îi voi descoperi, iar Kardak va plăti scump pentru nelegiuirile sale:

— Haide, haide, imploră Consuela.

— Noroc, domnule Peyr! îmi strigă Lobsang.

Am urcat ca o vijelie treptele templului şi, cum dădusem drumul mâinilor Consuelei, am aşteptat-o pe fetiţă la intrarea în cella. Am aruncat o ultimă privire grupului rămas jos, la piciorul scării, copiii, Lobsang, Li Po, *daimyo,* Gandalf zăcând fără cunoştinţă pe dalaj şi… şi Marilyn… Marilyn! M-am întors brusc, am pătruns în sanctuar şi mânuţa fetiţei se strecură, încrezătoare, într-a mea, care tremura uşor.

Câteva clipa am şovăit, înconjurat de beznă, în faţa giganticului zid pe care jucau şi se învârtejeau, înnebunite, punctişoarele cenuşii, resimţind din nou acel incredibil magnetism contradictoriu, atracţie şi respingere.

— Haide, haide, repeta Consuela.

Mână în mână, ne-am îndreptat spre zid.

7
Bârlogul lui Moş-Crăciun

O cecitate totală obtură ochii mei larg deschişi.

N-am mai perceput, n-am mai respirat, n-am mai simţit nimic.

Era ca şi cum aş fi pătruns într-o boxă, perfect izolată fonic şi senzorial. O boxă însă mai vastă decât infinitul. Nu rămăsese decât o vagă senzaţie cenestezică: mă percepeam ca din lăuntrul meu, deşi ştiam că însuşi conceptul de interior şi exterior nu mai însemnau nimic, se confundau, eram, deopotrivă, şi înăuntru şi în afară, eram însăşi boxa care se dilata, dincolo de imaginabil, dincolo de dimensional.

Mă expandasem, explodasem, mă răspândisem, devenisem atom. Mă regăseam pretutindeni, aici, dincolo, nicăieri.

Gândurile mele… Care gânduri? Un grăuncior minuscul, concentrat, mai gravitaţional decât o gaură neagră, care gonea, multiplicat, ameţitor, oprit încă în faţa Porţii Negre din templul lui Jupiter şi, în acelaşi timp, sosit de-acum în căminul lui Moş-Crăciun, care putea fi în interiorul unei piramide egiptene, dar, tot atât de bine, în pivniţa unui conac normand, în scobiturile unei peşteri din arhipelagul nipon, existent încă de la naşterea universului, prezent la apusul luminilor, imobil în acel *hic et nunc*[47] care însemna, concomitent, oriunde şi mâine, pretutindeni şi ieri.

Navigam oare prin însuşi gândul lui Dumnezeu? Acesta era (este? va fi?) Eternul prezent?

Şi dacă undeva, în infinitul meu, creştea pericolul unei erori de creaţie, dacă se pregătea, prin acumulări, un formidabil bang cosmic?

— Fii un pic mai atent! Urmăreşte-te şi urmăreşte-mă.

Te pierd tot timpul!

Consuela?

Eram deci, doi, eu şi ea, diferiţi dar indisociabili, punct dublu, contopit şi, totodată multiplicat.

Ne transformasem cumva în doi îngeri, zburând în tandem, în taina unei divinităţi cu care ne asimilam?

Am zâmbit, gândindu-mă că am dezlegat un mister teologic, a cărui descifrare scăpa oricărei demonstraţii intelectuale, ţinând doar de o experienţă strict personală: da, îngerii au sex, fără ca, propriu-zis, să-l aibe.

— Ce idei stupide! murmură, în sine, Consuela. Dacă Moş-Crăciun nu te mai interesează şi dacă te doare-n cot de Marie-Rose, spune-mi-o şi te duc imediat la Pompei.

Moş-Crăciun? Marie-Rose? Kardak? Or mai fi existând oare? Şi dacă da, în ce fel de univers de nesuportat, strâmt, strivit de condiţii aprioric meschine: înălţimea, lăţimea, adâncimea, timpul, numerele?… Mai aveam oare chef să mă întorc în zăduful oprimant al unui asemenea nivel de existenţă?

— Marilyn!

Consuela descoperise fisura, elementul-mit.

Marilyn? Oh, Marilyn! Corpul acela atât de adorabil delimitat,

---

[47] Locuţiune latină însemnând: aici şi acum. (n. tr.).

atât de precis situat. Marilyn: buzele sale, sânii, fesele, sexul…

— Ce gânduri ciudate ţi-ai găsit să comunici unei copile! Căci, ţin să-ţi precizez, domnule Peyr, că te adresezi unei fetiţe! Şi aş mai adăuga că nu mi-ar place deloc dacă, mai târziu, logodnicul meu n-o să se gândească decât la fesele mele!

Ai dreptate, Consuela, ai perfectă dreptate! Dar când mă gândesc la Marilyn, o forţă irezistibilă mă face să văd înaintea ochilor doar contururile, unice şi perfect delimitate, ale buzelor ei, ale sânilor ale fe…

— Uite-l că se porneşte iarăşi! Destul! Şi când mă gândesc că, eu una, refuzam să cred că toţi bărbaţii sunt porci! Acum, m-am lămurit. Bun! Te simţi ceva mai concret? Mă simţi mai bine?

Bine înţeles că te simt, te simt ca o mireasmă diafană, în mine şi în afara mea, în faţă, în spate şi la mijloc.

— Perfect, în cazul ăsta!

Şi Consuela se prefăcu în peşte-pilot, iar eu într-un caşalot greoi, ea era locomotiva, iar eu tenderul, ea devenise un magnet super-puternic, iar eu, o vulgară bucată de fier. Ea era Alice care-l conducea pe Lewis Caroll[48] în spatele oglinzii. Deci, asta e ţara minunilor? Un flux magnetic ne lega între noi, dar fluxul eram noi înşine. Da, percepţiile se precizau: un sus şi un jos, un zenit şi un nadir, un mâine şi un ieri.

— Coborând, urcăm.

Poftim?

— Da, urcăm pe firul trecutului.

Am putea, deci, ajunge în căminul lui Moş-Crăciun înaintea lui Kardak şi a lui Marie-Rose?

— Nu-i chiar atât de simplu: Căminul lui Moş-Crăciun e în afara timpului, la fel ca şi toate nenumăratele dramuri ce se încrucişează şi leagă între ele Porţile Negre ale Universului. Când, însă, se ajunge la Moş-Crăciun, e întotdeauna un prezent, un prezent care copiază prosteşte prezentul stupid al celorlalţi.

Există, deci, şi un prezent care diferă de al nostru? Ce bizar! Cu toate astea şi în chip paradoxal, putem să ne „deplasăm” mai repede decât cei pe care îi urmărim?

— Da, e cu putinţă.

Ar trebui să-i percepem pe Marie-Rose şi pe Kardak? Aşa cum ne percepem noi acum?

---

[48] Matematician scriitor englez, pe numele său adevărat: Charles Dodgson, autorul fanteziei „Alice în tara minunilor”. (n. tr.).

— Nu suntem decât noi doi, nu simţim alte prezenţe. Marie-Rose şi Kardak fie au coborât în trecut, fie au urcat în viitor.

Marie-Rose l-ar putea abandona, nu-i aşa, pe Kardak în acest univers aberant? Şi să apară singură la Moş-Crăciun? Piratul nu va găsi niciodată ieşirea cea bună dacă nu e ghidat.

— Da, dar el s-ar putea repezi spre prima poartă ieşită în cale şi să apară în altă parte, pe Terra sau pe cine ştie ce planetă necunoscută. Iar acolo, în lumea în care ar renaşte, ar putea provoca mari nenorociri. Marie-Rose nu va accepta niciodată un asemenea risc. Dacă răul acela trebuie să piară, asta se va petrece la Moş-Crăciun şi nicăieri altundeva.

Nicăieri altundeva? Ciudate concepte! Concepte care presupun existenţa unor locuri determinate, ce nu se pot amesteca între ele. Şi asta în timp ce ne scăldăm în imensitatea unui loc universal identic, în stare de osmoză, când înotăm…

— Ai început iar s-o iei razna! Mămica-Crăciunica avea dreptate: eşti incorigibil! Cu capul în nori, mai ceva ca un copil!

Venite din partea Consuelei, asemenea declaraţii-cugetări, mă amuzau nespus. Dumnezeule, cât era de plăcut să divaghezi, la propriu ca şi la figurat, în acest… în acest… în acest ce?

Termenul a venit, deşi îl ştiusem dintotdeauna: lichid amniotic! Exactitatea metaforei se impunea de la sine.

Hai să fim şi mai categorici: mă aflam într-un pântec, într-un nou înveliş matern. Din care va trebui să fiu expulzat ca să renasc.

Acum începeam să întrezăresc de ce numai copiii se puteau mişca atât de liber în acest univers.

Auzeam de pe acum glasul răguşit al lui Moş-Crăciun sau, mai exact, al aceluia care putea fi el, îl auzeam că-mi spune:

— Să încercăm o comparaţie: să ne imaginăm tot ce este cuprins între Porţile Negre ca pe un pântec imens, ca pe un uter gigantic incluzând în el epoci şi galaxii, un uter pe care nu-l atinge nici vârsta, nici maladia şi în care doar copiii impuberi se pot mişca liber, infailibil, ba chiar tracta şi remorca după ei obiecte sau persoane. Iată zeiţa-mamă, cea care a bântuit toate religiile şi toate confreriile mistice! Iată vaginul primordial şi originar din care s-au hrănit toate fantasmele umanităţii!

Glasul se bruie şi dispăru.

Consuela îmi confirmă, nu comparaţia cu uterul – gâgâlicea n-

avea încă treabă cu aşa ceva – ci îndoielile mele în legătură cu realitatea unui Moş-Crăciun, blând şi cumsecade.

— Ai dreptate. De câtva timp, Moş-Crăciun e numai o părere, o imagine nătângă şi zaharisită, care, şi ea, va dispare curând.

Deci, tu nu crezi în Moş-Crăciun?

— Oh, ba da! Devreme ce eşti de pe acum, Moş-Crăciun! I-ai şi luat locul şi cel dinainte acum piere şi nu se mai arată decât ca o imagine oarecare.

Vezi în viitor? Aşa e?

— Viitor? Viitorul l-ai presimţit singur. Ca şi mine.

Brusc, teroarea. Sălbatecă. Iraţională. Ca un val de sânge care, invadând uterul interlumilor, m-ar inunda. *Ne-ar* inunda.

Aş fi vrut să urlu, dar nu mai aveam gură.

Aş fi vrut să fug, dar eram prizonier, înnămolit în infinit.

Junglă. Căldură sufocantă. Sânge care se zvântă între colţi. Un diplodocus păscând corola unui copac-umbrelă. Aversă de ploaie, deasă şi călduţă, făcând să ţâşnească gheizere mâloase între ferigi cu crengile plecate.

Şi, în acelaşi timp, groaza de a mă trezi propulsat în imposibil: un spaţiu imens, spuzit de stele, iar dinaintea ochilor o navă spaţială. Forme sofisticate şi complicate. Protuberanţe metalice între care o uriaşă vitrină panoramică.

Nu mai ştiu ce e o navă spaţială; n-am văzut niciodată un spaţiu cu constelaţii. Şi mă întreb, terorizat, ce caut eu aici unde e nicăieri. Dar voi distruge, voi desfiinţa acest ceva care s-a ivit în faţa micilor mei ochi injectaţi de sânge. Botul meu se pregăteşte să izbească, titanica mea coadă se răsuceşte ca să răstoarne mai bine, clămpănesc din fălci gata să sfărâm. Pântecul meu se va…

Dar groaza a trecut, e doar o amintire ceţoasă, ce va renaşte iminent, dormind acum într-un viitor care a fost ieri.

Tyrannosaurus Rex!

— Îi era cumplit de frică, îmi explică Consuela. Ştii, atunci când ne-am dus după el pe Terra, departe, departe, în trecut, ne-a pus multe probleme. Nu voia să se lase. Devenise furios, parcă turbase. A fost, chiar, cât pe ce să ne scape. Făcuse o breşă, o gaură. Şi ghici unde.

Ce breşă, ce gaură?

— O breşă aici, în chestia asta pe care voi, moş-crăciunii, o numiţi uter. O gaură între porţi. Adevărul e că, uneori, „chestia”

se rupe de la sine. Cum crapă zidurile, aşa, în zig-zag. O plesnitură într-o pânză prea întinsă. Sau, şi mai simplu, ca o fereastră care se deschide spre înafară. Prin acest vagin al non-timpului, poţi privi stele şi planete, interiorul unui castel, un ulcer al stomacului sau înmulţirea celulelor canceroase.

Nimic de zis, foarte instructive, foarte educative aceste spectacole!

— Vaginul e şcoala, noastră.

Şcoală!

— Păi nu se spune că voiajurile formează tineretul?

Şcoala: să fie ea soluţia misterului Peregrinilor?

— Bum!

Deci, Tyrannosaurusul s-a zbătut, s-a zbuciumat, un zbucium pe măsura demenţialului vagin întins de la o Poartă la alta, ca până la urmă să izbutească să-şi deschidă o fereastră spre univers, spre spaţiul „normal”.

— Ai înţeles bine. Aşa s-a întâmplat. Iar breşa a făcut-o chiar în apropierea Palatului Walburgis, în imediata vecinătate a locuinţei lui Moş-Crăciun. Acum am simţit ce a simţit, atunci, şi fiara. Teribil, nu?

Într-adevăr, teribil. N-aş vrea să reînnoiesc asemenea experienţă.

— Aşi! Te obişnuieşti şi cu astea.

Am privit prin ochii tyrannosaurusului. Şi am văzut a navă spaţială iar nava se numea… se numea…

— Bagatelle!

Ah, nu!

— Ne apropiem de casa lui Moş-Crăciun.

Înveselit, mi-am imaginat ce harababură a provocat apariţia monstrului, ce panică printre pasageri, ce nedumerire la echipajul care urmărea nişte ecrane de control, lovite brusc de nebunie.

— Îţi repet: ajungem. Fii atent!

Tyrannosaurus? Marilyn? Panzer-ul *Tiger?* Saigo Takamori? Pompei? Tăicuţu-Crăciun? Cum aşa, tăicuţule?

Exact! asta e! Moş-Crăciun te va primi în curând.

Dar Marie-Rose? Dar Kardak-Attila cu ochiul lui care fulgeră şi pumnalul ascuţit?

— N-au sosit încă. Suntem primii.

Eşti sigură…?

— ...şi convinsă. Se vede imediat dacă a trecut careva.

Ca siajul unei nave? Ca o coadă de cometă? Ca parfumul unei femei dispărute?

— Dacă vrei. Ştii, parfumul persistă „mult timp”, mă rog, altă expresie nu-mi vine. De aceea, chiar şi aceia care nu mai sunt chiar copii, cei care nu mai ştiu să se ghideze bine prin uterul interlumilor, reuşesc uneori să regăsească un anume drum, un traseu efectuat „cândva” între două Porţi Negre.

Rămâne mereu câte ceva din educaţia primită şi călătorii imprudenţi simt totuşi anumite efluvii, aşa cum şi noi doi ne percepem olfactiv. Ei amuşină nevăzutul, aşa cum Cheng Du înregistrează mirosul unor excremente, invizibile şi îndepărtate.

— Cheng Du? Ah, da! Amatorul de caca! Ce figură şi ăsta!

Încetinire. Pârâituri ca de paraziţi radio.

Cenestezia mea se încarcă şi se îmbogăţeşte cu senzaţii noi, seu regăsite, care se multiplică şi-şi sporesc acuitatea.

Cad la ralanti, precum o frunză care se răsuceşte în jurul ei, întârziind inexorabilul final.

Planez precum vulturul de stepă ce ar supraveghea întinderile de grohotiş sau cupolele Pompeiului şi pe sub pântecul meu, pe sub osul pieptului se prelinge un suflu călduţ, ca o apă încropită şi lunecă lâna scămoşată a mii de norişori parcă ieşiţi din darac.

— Atenţie la aterizare!

În spatele meu s-a desfăcut, pocnind, o paraşută invizibilă.

*

Pârâiturile se amplifică, provocând un soi de gâdilat în corpul meu regăsit.

Retina se aprinde de frenetica sarabandă a punctişoarelor multicolore de lumină.

Urechile-mi vâjâie de muzica sferelor, cam zgomotoasă pentru gustul meu.

Pielea mi se încreţeşte, se înfioară, descărcării electrice îmi parcurg nervii, se joacă de-a puia-gaia cu ei, devorează, sistemul meu neurovegetativ.

Mă scutur, mă storc, mă zgâlţâi, fornăi şi nechez. Stelele din faţa ochilor mei, din stele dansatoare se decid să devină căzătoare şi, după un ultim tur de pistă dispar păcănind ca nişte motociclete.

Pielea de găină şovăie să se descreţească pentru a reda epidermei mele luciul şi netezimea ei bronzată. Mă regăsesc în

patru labe.

Alături, Consuela, stând în fund pe o mochetă groasă, zâmbeşte. În spatele nostru, vibrează o Poartă Neagră, sora geamănă a celei care tăia în două naosul templului pompeian.

Fetiţa se ridică înaintea mea şi declară:

— Suntem primii. Attila şi Marie-Rose n-au sosit încă. Mă scol la rându-mi şi mă stabilizez pe picioare. În faţa noastră se desface un larg şi lung vestibul. Îl traversăm. Consuela ţopăie fericită, eu o urmez, nu tocmai sigur pe picioare. Şi, iată-ne în salonul cel mare al apartamentului lui Moş-Crăciun.

*

Salonul are forma unui ou gigantic.

La jumătatea pereţilor, dar pe toată lungimea lor, se bombează ecrane, unele stinse, altele aprinse. Pe unul din ele, cel mai mare, putea fi urmărită o întrunire a Sanctuarului. I-am recunoscut pe Emilio ben Gazarek, Ommar Khayyam şi Jesu del Rosario. Sunetul era tăiat şi buzele lor meliţau în gol.

Între ecrane, stampe japoneze cu tonuri strălucitoare. Sub ele, pulturi de comandă şi terminale îşi aliniau claviaturile şi led-urile colorate. Într-unul din „colţuri”, se afla un enorm birou din lemn de mahon, cu maldăre de dosare vechi şi scorojite, pe el.

În mijlocul sălii, fusese aşezată o măsuţă joasă, cu tăblia din marmură; în jurul ei, câteva fotolii adânci şi într-unul din ele, Moş-Crăciun cu toate atributele cuvenite funcţiei: barba lungă şi colilie, căciulă, şi dulamă roşie tivită cu zibelină, o plasă ca cele ale gospodinelor plecate după cumpărături, plină cu jucării arhaice.

— Iată-te, în sfârşit, băiete! Era şi timpul! Începusem să-mi pierd răbdarea!

— M-am apropiat de el, incredul.

— Bun, de vreme ce ai sosit teafăr şi sănătos, de vreme ce, în vestibul, detectoarele mele n-au identificat prezenţa nici unui intrus nedorit, înseamnă că problema Kardak a fost rezolvată. Cu atât mai bine! Nici nu mă aşteptam la altceva de la tine.

Poftim de vezi!

— Stai jos! îmi spuse, arătându-mi fotoliul din faţa sa. Am atâtea să-ţi povestesc.

M-am supus.

După un vesel „Bună ziua, bună seara, drăguţule Moş-Crăciun!”, Consuela traversă, în fugă, salonul.

— Copila s-a dus să se distreze în sala jocurilor. Mai încolo, vei avea tot timpul s-o vizitezi şi tu, la fel ca şi alte nenumărate încăperi care constituie reşedinţa confortabilă şi indetectabilă a lui Moş-Crăciun.

Ceva nu era în regulă cu privirea moşneagului: el nu se uita direct în ochii mei, ci uşor pe deasupra capului.

— Ghicit-ai?

Mi-am înăbuşit o înjurătură birjărească! Venisem tocmai până aici ca acum, să stau de vorbă cu o hologramă! E drept, Consuela îmi suflase parcă ceva de când ne aflam în matricea interlumilor.

— Aşa e! Nu sunt decât o imagine înregistrată. Vei afla, mai târziu, ce am devenit. În rezemătoarea pentru braţe a fotoliului meu sunt încastrate trei clape. Cea roşie face să dispară imaginea, cea albă permite să fie reluată emisiunea, în sistem tridimensional, de la începutul ei, cea neagră porneşte programul din momentul în care a fost întrerupt.

Fie şi aşa, tăticule! O să-ţi iau maul cum îmi vine cheful!

Acordurile triumfale ale unei piese simfonice îmi parveniră la ureche. Instantaneu, pe acută maximă, veni şi urletul nemulţumit al Consuelei:

— Azi nu vreau Beethoven! Vreau acordeonul lui Piazzolla!

Urechi electronice înregistrară cererea, un creier sintetic operă analiza ei, o memorie artificială procedă la selecţie şi primele note săltăreţe ale lui *Liebertango* se revărsară în încăpere. Aşadar, copiii erau melomani, iar Moş-Crăciun, când îi primea, le oferea un program din cele mai variate; un computer programat exhaustiv satisfăcea imediat dorinţele exprimate.

Pe fondul tangoului, cerescul moşneag reluă:

— Presupun că te-ai întreţinut îndelung cu Marilyn şi că aceasta din urmă te-a făcut să întrevezi adevărul şi ţi-a deschis ochii, mai ales în legătură cu originea ta.

Cum că, la o adică, aş fi, într-un anume fel şi într-un fel sigur, odrasla lui Moş-Crăciun? Ei bine, domnule Walburgis, uzurpator de trei parale, substituire ticăloasă, ieftină contrafacere, hai, nu mai ezita, dă-i drumul „adevărului adevărat”, cum zic plozii, sunt numai urechi, gata să aud tot şpilul afacerii.

— După cum ştii, băiete, căile ce se răzleţesc între Porţile Negre, permit, să mergi pe firul timpului, până hăt departe, în trecut. Dacă eu, Nicolae Walburgis, n-am făcut decât să-l

maimuţăresc pe Moş-Crăciun, dorinţa mea cea mai vie a fost ca cel ce-mi va urma în această funcţie să fie cu adevărat, să fie autenticul fiu al lui Moş-Crăciun, mai mult decât atât, dublura lui, geamănul său, sosia lui, să fie izvorât din aceeaşi matrice genetică.

Ce-e? Ai vrea să înţeleg că…

O, nu!

Nu-i adevărat! Ar însemna nebunie curată, delir halucinant! Realizarea unei atari dorinţe ar fi mai demenţială decât apariţiile Tyrannosaurişilor sau a tancurilor *Tiger.* Tu n-ai…

— Ba da! Am făcut-o! Crede-mă, expediţia mea n-a fost uşoară. Îmi plac foarte mult coincidenţele căci ele sunt semnele destinului: prenumele meu e Nicolae, la fel ca al episcopului de Mira, vechea capitală a provinciei bizantine Licia. Acest episcop, odată mort şi îngropat, a fost canonizat întrucât minunile săvârşite de el s-au bucurat de o rapidă notorietate. Şi, dacă sfântul Nicolae a fost uns patron al Lorenei şi, mai ales, al Rusiei, el a devenit, cu precădere, protectorul copiilor. Într-adevăr, el a înviat trei copii pe care un măcelar ticălos îi tăiase în bucăţi şi-i pusese la sărat! Or, şi eu am învăţat să înviu. Samuraii din Pompei, ţi-au spus, probabil. Secole de-a rândul, sfântul Nicolae a fost celebrat pe 6 decembrie, deci cu mai puţin de trei săptămâni înaintea sărbătoririi Crăciunului. Asimilarea s-a produs pe nesimţite. Sfântul Nicolae s-a metamorfozat în Moş-Crăciun şi a luat obiceiul ca, odată pe an, să părăsească celesta sa reşedinţă şi, coborând prin hornuri să pună, cu miile, darurile sale în ghetele copiilor cuminţi.

Vino la subiect! Vino la subiect! Scuipă odată cea mai abjectă mârşăvie din toate fărădelegile, taie, mărturiseşte imensitatea paranoiei de care suferi, tu care, jucându-te de-a Moş Crăciun, ai vrut să fii un Mabuse intersideral, un super-Big Brother[49]. Marele Manitu[50] al universului. Oh, sărman nebun, lamentabil clovn

---

[49] Marele Frate, personaj al romanului de anticipaţie socio-politico-filozofică a lui George Orwell, conducătorul unei super- dictaturi în care viaţa, gândurile şi activitatea oamenilor erau supuse unei permanente supravegheri şi cenzuri, iar delaţiunea şi ura, transformate în îndatoriri patriotice. (n. tr.).

[50] Zeitate supremă din Panteonul multor triburi de indieni nord-americani, considerat Spiritul creator al lumii pe care el a făcut-o dintr-un grăunte de nisip adus de pe fundul oceanului primordial. (n.

cosmic.

— Deci, un copil din Pompei a acceptat să mă călăuzească şi, în anul 325 al erei creştine, m-a depus pe Terra, în interiorul unei piramide uitate din deşertul libian. De ce am ales Egiptul? Pentru că episcopul de Mira asista atunci la primul sinod ecumenic de la Nicea, iar Poarta Neagră prin care venisem era cea mai apropiată de această cetate elenă în care se adunaseră toţi prelaţii creştinătăţii. Am călătorit incognito din Egipt până în Bizanţ, m-am putut infiltra în somnul lui Nicolae de Mira şi am furat câteva celule vii din tegumentele celui care avea să devină o legendă. Da, am făcut un *clon după* Sfântul Nicolae. Au trecut secole şi milenii până la ziua când o oarecare Emma de La Fièretaillade, o doamnă din Cercul Callimaque, a primit în ea dublura autenticului Moş-Crăciun. Nici Emma şi nici Felix, soţul ei, n-au cunoscut adevărul în legătură cu originea ta. Părinţii tăi adoptivi erau sterili şi, decât să recurgă la bisturiul, altminteri infailibil, al chirurgilor-roboţi, ei au preferat embrionul anonim. Veritabilul tău prenume nu e Peyr ci Nicolae, ca şi mine... ca şi Moş-Crăciun.

Nu ştiam dacă trebuie să râd sau să plâng. Şovăiam, incapabil să diger revelaţii atât de trăsnite.

— Uneori, adevărul se dovedeşte greu de înghiţit. În această reşedinţă însă, vei descoperi dovezi de netăgăduit, a tot ce ţi-am spus.

Astor Piazzola atacase acum *Adios Nonino,* piesă care lăsa perfect indiferentă holograma. Cum era şi firesc, dealtminteri! După a pauză lungă şi bine studiată, Nicolae Walburgis reluă:

— Presupun că ai avut răgazul necesar ca să asimilezi adevărul în privinţa ascendenţei tale. Sigur, pilula e cam amară, dar de când ai debarcat pe Ecou ai înghiţit altele şi mai şi. Ei, şi acum că ceea ce era mai dur s-a dus, voi trece la cel de al doilea punct al expunerii mele. Îl voi intitula: relativul eşec al raporturilor între Nicolae Walburgis şi micii Peregrini. După care, îţi voi vorbi despre moartea tatălui tău prezumtiv, o crimă avuabilă întrucât era necesară: Felix de la Fièretaillade n-ar fi ştiut să-şi ţină gura. Mai întâi însă, să abordăm interesanta problemă a Peregrinilor. Descoperind, din întâmplare, pe asteroidul Vesta o Poartă Neagră care mă scotea direct pe planeta Ecou, am cunoscut acolo o etnie cu obiceiuri ciudate, pe

---

tr.).

Cei-ce-şi-amintesc. Erau, mai exact, urmaşii acestora, nu toţi, dar marea, majoritate…

Nu-l mai ascultam. Mă ridicasem dintr-o săritură. Peregrinii? Da, Marie-Rose! Marie-Rose şi Kardak! Voi avea, mai încolo, timp să ascult şi bazaconiile lui Moş-Crăciun, dar mai întâi, trebuia să mă pregătesc pentru venirea piratului chior, cusut şi răscusut, şi a ostaticei sale.

M-am repezit în sala cu jucării, aflată alături de salonul cel mare. În mijlocul unei veritabile peşteri a lui Ali-Baba, Consuela legăna o păpuşă în ritmul unui acordeon invizibil. De jur-împrejur, rafturile odăii gemeau de piese de mecano, vagoane de trenuri electrice, urşi din pluş, dispozitive electronice, o puzderie de pachete desfăcute; altele, cu panglicile încă nedezlegate, panglici din rafie răsucită şi colorată, zăceau grămezi, grămezi.

— Vrei să te joci cu mine, m-a întrebat copila.

M-am ghemuit lângă, ea şi am apucat-o de umeri:

— Când vor sosi Attila şi Marie-Rose?

— Curând.

— Vreau să fac în aşa fel încât să-l neutralizez pe ticălos. Vreau să-l împiedic de-ai face vreun rău drăguţei de Marie-Rose.

— Foarte bună idee, mai ales că trebuie să se mărite cu prinţul Gandalf.

— Moş-Crăciun, posedă niscaiva arme?

— Arme? La ce i-ar trebui? E convins că nimeni nu-l va deranja aici. Şi-n afară de asta, cine l-ar mai putea sâcâi acum, când nu-i decât o imagine care bate câmpii?

Am lăsat-o pe Consuela și m-am apucat să scotocesc în incredibilul amalgam de jucării, mutând de colo până colo grămezile de cutii. Puştoaica ghici obiectul investigaţiilor mele nervoase.

— Vezi că mai încolo, pe o poliţă, găseşti suflante, fulgurante şi tetanizante din cauciuc, dar care par mai adevărate decât cele adevărate. Domnul acela chior e atât de tâmpit, încât n-o să vadă diferenţa!

Mi-am ales arma cea mai impresionantă în timp ce Piazzolla, terminând cu *Adios Nonino,* ataca *Violentango.*

— Dacă nu-ţi place muzica asta, pot cere şefului de orchestră s-o schimbe.

— Nu, nu, îmi convine de minune. Iar tu, joacă-te, cuminte,

mai departe. Vezi să nu răcească păpuşa!

Galop, am revenit în salon. Moş-Crăciun continua cu ale lui:

— Vei înţelege lesne mâhnirea mea. Am ajuns în situaţia, demnă de invidiat, de stăpân al Universului. Posed mai multă putere decât a posedat, vreodată, careva, din zorii omenirii şi până acum, puterea supremă, absolută. Or, eu nu-mi pot exercita această putere pentru că depind de o bandă de ţânci, obraznici şi aiuriţi, care se mulţumesc să mă tolereze doar. Ce decădere! O vreme, i-am distrat apărând deasupra Pompeiului în sania mea trasă de patru cerbi, cu clopoţei clinchenitori. Le plăcea peştera mea cu comori şi cu muzică sofisticată. Acum însă, nu mai sunt pentru ei decât un moşneag zaharisit, un amărât de ghiuj, o fosilă râncezită, care nu-i mai sperie nici de doi bani. De aceea şi utilizez, cu bună ştiinţă, trecutul, pentru că, efectiv, nu mai exist. Oh! am încercat de toate ca să-i trag de limbă, ca să aflu informaţii mai ample în legătură cu alte Porţi dispersate prin Univers. Eşec total. Am recurs atunci la forţă, la constrângere, m-am deghizat în Taica-Biciuşcă, asistentul lui Moş-Crăciun, cel care pedepseşte copiii neascultători. De pomană! Copilul pe care l-am ţinut prizonier aici a scăpat când a vrut el, iar creierul său a rămas impenetrabil tuturor investigaţiilor mele. În urma acestei încercări nefericite, plozii au boicotat, timp de zece ani, bârlogul ăsta al meu de pe Vesta. Când e să-ţi poarte pică, nu uită cu una, cu două. Ce mai, n-am ştiut să-i duc cu zăhărelul, să mi-i fac prieteni, complici. Trag nădejdea ca tu să te arăţi un psiholog mai fin, un pedagog mai bun, un demagog mai subtil, că vei uza de metode mai onctuoase de persuasiune, de argumente emoliente, de…

Am apăsat pe clapa roşie şi cu un „flop!” luminos, holograma a dispărut.

Apoi, am intrat în vestibulul care dădea spre Poarta Neagră. Trecusem cureaua armei pe după gât, şi ţeava suflantei din material plastic mi se bălăbănea ridicol pe burtă. Înotam în plin caraghioslâc din care însă riscam să ies destul de boţit.

Nu ştiu cât timp am aşteptat sosirea duşmanului meu şi al ostaticei sale. Speram ca şi Kardak să se pomenească, pătrunzând în vestibul, tot în patru labe, la fel ca mine, iar eu să-l pot ameninţa cu jucăria mea îndeajuns de convingător ca să-i de-a drumul nefericitei de Marie-Rose.

Vai însă, mă înşelam!

Când în sfârşit, Poarta Neagră s-a irizat şi s-au pornit sfârâiturile, ceea ce am văzut erau contururile estompate a două corpuri strâns îmbrăţişate. Se deschise o gură, se dilată o matrice şi, într-o efervescenţă de bule colorate, Kardak îşi făcu apariţia, lunecând pe spate dar ţinând-o lipită de el pe Marie-Rose. Vârful pumnalului înţepase uşor gâtul marmorean şi câteva picături de sânge periau traseul unei artere care pulsa frenetic. Bandoul lunecase de pe orbita piratului, descoperind cavitatea uşor purulentă şi gaura neagră a ţevii înfipte în ea, ţeava unei arme la fel de reale ca şi pumnalul, dar infinit mai redutabilă decât jucăria pe care, stupid, o aţinteam asupra lui.

Continuând să rămână culcat pe spate, Kardak scrâşni:

— Aruncă fulgurantul! Imediat!

M-am supus, ridicând din umeri, şi jucăria se rostogoli pe mochetă.

Piazzolla ataca acum *Tristango.*

Infamul se ridica, încetişor, de pe jos. Între braţele sale imense, Marie-Rose leşinase în fine. Lama cuţitului împiedica faţa ei lividă, cu buzele exsangvinate, să cadă pe piept.

— Treci înainte! Arată-mi drumul!

— O să rămâi decepţionat, Kardak.

— Ba sunt convins de contrariu. Călătoria mea până aici s-a dovedit a fi o experienţă entuziasmată, iar urmarea va fi la fel de pasionantă.

Kardak se urni, purtând în chip de scut trupul inert al lui Marie-Rose, ale cărei picioare nici nu atingeau solul. La intrarea în salonul cel mare, piratul se opri şi unicul său ochi inspectă pulturile, ecranele, fotoliile.

— Unde ne aflăm în mod exact.

— Nu ştiu.

Banditul izbucni într-un enorm hohot de râs care făcu să se cutremure corpul neînsufleţit pe care-l ţinea în braţe.

— Mincinosule! Eşti la curent! Răspunsul e lesne de ghicit. De altfel, nici nu m-am îndoit vreodată: suntem în interiorul Palatului Walburgis, chiar lângă Sanctuar.

Ecranul pe care figurau docţii bătrâni rămăsese aprins în continuare.

Moş Crăciun ştie tot, controlează tot, manipulează totul, nu-i aşa? Unde-i ascuns? Cheamă-l! Afară doar de cazul c-a şters-o

ca un nemernic aflând de iminenta mea sosire.
Am confirmat:
— Întocmai. Moş-Crăciun a roit-o. N-a mai stat să-şi ia restul!
Kardak remarcă cele trei clape încastrate în rezemătoarea pentru braţe a fotoliului.
— Ce se întâmplă când se apasă pe una din ele?
— Vrei să apăs? Pe care?
— Pe cea mai puţin periculoasă. Şi să nu-mi umbli cu şmecherii, altminteri prinţul Gandalf nu-şi va mai revedea niciodată drăguţa.
Am apăsat clapa albă. Moş-Crăciun se materializă imediat, ca prin farmec, cu barbă, căciulă, hlamidă şi plasa cu jucării. Kardak l-a recunoscut pe dată:
— Nicolae Walburgis! Mare pramatie ce-mi eşti! Lumea îl credea dispărut de veacuri! Şi când colo, ghiduşul ăsta, dobândind veşnicia, se juca, pe şest, de-a Moş-Crăciunul. Bag seama că deghizamentul îl prinde, îi stă bine cu barbă!
Imaginea tridimensională tremură o clipă, emise o tuse seacă şi iluzoriile buze rostiră din nou.
— Iată-ne, în sfârşit, băiete! Era şi timpul! Începusem să-mi pierd răbdarea! Bun, de vreme ce ai sosit teafăr şi sănătos, de vreme ce, în vestibul, detectoarele mele n-au identificat prezenţa nici unui intrus indezirabil, înseamnă că problema Kardak a fost rezolvată. Cu atât mai bine!
Restul a fost acoperit de râsul homeric al piratului.
În acel moment îşi făcu apariţia şi Consuela, ţinând strâns la piept uriaşa ei păpuşă de cârpă. Când Kardak se potoli, fu rândul fetiţei să acopere, cu ţipetele ei, glasul lui Moş-Crăciun:
— Las-o imediat pe Marie-Rose; Să vezi tu ce păţeşti dacă-i mai faci rău!
Vizibil scoasă din sărite, căuta niscaiva expresii mai injurioase, le găsi şi le trânti în obrazul plin de cicatrici al colosului:
— Tâmpitule! Cur pictat! Ticălosule! Jigodie! Şi… şi… şi căcatule!
Hilar, Kardak, comentă salva aceasta virulentă şi usturătoare:
— Nu-i ştiam pe copiii din Pompei atât de spurcaţi la gură! Şi nici atât de furioşi. Acum însă, drăgălaşo, şterge-o şi joacă-te cu păpuşa! Lasă-i pe cei mari să-şi rezolve între ei treburile!
Consuela însă, nu se dădu bătută:

— Asta s-o crezi tu, umflatule! Aici rămân!

Şi furibundă, se îndreptă spre un fotoliu în care se lăsă să cadă.

— Cum pofteşti, scumpeteo! Cască bine urechile la tot ce se va spune aici, dar să nu te aud cârâind! Profită de ce auzi, va fi instructiv!

În vremea asta, Moş-Crăciun îi dădea tot înainte:

— ...să-l maimuţăresc pe Moş-Crăciun, dorinţa mea cea mai vie a fost ca cel ce-mi va urma în această funcţie să fie cu adevărat, să fie autenticul fiu al lui Moş-Crăciun, mai mult decât atât, dublura lui, geamănul său, sosia lui, să fie izvorât din aceeaşi...

— Opreşte aiureala asta! mugii Kardak. Şi adăugă, odată holograma dispărută: Hai să ne instalăm mai confortabil.

Ţinând, în continuare, lipit de el trupul inert al lui Marie-Rose, piratul se aşeză într-un fotoliu, alături de Consuela care fierbea în tăcere. Am luat şi eu loc.

— Ai grijă de lama cuţitului tău, Kardak! Vezi bine că ai şi apucat s-o răneşti, nu-i mare lucru să-i atingi jugulara!

— Nu te nelinişti pentru ea, anchetatorule!

— Şi acum, ce program ne propui?

— Să aşteptăm.

— Să aşteptăm ce, ori pe cine?

— Pe Mămica-Crăciunica sau pe Lobsang. Poate chiar pe amândoi deodată.

— Eşti nebun!

— În această a patra dimensiune pe care am traversat-o pentru a veni până aici, niciun gând nu poate rămâne ferecat, tăinuit. Împotriva voinţei sale, constrânsă de disperare, neştiind ce să creadă, Marie-Rose mi-a transmis care i-a fost presentimentul înainte de a pătrunde în templul lui Jupiter, intuiţie care mi se pare fondată: Mămica-Crăciunica va zbura cu ajutorul tău. Biata de ea, n-o să reziste fără să ştie ce-i cu tine, moare sărmana de grija ta.

Am încercat să-mi disimulez panica; ticălosul avea dreptate.

— Senzaţională gagică, Crăciunoaia asta! O bucăţică pe cinste! Nu cred să te fi plictisit la Pompei, chit că hoardele mele împresurau cetatea!

— Când... când ai văzut-o pe Mămica-Crăciunica?

— Când mă aflam în a patra dimensiune. Am descoperit-o

printre gândurile înspăimântate ale lui Marie-Rose. Vasăzică, noua ta cucerire se numeşte, de fapt, Marilyn Monroe, o celebră actriţă, extrasă din secolul al XX-lea.

Walburgis ăsta a avut întotdeauna nişte idei trăsnite! auzi dumneata: construieşte palatul ce-i poartă numele, pune la punct Sanctuarul, o şterge, se deghizează în Moş-Crăciun, se însoară cu o vedetă de cinema tridimensională şi trage o dublă după sfântul Nicolae cel autentic! Iar tu eşti rezultatul masculaţiilor sale genetice. De altfel, cunoşti adagiul: familia, nu ţi-o alegi!

Din odaia cu jucării, parveneau până la noi notele săltăreţe ale acordeonului.

— Ai vizitat locuinţa lui Moş-Crăciun, micuţule anchetator?

— N-am avut încă timp.

— Pe undeva, în cuve criogenice, zac depuşi sute, dacă nu mii de *cloni.* Ai samurailor, poate şi ai tăi. Şi ai lui Nicolae Walburgis. Chiar nu ştii unde a dispărut Walburgis ăsta?

Am ridicat din umeri. Consuela şuieră printre dinţi:

— Moş-Crăciun nu va mai reveni!

— Ia te uită, ia te uită! o luă Kardak peste picior. Accepţi să-mi vorbeşti! Şi de ce, mă rog, n-o să mai vină Moş-Crăciun?

— Pentru că s-a săturat de copii. Copiii nu l-au ascultat niciodată cu adevărat. Şi pentru că îşi zice că n-a scos-o la capăt cu Moş Crăciun. Pentru că n-a găsit decât cel mult zece Porţi Negre, când ele există cu miile. Pentru că n-a descoperit niciodată cine le-a construit. Uite d-aia!

— Şi a plecat aşa, fără să spună nimic?

— I se acrise de atâta veşnicie. Se plictisea de moarte. Şi atunci, a ieşit de unul singur prin poarta Vestei şi s-a pierdut pe undeva, prin a patra dimensiune. Acum, până şi nouă, copiilor, ne-ar fi greu să-l mai găsim.

— Te-a întristat faptul că a plecat?

— Un pic. Era ţicnit, ce-i drept, dar nu era un om rău. Şi, pe urmă, ce importanţă are, avem un nou Moş-Crăciun.

— Cine-i?

— Domnul Peyr. Noul logodnic a-l lui Marilyn, Mămica-Crăciunica.

Kardak izbucni într-un nou râs tunător, pe care i l-am curmat, urlând.

— Atenţie la pumnal! Rişti s-o înjunghii fără ca măcar să-ţi dai

seama!

Marie-Rose tot nu-şi venise în fire, lucru care mă bucura.

Se auzi o sonerie discretă, apoi sfârâiturile caracteristice ale Porţii Negre.

— Avem musafiri, susură Kardak cu un rânjet oribil. Să stăm cuminţi.

Cu figura răvăşită, Marilyn apăru prima. Gaspard o urma. Apoi, îşi făcu apariţia şi Lobsang însoţit de o fetiţă pe care nu ştiam cum o cheamă.

— Bun venit în bârlogul lui Moş-Crăciun! trâmbiţă Kardak.

— Monstrule, lasă imediat copilul ăsta nefericit! zbieră, isteric, Marilyn.

— Desigur, desigur, dar nu chiar imediat. În primul rând, vreau să vă scutesc de orice act necugetat, de orice încercare disperată. Şi, întrucât, nu am mişcările libere, trebuind să-mi păzesc ostatica, veţi face voi treaba pe care, aş fi făcut-o eu.

— Zău că pare scrântit de tot la bilă, făcu micuţa însoţitoare a lui Lobsang.

— Lila, te implor, fără asemenea comentarii, interveni Marilyn.

În vremea asta, Lobsang afişa cel mai desăvârşit calm. Îl interesa la culme tot ce descoperea în salon. Uitase şi de Kardak-Chiorul şi de corpul neînsufleţit al lui Marie-Rose. Ex marele-han îl aduse la ordine:

— Tu, fermierule, du-te acasă şi caută cu ce să-l legăm pe La Fièretaillade. După aia, Mămica o să te lege şi pe tine.

— Iar domnia-ta o vei lega pe ea, nu-i aşa?

— Întocmai, Lobsang. Ca să pot scotoci după pofta inimii prin locuinţa lui Nicolae Walburgis. Şi după ce-i voi da bine roată, îi voi dicta domnului anchetator un mesaj destinat Sanctuarului. Un mesaj liniştitor, gândit cum trebuie, astfel încât să fie evitată o expediţie militară pe Ecou.

Am intervenit:

— Nu pot expedia mesajul de aici!

— Ai să te întorci pe Ecou. Îţi vei căuta naveta pe spaţiodromul unde ai lăsat-o. Odată mesajul expediat şi autorităţile competente calmate, vei reveni aici. Graţie ecranelor-spion din această sală, voi putea verifica dacă Sanctuarul a recepţionat ca lumea micul tău discurs. În timpul îndelungatei tale absenţe, Marilyn şi Lobsang vor rămâne

prizonierii mei, girul supunerii tale.

— Iar când mă voi întoarce, ai să ne ucizi pe toţi, nu-i aşa Kardak?

— Cine ştie. Până una, alta, n-ai de ales, trebuie să execuţi.

— Şi dacă nu?

— Voi începe prin a tăia beregata acestei drăgălaşe domnişoare. După care, cu ajutorul armei din ochi, o voi prăji pe Mămica-Crăciunica. Recunoaşte însă şi tu că ar fi mare păcat!

— Mă supun.

— Înţeleaptă hotărâre. Lobsang, du-te şi caută niscaiva frânghii!

În tot timpul acestui dialog, Kardak nu dăduse nicio atenţie copiilor, Gaspard, Consuela şi Lila, micuţa care-l călăuzise pe Lobsang. Greşeală ce se va dovedi fatală.

Se petrecea un lucru extraordinar: vârful pumnalului se îndepărtase, imperceptibil dar, totuşi, se îndepărtase de gâtul rănit al fetei. Braţul care o ţinea pe Marie-Rose slăbise şi el strânsoarea.

Sfidând ordinul primit, Lobsang nici nu se clintise urmărind, amuzat, lenta metamorfoză a căpitanului-pirat. Marie-Rose luneca, lent, în jos.

Lila, Gaspard şi Consuela, aceasta din urmă, tot cu păpuşa la piept, se prefăcuseră, parcă, în statui: cu ochii larg căscaţi, palizi, cu buzele strânse, toţi trei prezentau simptomele unei concentrări extreme.

În camera cu jucării, acordeonul lui Piazzolla tăcuse. Nu auzeam decât respiraţia precipitată a lui Marilyn şi trosnetul înfundat al încheieturilor lui Kardak.

Colosul încerca să reziste. Zadarnic.

Scăpată din braţele lui, Marie-Rose căzu, moale, pe mochetă.

Piratul se ridica la ralanti, ca şi cum o forţă irezistibilă, o mână formidabilă l-ar fi sculat de pe fotoliu. Bărbia îi tremura şi întregul lui trup uriaş era zgâlţâit de fiori spasmodici.

Fascinat de spectacol, înţepenisem la rându-mi, incapabil să intervin, s-o ridic de pe jos pe Marie-Rose sau să pocnesc monstrul cu ceva în cap.

Kardak ajunse în picioare, cu mâinile întinse în cruce. Pumnul care ţinea pumnalul se descleştă treptat, arma căzu, lamă se înfipse în mochetă, mânerul vibră îndelung.

— Copiii nu-l vor putea menţine prea mult în starea asta, ţipă

Marilyn, o să se elibereze!

Din îngustul tub de metal înfipt în orbita moartă picurară câţiva stropi de sânge.

Cu un urlet înspăimântător, Kardak reuşi să se smulgă de sub dominaţia psihică a copiilor. Dar în clipa în care se pregătea că se năpustească, un şuier scăpărător despică aerul. Stiletul ce, în alte vremuri, slujise la tăiatul hârtiei, era acum împlântat adânc în mijlocul frunţii nemernicului.

— Ce bine l-aţi nimerit, domn Lobsang! exclamă Consuela. Zău că era timpul!

Rezemat de greoiul birou de mahon, Lobsang surâdea dezvelindu-şi toţi dinţii. Oare, să fi avut, cu adevărat, numai cioturi în gură?

— Sper ca în necuprinsa-i înţelegere, Buddha îmi va ierta acest reflex!

— Ura-a-a! ţipară copiii, în vreme ce, plângând nervos Marilyn se repezea şi-mi cădea în braţe.

Plin de antren, Piazzolla reluase prima sa melodie: *Liebertango.*

8
Epilog și Început

De pe cea mai înaltă terasă a lamaseriei, instalaţi, unul lângă celălalt în jilţuri cu spetează, Yeshe-O şi cu mine stăteam agale de vorbă, contemplând nemaipomenita panoramă a văii de la Tsongpoe. Aflat acum în crucea cerului, soarele făcea să trosnească gheţurile, firnurile, straturile de zăpadă bătucită. Râul se prefăcuse într-un torent mugitor, primăvara galopa pe coastele munţilor, necheza prin toate scorburile stâncilor.

Lumina-Cunoaşterii mă întreba:

— Spune-mi, băiatul meu, fiind la Pompei, nu te-ai gândit că te scalzi în plină utopie? O comunitate de copii, liberi, şi fericiţi! Liberi şi fericiţi pentru că, acolo, adulţii se aflau în slujba lor şi nu invers, cum se petrec lucrurile într-o lume normală.

Îi răspundeam:

— În măsura în care cuvântul „utopie” înseamnă, în greaca veche, „nicăieri”, el s-ar potrivi mai bine interiliniilor care unesc între ele Porţile Negre. Ca unul care am navigat în acest univers paradoxal, mă întreb dacă, efectiv, interlumile n-ar constitui,

cumva, un soi de şcoală revoluţionară, o şcoală fără supraveghetori şi profesori, destinată exclusiv copiilor între trei şi treisprezece ani. Micuţa Consuela mi-a amintit de un vechi dicton: „Călătoriile formează tineretul”.

— Lao-Tzîu[51] – Ne învaţă că, cu cât mergi mai departe, cu atât ştii mai puţin. El însă se adresa, evident, numai adulţilor. Walburgis, avea vreo opinie în legătură cu cei care au făurit Porţile Negre?

— Holograma lui Moş-Crăciun mi-a oferit o teorie interesantă, conform căreia Cei-ce-şi-amintesc ar fi, de fapt, descendenţii făuritorilor de Porţi şi nu originari de pe Terra, cum sunt celelalte rase care populează planeta Ecou. Nicolae Walburgis presupunea că, atunci când primii colonişti s-au instalat pe sora geamănă a Terrei, rarii autohtoni s-au ascuns în dosul porţii care-i acum în templul lui Jupiter. După ce Ecou a fost declarată planetă interzisă, Cei-ce-şi-amintesc au reapărut şi şi-au construit un oraş al lor, după modelul unei cetăţi antice aflate, cândva, pe Terra. Dar să fi construit, de unii singuri, Pompeiul Nisipurilor? Sau a existat şi o echipă de arhitecţi care au priceput exact care-i dorinţa comanditarilor?

— Ştiu că ţi-ar place să chestionezi câţiva din Cei-ce-şi-amintesc. Dar te previn: nu sunt deloc limbuţi.

— Păcat. Păcat pentru că, poate, sunt ultimii reprezentanţi, ai unei rase de extratereştri pe care oamenii de pe Terra au întâlnit-o vreodată. Pentru care motiv, Cei-ce-şi-amintesc au rămas pe Ecou? De ce nu şi-au urmat semenii către un ipotetic „altundeva”? Au fost, oare, exilaţi? Cum poate fi, însă, exilat cineva atâta timp cât există Porţile Negre?

— Iată o întrebare fără răspuns, tinere prieten. Ce s-a întâmplat cu *Tiger*-ul lui Michael Wittmann?

— Odată reparat, sau, mai bine zis, „cârpit”, a fost reexpediat în Normandia, pe care, de altfel, n-ar fi trebuit, niciodată, s-o părăsească. Apoi, blindate tip „Sherman”[52] au distrus un Panzer condus de nişte morţi-vii.

Ceva mai târziu, am coborât şi noi în sala cea mare a mănăstirii. Azi dimineaţă, Yeshe-O binecuvântase două căsătorii: aceea a lui Marie-Rose şi Gandalf şi pe acea care unea

---

[51] Filozof chinez (sec. VI sau V î.e.n.) a cărui doctrină — pretind taoştii — este la originea a însuşi buddhismului. (n. tr.).

[52] Tancuri din dotarea armatei americane. (n. tr.).

pe Marilyn Monroe de un oarecare Peyr de La Fièretaillade.

Petrecerea era în toi, la fel cu cea care avusese loc tot aici, dar cu o lună în urmă. Marilyn îşi acoperise umerii cu somptuosul şal pe are mi-l dăruise Lobsang, din partea soţiei sale Dikyie. La un moment dat, dar asta după ce părăsisem bârlogul lui Nicolae Walburgis şi ne aflam în drum spre Pompei, munteanul ţinuse să-mi explice: „Şalul acesta e destinat viitoarei dumneavoastră soţii. Mă jur pe Buddha, presimt o serbare nemaipomenită!”

A fost într-adevăr, nemaipomenită dar şi ciudată: sculpturi înfăţişând Buddha burtoşi şi statui de prooroci meditativi surâdeau în acordurile *Dunării albastre.* Micuţa Lila fusese cea care a ales muzica; or, ea adora valsurile vieneze, preferându-le simfoniilor lui Beethoven sau tangourilor lui Astor Piazzolla.

Marilyn dansa cu comandantul Li Po care ne însoţise până la Tsongpoe. Mămicii Crăciunica îi păruse rău de refuzul lui Takamori şi mi se plânsese: „Păcat că *daimyo* a ales să rămână la Pompei. Nicio primejdie nu mai ameninţă cetatea. Mongolii şi-au recunoscut înfrângerea şi s-au retras în stepele lor, luând şi leşul marelui lor han.”

Printre coloanele lăcuite, am observat-o pe Marie-Rose care se juca de-a ceva cu micuţul Yotse şi Consuela.

Lunecând mai mult decât mergând, Yeshe-O îşi recuperă locul pe jilţul de pe mica estradă. M-am instalat la picioarele lui, pe o pernă de albeaţa zăpezii, de-acum cunoscută mie.

— Mă mir, Peyr, că Sanctuarul a acceptat explicaţiile tale cu atâta detaşare.

— Sanctuarul consideră problema, ca definitiv încheiată. Atât Gandalf cât şi eu, dorim să rămânem pe Ecou şi să nu reînviem niciodată în lumile noastre originare. Ne-am găsit aici neveste? Să ne fie de bine! Liga regală nu va afla nimic, iar starea de *statu quo* se va eterniza între părţile rivale. Nu ştiu însă, dacă mama va accepta uşor dispariţia mea. Va vărsa, cu siguranţă, lacrimi amare; cu atât mai amare cu cât se va îndoi veşnic de concluziile Sanctuarului.

— Ia spune-mi, niciunul din bătrânii ăia nu a reacţionat la explicaţiile tale referitoare la darurile găsite pe *Surcouf:* cele două sticle şi pectoralul?

— Le-am îndrugat câte ceva despre undele care creează formele şi câmpul lor de acţiune. Pe vremuri, pe Terra, era

cunoscut un procedeu de învechire a vinului, care consta în depozitarea buteliilor în mici piramide din sticlă, orientate foarte riguros. Eu, le-am spus că şi pe Ecou e perfect realizabilă învechirea sau degradarea, prin aceleaşi sau alte metode de orientare.

— Şi Consiliul a înghiţit povestea asta?

— Nu ştiu dacă moşneguţii din Sanctuar au crezut sau nu. Cert e că n-or să aprofundeze această problemă.

— Nevastă-ta e într-adevăr frumoasă, tinere amic. Dar ceea ce îmi place cel mai mult la ea e că nu se mulţumeşte doar cu frumuseţea exterioară. Inima ei e, de asemenea, fermecătoare.

— „Mămica” i-a cucerit pe toţi copiii din Pompei, într-atât, încât chipul ei, dejucând opoziţia Peregrinilor, s-a întipărit în memoria lui Gandalf suprapunându-se celei a micuţei Marie-Rose. Aici, Sanctuarul a dat chix.

Mormăind, Lobsang se apropia de estradă. În dosul lui, o vedeam pe Dikyi, urmărind atentă paşii de dans pe care-i executa Gandalf.

Lumina Cunoaşterii intui imediat pricina proastei dispoziţii a lui Lobsang.

— S-a isprăvit vacanţa, nu-i aşa, Lobsang?

— Aşa-i! Adevărata muncă, abia acum începe, îngrijirile pe care le cere pământul nu mai suferă amânare. E primăvară.

— Spune-mi, Lobsang, ce crezi tu despre putere?

— Cum?

— Da, ce crezi tu despre puterea supremă, aia, de pildă, pe care a dobândit-o Peyr, tovarăşul tău de aventuri?

— Pricep cam greu sensul cuvintelor dumneavoastră, o, Lumină a Cunoaşterii.

— Vezi, e o chestiune la care tânărul nostru prieten va trebui să mediteze foarte serios. E o chestiune esenţială! Ce înseamnă, de fapt, puterea? Care-i natura şi care-i sunt funcţiunile? Cum pot fi stabilite legitimitatea şi eficacitatea ei? Dacă Moş-Crăciun e stăpânul lumii, în numele cui sau a ce, îşi exercită el autocraţia?

— Fie-mi cu iertare, Yeshe-O, dar nu pricep nimic. Dacă stau să mă gândesc, prefer de departe starea mea de ţăran din văile înalte celei a domnului Peyr, fie el chiar şi Moş-Crăciun.

— O ultimă întrebare, Lobsang: în gospodăria ta. Cine-i stăpânul? Tu sau muierea ta, Dikyi?

Mutra zăpăcită a munteanului îl făcu pe Yeshe-O să izbucnească în râs.

La rându-i, Lobsang se scărpină îndelung în ceafă:

— Socot… socot că o să mă întorc să dansez. Atunci, o să mă simt mai bine şi cu mintea…

Şi, se răsuci pe călcâie.

Privirea lui Yeshe-O se înfipse într-a mea:

— Făgăduieşte-mi, Peyr, că, atunci când vei reveni în vizuina lui Moş-Crăciun, vei medita la toate aceste lucruri. Căci, mai devreme sau mai târziu, vei reveni acolo, sunt sigur de asta. Râzând, întrebă: Ştii ce înseamnă Dikyi? Înseamnă: fericire.

*

Într-adevăr, m-am întors în reşedinţa lui Moş-Crăciun.

Singur.

Fără Marilyn.

L-am expediat pe copilul care mă condusese.

Când m-am instalat, biroul din lemn de mahon mi s-a părut, dintr-o dată, imens.

O bună bucată de vreme, m-am simţit ca prins într-o capcană. Un cur pictat, ca să exprim, mai trivial, sentimentul care mă încerca.

Ce eram? Moş-Crăciun? Dublura sfântului Nicolae? Bun, şi ce-i cu asta?

Rolul începea să mă copleşească.

Nu mă simţeam deloc atras s-o fac, precum Nicolae Walburgis, pe marele Manitu al Universului, pe Big-Brother-ul cosmic.

Cu toate acestea dacă m-ar încerca dorinţa să reiau căutările predecesorului meu, eram sigur că aş ajunge la rezultate formidabile. Sigur, cu ajutorul Mămicii-Crăciunica şi al Peregrinilor.

Dar, dacă posed puterea absolută, înseamnă că trebuie s-o şi exercit.

Şi atunci, Marilyn? Redusă să joace rolul unui colac de salvare? Va accepta, oare, ea, soţia mea, să fie doar o poartă, o supapă pentru propriile mele debusolări? Sigur, ar fi o soluţie comodă, *hâc et nunc,* nici în „altundeva” şi trecut, şi, cu atât mai puţin, în viitor şi în „nicăieri!”

Eu, în chip de Moş-Crăciun?

Stupid!

Nu, hotărât lucru, nu era pentru mine.

*

O sonerie discretă.

Sfârâitul, binecunoscut, al Porţii Negre.

Alături, pe un fotoliu, zăceau atributele lui Moş-Crăciun: căciula, barba albă, hlamida roşie.

Maşinal, fără să mă gândesc la implicabilele posibile ale gesturilor mele, mi-am agăţat barba cea albă, elasticul ei ciupindu-mă de ceafă. Mi-am pus şi dulama îmblănită, căciula de arhimandrit şi… m-am pornit pe transpirat, gârlă.

Pe loc, a apărut şi un copil, de vreo patru ani. Un copil pe care-l mai întrezărisem în caravana escortată de Li Po. Într-o străfulgerare, i-am revăzut pe toţi aceşti copii, palizi, halucinaţi, strigoi descărnaţi, roboţi prost reglaţi.

Băieţelul care pătrunse în salonul lui Moş-Crăciun zâmbea voios, dezvelindu-şi dinţişorii săi de lapte, avea obrajii roşii şi privirea pofticioasă. Stupefiantă metamorfoză:

Mi-a strigat:

— Bună ziua, bună seara, Moş-Crăciun!

I-am răspuns, străduindu-mă să adopt o voce gravă:

— Bună-seara, bună-ziua, drăguţule!

Plodul însă nu-mi mai acordă niciun fel de atenţie şi o zbughi direct în camera cu jucării.

M-am instalat în fotoliu.

Nu mă simţeam nici prins în capcană, nici cur pictat.

Doar ridicol. Atâta tot.

Îmi spuneam: „Oare, copil fiind, credeam în Moş-Crăciun? Uite, zău dacă-mi amintesc!”

Rămânea însă o singură certitudine. Granitică.

Şi-mi repetam acest adevăr, mă lăsam pătruns de banalitatea unui truism, în ultimă instanţă, derizoriu:

„A crede în Moş-Crăciun înseamnă, în primul rând, a crede în ţine însuţi”.

O evidenţă. Dar căreia îi urmă, imediat, o întrebare, ironică, sâcâietoare:

„Reuşi-voi, vreodată, să cred, pe de-a-ntregul, în mine însumi?”